

W. E. B. GRIFFIN

FEGYVERBE!
A
TENGERÉSZGYA
LOGOSOK

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
W. E. B. GRIFFIN: THE CORPS
Book II: Call to Arms
Penguin Putnam Inc., New York
Copyright © 1988, by W. E. B. Griffin
Copyright © 2003, by Gold Book Kft., Debrecen
All rights reserved

Fordította: Bally István

Tilos ezen kiadvány bármely részét sokszorosítani, információs
rendszerben tárolni, vagy a kiadóval történt előzetes megállapodás
nélkül bármely formában, bármely módon sugározni

ISBN 963 9437 81 6

Magyarországon kiadja a Gold Book Kft.
Felelős kiadó a kft. ügyvezetője

*III. Drew James Banett hadnagy,
az Egyesült Államok Tengerészgyalogsága, 26. tengerészgyalogos-
ezred,
3. zászlóalj, „K” század
Született: Denver, Colorado, 1945. január 3.
Elhunyt: Vietnami Köztársaság, 1969. február 27.*

és

*HL Alfred Lee Butler őrnagy emlékére,
az Egyesült Államok Tengerészgyalogsága, 22. partraszálló alakulat
főparancsnoksága
Született: Washington D. C, 1950. szeptember 4.
Elhunyt: Bejrút, Libanon, 1984. február 8.*

„Hűséggel mindhalálig!”

A szerző megjegyzése

A tengerészgyalogos támadó különítmény, a raiderek, egy néhány ezer főből álló elit alakulat volt, amelyet a második világháború ki-robbanása után nem sokkal hoztak létre. A brit kommandóalakulat-hoz hasonlóan ők is az ellenséges vonalak mögött folytattak harci tevékenységet: a lehető legérzékenyebb pontokon mértek csapást az ellenségre. Jelentős eredményeket értek el, főként a Guadalcanal-szigeten, a háború későbbi fázisában. A siker azonban kevésnek bizonyult, és a raidereket 1944-ben feloszlatták. Ennek ellenére, a különítményben harcoló bátor és vakmerő férfiak újabb nagyszerű fejezettel gazdagították azt a könyvet, amely az Egyesült Államok Tengerészgyalogóságának történetéről szól.

Ez a regény részben azt beszéli el, hogy hogyan hozták létre és fejlesztették tovább a raideralakulatokat, különös figyelmet szentelve első harci cselekményüknek, annak a támadásnak, amelyre a Csendes-óceán egy jelentéktelen, többé-kevésbé félreeső pontján, a Makin-szigeten került sor.

Természetesen ez a regény egy kitalált történetet mesél el, azonban történelmi tényeken alapszik, ezért kutatást igényelt. E. L. Simmons nyugalmazott tengerészgyalogos dandártábornok, a nagynevű történész és egyben a Tengerészgyalogos Hadtörténeti Múzeum igazgatója sokat segített, és rengeteg anyagot bocsátott a rendelkezésemre a raiderekről és a Makin-hadműveletről.

Aztán az élet, amely minden regényíró képzeletét meghaladó dolgokra képes, igencsak meglepett. Éppen a konyhában söröztem Rudolph G. Rosenquist haverommal, akit már húsz éve ismerek, amikor kibökte, hogy valamikor ő is a raiderek között szolgált, és hogy tagja a Tengerészgyalogos Raiderek Szövetsége Igazgatótanácsának. Rudytól tudtam meg azt is, hogy egy másik haverom, akit szintén már vagy húsz éve ismerek, annak idején raidertiszt volt.

Azt persze tudtam, hogy mind a ketten a Tengerészgyalogságnál szolgáltak, de egyikük sem dicsekedett el azzal, hogy raider lett volna. Csakúgy, mint a legtöbb férfi, aki sok ütközetben vett részt, a raiderek is csak igen ritkán beszéltek hőstetteikről, és általában nem álltak szóba írókkal.

Az én esetemben azonban a húsz év barátság erősebbnek bizonyult a Szolgálati Szabályzatnál.

Nem sokkal azután, hogy legnagyobb szerencsémre sikerült két raidert találni a szülővárosomban – amelyben mindössze 7000 ember él –, aki ráadásul hajlandó is volt olyan részleteket elárulni a raiderek életéről, amelyeket aligha tudhattam volna meg másoktól, összefutottam egy régi tengerészgyalogos barátommal, egy magas rangú, nyugalomba vonult tiszttel, aki megkérdezte tőlem, hogy mit sikerült összegyűjtenem a raiderek körül egykor dúlt politikai csatározásokról. Amikor bevallottam neki, hogy ilyesmiről még csak nem is hallottam, azt javasolta, hogy ássam bele magam a témába, mert valószínűleg izgalmasnak fogom találni a dolgot.

Nem sokkal ezután kaptam egy csomagot egy általam ismeretlen személytől (vagy több személytől), amelyben egy köteg, valamikor TITKOS és SZIGORÚAN TITKOS besorolású dokumentum, levél és emlékeztető fénymásolata lapult. A kormány, a Haditengerészet és a Tengerészgyalogság legfelső szintjén, a második világháború első napjaiban keletkezett iratok titkossági tilalmát addigra feloldották.

Ezeket az iratokat, az azokban szereplő személyeket, és amit a sorok közt kiolvastam, valóban izgalmasnak találtam. A Tengerészgyalogság már magában is egy elit harcoló alakulatnak számított, a raidereket pedig úgy tekintették, mint az eliten belüli elitet. Néhány roppant befolyásos ember határozottan úgy vélte, hogy az eliten belüli elit koncepciója kész ellentmondás, és hogy nincs szükség egy elit alakulathoz többre. Ezek az emberek minden hatalmukat latba vetették azért, hogy az ő nézetük legyen az általánosan elfogadott.

Mivel a történetem szerves részét képezik, úgy véltem, hogy az e dokumentumokban szereplő információk egy részét mindenképpen közölnöm kell ebben a könyvben.

A csomagban lévő, időrendi sorrendben első dokumentum a 94. számú memorandum volt, amelyet 1941. december 22-én, délután 6 órakor gépeltek le, s amelyet Franklin D. Rooseveltnek, az Egyesült Államok elnökének címzett bizonyos William J. Donovan ezredes, a tájékoztatásügyi koordinátor. A memorandum eredetileg SZIGORÚAN TITKOS besorolást kapott.

Donovan rendkívül érdekes ember volt. Az első világháborúban, Franciaországban, a 169. „harcoló ír” gyalogezred parancsnokaként szolgált, és Becsületrenddel tüntették ki. A két háború között sikeres – és meglehetősen jól fizetett – Wall Street-i ügyvédként dolgozott, és fontos szerepet játszott a politikában. Donovan politikai hatalmát nem kis mértékben köszönhette a Franklin Delano Roosevelthez fűződő barátságának. Csoporttársak voltak a Columbiai Jogi Egyetemen, s a barátságuk a diploma megszerzését követően is megmaradt, és egyre erősödött. 1941 decemberében Donovan évi egy dollár jelképes juttatásért elvállalta a tájékoztatásügyi koordinátor posztot a Nemzeti Egészségügyi Intézetben, Washington D. C.-ben. Az elnevezés ellenére ennek a pozíciónak semmi köze nem volt a közönségszolgálathoz vagy a tájékoztatáshoz, a kémkedéshez viszont annál több.

Donovant maga Roosevelt elnök nevezte ki erre a posztra, aki egyben az egyetlen felettese is volt. Roosevelt „szabadon felhasználható” forrásokból hozta létre a COI¹-t, amelyben a fegyveres erők és a kormány által működtetett hírszerző ügynökségek információit rendszerezték. A COI-ból lett aztán később az OSS², majd pedig a CIA³.

Donovan az elnök korlátlan bizalmát élvezte, s amikor a brit hírszerzési ügynökségek képviselőivel tárgyalt, az elnököt képviselte. Ezért aztán, amikor Donovan megírta az elnöknek szóló memorandumát december 22-én, biztosra vehette, hogy az elnök fontolóra veszi a tartalmát. A memorandum egy filozófiai okfejtést tartalmazott a gerilla-hadviselésről, arról a hadviselési formáról, amely oly közel állt Donovan szívéhez. Donovan imádott mindent, amit titokban kellett elvégezni.

A memorandumban azt írta, hogy *„a gerilla-hadviselés lényege az, hogy ott kell csapást mérni az ellenségre, ahol az a legkevésbé számít rá, jöllehet az a legsebezhetőbb pontja”*.

A gyakorlati megvalósításra két alternatívát is kidolgozott. Az első kifejezetten az Azori-szigetekre és Észak-Afrikára vonatkozott. Donovan azt javasolta, hogy *„kérni kell a helyi törzsfőnökök segítségét, el kell nyerni a helybeliek bizalmát, »ötödik hadoszlopként« csoportot*

---

¹COI (Coordination of Information) – kb. Tájékoztatásügyi Koordinációs Hivatal, *a ford.*

²OSS (Office of Strategic Services) – kb. Stratégiai Titkosszolgálati Hivatal, *a ford.*

³CIA (Central Intelligence Agency) – Központi Hírszerzési Hivatal, *a ford.*

kell szervezni és beszivárogtatni, titkos robbanóanyag-raktárt kell létrehozni, bátor férfiakból pedig gerillabandákat kell szervezni és bevetni”.

A második alternatíva az amerikai fegyveres erőkre összpontosított. Donovan azt kérte, hogy:

2. Azonnali hatállyal hozzanak létre egy olyan önálló gerillahadtestet az Egyesült Államokban, amely ne tartozzon se a Hadsegreg, se a Haditengerészet irányítása alá, amelybe kizárólag a lehető legnagyobb harci kedvvel és képzelőerővel rendelkező katonákat toborozzák. Természetesen ezt a haderőt is a szigorú katonai szabályoknak megfelelően, a brit kommandósalakulathoz hasonlóan kell kialakítani, amelyről nemrégiben küldtem egy anyagot.

Úgy jó két héttel később, 1942. január 8-án, Ernest J. King admirális, a – Tengerészgyalogságot magában foglaló – Haditengerészet rangidős tisztje TITKOS besorolású memorandumot küldött a Tengerészgyalogság vezérőrnagy parancsnokának⁴, Thomas Holcomb vezérőrnagynak.

A memorandum tárgya „A kommandósalakulatok bevetése a Csendes-óceáni Flotta harci tevékenységének területén” volt.

1. A titkár [a Haditengerészet titkára, Frank Knox, Donovan ezredes régi és egyben közeli jó barátja] közölte velem, hogy az elnök érdeklődését nagyban felkeltette a brit „kommandósalakulatok” mintájára létrehozandó haderő felállítása és alkalmazása.

2. A titkár elmondta az elnöknek, hogy a maga irányítása alatt megkezdődött a fent említett kommandóscsoportok kiképzése.

3. Az elnök véleménye az, hogy a kommandóscsoportokat a Csendes-óceáni Flotta harci tevékenységének területén, rajtaütés jellegű bevetések során kellene alkalmazni, ahol a cél az előretolt (hidroplán-) támaszpontok megtámadása (elpusztítása).

4. Kérem, hogy ismertesse a javasolt alkalmazási módra vonatkozó álláspontját, illetve tegyen javaslatot egyéb alkalmazási módra.

A Tengerészgyalogság rangidős tisztjének megnevezését, a vezérőrnagy parancsnokot ezek után már nem sokáig használták. Holcomb hamarosan ki-nevezték a Tengerészgyalogság altábornagyává, és attól kezdve a szimpla parancsnoki cím illette meg.

Öt nappal később, 1942! január 13-án, a Tengerészgyalogság egyik, a Kalifornia állambeli San Diego közelében lévő Elliot Bázison állomásozó tartalékos századosa levelet küldött a tengerészgyalogság vezérőrnagy parancsnokának. A levél tárgya a következő volt: *„A brit kommandósalakulatokhoz és a kínai gerillacsoportokhoz hasonló haderő kialakítása a Tengerészgyalogságon belül”*

Manapság nem gyakran fordul elő – és ez régen sem volt másként –, hogy egy egyszerű tartalékos százados levelet ír a Tengerészgyalogság parancsnokának, amiben részletesen kifejti, hogy szerinte a parancsnoknak hogyan kellene megvívnia egy háborút.

Ez a százados azonban nem tartozott az átlagszázadosok közé. Jó néhány adut tartott a kezében. Hogy csak egyet említsek, meglehetősen sokáig szolgált William J. Donovan ezredes, a tájékoztatásügyi koordinátor szárnysegédjeként.

Ráadásul köztudottan erős baráti szálak fűzték egy másik nagyon érdekes tengerészgyalogoshoz, Evans F. Carlson alezredeshez, akit a mesterének is tekintett.

Carlson a katonai karrierjét 1912-ben kezdte, amikor is belépett az USA Hadseregébe (korengedménnyel, tizenhat évesen). 1916-ban már őrmesteri rangban szolgált, de leszerelték. Ennek ellenére szinte azonnal újra egyenruhába bújt, és csatlakozott a John J. „Black Jack” Pershing dandártábornok (később hadseregtábornok) által vezetett Mexikói Megtorló Expedíciós Haderőhöz.

Carlson később Franciaországban is szolgált az Amerikai Expedíciós Haderőnél, ahol megsebesült. Először hadnaggyá (1917. május), majd pedig főhadnaggyá (1917. december) léptették elő. Noha 1919-ben lemondott a tiszti kinevezéséről, és kilépett a Hadseregből, 1922-ben kérte a tiszti állományba való ismételt felvételét főhadnagyként, de csak hadnagyi rangot ajánlottak neki.

Carlson nem szeretne volna, ha az egykor nálánál alacsonyabb rangfokozattal rendelkező tisztek utasították volna, így aztán elutasította a felajánlott hadnagyi kinevezést, és jelentkezett a Tengerészgyalogságnál, ahol közlegényként kezdte meg a szolgálatát. Egy évvel később megkapta a tiszti kinevezését, és tengerészgyalogos hadnaggyá avatták.

1925-ben Carlson megpróbálkozott a pilótatanfolyammal a Haditengerészet pensacolai légibázisán, Florida Államban, de soha nem végezte el. 1927-1929 között Sanghajban, Kínában állomásozott a 4. tengerészgyalogosokkal. 1930-ban, immár hadnagyi rangban, Nicaraguába küldték, ahol a *Guardia Nacionál* szolgálatába állt. A 4. tengerészgyalogosok és a mintegy száz nicaraguai bandita közötti ősz-

szetűzésben nyújtott bátor teljesítményéért megkapta a Haditengerészeti Keresztet, amely a Becsületrend utáni legmagasabb katonai kitüntetés.

1933-ban Carlson visszatért Kínába, ahol megtanult kínaiul, az 1935-ös századosi előléptetését követően pedig kinevezték az elnöki tengerészgyalogos-egység parancsnokává a Georgia állambeli Warm Springsben.

Roosevelt, akit megnyomorított a gyermekbénulás, gyakran ellátogatott ebbe a gyermekbénulásos pácienseket kezelő létesítménybe. Ott is halt meg 1945-ben.

Ebből az időből számos magánlevél került elő, amelyet Carlson váltott az elnökkel, s amelyekben Carlson ecsetelte a kínai helyzetről kialakult véleményét, és felvázolta egy esetleges, Egyesült államok és Japán közötti háború lehetőségét, illetve lehetséges következményeit.

1936-ban Carlson a Virginia állambeli Quanticóban tanult a Tengerészgyalogos Főiskolán, közben pedig nemzetközi jogot és államtudományt tanult a George Washington Egyetemen. 1937-ben ismét visszatért Kínába – immár harmadszor – azzal az indokkal, hogy tökéletesíteni akarja kínai nyelvtudását. Mellékesen azt a feladatot kapta, hogy figyelje meg a japánok ellen harcoló kínai kommunista gerillaerők hadmozdulatait.

Carlson teljes három hónapra gyakorlatilag beállt a Kínai Kommunista Hadsereg nyolcadik menetoszlopába. Ezalatt megismerte Csou En-lajt és Mao Ce-tungot. Mindkettőt igen nagyra tartotta. A Tengerészgyalogság Főparancsnokságának tett jelentésében nem csak az említett személyek iránt érzett tisztelete érződött, de tartalmazta azon szakvéleményét, mely szerint a kínai kommunisták a harcászati taktika, a morál és a fegyelem tekintetében messze magasan felülmúlták Csang Kaj-sek nacionalista haderejét. Személy szerint meggyőződése volt, hogy a kommunisták végül elsöprik a nacionalistákat, s az amerikai külpolitikát e szerint kell majd módosítani.

1939 áprilisában, miután úgy érezte, hogy a Tengerészgyalogság és az amerikai kormány ügyet sem vet az intelmeire, Carlson őrnagy ismét lemondott a kinevezéséről. Az elkövetkező két évet egyszerű civilként töltötte Kínában, ahol egy könyvet is írt, amelyet egy második mű követett, utóbbi azonban már az Államokban készült el. Az első könyve, *A Kínai Hadsereg* a kínai kommunistákról szólt, a második pedig, a *Kínai ikercsillag* nagyon kedvező fényben tüntette fel Mao Ce-tungot és Csou En-lajt.

Számos magánlevelet írt – választ többnyire nem kapott – fontos amerikai közéleti személyiségeknek, többek között Douglas MacArthurnak, a Hadsereg vezérkari főnökének, később pedig a Fülöp-szigeteken állomásozó hadsereg marsalljának.

1941 első hónapjaiban kérte az újbóli kinevezését a Tengerészgyalogságtól. 1941 áprilisában felajánlották neki, hogy nyugalmazott őrnagyként ismét a Tengerészgyalogság kötelékébe léphessen, amelyet ő el is fogadott. Hamarosan felvette az aktív szolgálatot, nem sokkal ez után pedig alezredessé léptették elő.

Az egyszerű tartalékos százados, aki 1942 januárjában vette a bátorságot, és egy kétoldalas dokumentumot juttatott el a vezérőrnagy parancsnoknak, amely azonban számos mellékletet is tartalmazott, többek között a San Diego-i *Union Leader* nevű újság 1942. január 6-i számában közzétett egyik cikkének másolatát, amely dicshimnuszot zengett a brit kommandóalakulatok Norvégiában és Malajziában végrehajtott rajtaütéseiről.

Végére is a vezérőrnagy parancsnok elfoglalt ember volt. Talán nem hallott arról, hogy az angolok mire használták fel a kommandóalakulataikat.

A százados leveléhez csatolt „A” melléklet négyoldalas volt, s azt vázolta fel, hogy a százados szerint hogyan épüljenek fel a „*mobíl hadoszlopok (kommandóalakulatok)*. *Az alakulat kapjon »ranger»⁵ vagy egyéb megfelelő nevet*”.

A javasolt szervezeti és ellátmányjegyzék bevezetőjében a százados azt kérte, hogy „*a hagyományos katonai alakulatoknál megszokotthoz képest sokkal szorosabb kapcsolat legyen a vezetők és a harcosok között*”.

El is magyarázta, hogy ezt miként lehet megvalósítani. Először is a „*mobíl hadoszlopokat*” nem terhelnék meg a Tengerészgyalogságnál használatban lévő rangfokozatokkal. Minden, zászlóalj-nagyságú hadoszlopot egy „parancsnok” irányítana, nem pedig mondjuk, egy őrnagy vagy egy alezredes.

A „*mobíl hadoszlopban*” a katonák csak „vezetők” vagy „harcosok” lennének (a felcserek, a rádiósok és hasonlók kivételével, akiket az ellátott poszt szerint neveznének meg). Más szóval, nem lennének századosok, hadnagyok, őrmesterek és tizedesek.

A „*Szükséges képzés*” bekezdéshez a százados azt a megjegyzést fűzte, hogy az alakulat tagjainak „*a csapatmunkát kell előtérbe helyezniük saját előmenetelüket háttérbe szorítva*”, és képesnek kell

---

⁵ Ranger – kb. rohamcsapat, *a ford.*

lenniük akár ötven vagy nyolcvan kilométert menetelni huszonnégy óra alatt.

Az ezt követő rész a rangfokozattal járó privilégiumokkal foglalkozott: *„A vezetők legyenek elismerten jó parancsnokok, akiket érdemeik miatt követnek a harcosok, s akik minden fenntartás nélkül osztoznak minden nehézségben, amelyekkel a csoportnak szembe kell néznie, s akik nem tartanak igényt privilégiumokra vagy előjogokra.”*

Azután jött a fegyelemre vonatkozó passzus: *„A fegyelem alapja legyen a józan ész; a fegyelem acélozza meg a harcosok akaraterejét.”*

A százados 1942. január 13-án adta postára a levelét.

Másnap reggel Clayton B. Vogel vezérőrnagy, az Elliot Bázison állomásozó 2. egyesített gyakorló haderő parancsnoka továbbította a levelet a Tengerészgyalogság vezérőrnagy parancsnokának. A levél másik oldalára a következőket írta: *„Ami egy ilyen jellegű szervezet katonai értékét illeti, a levélben felvázolt alapgondolattal egyetértek. Azonban meggyőződésem, hogy mielőtt bármilyen új alakulat kialakítása megkezdődne, a tengerészgyalogság-hadosztályoknál előzetesen jóváhagyott és megkezdett szerkezeti átalakítást, illetve a folyamatban lévő kiépzéseket be kell fejezni.”*

Természetesen nem lehetetlen, hogy Vogel tábornok, akinek nem volt éppen jobb dolga, azonnal leült, elolvasta a levelet és az összes mellékletet, és arra a következtetésre jutott, hogy a százados javaslata egészen zseniális (még akkor is, ha a javaslatban a százados szinte tökéletesen lemásolta a kínai kommunista hadoszlopok szervezeti felépítését és filozófiáját), és hogy erről azonnal értesítenie kell a vezérőrnagy parancsnokot.

Az sem lehetetlen, hogy a levél alján szereplő aláírásnak lehetett némi köze ahhoz, hogy Vogel tábornok ilyen hihetetlenül gyorsan reagált, és továbbküldte a levelet a vezérőrnagy parancsnokhoz, illetve ahhoz, hogy nem fűzött egyetlen megjegyzést sem ahhoz a részhez, amely szerint a meglévő rangfokozati rendszert és a vele járó privilégiumokat egyszerűen ki kell hajtani az ablakon.

A levelet James Roosevelt írta alá. Roosevelt százados apja az Amerikai Egyesült Államok elnöke, és egyben a fegyveres erők főparancsnoka volt.

Még aznap – 1942. január 14-én – Holcomb vezérőrnagy parancsnok két levelet írt, amely BIZALMAS besorolást kapott, és tisztí futárok kézbesítették. A levelek tartalma lényegében megegyezett. Az egyiket H. M. Smith tengerészgyalogság vezérőrnagy, a Virginia állambeli Quanticoi tengerészgyalogság-laktanya parancsnoka kapta,

a másikat pedig Charles F. B. Price tengerészgyalogos vezérőrnagy San Diegóban.

1. Egy javaslat született, amelynek értelmében William. Donovan ezredest fel kell venni a Tengerészgyalogság tartalékos állományába, s azonnali hatállyal dandártábornokká kell előléptetni, hogy átvehesse a „Kommandó-projekt” irányítását.

2. Emlékeztetni szeretném, hogy Donovan ezredest kitiűntették az első világháborúban, a 27. hadosztálynál nyújtott teljesítményéért. Azóta gyakorlatilag minden háborút megfigyelt, és kiemelkedő szakértelemre tett szert a kommandós-hadműveletek (partraszállás jellegű rajtaütések) terén.

3. Őszinte véleményét kérem abban a tekintetben, hogy a fenti javaslatot előterjeszthetem-e elfogadásra. A válaszát bizalmasan fogom kezelni, és azonnali hatállyal továbbítani fogom a vezérőrnagy parancsnoknak légipostán a megfelelő helyre.

Holcomb tábornok nem említette meg – sem akkor, sem később –, hogy ki javasolta Vad Bill Donovan tengerészgyalogos tábornokká való előléptetését. A mai napig nem derült ki, hogy ki volt az a „ropant magas beosztású” személy, aki mindenképpen tengerészgyalogos tábornokot akart csinálni Donovanból (ezzel leváltva a tájékoztatásügyi koordinátori posztról és megfosztva az azzal járó hatalomtól), de azért felmerült pár nagyon is hihető lehetőség.

Lehetséges, hogy maga az elnök tette a javaslatot, azután pedig Frank Knoxon, King admirálison vagy valaki máson keresztül továbbította. Rooseveltné közismerten szívügyeként kezelte az „amerikai kommandósalakulat” sorsát, és tudta, hogy a Tengerészgyalogság vezetése még a legjobb esetben is fenntartásokkal fogadta az ötletet. Ezt a problémát úgy lehetett a legjobban megoldani, ha Donovan kinevezi tengerészgyalogos tábornokká, és megbízza a „Kommandó-projekt” irányításával, ráruházva a szükséges hatalmat.

A másik személy, aki szóba jöhetett, George Catlett Marshall tábornok volt, a vezérkari főnök, akit meglehetősen kiábrándított a korlátlan hatalom, amellyel Rooseveltné ruházta fel Donovant, akiről azt gondolta, hogy komolyan veszélyezteti a hatalmi pozícióját. Ezt egyszerűen elfogadhatatlannak találta.

Donovan szálla volt még J. Edgar Hoover, az FBI igazgatójának a szemében is (jóllehet a pozícióját nagyban köszönhette Donovan ajánlásának), aki Donovan Tájékoztatásügyi Koordinációs Hivatala miatt (Dél-Amerika kivételével) nem folytathatott hírszerzői tevé-

kenységet a tengerentúlon. Hoover magánemberként elismerte, nagyon felbőszítette, hogy ettől kezdve nem ő volt az elnök „füle” hírszerzési és kémelhárítási ügyekben.

A brit hírszerzés sem örült Donovannek, aki már az elején világossá tette, tenni fog róla, hogy az USA-nak meglegyen a saját, jól működő, és britektől független hírszerzési szervezete. A britek tiltakozását maga Winston S. Churchill közölte Roosevelttel.

Donovan természetesen nem egyedül vívta meg harcait. Egy légióra való politikai támogatója volt, többek között jó barátja, Frank Knox, a Haditengerészet titkára. Nem túlzás azt feltételezni, hogy Knox, aki annak idején, még őrmesterként Teddy Roosevelttel önkéntes lovaskülönítményével rohamozta meg a kubai Kettle hegyet, s aki a Tengerészgyalogságot egy őrmester kritikus szemével figyelte, tényleg azt hitte, hogy jót tesz, ha odaküld valakit, aki nemcsak minden szempontból kifogástalan katona, de emellett megvan neki az elnök privát telefonszáma is.

Talán érdemes megemlíteni, hogy soha nem került elő olyan információ, amely azt sejtette volna, hogy Donovan ezredes állt a javaslat mögött, vagy hogy az ország első igazi szuperkéme megtudott volna bármit is a körülményekről a második világháború befejezése előtt.

1942. január 16-án, két nappal azután, hogy a levelet feladták (amely alapján egyértelműen bizonyítható, hogy a tiszti futár számára egy repülőgépet utaltak ki a kézbesítéshez, különben január 17-e előtt semmiképpen sem ért volna Kaliforniába), Price vezérőrnagy válasza megérkezett.

A levelében nem igazán tiltakozott az ellen, hogy Donovant dandártábornokká léptessék elő, s hogy a tengerészgyalogos-kommandó élére állítsák. Azt írta, hogy Donovan „természeténél és tapasztalatánál fogva valószínűleg sokkal alkalmasabb a feladat elvégzésére, mint a Tengerészgyalogságnál szolgáló, és egy ilyen jellegű feladatra felhasználható bármely tábornok.”

Ezt követően Price tábornok a kommandós-haderő alap gondolatát és a Tengerészgyalogsággal való kapcsolatát kezdte el boncolgatni:

Amennyiben ezen új feladatot ellátó katonákat teljesen új formásból kívánják toborozni, alulírott úgy véli, hogy a kommandóscsoportok szelleme és alkalmazása teljes mértékben összhangban van a Tengerészgyalogság harci szellemével; azok felbecsülhetetlen szolgálatot fognak tenni a Tengerészgyalogságnak, s

minden kétséget kizáróan a legfelkészültebb és leginkább kalandvágyó amerikai férfiakat sikerül majd megnyerni az ügynek. Azonban, ha a Flotta-tengerészgyalogos Haderő kiképzett, korlátozott számú tisztjeiből, illetve legbátrabb és „legrámenősebb” embereiből kívánják kielégíteni az új haderő (a Kommandó-projekt) személyzeti igényét, alulírott véleménye az, hogy e pluszkötelezettséget semmiképpen nem szabad vállalni.

Ez volt a hivatalos válasz. Ugyanazon a napon Price tábornok írt egy közvetlen hangú levelet a Tengerészgyalogság vezérőrnagy parancsnokának, amely úgy kezdődött: „Kedves Tom!” Abban a levélben a következő állt:

Meg kell említenem még valamit, amit az előző levelemben nem írhattam le. Nagyon komoly esélyt látok arra, hogy ebből az egészből valami olyasmi sül majd ki, aminek a végén a farok fogja csóválni a kutyát. Tudom, hogy milyen körökben találták ki, hogy ezt az egész ötletet rá kell erőltetni a Tengerészgyalogságra, és az a véleményem, hogy ha nem tengerészgyalogos-tisztek fogják kidolgozni, hanem holmi kontár külsősök, akkor jó esély van rá, hogy elszalad velük a ló, és a végén már semmilyen beleszólásunk sem lesz az egészbe.

Pontosan tisztában vagyok vele, hogy pozíciódnál fogva kénytelen vagy belemenni a játékba, és semmit sem tehetsz ellene, úgyhogy fogadd őszinte együttérzésem.

H. M. Smith vezérőrnagy levele, amelyet a vezérőrnagy parancsnok levelére írt válaszként 1942. január 16-án, éppen olyan tömör és célratörő volt, mint mindig:

a) A Tengerészgyalogság összes partraszálló haderejét kommandósalakulatnak kell tekinteni, így saját tisztjeik irányítása alatt, jelen kiképzés keretén belül a katonák képességeit a lehető legmagasabb szintre lehet fejleszteni.

b) A Donovan ezredes dandártábornokká történő előléptetése körül kialakult helyzet hasonlít a brit Lord Mountbatten helyzetéhez: mindketten „nemesek”, és közvetlen kapcsolatban állnak a legfelső vezetéssel, amely kapcsolattartásról nem kötelesek feleltetéseiket informálni.

c) Számos magasabb rangú tengerészgyalogos-tiszt úgy vélheti, hogy ez az előléptetés politikai célú, tisztességtelen, de az is

lehet, hogy csak egyszerűen a közvéleményt akarják vele félrevezetni.

d) *A tengerészgyalogos dandártábornokká való kinevezés kétségkívül azt jelentené, hogy a kommandósalakulatok kialakításához a tengerészgyalogos partraszálló haderők katonáit kívánja felhasználni. A parancsnok ezzel elveszíti az irányítását a kommandósnak kikiáltott tengerészgyalogosok felett. Már így is éppen elég „mellékterméke” van ennek az elképzelésnek.*

e) *Nem áll szándékomban kritizálni Donovan ezredest. Az ezredes közismerten bátor, de soha nem szolgált tengerészgyalogosként, így a kinevezését az egész Tengerészgyalogság fenntartásokkal fogadná. Ebből azt a következtetést vonná le a közvélemény, hogy a Tengerészgyalogságnak már külső forrásokból kell vezetőket választania.*

f) *A főparancsnokság vezérkara egyöntetűen úgy véli, hogy a brit kommandósok rajtaiütései minimális stratégiai értéket képviselnek. Ott még nem tartunk, hogy az embereink olyan magas szintre jutottak volna a kiképzésben, és annyira vágyódnak a bevetésekre, hogy kommandós rajtaiütésekben kellene őket bevetnünk.*

Aztán, mintha csak nem lett volna biztos benne, hogy a vezérőrnagy parancsnok tényleg megértette a levele lényegét, Smith tábornok még hozzátette:

g) *Nem támogatom a kinevezést.*

Időközben újabb vita robbant ki. Az USA Haditengerészete Angliában tartózkodó rangidős tisztje, H. R. Stark admirális javasolta az Amerikai Flotta főparancsnokának (King admirálisnak), hogy küldjön hét tengerészgyalogos-tisztet és száz sorállományút Angliába, ahol a brit kommandósalakulatok kiképzésben részesítik őket, majd pedig valahol Európában részt is vehetnek egy rajtaiütésben, természetesen brit zászló alatt.

Január 16-án King admirális jószerevével teljesen elvetette ezt az ötletet. Levelet írt a tengeri hadműveletek főnökének, egy másolatot pedig elküldött a vezérőrnagy parancsnoknak, amelyben felhatalmazást adott arra, hogy „egy válogatott tisztekből és altisztekből álló kis létszámú csoport” egy hónapot eltöltsön Angliában, hogy azután „a hazatérésüket követően kiképzőként lessen őket alkalmazni a Flotta-

tengerészgyalogos Haderónél”. A tengerészgyalogosok brit kommandós-hadműveletekben való részvételét nem engedélyezte.

Három nappal később Holcomb levelet írt Samuel W. Meeknek, a *Time-Life* egyik igazgatójának és egyben személyes jó barátjának. Miután kifejtette, hogy mit tartalmazzon a cikk, amit majd valaki megír a Izfe-ban a tengerészgyalogosokról, írt pár sort a Donovan-ügyről is, de megkérte Mr. Luce⁶-t, hogy tartsa titokban.

A Donovan-ügy még mindig nagyon foglalkoztat. Egyszerűen kiver a hideg veríték, ha arra gondolok, hogy talán kénytelen lesznek felvenni ezt az embert. Tartok tőle, hogy a Tengerészgyalogság az egész fennállása óta ekkora pofont még nem kapott, mert ez azt jelenti, hogy ez a személy lesz a vezetője a legspeciálisabb alakulatunknak, a partraszálló haderőnek. Merthogy a parancsnoki munka csupán a partraszálló hadművelet egyik részfeladata (nem igaz). A teljes törzskar és a sorállománynak is nagy felháborodással fogják fogadni, és azt hiszem, hogy a kezem ettől a pillanattól kezdve gyakorlatilag meg lesz kötve, mivel az én feladatam éppen az lenne, hogy megvédjem a Tengerészgyalogságot az ilyesfajta betolakodóktól.

Öt nappal később az Amerikai Flotta főparancsnoka (King admirális) TITKOS rádióüzenetet küldött a Csendes-óceáni Flotta főparancsnokának, Chester W. Nimitz admirálisnak:

KEZDJÉK EL KIDOLGOZNI AZ ELLENSÉG ÁLTAL ELFOGLALT SZIGETEKEN ÉS BÁZISOKON LÉVŐ LÉTESÍTMÉNYEK MEGSEMMISÍTÉSÉRE ÉS EGYÉB MÓDON VALÓ MEGRONGÁLÁSÁRA IRÁNYULÓ, RAJTAÜTÉS JELLEGŰ BEVETÉSEKBEN ALKALMAZANDÓ, „KOMMANDÓ” TÍPUSÚ TENGERÉSZGYALOGOS- ÉS HADITENGERÉSZETI ALAKULATOK SZERVEZETI FELÉPÍTÉSÉT, ÉS KEZDJENEK HOZZÁ A KATONÁK KIKÉPZÉSÉHEZ.

Nimitz admirális a parancsnak megfelelően utasította a San Diegó-i 2. egyesített gyakorló haderő parancsnokát, hogy hozzon létre négy, századerejű kommandóegységet. Az írott parancsban közölte, hogy kérte az Atlanti-óceáni Flotta szállító-rombolóinak a Csendes-óceáni Flottához irányítását a kommandóegységek részére. Továbbá „fel-

---

⁶ Mr. Luce volt a *Time and Life* megalapítója, később pedig ő lett a *Time-Life* birodalom főszerkesztője.

hatalmazta és utasította” Vogel tábornokot, hogy „kérje bármely állományban lévő katona átirányítását, akiről úgy véli, hogy jártas a külföldi kommandósalakulatok kiképzésében, szervezetének kialakításában, és ismeri azok módszereit”.

Evans F. Carlson alezredest nem sokkal ezután kinevezték a Kalifornia állambeli San Diegóban, az Elliot Bázison állomásozó 2. önálló zászlóalj parancsnokává (amelyet hamarosan átneveztek 2. raider-zászlóaljja). James Roosevelt százados lett a helyettese.

1942. február 16-án Holcomb vezérőrnagy végre hírt kapott William J. Donovan ezredes felől. Ennek a hírnak már semmi köze nem volt a kommandósokhoz, a raiderekhez vagy a tengerészgyalogos dandártábornokká való kinevezéséhez. A tisztekre elkeseredetten vadászó haditengerész személyzetisek az utolsó tartalékokhoz nyúltak, így értesítették Donovant, hogy szándékukban áll a Haditengerészlet és a Tengerészgyalogság által a Tájékoztatásügyi Koordinációs Hivatalba helyezett tisztek közül néhányat áthelyezni.

Donovan logikusan felépített, tömör levelet írt, amelyben kérte, hogy a tiszteket, akiket hamarosan kénytelen lesz nélkülözni, „*ne találomra kiválasztott tartalékos és nyugalomba vonult tisztekkel pótolják, akik semmiképpen sem fogják megütni a mércét*”.

Ha Holcomb vezérőrnagy egyáltalán reagált erre a levélre, akkor az biztosan még valamelyik aktában porosodik valahol. Ennek ellenére a háború hátralévő részében a Tengerészgyalogság a többi fegyvernemnél jóval kooperatívabbnak bizonyult, amikor Vad Bili Donovan ezredes (később vezérőrnagy) Stratégiai Titkosszolgálati Hivatala embereket kért valamilyen feladatra. Olyan emberekről volt szó, mint John Hamilton tengerészgyalogos raider százados, ismertebb nevén Sterling Hayden színész, és Peter Viertel tengerészgyalogos raider százados, forgatókönyvíró.

De ez már egy másik történet...

FEGYVERBE!

Előszó

A második világháborúban először egy apró, de harcászati szempontból roppant hasznos vulkanikus szigeten, a csendes-óceáni Wake-szigeten került sor arra, hogy az Egyesült Államok egyik katonai alakulata megadta magát, nem sokkal azután, hogy a japánok lecsaptak az USA Csendes-óceáni Flottájára Pearl Harbournál, Hawaii-on. Igazából a polgárháború óta most először fordult elő, hogy egy amerikai katonai egység fehér zászló alatt vonult el, átengedve egy darabka amerikai földet az ellenségnek.

1939-ben, amikor a háború rémképe felderengett, az USA Haditengerészete kezdett egyre nagyobb figyelmet szentelni a Csendes-óceán közepén fekvő apró atollnak. Ez a végtelenül kicsi amerikai tulajdon mintegy 720 kilométerre feküdt a Bikini-atolltól; 990 kilométerre a Marshall-szigetektől, amelyet a japánok minden bizonnyal katonai célokra akartak használni; 1630 kilométerre a Midway-szigettől; és 2080 kilométerre Guamtól. Az USS *Nitrat* a Wake-szigethez rendelték, hogy a legénység felmérje, milyen mérnöki munkálatokra lenne szükség ahhoz, hogy az atollt (repülőgép-anyahajóról is indított) repülőgépek és tengeralattjárók fogadására alkalmas bázissá alakítsák, illetve annyira megerősítsék, hogy kibírjon egy esetleges japán támadást.

1940-ben a kongresszus elfogadta a költségvetést. 1941. augusztus 19-én az USS *Regulus* partra tette a Tengerészgyalogság 1. védelmi zászlóaljánál szolgáló hat tisztet és 173 sorállományút a Wake-szigeten. Néhány nappal később követte őket az összesen mintegy 1200 fős munkáscsoport első néhány tagja, októberben pedig James P. S. Devereux tengerészgyalogos őrnagy megérkezett Hawaiiról, és átvette a parancsnokságot.

Devereux magával vitt két 125 mm-es haditengerészeti ágyút (amelyet elavult és kiselejtezett hadihajókról szereltek le), négy 75 mm-es léghátrító löveget (de csak az egyikben volt meg az elő-

írasszerű tűzvezető berendezés), huszonnégy .50-es kaliberű géppuskát, rengeteg (talán száz darab) lég- és vízhűtéses .30-as kaliberű Browning géppuskát, és természetesen egy komplett lőszerraktárat.

A Pearl Harbour-i Haditengerészeti Bázisról kilenc tengerészgyalogos-tiszt és kétszáz sorállományú érkezett 1941. november 2-án, s ezzel az 1. védelmi zászlóalj már rendelkezett a szervezeti és ellátmányjegyzékben előírt létszám majdnem felével. 1941. november 28-án, Winfield Scott Cunningham haditengerész-parancsnok kilenc haditengerésztiszt és ötvennyolc tengerész társaságában elhagyta az USS *Wright* repülőgép-anyahajó fedélzetét, és a Wake-sziget ment, hogy átvegye a már építés alatt álló légibázis irányítását.

Mivel magasabb rendfokozattal rendelkezett, mint Deveroux, Cunningham lett az USA Wake-szigeti haderejének új parancsnoka.

Elkészült az 1500 méter hosszú kifutópálya, és az USA Hadserege B-17-es repülőgépei hamarosan üzemanyag-töltő állomás gyanánt kezdték el használni a Wake-szigetet, útban Guam felé, jóllehet a gépek üzemanyag-tartályaiba kézi erővel kellett átszivattyúzni a repülőbenzint a 250 literes hordókból.

1941. december 3-án az USS *Enterprise* – Paul Putnam tengerészgyalogos őrnagy vezetésével – útnak indította a VMF-211 tengerészgyalogos vadászpilóta-század tizenkét Grumman F4F vadászgépét. Még aznap délután landoltak a Wake-sziget leszállópályáján, a bulldózerek pedig azonnal nekiláttak a homok védőfalak építésének, amelyek a repülőgépeket voltak hivatottak megvédeni.

1941. december 7-én (hawaii idő szerint 1941. december 6-án, szombaton), Devereux őrnagy szabadnapot adott az embereinek. A tengerészgyalogosok egész nap fürödtek a tengerben, softballt játszottak, és a legtöbben – főleg a fiatal, frissen toborzott sorállományúak – sietve nekiláttak levelet írni az otthoniaknak. Úgy tervezték, hogy a leveleket a Pan American légitársaság *Philippine Clipper* nevű, a lagúnánál kikötött hidroplánja viszi majd vissza a civilizált világba, amelynek másnap kora hajnalban kellett elindulnia Guamba⁷.

1941. december 8-án, 06.00-kor ébresztőt fújtak. Miközben a tengerészgyalogosok reggeliztek, a Pan American légiszemélyzete felkészítette a *Philippine Clipper*t a repülésre.

06.50-kor a légibázis híradós részlegében szolgálatot teljesítő rádiós kapcsolatot akart teremteni a hawaii Hickam repülőtérrel, közben azonban kódolatlan üzeneteket kezdett fogni, amelyek teljes

---

⁷ A Pan American is a Wake-szigetet használta üzemanyag-feltöltésre.

mértékben figyelmen kívül hagyták a rádióüzenetek küldésére vonatkozó protokollt, s amelyekben az állt, hogy Oahu szigetét megtámadták. Azonnal hívta az ügyeletes tisztet, aki Devereux őrnagyhoz sietett.

06.55-kor a *Philippine Clipper* felemelkedett a lagúnáról, és lassan beleolvadt a ragyogó kék égboltba.

Miután közölték vele, hogy „Oahut támadás érte”, Devereux őrnagy megpróbálta felhívni Cunningham parancsnokot, de az nem vette fel a telefont.

Amint letette a telefonkagylót, a készülék azonnal csörgött. A híradósok jelentkeztek újra: sürgős üzenet érkezett Hawaiiról, a dekódolása már folyamatban van.

– Elment már a *Clipper*?

– Igen, uram.

– Hívja vissza! – adta ki az utasítást Devereux, azután pedig hívatta a kürtöst.

– Igen, uram?

– Fújjon riadót! Mindenki fegyverbe! – parancsolta Devereux őrnagy.

Husband Kimmel admirális Csendes-óceáni Flottájára és a Pearl Harbour-i haditengerészeti bázisra súlyos csapást mértek a japánok 1941. december 7-én, de egyik sem semmisült meg teljesen. A Csendes-óceáni Flotta Pearl Harbournál horgonyzó haderejét gyakorlatilag leradírozták – a Row hadihajót csakúgy, mint számos kisebb hadi- és ellátmányhajót. A repülőgép-veszteség és az egyéb anyagi kár is jelentős volt.

De sem a flotta, sem a hadianyag nem semmisült meg teljesen.

Három repülőgép-anyahajó – a *Saratoga*, az *Enterprise* és a *Lexington* –, számos cirkáló és rengeteg kisebb hadihajó továbbra is a rendelkezésükre állt.

1941. december 13-án Kimmel admirális – aki már várta, hogy amint a Haditengerészet és az egész ország nekilát felkutatni azt a tisztet, akit a Pearl Harbour-i katasztróféért okolhatnak, és azonnal leváltásák – utasította Frank Jack Fletcher ellentengernagyot, hogy küldjön erősítést a Wake-szigetre.

Fletcher – a *Saratoga* repülőgép-anyahajó, a *Minneapolis*, az *Astoria* és a *San Francisco* nevű cirkáló, kilenc romboló, egy tartályhajó és a *Tangier* csapatszállító hajó társaságában – még aznap elhagyta Pearl Harbourt.

A Grumman F4F-3-as Wildcatekkel ellátott, VMF-211 tengerészgyalogos vadászpilóta-század a *Saratoga* fedélzetén volt – és a *Sara-*

toga saját gépei is –, a 4. tengerészgyalogos védelmi zászlóalj pedig a *Tangiere-en*. A felmentő haderő kilencezer lövedéket vitt Devereux öreg, 125 mm-es ágyúihoz, tizenkétezret a 75 mm-es léghárító lövegekhez és hárommillió, töltényhevederbe helyezett lőszer az .50-es kaliberű gépfegyverekhez.

Az *Enterprise* repülőgép-anyahajót és a kíséretét ellátó cirkálókat és rombolókat utasították, hogy figyelemelterelésként támadják meg a japán kézben lévő Marshall-szigeteket. A *Lexington* anyahajó feladata az volt, hogy visszaverjen egy esetleges újabb, Hawaii ellen irányuló japán támadást.

1941. december 22-én, 21.00-kor rádióüzenetet küldtek Pearl Harbournból, amelyben a *Saratogát* – a Wake-szigetre induló felmentő haderőt – visszarendelték Hawaiira. A legfelsőbb katonai vezetés úgy döntött, hogy a Wake-sziget nem ér annyit, hogy kockára tegyék miatta a Csendes-óceánon tartózkodó haditengerészeti erők egyharmadát. Amikor az üzenetet megkapták, a *Saratoga* 900 kilométerre (33 órányira) hajózott a Wake-szigettől.

1941. december 23-án, nem sokkal hajnali egy óra után, japán csapatok szálltak partra a Wake-szigeten, nem messze a leszállópályától.

Aznap délután, mivel a lőszere elfogyott, így a nehézfegyvereinek semmi hasznát nem vette, ráadásul jelentős túlerővel kellett volna szembeszállnia, Devereux őrnagy kénytelen volt egyetérteni Cunningham parancsnokkal, és belátni, hogy a további ellenállás értelmetlen, és hogy a megadással elkerülhető a szükségtelen vérfürdő.

Devereux őrnagy maga járta be a szigetet, és utasított minden egyes ellenállót, hogy tegye le a fegyvert.

A Tengerészgyalogság és a Haditengerészet 470 tisztje és katonája, valamint 1146 amerikai civil munkás japán fogságba került.

I.

(Egy)

Wake-sziget

1941. december 18., 12.00

E. H. Murphy haditengerész zászlós gondosan megtervezte az utat a Wake-szigetre. Egy PBY-5-ös Consolidated Catalinával készült repülni. Már magát az apró atollt sem volt könnyű megtalálni, emellett olyankor kellett repülnie, amikor a lehető legkisebb volt az esélye annak, hogy egy japán vadászgép pilótája észreveszi.

A Catalinát eredetileg hosszú távú felderítő hidroplánnak tervezték, de a PBY-5-ösre behúzható futóművet is szereltek, hogy szárazföldön is le lehessen vele szállni. A leggazdaságosabb utazósebessége mintegy 250 km/óra volt, így aligha tudott volna elmenekülni egy vadászgép elől. A felső szárnyas, ikermotoros Catalinán három lőállást alakítottak ki: egyet-egyet a törzs két oldalán – egy .50-es kaliberű géppuskával –, és egyet az orr-részben – egy .30-as kaliberű géppuskával.

Ha Murphy zászlós gépével beleszaladt volna egy japán bombázóba – a japánok szinte napi rendszerességgel bombázták a Wake-szigetet –, a bombázónak csak le kellett volna lassítania a Catalina sebességére, azután az .50-es kaliberű géppuska lőtávolságán jócskán kívülről, kényelmesen lelőhette volna a 20 mm-es gépágyúval.

Az út öt órán át tartott Guamból. Murphy kora hajnalban indult el abban a reményben, hogy a Wake-szigetre ér, még mielőtt a japánok megkezdik az aznapra tervezett bombázást.

Nagyon jó navigációs készség kellett ahhoz, hogy valaki egyáltalán megtalálja a Wake-szigetet, ha pedig ráadásul még a köd is megnehezítette a dolgát, akkor jól jött még egy nagy kalap szerencse is. Murphy minden gond nélkül leszállt a lagúnán, és elsiklott a Pan American számára fenntartott területre. Cunningham parancsnok kérését, hogy bocsássák a rendelkezésére a *Philippine Clippert*,

szinte azonnal elutasította a Csendes-óceáni Flotta vezetősége, mivel ők is igényt tartottak a gépre. A *Clipper* már Guamba is úgy érkezett meg, hogy a japánok majdnem ementáli sajtot csináltak belőle.

A VMF-211 tengerészgyalogos vadászpilóta-század Wildcat-jeinek száma kettőre csökkent, noha Putnam őrnagy azt mondta Murphy zászlósának, hogy pár óra alatt a harmadik gép is a levegőbe emelkedhet, amint a ronccsá lőtt gépekből kisserelik és beépítik a szükséges alkatrészeket.

Murphy hivatalos leveleket vitt Cunningham parancsnoknak és Devereux őrnagynak – az egyik a *Saratoga* felmentő haderő pozícióját tartalmazta –, de a Haditengerészet természetesen nem kockáztatta meg, hogy elveszítse a néhány, felbecsülhetetlen értékű Catalina egyikét pusztán azért, mert postaszolgálatra fogta be. December 7-én rengeteg Catalina semmisült meg, azok pedig, amelyek ép-ségben maradtak, szinte állandó használatban voltak.

A Wake-szigeten szolgált a Tengerészgyalogság néhány elképesztően jó képességű híradós tisztjeinek egyike, Walter L. J. Bayler őrnagy, aki azelőtt az USS *Wright*-ra volt beosztva, s aki Cunningham parancsnokkal érkezett a szigetre. Bayler képességeit már nagyon hiányolták a Midway-szigeten, ezért úgy határoztak, hogy elhozzák a Wake-szigetről, még akkor is, ha kénytelenek megkockáztatni az őrnagy és a Catalina elvesztését.

December 20-án délután Bayler ideje nagy részét hivatalos dokumentumok (többek között a veszteséglisták) gyűjtésével töltötte, amelyeket Cunningham és Devereux szolgáltatott neki, azután pedig begyűjtötte a támaszpont tengerészgyalogosai magánleveleit, amelyeket – ha kijön rá a lépés – a családjaiknak szeretett volna kézbesíteni.

Másnap reggel Murphy zászlós felemelte a Catalinát a Wake-sziget lagúnájáról, és a gép orrát a nyolcórányi repülésre és 1960 kilométerre lévő Pearl Harbour felé fordította. Murphy Catalinája volt az utolsó amerikai repülőgép, amely a háború befejezése előtt a Wake-szigetre repült.

Pearl Harbourban egy tucat repülőgép-szerelő rohamtempóban dolgozott, hogy felkészítse a Catalinát az újabb repülésre. Három órával azután, hogy földet ért, ismét a levegőbe emelkedett, fedélzetén egy újabb személyvel. A gép ezúttal a Fülöp-szigetek felé tartott, ahol a japánok már Manila közelébe értek, s ahol a Haditengerészet cavite-i bázisának kiürítését már megkezdték.

A Catalina csak addig maradt a Fülöp-szigeteken, amíg kitette a postaszákokat és az utasait: egy japánul kifogástalanul beszélő hadi-

tengerész altisztet és egy robbantási szakértőt, aki a Hadsereg Hadianyag-ellátó Hadtesténél szolgált őrnagyi rangban. Miközben a gépet feltankolták, berakodták a kimenő rakományt – újabb postaszakokat – és felszállították a Pearl Harbourba tartó utasokat: egy külügyi szolgálatos tisztet, a Hadsereg egy tüzér ezredesét és egy tengerészgyalogos hadnagyot.

A Manilai-öböl vize háborgott, a Catalina pedig többször visszahuppant a vendégmarasztaló tengerre, mire a pilótának végre sikerült felemelnie a gépet. Amint elérték az utazómagasságot, Murphy hátrament a törzsbe, hogy megnézzé, nem keletkezett-e valamilyen sérülés – főleg az úszótalpak miatt aggódott –, illetve hogy az utasokkal minden rendben van-e. Amikor hátraért, a külügyi szolgálatos tiszt és az ezredes éppen újrakötözték a tengerészgyalogos hadnagyot.

Amikor felszállt a Catalina fedélzetére, nem lehetett ugyan látni, de az egyenruhája alatt a hadnagy felsőteste vastagon be volt kötözve. Felszállás közben a Catalina csontrepesztő huppanásaitól a két tucat öltésből, amellyel összevarrtak a fiatal hadnagy oldalán keletkezett huszonöt centis sebet, legalább öt vagy hat ilyen felszakadt. Az egyenruháját átáztatta a vér, és biztosan lehettek fájdalmai is, de határozottan elutasította, amikor a pilóta felajánlott neki egy ampullányi morfiumot.

A fedélzeten lévő életmentő felszerelésekből meg takarókból összeütöttek ugyan neki egy ágyféleséget, de ettől többet nem tehettek érte, amíg el nem érték Pearl Harbourt.

Egyóránnyira lehettek Pearltól, amikor a fiatal tengerészgyalogos megjelent a pilótafülkében, ami igencsak meglepte a pilótát.

– Jobban van? – kérdezte.

A tengerészgyalogos hadnagy bólintott.

– Pár perc múlva odaszólok rádión, hogy küldjenek ki elénk pár felcsert – mondta a pilóta.

– Sejtettem, hogy erre készül – mondta a tengerészgyalogos hadnagy. – Ezért jöttem előre. Ne szóljon nekik.

– Miért ne?

– Hacsak nem dugnak be egy kórházba, akkor a parancsaim alapján Washingtonba kell mennem – mondta a hadnagy. – Ott is átkötöztethetem magam.

– Amilyen állapotban van, lehet, hogy ki sem bírja Washingtonig.

– Akkor ellátnak San Franciscóban vagy Diegóban, vagy akárhol, ahol leszáll a gépem. Tegyen meg nekem egy szívességet, és ne szóljon nekik.

– Ahogy akarja – mondta a pilóta egy pillanatnyi gondolkodás után.

– Köszönöm – mondta az ifjú hadnagy, és visszabotorkált a törzsbe.

A pilótát kíváncsivá tette ez a kis közjáték, úgyhogy elővette a rakomány- és utaslistát. Mindössze annyi állt benne, hogy „Kenneth J. McCoy, tengerészgyalogos hadnagy”, de aztán a pilóta észrevette, hogy a hadnagy neve szerepelt az első helyen a listán. Az utasok nevét az utazási prioritás alapján sorolják fel az utaslistán, ami azt jelentette, hogy McCoy fontosabb volt még a külügyi szolgálatos nagypuskánál is.

A pilóta ezt meglehetősen furcsának találta, és ezt közölte is a másodpilótával.

– Tiszti futár – mondta a másodpilóta. – Nem láttad az aktatáskáját?

– A pilóta megrázta a fejét.

– Nem.

– Amikor feljött a gépre, a csuklójához volt láncolva... nem is... bilincselve.

– Nem vettem észre – mondta a pilóta.

– Amikor levette a zubbonyát, egy .45-öst láttam az övébe dugva, a karjához meg egy kés volt csatolva.

– Vajon mi lehet az aktatáskájában? – kérdezte a pilóta.

– Nem tudom – felelte a másodpilóta –, de nem szívesen próbálnám meg elvenni tőle.

(Kettő)

Willard Hotel

1941. december 26., 12.05

A „Páva-kifutó” egy folyosó volt, amely a Willard Hotelen haladt keresztül, és a 14. utcától a Pennsylvania sugárútig húzódott. Ez volt az a hely, ahol már a polgárháború előtti idők óta, a főváros elegáns hölgyei – és egyesek szerint legdrágább kurtizánjai – és elegáns urai... páváskodtak.

A kis folyosót pompásan, viktoriánus eleganciával díszítették fel, s teljes hosszában apró, asztalokkal és székekkel ellátott beugrók nyíltak belőle, amelyekben zavartalanul lehetett beszélgetni.

A rossznyelvek szerint több politikust vettek meg és adtak el a Páva-kifutó beugróiban, mint az Egyesült Államok összes, füsttel teli szobájában.

Thomas C. Wesley, egy magas, ötvenéves, pocakos, pirospozsgás arcú tengerészgyalogos ezredes kiszállt az 1941-es szolgálati Chevroletből, és belépett a Pennsylvania sugárúton álló épületbe. Levette a kabátját és a kalapját, és a ruhatári személyzetre bízta. Megigazította az ingét, és ellenőrizte, hogy Sam Browne bőróve megfelelően áll-e, azután lassan végigsétált a Páva-kifutón, az előcsarnokhoz vezető lépcsőig. Keresett valakit. Miután nem találta meg a férfit, egyszerűen megállt a folyosó közepén, és várt.

Nagyjából ugyanakkor egy magas, vékony, betegnek tűnő férfi lépett a Willardba a 14. utca felől. Szürke, patentos karimájú filckalapot viselt, amelyet levett, amikor keresztülment a forgóajtón, kivillantva kopaszodó fejét. Keresztülsétált az öreg és némileg kopott, de még mindig elegáns előcsarnokon, és a Páva-kifutó felé vette az irányt. Egy furcsa mozdulattal kibújt a kabarából, s amikor megpillantotta Wesley ezredest, meglehetősen hanyag módon a bal karjára dobta.

Wesley ezredes kimérten, s talán némileg rosszállóan biccentett a vékony, betegnek látszó, rossz-szabású, kék hajszálcásikos öltönyt viselő férfi felé.

– Rickabee – mondta.

– Ezredes – mondta Rickabee, azután végignézett a Páva-kifutón, üres asztalt keresve. Kiszúrta az egyik üres beugrót, amelyben egy asztal volt két székkal. A fejével a beugró irányába intett. A Tengerészgyalogság főparancsnoksága szervezeti jegyzéke szerint F. L. Rickabee alezredes a „közügyekkel megbízott tiszt különleges aszisztenseként” szolgált, pedig a valódi posztjának semmi köze sem volt a közönségszolgálatához.

Wesley ezredes az asztalhoz masírozott, leült, szabadon hagyva a másikat, a fal felé néző széket Rickabee-nek. Rickabee elfordította a székét, hogy ő is rálásson a Páva-kifutóra.

– Jó régen nem találkoztunk, Rickabee, igaz? – mondta Wesley ezredes, és még mielőtt Rickabee válaszolhatott volna, kibökte, hogy mi piszkálta a csőrét. – Maguknál nem kötelező egyenruhát viselni?

Forrest tábornok dönti el, uram, hogy kinek kell egyenruhát viselnie, és kinek nem. A tábornok úgy véli, hogy hatékonyabban tudok dolgozni civilben.

Horace W. T. Forrest dandártábornok volt a Tengerészgyalogság helyettes hírszerzési vezérkari főnöke.

– Forrest tábornok elmagyarázta magának a helyzet komolyságát? – kérdezte Wesley ezredes.

– Csak annyit mondott, hogy magát és Lesterby tábornokot utasította a vezérőrnagy parancsnok, hogy oldjanak meg egy nagyon kényes problémát, és hogy én mindenben segítsen magukat. Nos, miben segíthetek maguknak, uram?

– Ő úgy gondolta, hogy magát esetleg érdekelni fogja ez itt – mondta Wesley ezredes, majd kivett egy borítékot a zubbonya alsó zsebéből, és Rickabee kezébe nyomta.

Rickabee alezredes pontosan tudta, hogy kire utalt az ezredes. Thomas C. Wesley ezredes egyike volt annak a maroknyi tisztnek, akik a Tengerészgyalogság legfelsőbb vezetését alkották. A cinikusok csak palotaőrségnek nevezték őket, mert köztudottan mindent megtettek azért, hogy megvédjék minden ellenségtől, legyen az külső vagy belső, az USA Tengerészgyalogsága parancsnokát.

– James Rooseveltt százados volt olyan kedves, és felvázolta, hogy szerintem hogyan kellene a Tengerészgyalogságnak megszerveznie a saját kis kommunista hadoszlopát – jegyezte meg Wesley ezredes szárazon.

– Azt hittem, hogy Vad Bill Donovan ezredesnek dolgozik – mondta Rickabee.

– Már egy ideje nem – mondta Wesley. – Most Evans Carlson alezredesnek.

Rickabee kivett a borítékból egy köteg indigóval készített másolatot. Az ötödik vagy a hatodik másolat lehetett, mert alig tudta elolvasni.

Egy pincér lépett az asztalhoz.

– Nem kérek a világon semmit, köszönöm – mondta Wesley ezredes.

– Nekem hozzon egy Jack Daniel's-t – mondta Rickabee alezredes. – Jeget nem kérek bele, csak egy pohár vizet kísérőnek.

Rickabee szinte érezte Wesley ezredes rosszallását.

– Ha szolgálatban vagyok, ezredes – mondta Rickabee –, az első egyhuzamban lehúzott huszonnégy órában soha nem iszom. Aztán...

– A maga dolga, Rickabee – mondta Wesley ezredes. Rickabee figyelmesen elolvasta a papírokon álló szöveget. Amikor végzett, Wesleyre pillantott.

– Roppant érdekfeszítő – mondta. – Honnan szerezte ezt?

– Nem áll módomban elárulni – felelte Wesley.

– Gondolja, hogy tényleg elküldi?

– Szerintem igen.

– Nyilván nem hiszi azt, hogy Vogel tábornok majd behívhatja egy kis csevegésre, ahol közli vele, hogy egy kicsit tolakodásnak tűnik, ha egy tartalékos százados akarja megmondani neki, vagy pláne a parancsnoknak, hogy hogyan kellene a Tengerészgyalogságnak működni.

– Úgy vélem, hogy a levelet továbbítani fogják a parancsnoknak – mondta Wesley. – Szeretném hallani a véleményét.

– Maga vagy ő? Ő tud róla, hogy nekem is megmutatja? Wesley ezredes kimérten bólintott, amiből Rickabee rögtön rájött, hogy Wesley a kötelességét teljesíti.

– Nagyon szeretném tudni, hogy maga vagy ő honnan szerezte ezt – mondta Rickabee.

– Biztosíthatom, ezredes – mondta Wesley –, hogy nem hamisítványt tart a kezében.

– Akkor is szeretném tudni, hogy hogyan került a kezébe – macskodott Rickabee. – Fontos lehet.

– A dokumentumot egy kézzel írott piszkozat alapján gépelte egy írnok, egy tizedes, aki úgy gondolta, hogy a főtörzsőrmesternek is látnia kell. Az öt indigó helyett hatot használt. A főtörzsőrmester pedig elküldte... elküldte ide.

– Magának vagy Neki? – kérdezte Rickabee.

– Neki – felelte Wesley.

A pincér, egy idősödő, fekete férfi meghozta Rickabee bourbon-jét egy ezüsttálcán.

– Azt hiszem, mégis iszom egyet – mondta Wesley ezredes. – Ugyanezt, jéggel...

– Ez egy roppant kényes helyzet – folytatta Wesley, miután a pincér távozott.

– Egy módon lehet kezelni – mondta Rickabee. – Ismerek pár embert Diegóban, akik szívesen keresztülmennének Carlsonon egy teherautóval, vagy sokkal inkább egy tankkal.

Wesleyt egyáltalán nem szórakoztatta Rickabee megjegyzése, és ez ki is ült az arcára.

– Tehát úgy gondolja, hogy Carlson ezredes keze benne van a dologban? – kérdezte.

– Elég egyértelműnek tűnik – mondta Rickabee. – Olvasta a jelentéseit, ezredes? Vagy a könyveit?

– Ameddig bírtam gyomorral – mondta Wesley ezredes.

Ez a „vezetők” és „harcosok” – mondta Rickabee alezredes – nem újdonság. Ez egyértelműen Carlson ötlete. Meg az is, hogy mindenkit egyenlően kell kezelni, a tiszteket, az altisztiket és a közlegényeket is. Ezt a Kínai Kommunista Hadseregénél tanulta... meg a „hadoszlop” kifejezést is, ami „századot” akar jelenteni. Tisztára, mint a Kínai Vörös Hadseregénél.

– Akkor ne is menjünk tovább – mondta Wesley. – Megfertőződött, amikor náluk volt? Kommunista?

Rickabee lassan kortyolgatta a bourbonját, majd ivott egy nagy korty vizet, és csak azután válaszolt.

– Nem. Nem hinném – felelte. – Lenyomozták. Amikor kérte, hogy helyezték vissza a tiszti állományba, az FBI lenyomozta, de nem talált semmi olyat, amit azelőtt ne tudtunk volna.

– Maga látta az FBI jelentését? – kérdezte Wesley.

– Természetesen nem – felelte Rickabee szárazon. – Az FBI jelentései bizalmasak. Külsősök kezébe soha nem adják. Amikor az ügynökségek lenyomoztatnak valakit, akkor egy összegzést kapnak, amiben az áll, hogy az FBI szerint mit sikerült kideríteni.

Wesley biztosra vette, hogy mindez azt jelentette, hogy Rickabee nagyon is látta az Evans Carlson tengerészgyalogos alezredesről készített FBI-jelentéseket.

– Magának személy szerint mi a véleménye róla? – kérdezte Wesley.

– Szerintem Carlson valamikor jó tengerészgyalogos volt, csak éppen elment az esze – mondta Rickabee. – Fanatikus, excentrikus és talán tébolyodott is. Az lehet, hogy Roosevelttel alá tudta ezt íratni, de a vezérőrnagy parancsnok tudni fogja, hogy ő van az egész mögött.

Wesley egyetértően felhorkant.

– De ha jobban belegondolok – mondta Rickabee, miután újra belekortyolt az italába –, ugyanezt mondták Jézus Krisztusról is, ha emlékszik. „Mi történt azzal a kedves názáreti áccsal? Miért lázad fel a rend ellen?”

– Egyáltalán nem találom viccesnek, ezredes – mondta Wesley hűvösen.

– Nem is viccnek szántam, ezredes. A párhuzam jól látható, hiszen Krisztus is képes volt beszélni mennyei, mindenható Atyjával...

Wesley arcán egy egészen halvány mosoly jelent meg.

– Na és Rooseveltt... úgy értem, a fia? – kérdezte Wesley.

– Róla csak jót tudok mondani. Pokolian okos, semmilyen munka nem bűdös neki. Éppen olyan, amilyennek egy tisztnek lennie kell. Mindezek fényében azt kell mondanom, hogy rossz társaságba keveredett... egy bizonyos rossz ember társaságába.

– Személyesen is ismeri?

Rickabee bólintott.

– De nem túlságosan. Nagydarab fickó. Kopaszodik. Szemüveget hord. Azok alapján, amit megtudtam róla, rendes tagnak tűnik. Engem inkább az érdekelné, hogy miért vették vissza Carlson-t a tisztállományba?

– Hát nem világosabb a napnál, ezredes? – kérdezett vissza Wesley ezredes gúnyosan. – Jó ajánlólevelet kapott. Annak idején ki-tüntették a Haditengerészeti Kereszttel. És úgy hallottam, hogy barátai vannak „befolyásos körökben”.

– Ha valaki egy kicsit tökösebb, akkor erre az egészre nem került volna sor – mondta Rickabee, és felemelte a papírköteget.

– Ő döntött így – mondta Wesley.

– Nagy hiba volt – mondta Rickabee elszánt arccal.

– Maga most a saját véleményét mondja, nem igaz, ezredes? – mondta Wesley ezredes hűvösen.

– Ezért fizetnek – mondta Rickabee. – Szívesebben lennék az Elliot Bázison. Akár hiszi, akár nem, megvan a képesítésem, hogy elvezessek egy gyalogoszázlóját.

– Nyilvánvaló, hogy a Tengerészgyalogság úgy véli, hogy amit most tesz, az fontosabb – mondta Wesley ezredes.

– És mit kíván a Tengerészgyalogság tőlem ebben a helyzetben? – kérdezte Rickabee, és újra meglóbálta a papírokat a levegőben. – Akkor mi legyen a teherautós gázolással?

– Úgy tesz, mintha nem tudná, hogy milyen súlyos helyzetben vagyunk – mondta Wesley. – Különben nem viccelődne.

– Nagyon biztos benne, hogy *csak* vicceltem – mondta Rickabee. Thomas C. Wesley ezredes nagyon haragudott magára, amikor rádöbrent, hogy tulajdonképpen fogalma sem volt, hogy Rickabee tényleg csak viccelt-e. Egy végtelennek tűnő pillanatig Rickabee tekintetét fürkészte, de az nem árult el semmit.

– Abban reménykedtem... – kezdett hozzá végezetül.

– Hogy én majd valamiféle bizonyítékkal szolgálhatok – fejezte be helyette Rickabee a mondatot –, amit ő megmutathatna legalább Frank Knoxnak és/vagy a Fehér Házban, valamilyen bizonyítékot, ami alátámasztja, hogy Carlson kommunista és/vagy örült. Ilyesmi-

vel nem szolgálhatok, ezredes. Még csak gyártani sem tudnék hasonló bizonyítékot. Nem volna értelme.

– De azért maga is látja, hogy bajban vagyunk – mondta Wesley.

– Kíváncsi rá, hogy mi a véleményem? – kérdezte Rickabee.

– Természetesen – felelte Wesley.

– A Tengerészgyalogság ezúttal döglött lóra fogadott – mondta Rickabee. – Amint ez a dokumentum az ő asztalára kerül, kénytelen lesz jóváhagyni, feltételesen mindenképpen. Carlson nyolcadik kommunista hadoszlopát vagy a tengerészgyalogos-kommandót, vagy a rangereket, vagy hívják, ahogy akarják, fel fogják állítani. Ennek két következménye lesz. Az egyik az, hogy a Csendes-óceán valamelyik szigetén az egész különleges alakulatot le fogják rádiózni, ő pedig majd azon kapja magát, hogy kénytelen lesz magyarázkodni, hogy miért hagyott jóvá egy ilyen idióta ötletet, aminek az lett az eredménye, hogy egy halom fiatal amerikai katona odaveszett. De az is lehet, hogy Carlson magánhadserege tényleg elvégzi azt, amit Carlson szerint el tud végezni, ami mellel is nagyon is valószínű. Carlson többször bizonyította, hogy bátor és jó képességű tiszt. Ha Carlson sikerrel jár... és ismétlem, erre pokolian nagy az esély... a parancsnok a végén az egész Tengerészgyalogságból kommandósalakulatot fog csinálni, oldalán Carlson ezredessel, de az is lehet, hogy Carlson tábornokkal, és új szabályokat fog írni.

– Akkor a Tengerészgyalogságnak befellegzett – mondta Wesley.

– Meglehet – mondta Rickabee. – A háború után, amikor már nem lesz szükség kommandósalakulatokra, és csak egy párra tartanak majd igényt, a Tengerészgyalogságot beolvasztják a Hadseregbe, és tengerészgyalogos-ezred lesz belőle. Sokan örülnének neki, ha így történne.

– Ha a maga dolga lenne mindezt megakadályozni, Rickabee – kérdezte Wesley ezredes –, mit tennie?

– Akkor tehát erről szól ez a kis csevegés, ezredes? Ő küldte magát hozzám, hogy én állítsam le Carlson?

– Én ilyet nem mondtam – mondta Wesley gyorsan. – Csak válaszoljon a kérdésre, kérem.

– Támadhatatlan bizonyítékot keresnek, hogy Carlson örült vagy kommunista, vagy mindkettő – mondta Rickabee. – Tartok tőle, hogy ez az egyetlen módja, hogy megállítsuk a lavinát.

– És hogyan csinálná?

– Odaküldeném az egyik emberemet, akinek megmondanám, hogy férközzön a közelébe, és hogy keressen bizonyítékot, és hogy amikor lebuktatja, legyenek tanúi... feddhetetlen tanúi.

– Egy kémre gondol?

– Egy *beépített hírszerzőre* – javította ki Rickabee.

– Na, és van a célra megfelelő embere? – kérdezte Wesley.

– Hirtelen nem tudnám megmondani – mondta Rickabee, de azután meggondolta magát. – De talán mégis van valaki. Egy okos, fiatal hadnagy...

Wesley a szavába vágott.

– A részletekről nem akarok tudni – mondta. – Egyelőre nem.

– Akkor hányadán állunk? – kérdezte Rickabee.

– Szeretném, ha alaposan végiggondolná ezt az egészet – mondta Wesley. – Készítsen tervet, amiben szerepeljen az emberének a neve. Csatolja hozzá az embere rövidített életrajzát is. Amint megvan, hívjon fel.

– Igen, uram – mondta Rickabee. Aztán intett valakinek, aki a Páva-kifutón ácsorgott, hogy lépjen az asztalhoz.

– Mit csinál? – kérdezte Wesley ezredes zavarodottan.

– Egy jóképű, teveszőr sportzakót és sötét flanelnadrágot viselő fiatalember lépett hozzájuk.

– Wesley ezredes, Frame hadnagy – mondta Rickabee.

– Üdvözlöm, uram – mondta a hadnagy udvariasan.

– Hadnagy – mondta Wesley ezredes.

– Bill, vidd ezt az irodába, és fényképeztesd le! – adta ki az utasítást Rickabee, és Frame kezébe nyomta a papírköteget. – Addig el ne mozdulj, amíg elő nem hívták a negatívokat, azután meg hozd vissza a papírokat! Wesley ezredes volt szíves meghívni ebédre, úgy-hogy az étteremben leszünk.

– Igenis, uram – mondta Frame hadnagy, majd Wesley ezredesre nézett. – Öröömre szolgált, hogy megismerhettem, uram.

Ezután a hadnagy elindult a Páva-kifutón a 14. utca irányába.

– Megtudhatnám, hogy ő miért viselt civil ruhát? – kérdezte Wesley ezredes. Feldühítette, hogy Rickabee elvitette James Roosevelt századosnak a tengerészgyalogos kommandósalakulatok felállításáról szóló javaslatát lefényképeztetni anélkül, hogy engedélyt kért volna rá tőle.

– Furcsa lenne, ha egy egyenruhás alak kísérgetne egy civilt, nem gondolja, ezredes? – felelte Rickabee mosolyogva.

– Szükség van egyáltalán erre? Hogy magát kísérgesse?

– A tábornok ötlete volt, ezredes – mondta Rickabee, és felállt az asztaltól. – Akkor ebédelhetünk? A hadnagy mindjárt visszajön, nekem pedig még sok a dolgom ma délután.

Wesley ezredes egy hangot sem szólt az ebéd alatt, amiből Rickabee alezredes arra a következtetésre jutott, hogy nem lopta be magát Wesley szívébe. Talán túlságosan is lazának tartotta az ezredes, és nem kezelte elegendő tisztelettel a „palotaőrség” egyik nagybecsű tagját. De ezen már nem lehetett változtatni.

Rickabee tévedett. Amikor Wesley ezredes visszatért a Tengerészgyalogság főparancsnokságára, közölte Lesterby vezérőrnaggyal, hogy talán Rickabee lesz a megoldás a „Carlson-ügyre”.

– Volt valami konkrét javaslata?

– Igen, uram. Azt mondta, elintézi, hogy Carlson elgázolja egy teherautó, uram.

– Gondolja, hogy komolyan beszélt?

– Nem tudom, uram.

– Mert lehet, hogy a végén nem marad más választásunk, Tom.

(Három)

New York, Brooklyn

Brooklyni haditengerészeti telep

1942. január 6., 04.00

Az USA Tengerészgyalogsága két altisztje, C. (Casimir) J. Koznowski törzsőrmester és Ernst W. „Ernie” Zimmerman őrmester egy öreg, téglából épített laktanyaépület előtt állt a macskaköves úton. Topogtak, kesztyűbe bújtatott kezüket pedig újra meg újra összecapták. Koznowski huszonhét éves, magas, vékony férfi volt. Zimmerman köpcös, tagbaszakadt, kerek képű és a huszonnegyedik évét taposta. Koznowski kabátja ujjára két „gerendát” – ferde csíkot – hímeztek, amely azt volt hivatott jelezni, hogy viselője maradéktalanul teljesített kétszer négy év szolgálatot. Zimmerman kabátján egy gerenda díszelgett.

Zimmerman őrmester sápadtnak tűnt, és mintha az egyenruhája is egy számmal nagyobb lett volna. Két nappal azelőtt engedték ki a Saint Albans Haditengerészeti Kórházból, ahol maláriával kezelték. Az orvos kiállította a papírt, amely szerint könnyített szolgálatot teljesíthet, aztán pedig áthelyezték a Parris-szigetre, ahol a képesítésének megfelelően a gépállásban teljesített szolgálatot őrmesterként.

Két tizedes fordult ki a tégláépület mögül, s amikor meglátta Koznowskit és Zimmermant, futásnak eredt, hogy minél hamarabb hozzájuk érjen.

– Hol a szarban voltatok? – kérdezte Koznowski törzsőrmester. Valójában nem várt, és nem is kapott választ, inkább letolásnak szánta a kérdést.

– Hozzátok ide őket! – mondta Koznowski törzsőrmester, és egy kapcsos irattartót hajított az egyik tizedes felé.

Mindkét tizedes berohant az épületbe. Sípszó hallatszott, azután az ablakokban kigyúltak a fények, és különböző utasítások röpködtek.

Alig egy perccel később, hangos „mozgás, mozgás, mozgás!” kiáltások kíséretében 106 fiatalember rohant ki az épületből. Civil ruhát viseltek. Egy vagy két nappal azelőtt még civilek voltak. Ma viszont már az Egyesült Államok Tengerészgyalogsága frissen toborzott újoncai közé tartoztak, akiket – Koznowski és Zimmerman őrmester, illetve a két tizedes vezetésével – órákon belül elszállítanak a Tengerészgyalogság kiképző bázisára, a Dél-Carolina állambeli Parris-szigetre, ahol alapkiképzésben fognak részesülni.

Az egyik tizedes az utcán állt meg. Megragadta az első négy embert, és egymás mögé állította őket. A többieket is arra akarta rávenni, hogy álljanak fel négysoros vonalba, ami időnként mutogatással, máskor pedig helyrelokdóséssel sikerült is neki.

Végül sikerült felsorakoztatni őket.

– Viii-gyázz! – kiáltotta a tizedes, aki a kapcsos irattartót tartotta a kezében.

105 fiatalember olyan feszes vigyázzba vágta magát, amennyire csak tudta. A 106. viszont továbbra is a cipőfűzőjét próbálta megkötni.

Koznowski törzsőrmester gyorsan hozzálépett, és addig állt előtte, amíg a fiatalember meg nem kötötte a cipőfűzőjét, és fel nem egyenesedett.

– Sikerült megkötni? – kérdezte Koznowski.

– Aha – felelte a fiatalember egy ideges mosoly kíséretében.

– Ha a sorakozó alatt valaki azt mondja, hogy „vigyázz”, akkor maga vigyázzba vágja magát, mégpedig *azonnal* – mondta Koznowski. – Nem akkor, amikor magának jólesik. Meg tudja jegyezni?

– A cipőm...

– Azt kérdeztem, meg tudja jegyezni? – csattant fel Koznowski.

– Ja, persze.

– És olyat sem mond soha, de soha egy őrmesternek, hogy „ja, persze” – mondta Koznowski.

A fiatalembernek volt annyi esze, hogy tudja, bármit is mondana, az nem lehet jó, úgyhogy csendben maradt.

– Vegye le a cipőjét – vetette oda Koznowski. A fiatalember hitetlenkedve meredt rá.

– Vegye le azt a kurva cipőt! – ordította Koznowski öt centire a fiatalember arcától, amelyre jócskán fröccsent Koznowski nyálából.

A fiatalember teljesítette a parancsot, azután felegyenesedett, kezében a cipőjével.

– Jöhet a névsorolvasás, tizedes – mondta Koznowski törzsőrmester.

– Na, ide hallgassanak, emberek! – mondta a tizedes, aki a kapszos irattartót tartotta a kezében. – Mindenkinek a *vezetéknevét* fogom felolvasni. Amikor valaki meghallja, rögtön mondja a *keresztnevét*.

A névsorolvasás minden gond nélkül lezajlott. A tizedes sarkon fordult, és tisztelgett.

– Az újoncalakulat készen áll, uram – jelentette a tizedes. Koznowski viszonzta a tisztelgést, majd elkiáltotta magát. – Pihenj!

Azután rövid beszédet tartott. Közölte az újoncokkal, hogy meggyőződése, hogy Isten nem szereti, amiért kénytelen a nyomorult seggüket a brooklyni haditengerészeti telepről a Dél-Carolina állam-beli Parris-szigetre szállítani, ahol megkísérelnek belőlük valami tengerészgyalogoshoz hasonló dolgot faragni.

Koznowski azt is közölte velük, hogy mielőtt elhagyhatnák a haditengerészeti telepet, négy dolgot kell elintézniük. Először is esznek. Azután visszarahannak – nem sétálnak, hanem rohannak – a barakkba. Másodszor, le kell adniuk a takarókat, a lepedőket, a párnahuzatokat és a matracuk huzatát. Harmadszor, a barakkot és a klotyót, amelyet sikerült nekik ilyen rendkívül rövid idő alatt nyomorult disznóóllá változtatni, kitakarítják, és visszaállítják az eredeti, kifogástalan állapotot. Végezetül pedig megmosakodnak, megborotválkoznak, és megtesznek minden szükséges lépést, hogy amikor a busztól a pennsylvaniai vasútállomásig és a vonatig masíroznak, emberi lény látszatát keltsék.

Az őrmester azt is elmondta nekik, hogy éppen elég megalázó lesz neki, Zimmerman őrmesternek és Hayworth és Cohn tizedesnek, hogy egy rakás ember látni fogja, amint egy csapat seggfejt terelgetnek, és hogy nem hiányzik nekik, hogy a seggfejek ráadásul még úgy is néztek ki, mintha most másztak volna ki a nyomorult csatornából.

Közölte velük, hogy pontosan huszonnyolc percük és húsz másodpercük van arra, hogy megreggelizzenek és visszaérjenek a barakkba.

– Van kérdés? – kérdezte Koznowski törzsőrmester.

A hátsó sorok egyikében egy magas, vékony fiatalember fel-emelte a kezét.

Koznowski a fiatalemberre nézett.

– Ki mondta, hogy emelje fel a kezét? Ki szeretne menni az osztályteremből, mert pisilnie kell?

– Őrmester – mondta a magas, vékony fiatalember idegesen –, azt kérdezte, hogy van-e kérdés.

– De nem gondoltam komolyan – mondta Koznowski törzsőrmester, aki igen meg volt elégedve magával. – Zimmerman őrmester, vegye át őket!

Ezzel Koznowski törzsőrmester el is masírozott a kantin irányába, és Zimmerman őrmesterre hagyta az újoncokat.

Csakúgy, mint számos – talán a legtöbb – tengerészgyalogos, Zimmerman is vegyes érzelmekkel fogadta a Tengerészgyalogság ősi hagyományát, amely szerint az újoncokat addig kell szívatni, amíg végig nem csinálják az alapkiképzést a Parris-szigeten vagy a San Diegó-i kiképzőbázison. A filozófiát – amely szerint először össze kell törni az újoncot, hogy tengerészgyalogost lehessen összerakni a darabjaiból – persze értette, és azt is tudta, hogy a dolog működik. Belőle is így lett tengerészgyalogos. De ő személy szerint kényelmetlenül érezte magát, ha szívatnia kellett másokat. Kiképző őrmester soha nem lett volna belőle, és már attól is rosszul érezte magát, amikor megtudta, hogy egy rakás újoncot kell a Parris-szigetre kísérnie.

Amikor Koznowski befordult a sarkon, Zimmerman szólt az embereknek, hogy gombolják be rendesen a ruhájukat.

A fiatalember, aki a kezében tartotta a cipőjét, kérdően meredt rá, de Zimmerman nemet intett a fejével.

Miután mindenki rendesen betúrta az ingjét a nadrágjába, és begombolta a zakóját és a kabátját, Zimmerman vigyáztt vezényelt, és a kantinhoz masírozottatta őket.

Minden egyes újoncot végignézett, azután amikor a cipős kölyök is mellé ért, szólt neki, hogy felveheti a cipőjét. Azután megreggelizett.

Visszasétált a barakkhoz, és figyelte, amint az újoncok elfutnak mellette. A barakkban ellenőrizte, hogy mindenki leadta-e az ágy-

neműjét, és hogy rendszeren kitakarították-e a barakkot. Nem érezte szükségesnek, hogy közben bárkinek is leordítsa a fejét.

Amikor Koznowski törzsőrmester visszaért az altiszti kantinból, az újoncokat a barakk előtti utcán találta: felsorakoztak, és készen álltak, hogy felszálljanak a buszokra, amelyek a manhattani és a pennsylvaniai vasútállomásra szállítják őket.

II.

(Egy)

New Jersey, Bernardsville

Rocky Fields farm

1942. január 6., 06.05

Malcolm S. Pickering tartalékos tengerészgyalogos hadnagy az étkező erkélyablakában állt, kezében egy csészével és a hozzá tartozó csészealjjal. Pickering magas, egyenes tartású, huszonkét éves, markáns arcú fiatalember volt. A tekintete alapján az embernek úgy tűnt, hogy ifjú kora ellenére tekintélyes élettapasztalattal rendelkezhet. Tökéletes szabású öltönyében úgy nézett ki – gondolta Elaine (Mrs. Ernest) Sage –, mint aki most lépett le a *Town & Country* magazin címlapjáról. Vagy egy tengerészgyalogos-toborzó plakátról.

Elaine Sage különleges arcú, ápolt, őszes hajú, negyvenöt év körüli nő volt. Skót mintás, rakott, gyapjúsövet szoknyát viselt egyszerű fehér blúzzal és rózsaszín pulóverrel. A nyakában antik aranyóra lógott aranyláncon, a karikagyűrűje mellett pedig egy háromkarátos gyémánt eljegyzési gyűrűt hordott. A meglepett, de nem elképedt Pickeringhez lépett, és arcon csókolta.

– Jó reggelt, Pick – mondta, aztán átölelte a derekát, a fejét pedig a karjára hajtotta.

Ez egy amolyan anyáskodó gesztus volt. Elaine Sage csecsemő kora óta ismerte „Pick” Pickeringet. Együtt járt az édesanyjával a Sarah Lawrence-be, és ő is felült a Kaliforniába tartó Twentieth-Century Limited expresszre, és együtt várt a Doctor's Kórházban az apjával, miközben Patricia Foster Pickering megszülte első és egyetlen gyermekét.

Egy jó évvel később, Patricia Pickering meglátogatta Elaine-t a Presbyterian Kórházban, és boldogan gügyögött a drága kicsi Ernestine-nek.

– Nos – mondta Patricia aznap a kórházban –, ha felnőnek, összehozzuk őket.

Éveken át viccelődtek ezzel. Igazából félig komolyan gondolták, és nem is volt ez annyira abszurd ötlet. Szép lehetett volna, de nem lett belőle semmi.

Pick Pickering az étkező erkélyablakából Ernestine Sage-et nézte, amint a nagy, befüvesített park távolabbi végén, a kacsászatózó tó mellett állt. Egy tengerészgyalogos-tiszttel ácsorgóit, aki átkarolta. Kétszer csókolták meg egymást.

– Mi verte fel álmából ily korai órán? – kérdezte Pick Pickering Ernestine Sage anyjától.

– Mondjuk úgy, hogy csak udvarias házigazda szeretnék lenni – válaszolta Elaine Sage.

Pick Pickering felhorkant.

– Tegnap este, mielőtt lefeküdtem – mondta Elaine Sage –, benéztem Ernie szobájába. Meg akartam neki mondani... megfogadva az ősi bölcsességet, hogy a leányod nemkívánatos udvarlójától a legkönnyebben úgy szabadulhatsz meg, ha a leányod előtt felmegasztalod az égig... hogy mennyire örülök neki, hogy a barátod ellátogatott hozzánk.

Elaine Sage a fejével abba az irányba bökött, ahol a tengerészgyalogos a lányát tartotta a karjában.

Pickering felvont szemöldökkel nézett le rá.

– Nem volt az ágyában – mondta Elaine Sage.

– Ha nem volt ott, Elaine néni – mondta Pick Pickering –, akkor az az ő ötlete volt, nem pedig McCoyé.

– Ken McCoy megijeszt engem, Pick – mondta Elaine Sage. – Nem olyan, mint mi.

– Talán éppen ez benne a vonzó – mondta Pickering.

– Nem tudom, hogy elég jó lesz-e Ernie-hez – mondta Elaine Sage.

– Szerintem, éppen elég jó hozzá – mondta Pickering, aztán amikor Elaine rámeredt, még hozzátette: – De ez az egész felesleges szócséplés. *Ernie úgy* gondolja, hogy McCoy jó hozzá. Meggyőződése, hogy a nap is csak azért kel fel, mert McCoy úgy akarja.

Ernestine Sage és Kenneth J. McCoy hadnagy sarkon fordult, és a kacsászatózó tó felé vette az irányt. Ernie félig bebújt McCoy kigombolt kabátja alá. A feje a férfi mellkasán pihent.

– Ugye megbocsátasz nekem, amiért nem fogom neked elfelejtetni, hogy bemutatad őket egymásnak a partidon? – kérdezte Elaine Sage.

– Nem mutattam be őket egymásnak – mondta Pickering. – Ernie szedte fel. Meglátta rajta, hogy éppen annyira untatja a partim, mint őt. Ernie ment oda hozzá, bemutatkozott neki, aztán meg eltűntek. Csak másnap tudtam meg, hogy McCoy elvitte a kínai negyed egyik éttermébe. Ott aztán elkápráztatta a kínai nyelvtudásával, amikor szóba elegyedett a tulajdonossal, aztán pedig végképp levette a lábáról, amikor megmutatta Ernie-nek, hogy mire képes az evőpálcikákkal.

Elaine Sage felnevetett.

– Az igazság az, Elaine néni – mondta Pickering –, hogy McCoy azt hitte, Ernie-nek nincs egy vasa sem.

– Szerelem első látásra? – kérdezte Elaine Sage. – Ne akard nekem bemesélni, hogy te még hiszel az ilyesmiben.

– Nézd meg magad – mondta Pickering. – Ez vagy szerelem első látásra, vagy ellenállhatatlan vágy. Ami engem illet, én az előbbire szavazok.

– Semmiben sem hasonlítanak egymásra – tiltakozott Elaine Sage.

– Én sem hasonlítok rá a világon semmiben – mondta Pickering. – De már egy ideje tudom, hogy ő a legjobb barátom. Ha azért jöttél hozzám, mert álnok cselszövészel szét akarod őket választani, és cinkosra van szükséged, akkor hiába fáradtál. *Szerintem* összeillenek. Irigylem őket. Bárcsak egy lány egyszer úgy nézne rám, mint ahogy Ernie néz McCoyra.

– Bárcsak *Ernie* rád nézne úgy, ahogy erre a McCoyra néz – mondta Elaine Sage.

Valami megcsörrent a hátuk mögött. Megfordultak, és megpillantották a középkorú, kövérekés szobaasszonyt, amint betolja a zsúrkocsit az étkezőbe.

– Nem lehet, hogy ő is az ablakban ácsorgott, és várta, hogy visszatérjen Rómeó és Júlia? – kérdezte Pickering gúnyosan. – Vajon McCoy rántottájába nem rakott egy kis arzént?

– Az utolsó reménységem ez a „magasztald az égig” elmélet maradt – mondta Elaine Sage. – A méreghez csak a legvégső esetben nyúlok.

Ernestine Sage és Kenneth J. McCoy tartalékos tengerészgyalogos hadnagy fellépett a ház széles verandájára, egy időre eltűnt szem elől, egy perccel később pedig megjelent az étkezőben. Az arcuk kipirult a hidegtől. McCoy nem volt olyan magas és vaskos, mint Pickering. Világosbarna haja és értelmesen csillogó szeme volt.

Ernie Sage pulóvert és szoknyát viselt. Fekete hajából Kleopátra-frizurát vágatott. Az édesanyja és Pick Pickering is megegyezett abban, hogy Ernie gyönyörű, egészséges és életerőtől duzzadó nő.

– Anya – mondta Ernie Sage –, nem muszáj ilyen korán kelned miattunk.

– Tudom. Csak két dolgot *muszáj* az életben: meghalni és adót fizetni – mondta Elaine Sage. – Azért keltem fel, mert fel akartam kelni. Jó reggelt, Ken. Jól aludt?

– Igen, jól. Köszönöm – mondta McCoy. Intelligenciát tükröző tekintetével Elaine Sage arcát fürkészte, mintha csak azt akarta volna kideríteni, hogy mire célzott ezzel a „Jól aludt?” kérdéssel.

– Éhen halok – mondta Ernie Sage. – Mit eszünk?

– A hideg levegő mindig meghozza az ember étvágyát – mondta Pick Pickering szárazon.

– Talán kezdjük is hozzá az evéshez – mondta Elaine Sage. – Megkértem Tonyt, hogy fél hétre álljon ki az autóval. Lehet, hogy csúszni fog az út.

Ernestine Sage McCoyra nézett.

– Ha hamar érünk Newarkba – mondta –, velünk jöhetnél Manhattanig, aztán ott felülnél a vonatra.

– Mikor indul a géped? – kérdezte Elaine Sage Pickeringet.

– Fél tizenkettőkor – felelte Pickering. – Idő, mint a tenger.

– Pick azt mondta, hogy busszal megy a repülőtérre – mondta Ernie Sage.

– Ne butáskodj – mondta Elaine Sage. – Gyere a Bentleyvel.

– Busszal nem olyan körülményes – mondta Pickering. Közben a zsúrkocsihoz lépett, és egymás után emelte fel a fedőket. Elaine Sage-re pillantott.

– Nézd csak ezt a rántottat, Elaine néni! – mondta. – Nagyon fura színe van.

Anya és leánya együtt ment ellenőrizni a tojást.

– Semmi baja a tojásnak – mondta Elaine Sage.

– Ha te mondd – mondta Pickering. – Úgy hallottam, erre fel sok a mérgezett tojás.

– Maradj csak, édes – mondta Ernie Sage McCoy-nak. – Máris viszem a reggelidet.

– „Édes?” – ismételte Ernie anyja. McCoy elpirult.

– Édes, mint a méz. Tudod, az a ragacsos ízé, amit kenyérre szoktak kenni – mondta Pickering.

– Én így hívom – mondta Ernie Sage. – A lexikon szerint ez egy „gyöngéd megszólítás”.

– Ejha, Elaine néni – mondta Pickering. – Hát nem szép dolog a szerelem?

– Ó, igen – mondta Elaine Sage. – Az mozgatja a világ kerekét, ha jól tudom.

Elaine Sage Ken McCoyra mosolygott.

– A kolbászt a szomszéd gazdától vesszük – mondta. – Kóstolja meg!

McCoy Elaine szemébe nézett.

– *Intelligens a szeme* – gondolta Elaine Sage. Azután kijavította magát. – *Intelligens és vad, mint egy megvert kutyáé.*

(Kettő)

Pennsylvaniai vasútállomás

1942. január 6., 09.25

Amint a haditengerészeti telepről indított buszok megérkeztek a pennsylvaniai állomásra, a tizedesek az újoncokat szakasz méretű csoportokra osztották szét, és bemasírozatták az állomásra, aztán pedig a peronra. Koznowski és Zimmerman félreállt. A külvárosi ingázók, akik éppen akkor szálltak le a vonatról, érdeklődve figyelték a rögtönzött felvonulást. Volt, aki elmosolyodott. Az ország háborúban állt, melyet ezek a fiatal emberek voltak hivatottak megvívni.

A tengerészgyalogosok számára fenntartott vasúti kocsikat a Congressional Limited expressz kékre festett mozdonya mögé és a poggyász- és postakocsi elé kapcsolták. Ezzel gyakorlatilag elszigetelték az újoncokat a többi utastól.

A peronon aztán Koznowski törzsőrmester újabb kiselőadást tartott: közölte az újoncokkal, hogy aki véletlenül „eltűnik” útban a Parris-sziget felé, azt a Haditengerészet szabályai szerint – amely most már rájuk is vonatkozik – hadbíróság elé állítják, a vád pedig nem engedély nélküli távollét lesz, hanem „csapatmozgás elmulasztása”, amely sokkal súlyosabb büntetést von maga után.

Koznowski törzsőrmester azt is elmondta nekik, hogy mindenki maradjon ott, ahová leültetik, és fel ne álljon minden ok nélkül, csak akkor, ha a tizedesek arra engedélyt adnak. Megemlítette, hogy a Tengerészgyalogságot többször székénybe hozták már újoncok az-
zal, hogy fiatal hölgyek után fütyentettek. Aki ilyesmire vetemedik, annak vele gyűlik meg a baja.

Azután megállt a vasúti kocsi ajtajában, és személyesen ellenőrizte, hogy mindenki felszállt-e. A névsorban szereplő összes nevet

kipipálta. Amint az utolsó újonc is felszállt, Zimmerman őrmesterhez fordult.

– Sétáljunk egyet! – mondta. – Ez a rohadt vonat egy darabig úgy sem megy sehova.

– Nem felkérés volt ez, hanem sokkal inkább parancs, úgyhogy Zimmerman őrmester egyetértően bólintott, pedig sokkal jobban szeretett volna a kocsiban maradni, leülni egy ülésbe, és mondjuk feltenni a lábát. A malária rendesen kiütötte, és jóllehet a kórházból kiengedték, még mindig gyöngének érezte magát.

Hamar rájött, hogy Koznowski csak a fiatal nőket akarta nézegetni. Zimmermannak nem volt semmi baja a nőkkel, és szívesen elnézte volna őket, de ha az embernek úgy is hamarosan fel kell szállnia egy vonatra, akkor mi értelme van? És kimerültnek érezte magát.

Már vagy húsz perce állhatták a peronhoz vezető kapu jobb oldalán, amelyen a Pennsylvania Vasúttársaság Congressional Limited expressz utasai haladtak keresztül, hogy felszálljanak a vonatra, amikor Koznowski oldalba bökte Zimmermant a könyökével, amibe belesajdult Zimmerman bordája.

– Nézd azt a töketlent! – mondta megvetően. Alig lehetett hallani, hogy mit mondott, az ajka pedig szinte meg sem mozdult.

A Congressional Limited expressz peronjához vezető kapuhoz egy tengerészgyalogos hadnagy közeledett. Nagyon fiatal volt, jobb-ján pedig egy fiatal nő sétált. Egy dekoratív, fekete hajú, Kleopátra-frizurás nő.

A Haditengerészet szabályzata tiltotta az állományban lévő katonák számára, hogy nyilvánosan kimutassák az érzelmeiket. A hadnagy vagy nem tudott erről a szabályról, vagy pedig fittyet hányt rá. A Kleopátra-frizurás nő úgy lógott rajta, mint hegymászó a biztosítókötélen, a hadnagy pedig csak a nő szemét nézte, mintha a világ nem is létezett volna azon kívül.

Zimmerman kezdte magát kényelmetlenül érezni. Tapasztalatból tudta, hogy minél kevesebbet foglalkozik az ember tisztekkel, annál jobb. És ha ez a tiszt éppen a barátnőjével van, akkor mi van? Az ő dolga.

Koznowski törzsőrmester addig várt, amíg a hadnagy egészen közel nem ért hozzájuk – nem mintha észrevette volna őket.

– Ezt figyeld! – mondta halkan, szinte mozdulatlan ajkakkal. – Vii-gyázz! – kiáltotta Koznowski, és feszesen tisztelgett. – Jó reggelt, uram!

Elérte a célját. A töketlen hadnagy összerendezte. Először is kénytelen volt visszazuhanni abba a durva világba, amely a dekoratív, Kleopátra-frizurás nő szemén kívül létezett. Aztán pedig a pavlovi reflexnek köszönhetően gondolkodás nélkül viszonzta Koznowski tisztelgését, amitől a belé karoló nőt enyhén ellökte. A nő táskája is a földre esett.

Koznowski törzsőrmester kétszer elköhintette magát. Nagyon meg volt elégedve az eredménnyel.

De a hadnagy – Koznowski törzsőrmester várakozása ellenére – nem sétált tovább a vonat felé, összeszedve maradék büszkeségét, és nem vörösödött el a szégyentől.

– Megáll az eszem – mondta a hadnagy, miközben Koznowski törzsőrmesterre és Zimmerman őrmesterre nézett.

Aztán pedig elindult feléjük.

– Bassza meg! – suttogta Koznowski törzsőrmester, és vigyázzba vágta magát.

– Hello, Ernie – mondta a hadnagy. – Hogy vagy, öregem? Zimmerman őrmester megrázta a hadnagy felé nyújtott kezét, de szóhoz sem tudott jutni.

A dekoratív nő, miután felvette a földre hullott táskáját, szintén hozzájuk lépett, arcán tétova mosollyal.

– Édes – mondta a hadnagy –, ez itt Ernie Zimmerman őrmester. Már meséltem neked róla.

A nő arcán egy pillanatig zavarodottság látszott, de aztán beugrott neki a név.

– Persze – mondta, és Zimmermanra mosolygott, majd kezét nyújtott neki. – Én is Ernie vagyok. Ernie Sage. Ken sokat mesélt magáról.

– Igen, hölgyem – mondta Zimmerman feszengve.

– Pihenj, őrmester! – mondta a hadnagy Koznowski törzsőrmesternek.

– Felszállás! – kiáltotta a kalauz.

– Te is ezzel mész? – kérdezte a hadnagy.

– Igen, uram – mondta Zimmerman.

– Akkor foglalj nekem egy helyet! – mondta a hadnagy. – Én szállok fel utoljára.

A dekoratív nő felnevetett.

– Nekünk most rögtön fel kellene szállnunk, uram – mondta Koznowski törzsőrmester.

– Akkor szálljanak fel! – mondta a hadnagy.

Koznowski törzsőrmestert tisztelgett, a hadnagy pedig viszonozta. Aztán Zimmermannal a sarkában, Koznowski keresztülmasírozott a kapun, egészen a vonatig.

– Hol haverkodtál így össze ezzel a töketlennel, Zimmerman? – kérdezte Koznowski rosszallóan.

– Hallottál már Gyilkos McCoyról, Koznowski? – kérdezte Zimmerman.

– Mi? – kérdezte Koznowski törzsőrmester. – Kiről?

– Hosszú – felelte Zimmerman.

A felszálltak a vonatra, a szerelvény pedig kigördült a pennsylvaniai állomásról, keresztülobogott az alagúton, majd pedig a Jersey City és Newark közötti ingoványos réteken.

Koznowski törzsőrmester újra oldalba bökte Zimmermant.

– Hé – mondta. – Hallottam egy sztorit valami keménytökű gyerekről, aki a 4. tengerészgyalogosoknál szolgált Sanghajban. Nem az a Gyilkos McCoy?

Zimmerman bólintott.

– Azt mondják, hogy megszúrta három olasz tengerészgyalogost. Kettő bele is halt.

– Így van.

– Aztán meg halomra lőtt egy rakás kínait – folytatta Koznowski.

Zimmerman ismét bólintott.

– Tényleg így volt? – kérdezte Koznowski lenyűgözve.

– Tényleg – felelte Zimmerman.

– És mi köze van a töketlen hadnagyhoz? – kérdezte Koznowski.

– Ő Gyilkos McCoy – mondta Zimmerman.

– Baromság – jelentette ki Koznowski.

– Nem baromság – Zimmerman. – Ő Gyilkos McCoy.

– Baromság – ismételte meg Zimmerman. – Honnan a francból tudod te egyáltalán?

– Ott voltam, amikor halomra lőtte a kínaiakat – mondta Zimmerman. – Én is lelöttem párat.

Koznowski egy ideig Zimmerman tekintetét fürkészte, aztán úgy döntött, hogy igazat beszélt.

– Az eszem megáll – mondta.

(Három)

Tony, a Sage család sofőrje, a 34. utcában – a tilosban – parkolta le a Bentleyt, a pennsylvaniai vasútállomással szemben, a George's Bar & Grill előtt. Tíz perccel azután, hogy Ernestine Sage Kenneth J. McCoy hadnagy társaságában besétált a vasútállomásra, egy rendőr lépett az autóhoz. Bekopogott az ablakon, és a hüvelykujjával intett Tony-nak, hogy hajtson tovább.

Éppen másodszorra kerülték meg a háztömböt, amikor megláták a járdán ácsorgó Ernestine Sage-et. Tony kétszer megnyomta a kürtöt, mire Ernie az autóhoz futott, és gyorsan bepattant.

– Csak hogy ne érezd magad olyan árván – mondta Ernie Sage Malcolm Pickering hadnagynak –, téged is felraklak a gépedre.

– Hová megyünk, Ernie kisasszony? – kérdezte Tony hátratekert fejjel.

– A lakásomra, Tony – mondta Ernie Sage, és Pickeringhez fordult. – Főzök neked egy csésze kávé.

– A Foster Park Hotelbe megyünk, Tony – mondta Pickering. – Ernie kisasszony kávéja ugyanis pocsék.

Akkora volt a forgalom, hogy nem tudtak elindulni. Tony hátrafordult, és kérdően Ernestine Sage-re meredt. Ernie bólintott.

Tony az első adandó alkalommal jobbra fordult, a belváros irányába.

– Nem mész be dolgozni? – kérdezte Pickering, mire Ernie megrázta a fejét, hogy „nem”. – Mi történt a szorgos kis méhecskével?

– Majd ha a hotelben leszünk – mondta Ernie Sage –, betelefonálok. Megmondom nekik, hogy most raktam fel a tengerészgyalogos fiúmat a vonatra, meg hogy emiatt pocsék a kedvem, és majd csak délután megyek be.

– Hazaszeretet – mondta Pickering ünnepélyesen. – A semmirekellők utolsó mentsvára.

Ernie felnevetett, és megfogta Pickering karját.

– Csak Washingtonba megy, Ernie – mondta Pickering.

– Neked beszélt egy Zimmerman nevű tengerészgyalogosról? – kérdezte Ernie. – Akivel együtt szolgált Kínában.

Pickering megrázta a fejét.

– Nem.

– Arról, aki elvett egy kínai nőt, és lett egy szakajtónyi gyerekük.

– Ja, igen – mondta Pickering, miután beugrott neki a név. – Miért?

– Az állomáson volt, a kapunál – mondta Ernie. – Egy másik tengerészgyalogossal. Egy őrmesterrel. Egy másik őrmesterrel.

– Tényleg?

– Úgy néztek ki, mint a tengerészgyalogosok, Pick – mondta Ernie. – Úgy értem, *azok* is voltak. Tisztelegtek Kennek, meg kihúzták magukat... vagy mit csináltak.

– Vigyázzban álltak – segítette ki Pickering. – És?

– Alig tudom felfogni, hogy tényleg tengerészgyalogos-tiszt... ha jobban belegondolok, rólad is alig hiszem el.

– Ami engem illet, lehetnek kételyeid – mondta Pickering –, de jobb, ha hozzászoksz a gondolathoz, hogy Ken tényleg az. A fenébe is, már harcolt a háborúban, pedig még csak egy hónapja léptünk be.

– Már a háború *előtt* is meglőtték Kínában, amikor Zimmermannal volt – mondta Ernie. – Mesélt róla. Nem arról van szó, hogy nem hittem neki, de valahogy mostanáig az egész nem tűnt valóságosnak. De most találkoztam Zimmermannal. Róla egyáltalán nem volt nehéz elképzelni, hogy fegyverrel a kezében rohangál, és emberekre lő.

– Az az igazság, Ernie, hogy a fiúdat nagyon kemény fából faragták. Lehet, hogy úgy néz ki, mint egy egyetemista, aki a barátnőjénél tölti a hétvégét, de nem az. Csak nem támadtak kételyeid a nagy szerelemmel kapcsolatban? Vagy talán félsz tőle?

– *Őt féltem* – mondta Ernie, azután kijavította magát. – Nem is őt féltem. Hanem saját magamat. Istenem, Pick, nem akarom elveszteni!

– Egyelőre megnyugodhatsz, Ernie – mondta Pickering. – Csak Washingtonba megy.

– Persze. De hová megy Washingtonból? – kérdezett vissza Ernie.

A Bentley ismét jobbra fordult, ezúttal az 59. utcára, majd a tömb kellős közepén – a FOSTER PARK HOTEL feliratú vászon védőtető előtt – lehúzódott.

Egy magas, pirospozsgás arcú, aranysujtásos nagykabátot viselő portás sietett az autóhoz, és késlekedés nélkül kinyitotta az ajtót.

– Jaj, jó reggelt, Mr. Pickering – mondta, amint Pickering kiszállt az autóból. – Örülök, hogy újra látom, uram.

– Én is örülök, Charley – mondta Pickering, és megrázta a portás kezét. – De a nevem „Pickering hadnagy”. Tudja, mi hadnagyok az ilyesmire nagyon érzékenyek vagyunk.

– Örömmel hallottam, hogy a szüleinek nem esett bántódása – mondta a portás. – A hölgy pedig Sage kisasszony, ugyebár?

– Hello – mondta Ernie.

Pickering kinyitotta a Bentley első ajtaját.

– Nincs értelme, hogy itt várjon rám, Tony – mondta Pickering. – Fogok egy taxit, az majd kivisz a repülőtérre.

– Szívesen várok, Mr. Pick – mondta a sofőr.

– Menjen csak – makacskodott Pickering.

A sofőr áthajolt az anyósülés felett, és kezét nyújtott.

– Vigyázzon magára, fiatalúr! – mondta. – Egy darabban szeretnénk viszontlátni.

– Köszönöm, Tony – mondta Pickering. – És helyettem is tartsa rajta a szemét Hogyishívják kisasszonyon.

A sofőr felnevetett, Pickering pedig becsukta az ajtót.

A portás megforgatta az üvegből készült forgóajtót – először Ernie Sage-et, azután Pickeringet engedte be a Foster Park Hotel előcsarnokába. Odabent már várta őket a szállodavezető-helyettes.

– Mr. Pickering, Cannell vagyok, a szállodavezető-helyettes. Miben lehetek a szolgálatára?

– Fél tizenegyre a repülőtéren kell lennem – mondta Pickering. – El tudná intézni, hogy negyedkor egy taxi várjon a bejárat előtt?

– Miért nem a szálloda limuzinjával megy ki a repülőtérre, Mr. Pickering?

– A limuzint használják csak a fizetővendégek – mondta Pickering. – Nekem jó lesz a taxi is.

Pickering belekarolt Ernie Sage-be, majd keresztülvezette a luxusszálloda előcsarnokán, egészen a kávéházig. A hátsó, bordó bőr-huzatos fotelekben foglaltak helyet.

– Két kávé lesz, semmi más, köszönöm – mondta Pickering a hozzájuk lépő pincérnőnek.

– Senkit nem érdekelt, hogy mit rendelt Mr. Pickering. A kávéhoz kapott jó pár szelet pirítóst, kekszet, sárgadinnyét és mindenféle lekvárt.

A Foster Park Hotel egyike volt a negyvenegy szállodát működtető Foster-szállodaláncnak. Mr. Andrew Fosternek, a kemény kézzel irányított Foster Hotels Corporation igazgatótanácsa elnökének, aki a San Franciscó-i Andrew Foster Hotel luxusmanzárdjában lakott, egyetlen leánya született, a leányának egyetlen fia, akit Malcolm Pickeringnek hívtak.

– Jaj, de gusztá! – mondta Ernie Sage, miközben maga elé húzott egy szelet sárgadinnyét, és megragadta az egyik kanalat.

– Elképesztő, nem igaz – mondta Pickering –, hogy egy kis románc hogy meg tudja hozni az ember étvágyát?

– Mire célzol? – kérdezte Ernie Sage.

– Arra célzok, hogy anyád tegnap este benézett a szobádba, mert kedvet kapott egy kis anya-leánya beszélgetéshez – mondta Pickering.

– Úristen! – mondta Ernie Sage. – Biztos vagy benne? Honnan tudod?

– Ő mondta – felelte Pickering. – Miközben téged bámultunk, ahogy Kennel turbékoltál a kacsáuszatónál.

– Szóval tud róla – mondta Ernie. – Nagy ügy. Nem érdekel.

– Na, és ha elmondja apucinak? – kérdezte Pickering. Ernie Sage elgondolkodott a kérdésen.

– Nem mondja el neki – jelentette ki. – Tudja, hogy mi lenne apa reakciója.

– Hogy te vagy az ő drága kicsi lánya, meg ilyenek?

– Tudja, hogy semmit sem változtatna a dolgon – mondta Ernie Sage. Az egyik szelet pirítóst megkente eperlekvárral, és Pickering kezébe nyomta. – Nem tenne egy ilyen meggondolatlan lépést.

– A jelenlegi taktikája az, hogy az egekig magasztalja a fiúdat – mondta Pickering. – Ha ez nem jön be, akkor jöhet a mérég.

– Lehet, hogy a ti istenverte Tengerészgyalogyságotok elvégzi helyette a piszkos munkát – mondta Ernie.

– Akkor harmadszor is elmondom, hogy csak Washingtonba megy.

– Persze. Én meg harmadszorra is megkérdem, hogy az átkozott Tengerészgyalogyság hová küldi Washingtonból?

– Valószínűleg nem lenne szabad elmondanom, Ernie – mondta Pickering –, de nem hiszem, hogy a Tengerészgyalogyság puskát nyom Ken kezébe, és elküldi a Csendes-óceán valamelyik egzotikus szigetére, hogy egy szakasz élére álljon.

– Na, ne mondd – mondta Ernie gúnyosan.

– Úgy van, ahogy mondom. Ken hírszerző tiszt – mondta Pickering. – Nagyon jól tud kínaiul és japánul. Ezért küldték Quanticóba, a tisztiiskolába, és ezért nem fognak puskát nyomni a kezébe, és elküldeni, hogy hőstetteket hajtson végre. Nagyon kevés tengerészgyalogos tud kínaiul vagy japánul, mindkét nyelvet pedig még kevesebben beszélik, azok pedig túl értékesek ahhoz, hogy csak úgy lelővessék őket.

– Ezért sebesült meg a Fülöp-szigeteken, igaz? – kérdezte Ernie Sage dühösen.

– Nem lett volna szabad ott lennie, amikor és ahol meglőtték – mondta Pickering.

– Tudod, hogy az a seb még mindig... mit csinál? Még vérzik.

– *Gennyed* – segítette ki Pickering. – Rendbe fogják hozni, Ernie, de tényleg.

– Ezt a szöveget már hallottam – mondta Ernie. – Kapsz harminc nap gyengélkedő eltávot, ami a rendes szabadságodon kívül jár sebesülés esetén. Persze tíz nap múlva felhívnak, és közlik: „Be kell jönnöd, mert nélküled elveszítjük a háborút”.

– Egyébként is van éppen elég ember, mint például jómagam is mondta Pickering –, akit, ahogy a Haditengerészetnél mondani szokás, „*ki lehet tenni a veszélynek*”.

– Ernie arca egy pillanat alatt elkomolyodott.

– Félsz, Pick, ugye? – kérdezte Ernie. Pickering nem felelt. – Mérges vagy, amiért megkérdeztem?

– A szar is vigyázzban áll bennem, Ernie – mondta Pickering. – Ahogy azt a tengerészgyalogosok olyan szépen mondják, úgy félek, hogy a szar is vigyázzban áll bennem. A fantáziám mindig is élénk volt, ráadásul elég sok időt töltöttem együtt a fiúddal, hogy tudjam, a háborús filmeknek nem sok köze van a valósághoz.

Ernie átnyúlt az asztal felett, és megfogta Pickering kezét.

– Jaj, Pick! – sóhajtott fel Ernie együttérzőn.

– Nem azért jelentkeztem pilótatanfolyamra – folytatta Pickering –, mert égek a vágytól, hogy hős módjára hidegvérrel rádiórozzam le a rohadt japcsikat az égről, hanem azért, mert úgy gondoltam, egy árnyalattal biztonságosabb, mint szakaszvezetőnek lenni. Emellett, feltéve, hogy senki sem veszi észre, hogy összevizektem magam alatt a pilótaülést, egy kis szerencsével jó hat hónapig, vagy akár annál is tovább, nem kell beszállnom a háborúba. A quanticói csoporttársaink mind arra számítanak, hogy elviszik őket. Van, aki már odaát harcol.

– Akkor mi a fenének álltái be tengerészgyalogosnak? – kérdezte Ernie.

– A papa is tengerészgyalogos volt – mondta Pickering szárazon.

– Okoztam volna neki csalódást?

Ernie előrehajolt, és arcon csókolta.

– Rendes fickó vagy, Pick – mondta Ernie.

– Nem is tudom, hogy miért mondtam el neked.

– Örülök... büszke vagyok..., hogy elmondtad – mondta Ernie Sage.

– De mi hasznom belőle? – mondta Pickering. – Inkább mondtam volna el egy másik nőnek, aki teljesen érzékenyült volna, és a

klasszikus módszerrel akarta volna felébreszteni az oroszánt a gyáva nyúlban.

– Te gazember – mondta Ernie Sage nevetve. Aztán kiszabadította a kezét, de előtte még gyöngéden megcsókolta Pickering kézfejét.

(Négy)

Amikor a Congressional Limited expressz megállt Newarkban, Kenneth J. McCoy tartalékos tengerészgyalogos hadnagy leszállt a vonatról, és a lokomotív mögé csatolt két vasúti kocsihoz sétált.

A vasúti kocsik ajtaját zárva tartották, és neki is beletelt egy időbe, mire rájött, hogyan működik a zárszerkezet, és fel tudott szállni.

Amint belépett a kocsiba, az egyik tizedes meglátta, talpra ugrott, és elkiáltotta magát.

– Tiszt a fedélzeten!

– Pihenj – mondta McCoy gyorsan. Úgy jó ötven fürkésző tekintet meredt rá.

– Ki a parancsnok? – kérdezte McCoy.

– Koznowski törzsőrmester, uram – mondta a tizedes. – Az első kocsiban van.

McCoy hadnagy feltett szándéka az volt, hogy megkeresi azt az embert, akire az újoncokat bízták, és „kölcsonkéri” tőle Ernie Zimmermant, hogy a büfékocsiban meghívja egy reggelire, de legalábbis egy csésze kávéra. Személyes indíttatásból cselekedett. Ernie Zimmerman régi haverja volt, akit utoljára Pekingben látott. De azért hivatalból is beszélni szeretett volna vele. Tudta, hogy a Tengerészgyalogság fontosabb feladatot is adhatna Zimmermannak, mint az újonckíséretés a Parris-szigetre. Zimmerman is beszélt kínaiul.

De még mielőtt átért volna az első kocsiba, a Congressional Limited expressz mozgásba lendült, és McCoy tudta, hogy a következő állomásig ott ragadt.

Zimmerman látta közeledni, így aztán mire McCoy belépett a kocsiba, az újoncok kezdtek feltápáskodni. Legalábbis a legtöbbjük. McCoy látta, hogy legalább fél tucat kölyök nem igazán tudott mit kezdeni a „Tiszt a fedélzeten!” felkiáltással.

– Pihenj! – kiáltotta McCoy, és elmosolyodott, amikor látta, hogy ez a parancs sem váltott ki azonnali reakciót az újoncokból.

Ismerős érzés fogta el. Ő is ezzel a vonattal ment a Parris-szigetre, de egyedül, nem pedig ötven másik újonccal, akivel eltársaloghatott volna.

Aztán a törzsőrmester, akit együtt látott Zimmermannal, hozzá lépett.

– Koznowski törzsőrmester, uram – mondta.

– Váltanék pár szót az őrmesterrel – mondta McCoy. – Persze csak akkor, ha nincs ellenére, őrmester.

– Igen, uram – mondta Koznowski.

– Együtt szolgáltam Zimmermannal a 4. tengerészgyalogosoknál – mondta McCoy, miközben Zimmerman hozzájuk botorkált.

– Igen, uram – mondta Koznowski. – Zimmerman mesélt róla. Koznowski törzsőrmester alaposan megnézte magának McCoy hadnagyot, és úgy döntött, hogy Zimmerman csak szórakozott vele. A Tengerészgyalogságnál tényleg *szolgált* egy Gyilkos McCoy nevű fickó, egy keménytökű kínai tengerészgyalogos, aki kicsinált két olasz tengerészgyalogost, amikor a lázongások idején megtámadták, és aki a pekingi főúton halomra lőtt egy rakás ferdeszeműt, aki elég hülye volt ahhoz, hogy megpróbálja kirabolni a konvojt, amit Gyilkos McCoy vezetett.

A tengerészgyalogságnál az ilyesfajta történetek gyorsan terjedtek. Koznowski is nem egyszer hallotta. És most beugrott neki valami. Gyilkos McCoy *tizedes* volt. A 4. tengerészgyalogosoknál senki-ből sem lehetett tizedes az első kanyar után. Ez a kisfiús arcú, kellemes megjelenésű hadnagy nem szolgálhatott a 4. tengerészgyalogosoknál. Ahhoz nem volt elég öreg. Olyan kemény meg aztán végképp nem lehetett, hogy egy szál késsel nekimenjen három olasz tengerészgyalogosnak.

– Zimmerman azt mesélte, uram – mondta Koznowski törzsőrmester egy széles, amolyan „vicces kedvemben vagyok” mosollyal a képén –, hogy maga Gyilkos McCoy.

McCoy hadnagy arcizmai megfeszültek, a tekintete pedig jegessé vált.

– Régebben nem járt el a szád, Zimmerman – mondta dühösen. Zimmerman arca elvörösödött.

– Sajnálom – mondta, és csak azután nézett McCoyra. – Nem számítottam rá, hogy tiszti egyenruhában látlak viszont.

McCoy tekintete lassan kezdett barátságossá válni.

– Én sem számítottam rá, hogy éppen egy vonaton fogok összefutni veled New Jerseyben – mondta McCoy. – Hogy jutottál haza a Fülöp-szigetéről?

– Oda se mentem – mondta Zimmerman. – Megkaptam a maláriát. A gyengélkedőn voltam, úgyhogy a hajóról már le se szállítottak. Manila után egyből Diegóba vittek, ott meg egy időre kórházba dugtak. Aztán meg ide küldtek.

– Most már azért jól vagy? – kérdezte McCoy.

– Persze. Könnyített szolgálatra osztottak be. A Parris-szigetre küldtek a szállítószázadhoz.

– Én azt hallottam – mondta Koznowski –, hogy Gyilkos McCoy tizedes volt.

McCoy tekintete ismét dermesztővé vált. Hosszú másodpercekig Koznowski szemébe nézett, amíg Koznowski meg nem hunyászzkodott, és vigyázzba nem vágta magát.

Akkor Zimmerman felé fordult, és mondott neki valamit kínaiul. Zimmerman felnevetett, és válaszolt valamit kínaiul. Koznowski sejtette, hogy valószínűleg róla beszélnek.

McCoy ismét Koznowskira nézett.

– Tizedes voltam a 4. tengerészgyalogosoknál, őrmester – mondta. – Van még kérdése?

– Nincs, uram.

– Ebben az esetben talán nem ártana, ha ránézne az embereire – mondta McCoy.

– Igenis, uram – mondta Koznowski törzsőrmester. *Kapd be!* – gondolta magában. Elindult az ülések között.

Elképesztő. Ez tényleg Gyilkos McCoy. Az eszem megáll!

– Mi történt a családdal, Ernie? – kérdezte McCoy még mindig kínaiul.

– Sanghajban kellett hagynom őket – felelte Zimmerman. – Adtam a feleségemnek egy kis pénzt. Azt mondta, hogy hazamegy.

– Sajnálom – mondta McCoy.

– Mással is megesett – mondta Zimmerman. – Banning százados sem tudta áthozni a feleségét. Tudtad, hogy elvett egy fehérorosz nőt?

McCoy bólintott.

Edward J. Banning százados volt a Sanghajban állomásozó 4. tengerészgyalogosok hírszerző tisztje. Kenneth J. McCoy tizedes neki dolgozott. McCoy szentül hitte, hogy Banning százados remek tengerészgyalogos.

Maga Banning százados mesélte el neki, hogy elvette a kedvesét, pár órával azelőtt, hogy a 4. tengerészgyalogosokat átszállították Sanghajból a Fülöp-szigetekre erősítés gyanánt, és hogy nem sikerült neki elhagyni Kínát, mielőtt kitört a háború. Akkor mondta el

neki Banning, amikor együtt lapítottak a Lingayeni-öbölre néző egyik dombtetőn, és figyelték, amint a japánok leeresztik a csónakjaikat a csapatszállító hajóik oldalán. De nem ez volt a legjobb alkalom, hogy elmesélje a történetet Zimmermannak.

– Hogy lett belőled tiszt? – kérdezte Zimmerman.

– Quanticóban van egy szakaszvezető-iskola – mondta McCoy. – Pont olyan, mint az alapkiképzés. Az ember odamegy, végigcsinálja, és tisztté avatják.

– Úgy nézel ki, mint egy tiszt – jegyezte meg Zimmerman. Nem elismerésnek szánta, és a hangjában volt egy csipetnyi meglepetés is.

– Amennyibe ez az egyenruha került – mondta McCoy –, az a legkevesebb, hogy úgy nézzek ki, mint egy tiszt.

Zimmerman felnevetett.

– Fogott neked egy csinos nőt – mondta Zimmerman.

McCoy elmosolyodott, és bólintott, de nem szeretne volna kitérni Ernestine Sage kisasszonyt Ernie Zimmerman őrmesterrel.

– Ernie – mondta McCoy –, ha akarod, szerezhetek neked egy fordítói posztot.

– Én csak azt szeretném megtudni, hogy juthatok vissza Kínába – mondta Zimmerman.

– Egy jó ideig nem mennek tengerészgyalogosok Kínába – felelte McCoy.

– Akkor is meg kell próbálnom – mondta Zimmerman. – Szóval ez lett belőled, McCoy? Fordító?

– Aha, valami olyasmi.

– Én egy egyszerű őrmester vagyok a szállítószázad gépállásából – mondta Zimmerman.

– Van éppen elég őrmester, akivel a Tengerészgyalogság teherautókat javíttathat – mondta McCoy. – Kínaiul viszont nem tud minden tengerészgyalogos.

Zimmerman elgondolkodott a dolgon.

– A francba is – mondta végül. – Ha el tudod intézni, miért is ne? Neked dolgoznék?

– Azt nem tudom – mondta McCoy. – De még így is jobb dolgozni lenne, mintha a Parris-szigeten kellene bütykölnöd a karburátorokat.

III.

(Egy)

Fülöp-szigeteki Köztársaság

Luzon szigete, Manilai-öböl

Corregidor-sziget

1942. január 5., 21.15

Az Egyesült Államok *Pickerelel* nevű, kilencven méter hosszú, ezeröttszáz tonnás, *Porpoise*-osztályú tengeralattjárója kétszáz méterre himbálózott a Corregidor-szigeterődtől. Az oldalához egy bálnavadászhajót kötöttek, amelyből kisméretű, de roppant nehéz faládákat rakodtak a tengeralattjáróba az elülső és hátulsó torpedótöltő nyíláson keresztül. A távolban, a sziget keskeny mólója mellett egy másik bálnavadászhajó horgonyzott, amelyre szintén tucatszám rakodták a kisméretű, nehéz faládákat.

Edgar F. „Vörös” MacGregor korvettkapitány, a *Pickerelel* parancsnoka a parancsnoki torony hídján állt. MacGregor, egy köpcös, pirospozsgás arcú, vörös hajú, harmincöt éves férfi, frissen végzett az Egyesült Államok Haditengerészeti Akadémiáján, Annapolisban. Khaki inget és nadrágot viselt. Hosszúkás khaki sapka volt a fején, amelyen a Haditengerészet pajzsba akadt horgonyt ábrázoló jelvénye és a rangfokozatát jelző aranylevél díszelgett.

Amikor az utolsó faládát is lerakodták a bálnavadászhajóról, és az elindult vissza a mólóhoz, MacGregor korvettkapitány egy kis asztal fölé hajolt, amelyre előzőleg két térképet terített. Az egyik a Manilai-öböl tengerészeti térképe volt, amelyen bejelölték az aknamezők helyét, a másik pedig a Dél-kínai-tengeré, amelyen Luzon és Mindoro szigetéből is feltüntettek egy-egy kis részt. A „Luzon-térképen” zsírkrétával bejelölték a japán haderők aktuális pozícióját, amelyek 1941. december 10-e reggelén partra szálltak a Lingayeni-öböl partjainál, s amelyek a Bataan-félszigeten nyomultak előre.

Hogy elkerülje a pusztulást, 1942. december 26-án Manila megadta magát. 1942. január 2-án a japán csapatok bemasíroztak az ellenállást nem tanúsító városba.

Időközben Douglas MacArthur tábornok Fülöp-szigeteki és amerikai katonáit a Bataan-félszigetre szállíttatta, ahol időhúzó hadműveletekbe akart kezdeni, amíg az Egyesült Államokból megérkezik a segítség a Fülöp-szigetekbe.

Miközben MacGregor korvettkapitány a tengeralattjáró berakodását felügyelte, újra meg újra el kellett hessegetnie a gondolatot, amely nem hagyta nyugodni. Hivatásos haditengerésztiszt lévén természetesen megkövetelték tőle, hogy objektívan szemlélje a mindenkori hadi helyzetet.

Majdnem egy egész hónappal azelőtt a japánok elpusztították az Egyesült Államok hadihajóflottáját. Csak azért nem küldték a repülőgépanyahajó-flottát is a tenger fenekére, mert az nem Pearl Harbourban, hanem a nyílt tengeren tartózkodott a támadás idején.

Hivatásos tisztként arra a következtetésre jutott, hogy az Egyesült Államok Csendes-óceáni Flottájára pokolian nagy csapást mértek – akkorát, hogy az akár végzetes is lehet –, és hogy a segítség, amelyre MacArthur számított – a Fülöp-szigeteki támaszpont számára küldött erősítés – nem fog időben megérkezni. Az Egyesült Államokat egy hajszal választotta el attól, hogy elveszítse a Fülöp-szigeteket a „sebezhetetlen és elsüllyeszthetetlen” Corregidor „csatahajóval” együtt.

A feltevését az is alátámasztotta, hogy ha a felső vezetés tagjai közül valaki komolyan hitt volna benne, hogy Corregidor kitart addig, amíg megérkezik a „segítség”, akkor a *Pickernel* most a Dél-kínai-tengeren lenne, és japán hajókra lőne a torpedóival.

Ehelyett ott himbálódzott az öbölben, mint egy fegyverzet nélküli kereskedelmi hajó, és próbált annyit berakodni a Fülöp-szigeteki Köztársaság aranyából, amennyit csak elbírt, nehogy az a japánok kezére jusson, amikor elesik Corregidor.

MacGregor korvettkapitány kénytelen volt újra beismerni, hogy a Haditengerészetnek semmi oka sem volt rá, hogy olyan parancsot adjon neki, amelyet adott. Aztán emlékeztette magát, hogy hivatásos haditengerésztiszt lévén, amikor parancsot kap, az a dolga, hogy teljesítse, és nem az, hogy megkérdőjelezze annak szükségességét, vagy a felső tiszti vezetés szakmai hozzáértését. Majd ők vállalják a felelősséget, ha a Haditengerészet egyik tengeralattjárója szarba kerül, mert egyetlen rohadttorpedó nélkül indították útnak, és teher-

szállító hajót csináltak belőle, csak azért, mert az ellenség volt az úr a tengeren.

Egészen addig tanulmányozta a Manilai-öböl térképét, amíg a második bálnavadászhajót ki nem kötötték a tengeralattjáró oldalához. Akkor lenézett a parancsnoki torony hídjáról.

– A szentségit! – motyogta. – Ez meg mi?

– Uram? – kérdezte a végrehajtó altiszt udvariasan. MacGregor korvettkapitány türelmetlenül lefelé mutatott.

A tengeralattjáró oldalához két létrát kötöztek egymás mellé. A faládák, amelyekbe a Fülöp-szigeteki Köztársaság aranytartálékát tették, túlságosan nehezek voltak ahhoz, hogy egy ember vigye azokat. A bálnavadászhajó matrózaitól két tagbaszakadt matróz vette át a ládákat a kötélfogantyúknál fogva. Aztán a két matróz együtt ment át a ferdén felerősített létrákon. Óvatosan lépkedtek a súlyos teher alatt, egyszerre csak egy lépcsőfokkal léptek feljebb.

Most azonban nem egy arannyal teli faládát hoztak a fedélzetre, hanem egy khaki egyenruhás férfit. Egy másik khaki egyenruhás férfi segítette át a tengeralattjáróra. Szükség volt a segítségére. A zubbonya jobb ujjá üresen fityegett. MacGregor korvettkapitány nem tudta megállapítani, hogy a férfi elveszítette a karját, vagy pedig csupán fel volt kötve a zubbonya alatt. A feje és a szeme be volt kötözve.

Amikor a félkarú, bekötözött fejű férfi a fedélzetre mászott, talpra segítették. Miután engedélyt kapott, hogy a fedélzetre lépjen, megkísérelt a haditengerészeknél szokásos módon tisztelni a fedélzeti tisztnek, majd pedig a nemzetiszínű zászlónak.

– *Haditengerésztiszt lehet* – gondolta MacGregor korvettkapitány.

A kísérlet kudarcba fulladt. A bekötözött fejű tiszt nem a fedélzeti tisztnek és nem a nemzetiszínű zászlónak tisztelgett, hanem mind a kétszer az öbölnek.

MacGregor korvettkapitány lesietett a parancsnoki torony hídjáról a fedélzetre. Onnan már jól ki tudta venni a bekötözött fejű férfit kísérő tiszt egyenruháján a haditengerész kapitányoknak járó ezüstsast. A bekötözött fejű férfi (MacGregor még most sem vette észre, hogy a karját a zubbonya alatt kötötték fel) százados volt az Egyesült Államok Tengerészgyalogságánál, ami a haditengerészeti főhadnagyi rangnak felelt meg.

MacGregor tisztelgett a haditengerész kapitánynak.

– MacGregor korvettkapitány, uram – mondta. – Én vagyok a parancsnok.

A haditengerész kapitány viszonzta a tisztelgést.

– Parancsnok – mondta a kapitány MacGregor korvettkapitány-nak, nyugtázva, hogy tisztában van a tengeralattjárón betöltött posztjával –, ez itt Banning százados. Elviszik magukkal. Banning százados, bemutatam MacGregor parancsnokot.

A bekötözött fejű tengerészgyalogos előrenyújtotta a kezét.

– Örvendek a találkozásnak, uram – mondta. – Sajnálom, hogy egy ideig kolonc leszek a nyakukon.

– Örülünk, hogy a fedélzeten üdvözölhetjük, százados – mondta MacGregor, de nagyon jól tudta, hogy mindez csupán egy üres és csöppet sem őszinte frázis. Természetesen sajnálta a szegény ördögöt, de a *Pickerei* nem kórházhajó volt, hanem egy túlszűfolt tengeralattjáró, amelyen mindössze egy gyógyszerész-segéd szolgált. Nem volt ez alkalmas hely egy sebesült, magát ellátni képtelen és vak ember számára.

– Banning százados magukkal tart – mondta a haditengerész kapitány. – Szeretném, ha megmondaná, hogy hány embert tudna még felvenni a fedélzetre, aki hasonló állapotban van?

– Uram, mindössze egy gyógyszerész-segéd van a fedélzeten – felelte MacGregor.

– Összesen kilenc katonám van, aki tartós vagy átmeneti vak-ságban szenved. Nem igényelnek különösebb orvosi ellátást, csak a köteseit kell cserélni – mondta a haditengerész kapitány.

– Kénytelenek lesznek a padlón aludni – mondta MacGregor korvettkapitány.

– Magával tudja vinni mind a kilencet anélkül, hogy veszélyeztetné a küldetését? – kérdezte a haditengerész kapitány.

– Igen, uram.

– A következő bálnavadászhajóval jönnek – mondta a haditengerész kapitány. – Köszönöm, parancsnok. Jó utat.

– Köszönöm, uram – mondta MacGregor.

– Engedélyt kérek a fedélzet elhagyására – mondta a haditengerész kapitány.

– Az engedélyt megadom – felelte MacGregor.

A haditengerész kapitány tisztelgett MacGregornak, aztán a zászlónak, majd lehátrált a létrán a bálnavadászhajóba.

– Fedélzetmester! – kiáltotta MacGregor korvettkapitány.

– Igen, uram – mondta a fedélzetmester, a rangidős altiszt. Alig egy méternyire állt a parancsnoktól, de a sötétben nem lehetett látni.

– Vigye ezt a tisztet a tiszti étkezdébe! – mondta MacGregor. – Gondoskodjon róla, hogy ne legyen hiánya semmiben, aztán pedig

szóljon a dokinak, hogy kilenc másik sebesültet is felveszünk a fedélzetre, úgyhogy készüljön fel! Mondja meg neki, hogy a többiek is... olyan állapotban vannak, mint Banning százados.

– Az „olyan állapot” azt jelenti, fedézetmester, hogy ők is vakok – mondta Banning százados tárgyilagosan. – Ha muszáj, hamar hozzászokik az ember.

– Igenis, uram – mondta a fedézetmester MacGregornak, aztán megfogta Banning százados egészséges karját. – Erre jöjjön, uram!

MacGregornak csak most tűnt fel, hogy Banning százados történyövet viselt, amelyen egy tokba helyezett, .45-ös félautomata Colt pihent.

– *Egy vaknak nincs szüksége pisztolyra* – gondolta MacGregor. – *Nem kellene pisztolyt hordania. De akárhogy is vesszük, ez a fickó vakon is tengerészgyalogos-tiszt. Nem fogom megalázni azzal, hogy elveszem tőle. Van éppen elég baja így is.*

A torpedómester, aki felügyelte az arannyal teli faládák berakódását az elülső és hátulsó torpedókamrákba, a fedélzetre lépett.

– Minden láda a fedélzetre rakodva, és biztonságba helyezve, uram.

– Ellenőrizzük, fedézetmester! – mondta MacGregor, és elindult a parancsnoki torony búvónyílása felé.

A torpedók aranyra való cseréjénél nem a térfogat, sokkal inkább a tömeg játszotta a főszerepet. A megfelelő tömegű arany mindössze egyetlen sornyi faládát jelentett, amelyet a ládák középvonalánál leláncoltak. A torpedókamra üresen tátongott a torpedók nélkül.

– Kilenc vakot is magunkkal viszünk, fedézetmester – mondta MacGregor korvettkapitány. – Tízet, a tengerészgyalogos századost is beleszámítva. Azt mondtam, hogy a padlón fogjuk őket altatni, de ennyi hely láttán jobb szállást is kialakíthatnánk nekik, nem igaz?

– Megteszem, ami tőlem telik, kapitány – mondta a torpedómester.

– Nézzünk szét hátul is! – mondta MacGregor.

Tíz perccel később a Pickerel bivalyerős dízelmotorjai feldübörögtek, és a tengeralattjáró mozgásba lendült.

A *Pickerelt* 1936-ban szerelték össze a Connecticut állambeli Electric Boat Works nevű hajógyárban. Kifejezetten a Csendes-óceánra, vagyis hosszú távú őrzőrastra tervezték. Mivel közvetlenül Hawaiiira tartott, az üzemanyag-fogyasztás miatt nem kellett aggodniuk. Legalább emiatt nem fájt MacGregor korvettkapitány feje. Kiadta az utasítást, hogy gyorsítsanak fel tizenhét csomóra. Ez a sebesség nagymértékben megnövelte a fogyasztást, de MacGregor úgy

vélte, hogy jelen körülmények között a sebesség megválasztása megfelelő volt. Minél messzebbre kerül Luzon szigetétől, és minél közelebb jut a Dél-kínai-tengerhez, annál jobbák az esélyei, hogy nem veszik észre a japánok.

MacGregor korvettkapitány pirkadatig – túlságosan is sokáig – nyugodtan azt hihette magáról, hogy azt teszi, amire kiképezték: az Egyesült Államok egyik harci tengeralattjáróját irányította egy háborús övezetben. De ahelyett, hogy ellenséges hajókra vadászott volna, amiket aztán a tenger fenekére küldhetné, ellenséges vizeken hajózott, és minden erejével azon volt, hogy az ellenség észre ne vegye.

Mindent megtehetett, amit csak akart, kivéve egy dolgot: nem harcolhatott.

Gyűlölte a hajnalt. Hét órán keresztül tizenhét csomóval haladt. Ennyi idő alatt durván 220 kilométert tett meg – nem kalkulálva bele az áramlatot. De mivel észak-északnyugati irányban haladt, egyenesen a Dél-kínai-tenger felé, Luzon nyugati partjai mentén, közel sem sikerült akkora távolságot megtenni, mint szeretete volna.

Sőt mi több, vészesen közel került ahhoz az útvonalhoz, amelyet a japánok használtak, amikor utánpótlást és erősítést vittek a Fülöp-szigeteki Lingayeni-öbölbe, ahol először szálltak partra, három nappal azután, hogy majdnem teljesen leradírozták a Pearl Harbourban horgonyzó Csendes-óceáni Flottát.

Biztosan lesz pár japán hajó a térségben, meg jó néhány romboló is, nem is beszélve a felderítő repülőgépekről és a bombázókról. Ez azt jelentette, hogy kénytelen lesz az elkövetkező tizenhat órát a víz alatt tölteni. A felszín alatti legnagyobb sebességük nyolc csomó volt, amivel viszont nem tudtak volna elég messzire jutni, mert az akkumulátorok nem bírták volna, úgyhogy nem is kísérletezett a teljes sebességgel. Úgysem juthattak a japánok szállítási vonalán túlra. De mindenképpen el kellett rejtőznie.

– Merülés! – adta ki az utasítást MacGregor korvettkapitány.

– Merülés! Merülés! Merülés! – ismételte az altiszt.

Először az őrszemek, aztán a fedélzeti tiszt, majd a fedélzetmester tűnt el a bűvönnyílásban.

A parancsnok még egyszer utoljára körülnézett a távcsövével, miközben a víz már átcsapott a tengeralattjáró orrán, majd ő is gyorsan beugrott a bűvönnyílásba.

A dízelmotorok elnémultak; csak a villanymotorok sívítását lehetett hallani.

MacGregor kiadta a szükséges utasításokat. Tartsák az irányt, ez minden, és a lehető legkevesebb energiát használják el. Szükségük lehet egy kis pluszra, ha egy japán romboló kiszúrná őket. Utasította a legénységet, hogy azonnal szóljanak neki, ha valamit észlel a szonár, de hajnalhasadás előtt negyedórával mindenképp. Aztán elindult a kabinja felé.

Banning százados egy szürke, fémkeretes széken üldögélt a lehajtható asztal előtt. MacGregort kissé meglepte, hogy nem az ágyban találta.

– Jó reggelt – mondta MacGregor. – Hallotta? Lemerültünk.

– Akkor most gondolom, hunyni fog egyet – mondta Banning. – Csak fordítson irányba, és elállok az útjából.

– A kávé a legtöbb embert ébren tartja – mondta MacGregor. – Amilyen perverz disznó vagyok, én lefekvés előtt is megiszom egy csészével. Egyébként nincs az utamban.

– Nem jön álom a szememre – mondta Banning. – Napközben folyton elszunyókáltam. A parton is el-elnyomott az álom, de akkor azt hittem, hogy csak a csend miatt van. Gondoltam, hogy a lárma itt a fedélzeten majd ébren tart, de nem.

– Azt hiszem, magának is meg nekem is egyszerűbb lesz, ha az én ágyamat használja – mondta MacGregor. – Ha úgy gondolja, hogy...

– Jólesne egy csésze kávé – mondta Banning. – A maguké első osztályú, a parton meg jóformán hiánycikk.

– Hozok egy kancsóval – mondta MacGregor. – Cukrot és tejszínt is kér?

– Csak feketén iszom – mondta Banning.

MacGregor kisvártatva visszatért egy rozsdamentes acél kancsóval, és háromnegyedig megtöltötte Banning bögréjét.

– Öntöttem magának kávé, százados – mondta MacGregor.

– Hallottam – felelte Banning. – Köszönöm.

– Óvatosan előrenyúlt, amíg a keze hozzá nem ért a bögréhez.

– Pár órája roppant érdekes parancsot adtam ki az egyik tengerészgyalogos-tisztnek – mondta Banning. – Pisiljen úgy, mint egy nő.

– Tessék?

– Kimentem a vécére – mondta Banning. – A parton az ember hamar megtanulja a térdével bemérni a célt. A tüzelés pedig hang után megy. De rájöttem, hogy itt ez nem fog összejönni, úgyhogy mivel nem szerettem volna, hogy a vécéjét összevevissza hugyozzak az embereim, szóltam mindenkinek.

– *Meg van keseredve* – gondolta MacGregor. – *Végül is miért ne lenne?*

– Hogy történt? – kérdezte MacGregor hadarva.

– Az Egyesült Államok Hadseregének köszönhetem – mondta Banning keserűen. – Egyetlen dolgot csináltak rendesen. Pont annyi tüzérségi hadianyagot lőttek el, amennyit kellett.

– Nem igazán tudom követni, Banning százados – mondta MacGregor korvettkapitány.

Banning óvatosan a szájához emelte a csészéjét, és nagyot kortyolt a kávéból, mielőtt válaszolt volna.

– A Lingayeni-öbölben voltam, amikor a japánok partra szálltak. A karomon akkor sebesültem meg – mondta, és felemelte felkötött karját. – A lábamba is kaptam pár repeszt, hála a rombolóik lövegeinek. A kölyök, aki velem volt... talán nem is igazán helyénvaló kölyöknek nevezni egy musztáng⁸ hadnagyot, egy pokolian jó tengerészgyalogost... Szóval elvitt valami iskola pincéjébe, ahol egy fülpínó nővér ápolt. Ő rejtett el a japánok elől is, amíg úgy-ahogy rendbe nem jöttem. Aztán elintézte, hogy kijuttassanak a japán vonalak mögül. Majdnem sikerült is, amikor az Egyesült Államok Hadserege tüzérségi zárótűz alá vett minket.

– Még egy repesz? – kérdezte MacGregor óvatosan.

– Nem. Agyrázkódás – felelte Banning, majd idézni kezdett a zárójelentéséből. – *A látóideg károsodása nem mutatható ki. Nincs okunk feltételezni, hogy a beteg nem fogja visszanyerni a látását.*

– Na, ez azért jó hír – mondta MacGregor.

– De azt sincs okuk feltételezni – folytatta Banning –, hogy vissza fogom nyerni. Mármint a látásomat.

Erősen megszorította a bögréje fülét, mint a satu.

– Mikor lehet biztosat tudni? – kérdezte MacGregor. Banning megvonta a vállát.

– Ha tényleg azt gondolták volna, hogy csak átmenetileg vakultam meg, akkor nem küldtek volna haza magukkal – mondta Banning. – A hivatalos indoklás meglehetősen halványra sikerült.

– Mi volt a hivatalos indoklás?

– Hírszerző tisztként szolgáltam a 4. tengerészgyalogosoknál – mondta Banning. – Azt mondták, parancsot kaptak rá, hogy tegyenek meg minden tőlük telhetőt, nehogy valamelyik hírszerző tiszt japán kézre kerüljön.

– Meggyőzően hangzik – mondta MacGregor.

---

⁸ Musztángnak nevezik azt a tisztet, aki az altisztek közül került ki.

Csakhogy én Kínában voltam hírszerző, a japánok pedig régen bevették Sanghajt. És az ezredemet is leradírozták a föld színéről. Szerintem csak azért akartak elvitetni minket a Fülöp-szigetektől, mert túl sok gondot okoztunk nekik. A vakságban az a legrosszabb, hogy az emberrel mindenki olyan gyengéden bánik, mintha az igazságtól vagy egy hangos szótól rögtön sírva fakadna.

Felemelte a bögréjét, és óvatosan belekortyolt a kávéba.

– Ha összehugyozza a vécében a padlót, Banning – mondta MacGregor korvettkapitány –, én szétrúgom a seggét.

Banning elmosolyodott.

– Igenis, uram – mondta mosolyogva, aztán még komolyan hozzátette: – Köszönöm, kapitány.

(Kettő)

Georgia, Atlanta

Foster Peachtree Hotel

1942. január 6., 16.30

A *Flagship Dallas*, az Eastern Airlines „Nagy Ezüst Légiflottája” huszonegy személyes, Douglas DC-3-as gépe pontosan érkezett Atlantába, maga mögött hagyva 1150 kilométert, amelyet négy óra huszonöt perc alatt tett meg a New York-i LaGuardia repülőtérrel.

Malcolm Pickering tartalékos tengerészgyalogos hadnagy számára egyáltalán nem volt idegen a repülés. Már nem emlékezett rá, hogy mikor repült először – pedig alaposan megerőltette az agyát –, csak annyit tudott, hogy valamikor gyermekkorában. Ugyanakkor a reptülőgépről, amivel először repült, furcsa részletek ugrottak be neki: az üléseit vesszőből fonták, mint a kerti bútorokat, a törzs felülete pedig olyan göröngyös volt, mint a hullámpapír.

Isten tudja, hogy azóta hányszor repült már.

A nagyapjával, Andrew Fosterrel, madarat lehetett volna fogatni, amikor beköszöntött a repülés korszaka, mert reptülőgépen sokkal hamarabb el tudott jutni egyik szállodájából a másikba, mint vasúton. A különböző légitársaságok gépeivel keresztül-kasul bejárta az országot, s még egy vállalati reptülőgépet, egy hatszemélyes, lépcsőzött szárnyú, egymotoros Beechcraftet is üzembe helyezett, amelyet *Szobaszervíz* névre keresztelt.

Az öreg Foster tehát mutatta az utat, s Fleming Pickeringet sem volt túl nehéz rászoktatni a repülésre. A Pacific & Far East Shipping

Inc.⁹ számos kikötőt működtetett a nyugati parton Vancouvertól és Brit Kolumbiától egészen San Diegóig. Sokkal több értelme volt felpattanni az egyik északnyugat felé tartó DC-3-asra San Diegóban, és megtenni az 1200 és egynéhány kilométeres távot Vancouverig másodpercenként négy és fél kilométeres sebességgel, mint felülni a vonatra, és háromszor annyi ideig zötykölődni. Pickering gyakran elkísérhette az apját és a nagyapját.

Pick és a szülei már a Pan American San Franciscóból Honoluluba közlekedő, legelső, *China Clipper* nevű óriási, négymotoros Sikorsky hidroplánnal is repültek.

De a repülőgépek olyanok voltak a számára, mint a Southern Pacific Railroad sárga mozdonyai vagy a Pacific Far East Shipping Inc. fehér gőzhajói: egyszerűen hozzátartoztak a tájképhez. Az éppen annyira nem jutott az eszébe, hogy egyszer ő maga fog repülőgépet vezetni, mint az, hogy mozdonyvezető lesz belőle, vagy pedig, hogy a *Pacific Conqueror* parancsnoki hídjáról fog utasításokat osztogatni.

Számos köztisztelőben álló, kiválóan fizetett személyiség vezetett akkoriban repülőgépet, de Pickering úgy döntött, hogy nem követi a példájukat. Amikor először gondolkodott el a jövőjén, már tudta, hogy az öreg Foster nyomdokába fog lépni, és beszáll a hotel-bizniszbe, s nem viszi tovább apja tengeri szállító vállalkozását.

Harmadéves hallgató volt a Harvardon, amikor először eltűnődött azon, hogy vajon nem gázolt-e bele apja lelkivilágába – még-hozzá nagyon – azzal, hogy hallani sem akart a szállítmányozásról. De akkor már túl késő volt. Tizenkét évesen a Foster-hotelláncnál dolgozott keményített fehér zakóban; asztalokat takarított óránként harmincöt centért, vagy annyiért, amennyit a főpincér éppen adott neki a borravalójából (általában egy ötcentest adott neki egy négy-személyes asztalért).

Mielőtt jelentkezett a Harvardra, Pickering volt saláta-séf, szakács, portás, liftkezelő, bárpultos, grillező, boltvezető, éjszakai könyvelő, pincér és szállodavezető-helyettes. A nyári szünetek alatt hat különböző Foster-szállodában dolgozott, s leginkább a szabadságukat töltő főlondinereket helyettesítette.

Mindezt egyszerűen és kizárólag kapzsiságból tette. A főlondinerek átkozottul sok pénzt kerestek, sokkal többet, mint bárki a szállodában, leszámítva a vezetőket. Persze nem azért, mert a szállodai vezetés olyan sokra tartotta őket, hanem azért, mert rengeteget

---

⁹ Kb. Csendes-óceáni és Távolsági Tengeri Fuvarozó Vállalat, *a ford.*

dolgoztak. Megdolgoztak minden egyes centért. Ráadásul presztízs-pozíciónak számított, főleg a Foster Hotels Corporation berkein belül. Az öreg szentül hitte, hogy a főlondinerek sokkal nagyobb benyomást tesznek a vendégekre, mint a szállodai személyzet többi tagja, akik aztán a főlondinerek viselkedésétől függően vagy visszatértek a szállodába, vagy pedig inkább a Hiltont vagy a Sheratont választották.

Pickering büszke volt rá, hogy az öreg Foster zöld utat adott neki, amikor jelentkezett a főlondinerposztra. Azon a nyáron egy 1941-es, lenyitható tetejű Cadillackel hajtott Cambridge-be, amit az utolsó dollárig kifizetett.

Utoljára akkor keresett ennyi pénzt ilyen kevés munkával. A diplomaosztója és a Tengerészgyalogsághoz való belépése között eltelt időben Pick Pickering a San Franciscó-i Andrew Foster Hotel létszám feletti helyettes szállodavezetője volt, és annak megfelelő fizetést kapott, ami azt jelentette, hogy a főlondiner-poszthoz képest alig keresett valamit. A valóságban a feladata az volt, hogy megtanulja, hogyan kell vezetni egy luxus szállodaláncot a vezérigazgatói lakosztályból.

Rengeteget utazott az öreg Fosterrel. Néha a légitársaságok gépeit vették igénybe, máskor pedig a *Szobaszervizzel* repültek, de annyira nem érdekelte, hogy mitől marad egy repülőgép a levegőben, mint az, hogy mitől mozogtak a mozdonyok kerekei.

Mindez most egy csapásra megváltozott. Egy tengerészgyalogos dandártábornok, egy pilóta, aki sorállományúként együtt harcolt Franciaország lövészárkaiban Fleming Pickering tengerészgyalogos tizedessel, megmentette attól, hogy élelmezési tisztként csináljon karriert a Tengerészgyalogságnál, mégpedig úgy, hogy pilótatanfolyamra küldte.

Az utasokat éppen a LaGuardia terminálépületéből a *Flagship Dallas-hoz* kísérték, Malcolm Pickering tartalékos tengerészgyalogos hadnagy azonban kiállt a sorból, és a gép szárnyához sétált, hogy alaposan megnézze a ráerősített motort és a szárnyat magát. Most először tűnt fel neki, hogy a szárny elülső része gumiból készült (azon tűnődött, hogy vajon miért), és hogy a szárny keskeny hátulsó része mozgatható volt, és azt is, hogy a mozgó rész hátulján volt egy újabb mozgatható rész. A szárnyhoz pedig valamiféle ruhaszáritó kötélhez hasonló zsinórdarabokat rögzítettek.

Az egyik utaskísérő végül aztán hozzálépett, megfogta a karját, és felrakta a gépre. Közben végig gyanakodva méregette.

Amikor a levegőbe emelkedtek, Pickering nem kérte a szokásos whiskyjét szódával az utaskísérő legnagyobb megkönnyebbülésére.

Csak ült az ülésében, és azt figyelte, hogyan mozognak a szárny mozgó alkatrészei, és próbált rájönni, hogy minek mi lehet a funkciója.

A felhők felett repültek. Régebben, amikor meglátta a felhőket felülről, azt gondolta: „*Milyen, szép! Tisztára, mint a vatta.*”

Most viszont azon morfondírozott, hogy honnan tudhatta a pilóta, hogy mikor kell megkezdeni a süllyedést a felhőkön át; honnan tudhatta ilyen pontosan, hogy hol van Atlanta, mert hogy nem látta, az egészen biztos.

Egy nappal azelőtt, amikor még nem indult el Floridába, hogy ő maga is megtanulja, hogyan kell repülőgépet vezetni, nagyjából úgy gondolta volna, hogy a repülőgépet is úgy kell vezetni, mint a hajókat a tengereken. Az ember kap egy iránytűt, amiről leolvashatja az irányt, aztán egy órát (kronométert), amivel mérheti, hogy mennyi ideig hajózott. Ha az ember tudja, hogy milyen sebességgel és mennyi ideig haladt egy bizonyos irányba, ki tudja számítani a pozícióját.

Most viszont látta, hogy milyen elképesztően nagy a különbség a két jármű navigálása között. A leglényegesebb különbség az volt, hogy a hajók csupán vízszintesen mozogtak a víz felszínén, a repülőgépek viszont minden irányba. Ha minden jól ment, egy hajó óránként akár 23 kilométert is meg tudott tenni egy óra alatt, de egy repülőgép – egy olyan repülőgép, amilyennel ő is utazott – legalább tizenkétszer olyan gyorsan haladt. És ha eltévedt, egy repülőgép nem dobhatta le a horgonyt, nem állhatott meg ott, ahol volt, és nem használhatta a ködkürtöt, megvárva, hogy kitisztuljon az idő.

Amikor a *Flagship Dallas* földet ért Atlantában, Pickering megvárta, amíg az összes utas végigsétált a törzs enyhén lejtő padlóján és kiszállt a gépből, aztán pedig előrement a pilótafülkébe.

Az ajtót nyitva találta. A pilóta a másodpilótával együtt még mindig az ülésében ült; valami úrlapokat töltöttek ki, és egy sor műszerre meg kapcsolóra meredtek – legalább tízszer több műszer és kapcsoló volt ezen a gépen, mint a *Szobaszervizen*.

– Elnézést – mondta Pickering, mire a pilóta megfordult. Az arcára kiülő enyhe bosszúság hamar szertefoszlott, amikor meglátta Pickering egyenruháját.

– Mit tehetek magáért, hadnagy?

– El tudná nekem magyarázni, hogy honnan tudta, hogy mikor következik Atlanta, amikor elkezdett süllyedni a géppel?

A pilóta felnevetett, és a karórájára pillantott. A karóra azonnal felkeltette Pickering érdeklődését. Rozsdamentes acélból készült, és mindenféle mutatók meg gombok voltak rajta.

– *Pilótaóra!* – gondolta Pickering.

– Szerencsét próbáltunk – mondta a pilóta. – Tudtuk, hogy valahol idelent kell lennie.

– Egy hegy is lehetett volna idelent – felelte Pickering.

A pilóta látta, hogy Pickeringet komolyan érdekli a dolog.

– Rádiósugár-nyalábon repülünk – mondta, és az egyik műszerre mutatott a műszerfalon. – A repülőtéren működik egy rádióadó. Annak a műszernek a mutatója az adóra mutat. Ha elmegyünk az adó mellett, a mutató az ellenkező irányba fordul, és akkor tudjuk, hogy túlrepültünk a célon.

– Lenyűgöző! – mondta Pickering. – És a magasságmérőről tudják leolvasni, hogy milyen messze vannak a földtől, igaz?

A pilóta kis híján elmosolyodott, de uralkodott magán.

– Igaz – mondta. – De a magasságmérő igazából a tengerszint feletti magasságot mutatja. Van egy halom légi navigációs térképünk, amin be van jelölve a repülőterek tengerszint feletti magassága.

– Aha – hümmögött Pickering, jelezve, hogy érti.

– De van egy kis bökkenő – mondta a pilóta. – A magasságmérőről azt lehet leolvasni, hogy a gép milyen magasságon repült hét másodperccel korábban. Hét másodperc elég hosszú idő, amikor az ember például éppen zuhan.

– Aha – hümmögött Pickering újból.

– Most én hadd kérdezzek valamit – mondta a pilóta. – Maga nem pusztán egy kíváncsi utas, ugye?

– Pensacolába megyek – mondta Pickering. – A Tengerészgyalogság pilótaiskolájába.

– Komolyan? – kérdezte a pilóta. – Legyen nagyon óvatos Pensacolában, hadnagy. Az egy roppant veszélyes hely.

– Csakugyan?

– A haditengerészeti repülőket aggregénycsapdának nevezik – felelte a pilóta. – Egyet pislog, és már ott is találja magát az oltár előtt, karján egy déli szépséggel.

– Csak nem tapasztalatból beszél? – kérdezte Pickering.

– De – mondta a pilóta. – Harmincötben mentem Pensacolába boldog aggregényként. Egy pár aranyszárnnyal meg egy anyóssal jöttem el onnan.

– Gondolom, idiótának tart, amiért ennyit kérdezősködök – mondta Pickering.

– Egyáltalán nem – felelte a pilóta. – Úgy tűnik, a legfontosabbat már megtanulta.

– Parancsol?

– Ha nem tud valamit, akkor nem szégyell rákérdezni. Pickeringre mosolygott, és kezét nyújtott neki.

– Szerencsés földet érést, hadnagy – mondta. – Adja át az üdvözlétemet a San Carlos Hotel bárjának.

Pickering kísért a pilótafülkéből, és leszállt a gépről. Az utaskísérő már várta odalent. Már megint aggódva és gyanakodva méregette.

– Észrevettem, hogy a Jensen dinamométerből szivárog az olaj – mondta Pickering komolyan, magyarázatot adva a pilótafülkében tett látogatására. – Gondoltam, szólok a pilótának, hogy nézze meg, mielőtt újra felszáll.

Pickering látta a nő tekintetén, hogy minden szavát elhitte. Kis szerencsével – gondolta –, megkérdezi a pilótától, hogy mi a helyzet a Jensen dinamométerrel, aki kénytelen lesz azt feltételezni, hogy az utaskísérőnek nincs ki mind a négy kereke.

Amikor a terminálépülethez ért, már mindenki beszállt a légitársaság limuzinjába, egy Checker taxiba¹⁰ – amelyet kettévágtak, és két és fél méterrel meghosszabbítottak –, amely éppen készült elindulni – nélküle.

Harminc perccel később a taxi kirakta Atlanta belvárosában, a Foster Peachtree Hotel bejárata előtt. A nyolcemeletes, oldalára fordított „E” alakú Peachtree egyike volt a Foster-szállodalánc kisebb hoteljeinek. Az öreg Foster az első tulajdonosától vette meg – még amikor Pickering az általános iskolai előkészítőbe járt –, lenyugdíjaztatta a szálloda vezetőjét, építtetett egy új konyhát, beszereltett egy új légkondicionáló rendszert, és kicseréltette az összes matracot és szőnyeget. Ezekről eltekintve, a szállodában szinte mindent úgy hagyott, ahogy volt.

– Az emberek nem szeretik a változást, Pick – magyarázta neki az öreg Foster, hét vagy nyolc hónappal azelőtt, amikor elkísérte az öreget az egyik hivatalos vizitjére. – A trükk, amivel vissza lehet csalogatni a kuncsaftokat az, hogy tudat alatt bebeszéljük nekik, hogy ez a szálloda a második otthonuk. Ha elkezdenénk kihajigálni azokat a dolgokat, amiket megszoktak, idegennek éreznék ezt a helyet.

¹⁰

Eredeti nevén Checker cab, a Yellow cabhez hasonló taxitársaság, a *ford*.

A kikeményített, fehér londinerzakót viselő, nagydarab, idősödő, fekete férfi felismerte Pickeringet, amint kiszállt a limuzinból.

– Örülök, hogy újra látom, Mr. Pickering – mondta. – Már vártuk. Menjen csak előre, majd viszem a csomagjait.

– *Az öregnek igaza van* – gondolta Pickering, miközben az ajtóhoz lépett, amelyet már ki is tárt előtte egy újabb fehér zakós fekete férfi. – *Ha a londinereket rézgombos, vörös egyenruhába bújzatnánk, az emberek azon kezdenének el tűnődni, hogy még mit változtattunk meg a szállodában, aztán meg hibákat keresnének, amikbe beleköthetnek.*

A rezidens szállodavezető egyből kiszúrta, ahogy Pickering elsétált az apró üzletek előtt, és az előcsarnok felé vette az irányt. Elment, hogy köszöntse. Pirospozsgás arcú, középkorú férfi volt, aki nem túl sok haját közepén elválasztva és hátrafésülve viselte. Pickering jól ismerte. L. Edward Locke volt a Miami Foster Biscayne Hotel rezidens vezetője, amikor Pickering a tavaszi szünetben nappal az úszómedence körüli asztalok körül pincérkedett, éjszaka pedig a bárpult mögött tüsténkedett a golfpálya klubhelyiségében.

– Üdvözlöm, Mr. Pickering – mondta Locke. – Örülök, hogy újra látom.

– Mióta vagyok én „Mr. Pickering”? – kérdezte Pick, miközben megrázta a férfi kezét.

– Talán, amióta beállt tengerészgyalogosnak? – kérdezett vissza Locke mosolyogva.

– Nos, a tengerészgyalogos-tiszti státusomnál fogva kénytelen vagyok megkövetelni, hogy a „Héj, te!” megszólítással hagyjon fel, de azért szólítson csak nyugodtan Picknek.

– Úgy fest ebben az egyenruhában, mintha tisztnek született volna – mondta Locke. – Roppant elegáns.

– Állítólag ettől úgy ragadnak a nők az emberre, mint legyek a légyapírra – mondta Pick. – Sajnos, még nem vagyok olyan régóta tiszt, hogy magam is meggyőződjek erről.

– Nem hinném, hogy problémái lennének ezen a téren – mondta a rezidens szállodavezető. – Egy italt? Akár itt – mondta, és közben a bár felé mutatott –, vagy a szobájában? A Jefferson Davis lakosztályt foglaltam le a számára.

A szállodavezető minden bizonnyal félreértette Pick arckifejezését, mert még gyorsan hozzátette:

– Éppen szabad volt.

– Nem terveztem, hogy itt töltöm az éjszakát – mondta Pick. – Kivéve, ha az autóm még nem érkezett meg.

– Két nappal ezelőtt jött meg – mondta Locke. – Elvittem a Cadillac márkaszervizbe. Átnézték, és rendbe hozták azt, amit kellett.

– Köszönöm – mondta Pick. – Akkor már csak arra az italra van szükségem, meg a térképre.

Elindultak a bár felé, de amint az ékszerüzlet elé értek, Pickering megállt, és végignézett a kirakaton. Egy sor karóra hevert egy bársonypárnán. Az egyik csillogó aranyórán majdnem ugyanannyi mutató és gomb volt, mint az Eastern Airlines pilótájának a karóján.

– Álljunk meg itt egy percre – mondta Pick. – Úgy döntöttem, hogy annyira jó fiú vagyok, hogy vennem kell magamnak egy ajándékot.

Az óra döbbenetesen sokba került: Pick majdnem négyszáz dollárt fizetett érte. De döbbenetes volt Pick viszonya is a pénzhez. Ha nem izzadt vért érte, és nem kereste meg ő maga, akkor nem kapott otthonról egy centet sem. Persze csak huszonegy éves koráig, amikor megkapta a Malcolm Pickering Alap első havi életjáradékát (huszonöt éves korától még többet fog kapni, harmincévesen pedig az övé lesz a teljes összeg), amelyet Richard Pickering kapitány, a Pacific & Far East Shipping Inc. alapítója hozott létre az unokája számára.

Az első csekken szereplő összeg, amit a Crocker National Banktól kapott, négyszer akkora volt, mint amennyit az Andrew Foster Hotel létszám feletti helyettes szállodavezetőjeként keresett egy hónapban. Megengedhetett magának egy ilyen órát.

– Megveszem – mondta –, persze csak, ha csekket is elfogadnak.

– Szívesen beváltom a csekket – szólalt meg Locke gyorsan, amikor meglátta az ékszerüzlet eladója arcára kiülő gyanakvást.

– Lenyűgöző óra – mondta Locke, miközben Pick felcsatolta a csuklójára. – Mire jó az a sok mutató?

– Fogalmam sincs – mondta Pick. – De az Eastern Airlines pilótája ilyet hord. Nyilvánvalóan minden jólöltözött pilóta ilyen órát visel.

Locke felnevetett, aztán a bárba vezette Pickeringet. Leültek a bárpulthoz, és whiskyt rendeltek jéggel.

– Akkor tényleg nem kíván élni a vendégszeretetünkkel, Pick?

– Szeretnék mihamarabb odaérni, és szétnézni – mondta Pick. – Ahogy mi, tengerészgyalogos-tisztek mondjuk, fel kell derítenem a terepet.

– Még egy korai vacsoráról sem lehet szó?

– Úgy tudom – mondta Pick déli akcentust utánozva –, hogy ebben a fogadóban szolgálják fel a legjobb sült csirkét egész délen. Maga Scarlet O'Hara kisasszony is elégedett lenne vele.

– Így van – mondta Locke. – Egy helybeli készíti el, még hozzá tökéletesen. Egy magyar szakács, Budapestről.

Pickering felnevetett. Hátrafordult, és a bár egyik sarkában lévő asztalra bökött.

– Itt is felszolgálják?

– Természetesen – mondta Locke. Benyúlt a bárpult mögé, és felvette a telefont.

– Helen – mondta –, itt Edward Locke. Szólj le a garázsba, hogy álljanak Mr. Pickering autójával a bejárat elé! Aztán kérd meg a titkáromat, hogy hozza le a bárba a „Mr. Pickering” feliratú borítékot. Most pedig kapszold nekem a konyhát, légy szíves!

Elsőként a boríték érkezett meg. Egy térkép volt benne, amin bejelölték az Atlantából a Florida állambeli Pensacolába vezető utat. Nagy gonddal készítették; az úton három helyen piros tollal bejelölték, hogy hol szoktak a rendőrök gyorshajtókra vadászni.

Állítólag van olyan rendőr, aki elengedi a gyorshajtó katonatiszteket. Ők ezzel járulnak hozzá a háború sikeréhez – mondta Locke. – Én azért ezt nem venném készpénznek. Apropos készpénz. Csak azt fogadnak el, csekket nem. Van magánál elég készpénz?

– Hogyne, köszönöm – mondta Pickering. – És hol fogok megszállni, ha odaértem?

– Már mindent elrendeztem – mondta Locke. – Egy San Carlos Hotel nevű szállodában. A nagyapja párszor már megpróbálta megvásárolni évekkkel ezelőtt, de egy család működteti, és nem hajlandók eladni. Egyébként a barátaim. Ők majd a gondját viselik.

– Elég, ha annyit mondok, hogy barátok vagyunk?

– Felhívtam őket – mondta Locke. – Már várják magát.

– Lekötelez – mondta Pick. – Köszönöm.

– Az úszómedence melletti asztalokhoz manapság nem könnyű jó pincéreket találni – mondta Locke mosolyogva.

IV.

(Egy)

Washington D. C.

Mall

T-2032 sz. ideiglenes épület

1942. január 6., 12.30

A kétemeletes, favázas épület lépcsőházához vezető ajtón egy felirat állt: BELÉPNI SZIGORÚAN TILOS.

Kenneth J. McCoy hadnagy benyomta az ajtót, és belépett. A lépcsőházban egy lyukasztott burkoló acéllemez fal és egy hasonló anyagból készült ajtó volt. A fal végén egy khaki inget viselő tengerészgyalogos őrmester ült egy íróasztal mögött. A zubbonya a lyukasztott acéllemez falra akasztott vállfán lógott.

Az őrmester felállt, és az acéllemez fal egyik nyílásán keresztül egy kapsos irattartót csúsztatott McCoy felé. Amikor felállt, McCoy látta, hogy a töltényövéen egy Colt 1911A1-es .45-ös ACP pisztoly pihent egy bőrtokban. A zubbonya mellett pedig egy 1897-es, 12-es kaliberű, előágytáras Winchester puska lógott.

– Már mindenütt keresték, hadnagy – mondta az őrmester. McCoy odabiggyesztette a nevét az irattartóra csatolt úrlapra, azután pedig visszacsúsztatta a lyukasztott acéllemez falon.

– Kik? – kérdezte mosolyogva.

– Az ezredes és Sessions százados – felelte az őrmester.

– Eltávoztam – magyarázta McCoy –, de elkövettem azt a hibát, hogy elmondtam nekik, hol találhatnak meg, ha szükség lenne rám.

Az őrmester felnevetett, majd megnyomott egy rejtett gombot. Az elektromos ajtónyitó felberregett. Amint meghallotta a berregést, McCoy benyomta az acélajtót.

– Azt mondták, hogy fontos dologról van szó – mondta McCoy. – Miután én vagyok itt az egyetlen hadnagy, ez nyilván azt jelenti,

hogy kellett nekik valaki, aki leltárba veszi a papírtörölközőket meg az írógépszalagokat.

– Sok szerencsét – mondta az őrmester mosolyogva.

McCoy kettesével vette a falépcsőket. A lépcső tetején egy újabb lyukasztott acéllemez fal fogadta, csakhogy senki sem ült a mögötte lévő íróasztalnál. McCoy elővett egy kulcsot a zsebéből, és a zárba helyezte, hogy kinyissa az ajtót.

Az ajtó kinyílt, de a kulcs nem nagyon akart kijönni a zárból. Ekkor látta meg McCoy a magas, vékony tisztet. A tiszt az íróasztala fölé görnyedt, és nagyon belemerült valamibe. Egy szál inget viselt (az alezredesi ezüstlevelek a gallérja csücskéhez voltak tűzve) és szemüveget. F. L. Rickabee tengerészgyalogos alezredes még így egyenruhában és a hónaljtokban lévő rövid csövű, .38-as Smith & Wesson Chief's Special revolverrel sem keltette egy hivatásos harcos benyomását.

Az arckifejezéséből látszott, hogy dühös, de uralkodik magán.

– Nézze, McCoy – mondta Rickabee alezredes, mintha csak egy gyermeknek magyarázott volna –, az a szabály, hogy ha magán kívül álló okok miatt nem tud időben jelentkezni a parancsnokánál, akkor valakit felhív, és közli vele, hogy feltartóztatták. Feltételezem, valóban *feltartóztatták*.

– Uram – mondta McCoy –, a parancsom szerint legkésőbb nyolc órákor kell jelentkeznem, de csak holnap reggel.

Rickabee egy pillanatig némán meredt McCoyra.

– A szentségit – mondta. – Igaza van.

– Az őrmester mondta, hogy keresett, uram – mondta McCoy.

– Aha – mondta Rickabee ezredes. – Remélem, hogy nem ebédelt.

– Nem, uram – felelte McCoy.

– Helyes – mondta Rickabee. – A lódoktorok hülyét kapnak, ha rájönnek, hogy evett.

– Reggeliztem, uram – mondta McCoy.

– Ne árulja el nekik – mondta Rickabee.

– Már átestem egy orvosi vizsgálaton, amikor hazajöttem, uram – mondta McCoy. – Alig egy hete.

– Hát, most megvizsgálják megint – mondta Rickabee.

Rickabee ismét az íróasztala fölé görnyedt, csinos kupacba rendezte a papírokat, amelyeket addig tanulmányozott, azután a kupacot egy vastag, barna borítékba tette, amelyre nagy, vörös betűkkel azt nyomtatták, hogy TITKOS. A borítékot egy irattároló szekrénybe tette, végezetül pedig a szekrényt egy nagy, súlyos lakattal lezárta.

– Várjon egy percet, McCoy – mondta Rickabee alezredes. – Idehívom Sessions századost.

Végigsétált a folyosón, és belépett az egyik irodába. Egy perccel később megjelent Sessions tengerészgyalogos százados. Magas, jó felépítésű, fiatal tiszt volt, rövidre nyírt fekete hajjal. Tiszti sapkáját hátratulva hordta. Éppen akkor vette fel a nagykabátjába bújtatott zubbonyát. A kettőt nyilván egyszerre vette le.

– Hé, Gyilkos – mondta Sessions százados, kivillantva hófehér fogait. – Milyen volt az eltáv?

– Amíg tartott, egész jó, köszönöm – felelte McCoy.

Gyakorlatilag Sessions százados volt az egyetlen ember a Tengerészgyalogságnál, aki Gyilkosnak szólíthatta McCoyt anélkül, hogy az megsértődött volna. Mindenki más, aki így nevezte, általában nem próbálkozott vele többet. Valami furcsa, jeges fény csillant meg McCoy szemében a név hallatán, ami valahogy elbátortalanította a legtöbb embert.

Sessions hadnaggyal viszont más volt a helyzet. Először is ő viccnek szánta. Másodszor pedig több alkalommal bebizonyította, hogy McCoyt a barátjának tekinti, olyankor is, amikor ez a barátság nem vált az előnyére. McCoy szentül hitte, hogy Sessions százados nélkül még mindig tizedes lenne valahol, mondjuk egy géppuskásszakaszban vagy valamelyik műszaki alakulat gépállásában. McCoy is a barátjának tekintette Sessions századost. Ezzel roppant kevés ember dicsekedhetett el.

– Almond őrnagy – mondta Sessions százados, miközben lefelé sétáltak a lépcsőn (az adminisztratív tisztre utalt) – mindenütt magát keresi, hogy szétrúgja a seggét, amiért későn jött vissza. Ha esetleg hamarabb találkozna magával, mint velem vagy Rickabee ezredessel, mondja meg neki, hogy keressen meg valamelyikünket.

– Igen, uram – mondta McCoy.

– Kis szerencsével már úgysem lesz itt, és megússza a találkozást, és akkor az sem derül ki, hogy már megint hülyét csináltam magamból. Tényleg azt hittem, hogy ma kellett volna visszajönnie pontosan nyolc órára.

– Igen, uram – ismételte McCoy. Sessions „már úgysem lesz itt” megjegyzését ugyan nem tudta mire vélni, de nem volt idő rákérdezni. Sessions százados leért a lépcső aljára, és már nyúlt is az őrmester irattartójáért, hogy aláírja a jelenléti ívet.

– Itt van az autó? – kérdezte Sessions az őrmestertől.

– Nincs, uram – felelte az őrmester. – Almond őrnagy vitte el, uram. A Lafayette Hotelbe ment, hogy előkerítse McCoy hadnagyot.

– Az autóm a parkolóban van, uram – mondta McCoy.

– Miért is ne? – mondta Sessions mosolyogva. Az őrmesterhez fordult. – Ha visszajön Almond őrnagy, mondja meg neki, hogy McCoy hadnagy nem volt engedély nélkül távol, és hogy velem van.

– Igen, uram – mondta az őrmester, majd megnyomta a rejtett gombot, ami az ajtó zárját működtette.

McCoy autóját, egy 1939-es, lenyitható tetejű LaSalle kupét betakarta a hó, az ablakokat pedig jégpáncél borította.

– Nagyon remélem, hogy be tudja indítani – mondta Sessions százados, miközben McCoynak segített lekaparni a jeget.

– Be kéne indulnia – mondta McCoy. – Nemrég raktam bele egy vadonatúj akkumulátort.

– Nem vitte magával az eltávjára? – kérdezte Sessions százados.

– New York Citybe mentem, uram – mondta McCoy. – New Yorkban jobban boldogul az ember autó nélkül.

– Nem ment haza? – kérdezte Sessions. Többet tudott McCoy hadnagyról, mint bárki más a Tengerészgyalogságnál. Azt is tudta, hogy McCoy apja és nővére a Pennsylvania állambeli Norristownban élt.

– Nem, uram – felelte McCoy.

Sessions ezt érdekesnek találta, de nem akart tovább kérdezősködni.

A motor beindult, de csak többszöri próbálkozásra.

– Ki nem állhatom a washingtoni telet – mondta McCoy, miközben arra vártak, hogy bemelegedjen a motor. – Hó és latyak, hó és latyak. Éjszakára meg minden lefagy.

– Lehet, hogy nemsokára nosztalgiával fog visszagondolni a washingtoni télre – mondta Sessions százados.

– Elküldenek valahová, uram?

– Most egyelőre a Bethesda Haditengerészeti Kórházba megy – mondta Sessions. – Tudja, hogy hol van?

– Igen, uram.

A kórház nappali klinikájának váróterme tele volt betegekkel, de amint Sessions megmondta a nevét, az íróasztalnál ülő haditengerész altiszt hívta a főszanitécet, aki az egyik röntgenhelyiségbe kísérté őket, ahol áttanulmányozta a McCoy mellkasáról, teljes felsőtestéről és a lábáról készített röntgenfelvételeket, azután pedig egy kezelőbe kísérté őket. Levetette McCoyjal a ruháját, megmérte a súlyát, azután a vérnyomását, vett tőle három fiola vért, végezetül pe-

dig – McCoy legnagyobb meglepetésére – egyetlen hirtelen mozdulattal letépte a hátára ragasztott kötést.

– Jesszus – mondta McCoy. – Legközelebb szóljon, főnök!

– Ha így csinálom, nem tépek le annyi szőrt – mondta a szanitéc minden bűntudat nélkül, majd megvizsgálta a sebet.

– Szépen gyógyul – mondta. – De egy kicsit még mindig geny-nyed. Repesz?

McCoy bólintott.

– Ilyen sebet utoljára az első világháborúban láttam – mondta a szanitéc.

Egy fiatalabb kinézetű, fehér orvosi köpenyt viselő férfi lépett a kezelőbe. Az inggallérja csücskében a haditengerész főhadnagyk ezüstsávjai diszelegtek.

– Gondolom, erre a vizsgálatra nem véletlenül kerül sor ilyen módon – mondta Sessionsnek.

– Ahogy mondja, hadnagy – felelte Sessions.

A haditengerész orvos végigfutott McCoy kórlapján, s miközben meghallgatta a mellkasát, a főszanitéc elment a röntgenfelvételekért. Az orvos megnézte a felvételeket, azután megnyomkodta és megütögette a McCoy hátán lévő öltéseket.

– Szokott fájni? Nem korlátozza a mozgásban?

– Néha egy kicsit lemerevedik a derekam, uram – felelte McCoy.

– Szerencséje van, hogy egyáltalán él, hadnagy – mondta az orvos tárgyilagosan. Azután felmordult, és az ujjával McCoy jobb combjára bökött. – Ezt hol szerezte? Ez egy kiskaliberű marokló-fegyvertől van, nem igaz?

– De igen, uram.

– Ezt nem akkor szerezte, amikor a hátán megsérült, ugye? Régebbinek látszik.

– Nem, uram – felelte McCoy.

– Nem túl beszédes a hadnagy, ugye, százados? – kérdezte az orvos Sessionstől. – Hol szerezte?

– Sanghajban, uram – felelte McCoy.

– Japán huszonötös kaliberű lövedék? – kérdezte az orvos hitetlenkedve.

– Nem, uram – mondta McCoy. – Egy apró, spanyol, félautomata pisztolyból lőtték ki... huszonötös vagy talán huszonkettes peremgyújtós löszer lehetett.

– Huszonötös? – kérdezte az orvos kíváncsian, de miután meglátta Sessions türelmetlen arckifejezését, úgy döntött, hogy nem tesz fel több kérdést.

– Úgy látom, szépen begyógyult – mondta az orvos vidáman. – Nem volt maláriás, ugye, hadnagy?

– Nem, uram.

– A kórlapja szerint nem volt nemi betegsége sem – mondta az orvos. – Mostanában nem lehetett kitéve fertőzésnek?

– Nem, uram.

– Nos, százados, ha a vérvizsgálata rendben lesz, akkor mondjuk harminc napon belül felveheti a teljes szolgálatot. Viszont a megéröltető testmozgástól egy ideig tartózkodnia kell. Van némi izomsérülés, és...

– Értem – mondta Sessions. – Köszönöm, doktor, hogy jól megnyomorgatta.

– Örömmel – mondta az orvos. – Felöltözhetsz, hadnagy. Pár perc, és legépelik a zárójelentést. Gondolom, magukkal akarják vinni.

– Ha lehet – mondta Sessions.

Amikor egyedül maradtak a kezelőben, McCoy visszavette a zubbonyát, és felcsatolta Sam Browne övét. Azután Sessionsre nézett.

– Megmondaná, hogy mi folyik itt? – kérdezte.

– Nos, innen a lakásomra megyünk – mondta Sessions százados –, ahol a feleségem ebben a pillanatban pazar lakomát készít, hogy megünnepelhessük a harcos visszatérését. Van egy üveg re-mek skót whiskynk, amit a megfelelő alkalomra tartogattunk.

– Más szóval, nem hajlandó elárulni.

– De nem ám, Ken – mondta Sessions. – Majd a lakásomon. McCoy bólintott.

– Rickabee ezredes és kedves neje is jelen lesznek – mondta Sessions.

McCoy szemöldöke felszaladt, de nem szólt egy szót sem.

(Kettő)

Maryland, Chevy Chase

– Hátról a második, Ken – mondta Sessions százados. – A kocsifelhajtón álljon meg.

McCoyt meglepte a ház mérete és maga a környék is. A házak nagyok voltak, a telkek pedig, amelyekre épültek, tágasak. Egyáltalán nem ilyennek képzelte el a helyet, ahol egy közönséges tenge-részgyalogos századosnak kellene laknia.

– Hál' istennek, hazaértünk – mondta Sessions, amikor McCoy ráfordult a kocsifelhajtóra. – Jeannie kezd túl nagy lenni ahhoz, hogy minden nap elfurikázzon a városba.

McCoynek fogalma sem volt, hogy miről beszél Sessions, de a titokra hamar fény derült, amikor Jean Sessions, a sötét hajú, vonzó külsejű fiatal nő kilépett a konyhaajtón, és az autóhoz sétált. Állapotos volt.

Megcsókolta a férjét, azután pedig az 1942-es, lenyitható tetejű Mercury kupéra mutatott.

– Nézd csak, mit kaptál a jó tündértől – mondta Jean. – Öt perce hozta vissza.

– Láttam – mondta Sessions szárazon. – „Türelem rózsát terem” vagy autót.

Miközben McCoy kiszállt az autóból, Jean Sessions megkerülte a kocsit, és hozzálépett. Megfogta McCoy karját, és arcon csókolta, azután pedig fürkésző pillantást vetett rá.

– Hogy van, Ken? – kérdezte.

Nem csak udvariasságból kérdezte, és McCoy tudta. Tényleg kíváncsi volt rá.

– Jól, köszönöm – felelte Ken.

– Jól néz ki – mondta Jean. – Örülök, hogy látom.

Karon fogta, és a konyhába kíserte. A levegő megtelt a marhasült illatával. Egy nagydarab, fekete szobalány a széles asztal fölé hajolva apró szalonnadarabokat helyezett az egyik tálcán lévő kagylók köré.

– Ez itt Jewel, Ken – mondta Jean. – Az előételei legendásan ízletesek. Jewel, az úr McCoy hadnagy.

– Maga bizonyára különleges ember, hadnagy – mondta Jewel egy mosoly kíséretében. – Sokat hallottam magáról.

McCoy kissé kényelmetlenül érezte magát, de azért visszamosolygott.

Rickabee ezredes telefonált, és megkért, hogy hívd vissza, ha megérkeztél – mondta Jean Sessions a férjének. – Hívd csak fel, addig én keverek egy italt Kennek.

Jean egy járólapos padlójú helyiségbe vezette McCoyt, amelynek üvegajtajai tágas térre nyíltak, amiről egy pillanattal később kiderült, hogy golfpálya.

– Nagyon szép ház – mondta Ken.

– Szerintem is – mondta Jean. – Nászajándék volt. Egy pohár skót whiskyt nyújtott McCoy felé.

– Milyen volt az eltáv? – kérdezte.

– Amíg tartott, egészen jó – mondta McCoy.

– Hallottam hírét – mondta Jean. – A nagyját lecsalták, nem igaz?

– Hiba volt megmondani nekik, hogy hol találhatnak meg – felelte McCoy.

– Az orvosi vizsgálat simán ment? – kérdezte Jean. – Rendben van a sebe?

– Igen – mondta McCoy. – Csak olyankor fáj, amikor lecserélik rajta a kötést. Egyébként meg viszket.

– Furdal a kíváncsiság – mondta Jean. – Ed mondta, hogy van egy barátnője. Mesélne róla?

McCoynak nehezére esett válaszolni.

– Kedves lány – bökte ki végül. – Reklámokat ír.

Ernie-nek biztos tetszene Mrs. Sessions. Valószínűleg hamar megkedvelnék egymást – gondolta McCoy.

Jean Sessions kérdően előreszegezte a fejét. Szeretett volna valamivel többet hallani.

– Fogkrémreklámokat ír, meg ilyeneket – folytatta McCoy. – Egy barátomon keresztül ismertem meg, akivel együtt voltam Quanticóban.

– Na és hogy néz ki a barátnője? – kérdezte Jean.

McCoy elővett egy fényképet. A kép nagyon meglepte Jean Sessionst. Nem azt találta furcsának, hogy McCoy talált magának egy szép lányt – azt, aki a képen belekarolt –, hanem azt, hogy olyan lányt talált, aki földig érő perzsabundát viselt, s aki a Foster Park Hotel előtt pózolt McCoyjal a Central Park Southban.

– Nagyon csinos lány, Ken – mondta Jean.

– Aha – mondta McCoy. – Az.

– Az ezredes fél órán belül itt lesz – jelentette be az ajtóban álló Ed Sessions százados.

– Olyan hamar? – kérdezte Jean.

– Beszélni szeretne Kennel, még mielőtt a felesége ideér – mondta Sessions. – Azt is megkérdezte, hogy megterítenénk-e Wesley ezredesnek is?

McCoy látta, hogy Jean Sessionst meglepte a kérdés.

– Persze – mondta Jean. – Jut a sültből neki is.

– Mondtam neki, hogy szívesen látjuk – mondta Sessions.

– Ken megmutatta a barátnője fényképét – váltott témát Jean. – Mutassa meg Ednek is, Ken!

Sessions véleménye az volt, hogy Ernestine Sage egy gyönyörű fiatal nő.

Rickabee alezredes fél órával később megérkezett – majdnem percre pontosan. Jewel kísérté a szobába, aki a kezében egy tálca szalonnába göngyölt kagylót tartott. Jean Sessions készített Rickabee ezredesnek egy italt, azután magukra hagyta őket. Azt mondta, hogy meg kell néznie a sültet. Bezárta maga mögött az ajtót.

– Sajnálom, hogy kénytelen voltam iderángatni a gyengélkedésére kapott eltávja elején, McCoy – mondta Rickabee. – Nem tettem volna, ha nem lett volna szükséges.

– Megértem, uram – mondta McCoy.

– Úgy döntöttek a feletteseim, hogy az eltávja után áthelyezik a COI-ba – mondta Rickabee.

– Uram?

– Még soha nem hallott róla? – kérdezte Rickabee, de a mondata mégis inkább kijelentésnek hangzott. – Hallott már Vad Bill Donovan ezredesről?

– Nem, uram.

– Becsületrendet kapott az első világháborúban – magyarázta Rickabee. – A Hadseregben szolgált. Ami fontosabb, az elnök barátja. A COI pedig a Tájékoztatásügyi Koordinációs Hivatalt jelenti. Ott rendszerezik a különböző hírszerző ügynökségek információit. Amolyan szűrőféle ez a hírszerzésben. Mindent oda küldenek, amit a Haditengerészeti Hírszerzési Hivatal, a Hadsereg G-2-es részlege, meg a belügy kiderít, és persze amit mi derítünk ki meg a többi hírszerzési hivatal... aztán rendszerezik az egészet, végül pedig odaadják az elnöknek. Érti?

– Igen, uram – mondta McCoy.

– Donovan a hatáskörénél fogva igényt tarthat a fegyveres erőiben szolgáló katonákra – mondta Rickabee. – Forrest tábornokot felhívta maga a parancsnok, és közölte vele, hogy amikor azt mondta, hogy a tábornoknak embereket kell küldenie a COI-hoz, azalatt nem azt értette, hogy a tábornok oda passzolhatja le a selejtet. A parancsnok úgy véli, hogy Donovan hasznos munkát végez, és a Tengerészgyalogság érdeke, hogy jó embereket kapjon. A Fülöp-szigeteken bemutatott, némileg gyermeketeg produkciójától eltekintve, maga belesik ebbe a kategóriába.

McCoy nem válaszolt. Rickabee hosszú másodpercekig némán meredt McCoyra, hogy kényelmetlen helyzetbe hozza. Kevés sikerrel.

– Ha már a témánál tartunk, McCoy – szólalt meg végül Rickabee szigorú hangon –, magát tisztí futárként küldték oda. A futárok *nem*

szoktak BAR¹¹-okkal rohangálni, és nem kirándulnak engedély nélkül a gyalogsághoz. Az a maga szerencséje, hogy megsebesült. A sebesült hősök seggét nem könnyű szétrúgni, McCoy, még akkor sem, ha mindenki tudja, hogy átkozottul nagy baromságot csináltak.

– Igen, uram – mondta McCoy, egy pillanattal később.

– Jó. Mostantól nem beszélünk a dologról. Megkapja a Bíborszívet, amiért eltalálták. Ezüst Csillagot viszont az ajánlás ellenére sem kaphat.

Rickabee az aktatáskájába nyúlt, és McCoy kezébe nyomott egy kis téglalap alakú dobozt. McCoy kinyitotta. Egy kitüntetés volt benne: a Bíborszív.

– Köszönöm, uram – mondta McCoy. Becsukta a dobozt, és Rickabee ezredesre nézett.

Rickabee éppen egy ív papírt hajtott szét, azután olvasni kezdett.

– „...sebesülésére és saját személyi biztonságára ügyet sem vetve, erőteljes ellenséges tüzérési zárótűz közepette, magával vitt egy súlyosan sérült tisztet, és biztonságba helyezte, majd felkutatót tizennyolc, az egységétől elvágott tengerészgyalogost, és keresztülvezetve az ellenséges vonalakon, amerikai területre vitte őket. Bátorsága és a hazának tett szolgálata és a többi, és a többi...”

Rickabee összehajtotta a papírt, azután ismét az aktatáskájába nyúlt, s kivett belőle egy újabb téglalap alakú dobozt.

– A Bronz Csillag – mondta Rickabee, és ezt a dobozt is McCoy felé nyújtotta. – Ha a Tengerészgyalogság *mondta* volna magának, hogy menjen oda és játsszon Erről Flynn, akkor Ezüst Csillagot kapott volna. Ha pedig nem felejtett volna el hasra vágódni, akkor a Bronzot sem kapta volna meg. De amint mondtam, nem könnyű szétrúgni egy sebesült hős seggét, még akkor sem, ha megérdemelne.

McCoy kinyitotta a Bronz Csillag dobozát, belepillantott, azután bezárta.

– Egyelőre, McCoy, egyik medált sem viselheti – mondta Rickabee.

– Uram?

– Történt valami, ami miatt egy ideig nem mehet a COI-ba – mondta Rickabee. – Ezért voltam kénytelen megszakítani az el-távját.

McCoy kíváncsian nézett rá, de nem szólt egy szót sem.

---

¹¹ BAR (*Browning Automatic Rifle*) – .30-06 kaliberes Browning géppuska, a ford.

– Te jössz, Ed – mondta Rickabee Sessions századosnak.

– Amikor Kínában volt, McCoy – kezdett hozzá Sessions –, nem botlott véletlenül bele Evans Carlson őrnagyba?

– Nem, uram. De a neve ismerős – mondta McCoy. Aztán hirtelen beugrott neki valami. – Olvastam a könyveit.

– Valóban? – kérdezte Rickabee meglepve.

– Igen, uram – mondta McCoy. – Banning százados adta kölcsön. Volt egy csomó könyve meg levele, amit Carlson írt.

– És Banning százados javasolta, hogy olvassa el azokat a könyveket? – kérdezte Sessions.

– Igen, uram. A könyveket meg a többi.

– Na, és mi volt a véleménye? – kérdezte Rickabee ártatlanul. McCoy egy pillanatig gondolkodott a válaszon, de inkább nem felelt a kérdésre.

– Miről, uram?

– Például arról, amit Carlson őrnagy írt a Kínai Kommunista Hadseregéről – mondta Rickabee.

McCoy nem válaszolt azonnal. Sessions sejtette, hogy azt próbálta kisilabizálni, hogy miért tesznek fel neki ilyen kérdéseket.

– Nem kell ezen ennyit gondolkodni, Ken – mondta Sessions. McCoy Sessionsre nézett, és megvonta a vállát.

– Ha engem kérdeznek – mondta McCoy –, szerintem átment ferdeszeműbe.

– Parancsol? – kérdezte Rickabee.

– Gyakran előfordul – magyarázta McCoy. – Ha az ember elég sok időt tölt el Kínában, előbb-utóbb az agyára megy. Az agyára megy az a „több ezer éves kultúra”-maszlag. Aztán meg kezdi azt hinni, hogy nekünk itt fogalmunk sincs arról, hogy mit csinálunk, meg hogy a ferdeszeműek mindenre rájöttek. Mindenre rájöttek a több ezer év alatt.

– És ennek mi köze van ahhoz, amit Carlson gondol a kínai kommunistákról? – kérdezte Rickabee.

– Ez itt a nagy kérdés – felelte McCoy.

– És mi rá a válasz? – kérdezte Rickabee türelmetlenül.

– Kétféle kínai van – felelte McCoy. – A kínaiak kilencvennyolc százaléka fütyül mindenre, ők csak a túlélésért harcolnak, meg azért, hogy minden nap megteljen a rizsesztáljuk. A maradék két százalék meg megpróbál mindent kipasszírozni a kilencvennyolc százalékból.

– Nem túlságosan cinikus ez a megközelítés? – kérdezte Rickabee. – Nem gondolja, hogy Szun Jat-szen és Csang Kaj-sek vagy Mao Ce-tung a szíve mélyén csak a legjobbat akarja a kínai népnek?

– Azt azért nem mondanám, hogy csak a kínai nép mindennapi betevőjére fáj a foguk – mondta McCoy. – A legtöbbjük hatalmat akar. Szeretik a hatalmat.

Azért ez így nagyon le van egyszerűsítve – gondolta Sessions. – *De egy érettségivel rendelkező huszonegy éves hadnagytól nem is olyan rossz.*

– Szóval maga szerint nem sok különbség van a nacionalisták és a kommunisták között? – kérdezte Rickabee.

– Nem sok. Csang Kaj-sek is kommunistaként kezdte. Még katonaiskolába is járt Oroszországban.

Kíváncsi lennék rá, hogy a tengerészgyalogos-tiszt urak közül hányan tudnak erről? – morfondírozott Rickabee. – *Hány ezredes, és főleg hány hadnagy?*

– Na, és mi a véleménye arról a kommunista elképzelésről, amely szerint a tiszteknek járó privilégiumokat el kell törölni? – folytatta Rickabee.

– Ezt az oroszoktól szedték – mondta McCoy. – Ott mindenki csak szimplán „elvtárs”. Csang Kaj-sek meg a németeket utánozza. A németek elég hosszú ideig voltak Kínában, és szerintük a hadsereget úgy lehet a legjobban irányítani, ha tökéletesen elkülönítik a tiszteket a sorállományúaktól, ha különleges lényeknek állítják be őket, hogy még csak véletlenül se jusson eszébe senkinek sem ellenkezni velük.

– És a kommunisták? Ahogy hallottam, választják a tisztjeiket.

– Erről én is hallottam – mondta McCoy. – Már mi is kipróbáltuk a polgárháborúban. De nem vált be. Egy hadsereget nem lehet úgy vezetni, hogy közben az ember folyton azt nézi, hogy mennyivel nőtt a népszerűségi indexe.

Sessions felnevetett.

– És úgy gondolja, hogy akkor a kínai kommunistáknak sem válik be?

– Kíváncsi rá, hogy szerintem mi a különbség a kínai nacionalisták és a kommunisták között? – kérdezte McCoy. – Mármint a fegyelmet illetően?

– Roppant kíváncsi vagyok – felelte Sessions.

– Nem az, amit Carlson állít – mondta McCoy. – Carlson azt hiszi, hogy a kommunisták... szóval, hogy a kommunizmus olyan,

mint egy vallás. Meg hogy azt hiszik, hogy valami nemes dolgot tesznek.

– És maga szerint mi az igazság? – kérdezte Rickabee.

– Ha egy nacionalista kap egy utasítást, és valamiért nem teljesíti, rögtön felállítják a kivégzőosztagot, felsorakoztatják az egész ezredet, és kivégzik a nyomorultat. Ha egy kommunista nem teszi azt, amit az elvtársa parancsol neki, behúzzák az egyik fa mögé, és golyót repítenek a fejébe. A végeredmény ugyanaz. Megteszed, amire utasítunk, vagy golyót kapsz a fejedbe.

– És a japánok?

– Az már más tézisa – mondta McCoy. – A japánok komolyan azt hiszik, hogy a császáruk az Isten. Azt teszik, amire utasítják őket, különben nem juthatnak a mennyországba. A japánok mindenben különböznek a kínaiaktól. A legtöbbjük még olvasni is tud, hogy csak egy dolgot említsek.

– Nagyon izgalmas – mondta Rickabee. – Maga tényleg egy érdekes fickó, McCoy.

– Akkor megmondják, hogy miért tették fel nekem ezeket a kérdéseket? – kérdezte McCoy egy pillanattal később.

Rickabee ismét az aktatáskájába nyúlt, és elővett egy barna borítékot, amely csak úgy dagadt a Rooseveltlevélről készült fényképmásolatoktól. McCoy kezébe nyomta.

– Olvassa el, McCoy – mondta Rickabee.

McCoy elolvasta a dokumentumot, azután pedig Rickabee-re és Sessionsre meredt.

– Jesszus!

– Ha esetleg felmerült magában a kérdés, McCoy – mondta Rickabee –, hogy a Tengerészgyalogság megvalósítja-e ezt a roppant szokatlan javaslatot, a válaszem az, hogy igen.

McCoy arcán egy pillanatra döbbenet és zavar ült ki, de csak egy pillanatra.

– Persze akkor nem, ha a parancsnok az elnök elé tud állni valamilyen információval, amely egyértelműen bizonyítja, hogy e roppant szokatlan javaslat forrása tébolyodott vagy kommunista – tette hozzá Rickabee szárazon. – A forrás természetesen Evans Carlson, és nem az elnök fia. Azt nem tudom, hogy Carlson valóban megtébolyodott-e, vagy hogy kommunista lett-e belőle, de azt biztosra veszem, hogy többről van szó pusztán rajongásról a kínai kultúra iránt.

– Szinte félek megkérdezni, de miért mutatta meg nekem ezt az anyagot? – kérdezte McCoy.

A parancsnok elé terjesztettek egy elképzelést, amely szerint az egyik módja annak, hogy kiderítsük, Carlson mire készül, valójában az, ha a raiderzászlóaljhoz irányítunk valakit, aki képes rendszeresen, és természetesen abszolút titkosan jelentéseket küldeni nekünk, amelyek megcáfolják azokat a vádakot, amelyek szerint Carlson kommunista vagy tébolyodott, vagy mindkettő.

– És ez a valaki McCoy – mondta McCoy.

– A két rossz közül a kevésbé rossz – mondta Rickabee. – Ha nem a hírszerzés deríti ki az igazságot, ez alatt magát értem, akkor majd kideríti más. Van a parancsnok közvetlen közelében néhány ember, aki már döntött Carlson ügyében, és ha ők küldenek oda valakit, akkor az meg is találja azt, ami bebizonyítja, hogy Carlson az, aminek ők gondolják.

– Akkor tartok tőle, hogy nekem kell odamennem – mondta McCoy.

– A Tengerészgyalogságnál szolgálnak olyan tisztek, McCoy – mondta Rickabee szárazon –, akik nem osztják a maga McCoy hadnagyról kialakított jó véleményét. Ezek a tisztek úgy vélik, hogy túl nagy felelősség ez egy egyszerű hadnagyocskának. Most az lesz, hogy egy Wesley nevű ezredes fog velünk vacsorázni. Alaposan szemügyre fogja venni magát, de egy szót sem fog ejteni arról, amiről most beszéltünk. Azután az ezredes szépen hazamegy, felhív egy bizonyos tábornokot, és közli vele, hogy ostobaság lenne magára osztani egy ilyen feladatot. Időközben viszont Forrest tábornok, aki az egyik nagy rajongója, McCoy, azt fogja mondani ugyanennek a tábornoknak, hogy kizárólag maga képes elvégezni ezt a munkát. Szerintem ezután a tábornok személyesen is találkozni akar majd magával, és csak azután hozza meg a döntését.

– Uram, van rá valami mód, hogy kimásszak ebből az egészből?

– Lehet, hogy nem hall dobpergést meg trombitaszót a háttérben, McCoy – mondta Rickabee –, de ha jobban belegondolna, akkor maga is rájönne, mennyire fontos ez a Tengerészgyalogság számára. Nem szeretnék sőt dörzsölni a sebeibe, de ez sokkal fontosabb, mint az, amit a Fülöp-szigeteken művelt.

(Három)

Washington D. C.

Mail

T-2032 sz. ideiglenes épület

1942. január 7., 12.30

A találkozás Wesley ezredessel egyáltalán nem olyanra sikeredett, amilyenre McCoy számított. Az egész nyilvánvalóan nem Wesley ötlete volt; egyszerűen parancsba adták neki, hogy nézze meg magának azt a kölyköt. Wesley a vacsora alatt szinte tudomást sem vett McCoyról; mindössze pár rövid kérdést tett fel neki, ráadásul olyanokat, amelyekre olyan válaszokat kapott, amelyek megerősítették a McCoyról jó előre kialakított véleményét.

Mindazok ellenére, amit Rickabee mondott arról, hogy milyen fontos a Tengerészgyalogság számára, hogy mindent kiderítsenek Carlsonról, McCoynek nem fűlött a foga ehhez a munkához. Még a COI is jobb megbízásnak tűnt. Kis szerencséivel – gondolta McCoy –, talán Wesley ezredes mégis meg tudja győzni azt a meg nem nevezett tábornokot arról, hogy McCoy nem alkalmas a feladatra.

Csak egy egyszerű musztáng hadnagy volt. Az aranygallérosok nem bíznak meg egy musztáng hadnagyot egy olyan feladattal, ami fontos a Tengerészgyalogságnak.

De még mielőtt elaludt volna a szobájában, amelynek ablaka a hófödte golfpályára nézett, sokkal gyakorlatiasabb gondolata támadt. Talán mégis képes lenne kémkedni ezután a „besárgult” alezredes után, még hozzá pontosan azért, amiért Wesley ezredes nem javasolná a feladatra: mert egy egyszerű musztáng hadnagy. Wesley biztosan valamelyik palotaőrét küldené oda, vagy valami Annapolisban végzett főhadnagyot vagy századost. Ha Carlson ezredes olyasvalamire készült, amire nem lett volna neki szabad, akkor biztosan nem tesz semmit, ha egy annapolisi tisztet küldenek a nyakára. Egy musztáng hadnagyra viszont aligha gyanakodna; de ha mégsem ment el teljesen az esze, akkor biztosan eltűnődne azon, hogy vajon miért akarna egy annapolisi százados belemenni valami kínai baromságba.

Másnap reggel Sessions százados közölte vele, hogy maradjon a házban, amíg nem küld érte valakit, azután pedig elindult az irodájába.

McCoy mindent megtett azért, hogy ne legyen a háznép útjában, de Mrs. Sessions rátalált, amint egy köteg régi *National Geographic* magazint tanulmányozott a nappaliban, és mindenáron beszélgetni akart vele. A szó hamar Ernie Sage-re terelődött, s a beszélgetés vé-

gén McCoy kénytelen volt felhívni a nőt telefonon, hogy Mrs. Sessions beszélni tudjon vele.

Alig tették le a kagylót, már csörgött is a telefon. Sessions százados volt az. Közölte McCoyjal, hogy 12.30-ra legyen a T-2032-es épület előtt.

McCoy öt perccel hamarabb ért oda, de Sessions százados már várta. Civil ruhát viselt.

– Nem bánná, ha a maga autójával mennénk, Gyilkos? – kérdezte.

– Nem, uram, dehogy – mondta McCoy.

Amint beültek az autóba, McCoy Sessionsre nézett, mert fogalma sem volt, hogy hová kellene mennie.

– Induljon el a 14. utcai híd felé – adta ki az utasítást Sessions. Huszonöt perccel később lekanyarodtak egy csúszós aszfaltútról, maguk mögött hagytak egy fenyőfasort, majd hófödte dombok között suhantak el, s az egyik dombtetőn álló kőépülethez hajtottak. Amint közeledtek a házhoz, McCoy rádöbrent, hogy az épület jóval nagyobb annál, amilyennek a távolból tűnt. Aztán pedig, amikor Sessions utasításait követve a ház mögé hajtott, négy tengerész-zöldre festett autót pillantott meg: egy Buickot, egy Fordot és két 1941-es Plymouth szedánt.

– Úgy tűnik – jegyezte meg Sessions szárazon –, hogy a társaság legalacsonyabb rangfokozattal rendelkező tagjának van a legmenőbb járgánya.

McCoy nem igazán tudta eldönteni, hogy Sessions viccnek vagy pedig letolásnak szánta a megjegyzését. A hadnagyok csak ne vezessenek luxuskategóriájú, lenyitható tetejű autókat. A LaSalle-t még Philadelphiában vette, miután hazavezényelték a 4. tengerészgyalogosoktól, Sanghajból. Alaposan megszédte magát Kínában. A pénz nagy részét pókeren nyerte, úgyhogy a kocsiért is készpénzzel fizetett. Rögtön a hazaérkezése után vette, még tizedesként. Akkor fogalma sem volt róla, hogy a Tengerészgyalogság tisztet akar majd faragni belőle.

A LaSalle-t a többi szolgálati autó mellé parkolta le, azután pedig a ház hátsó bejáratához sétáltak. Amint a bejáratához értek, egy szárnysegéd-rangjelzést viselő főhadnagy nyitott nekik ajtót.

– Jó napot, uram – mondta Sessions századosnak, s közben kíváncsian méregette McCoyt. – A tábornok a nappaliban várja. Menjen végig a folyosón, az utolsó ajtó lesz balra.

– Köszönöm – mondta Sessions, majd hozzátette: – Ismerem a járást.

A konyhából a nappaliba vezető folyosó falán egy rakás tengerészgyalogos-kabátot pillantottak meg, amelyek fa ruhaakasztókon lógtak. A sajátjukat is a többi kabát mellé akasztották.

Aztán Sessions jelzett McCoynak, hogy kopogtasson be az egyik zárt tolóajtón.

– Igen? – szólta ki egy hang.

– Sessions százados, uram – válaszolt Sessions halkán.

– Jöjjön be, Ed – felelt a hang. McCoy kinyitotta a tolóajtót. Sessions bemasírozott a szobába, McCoy pedig követte. Őt tiszt várt rájuk: egy vezérőrnagy és egy dandártábornok, akiket McCoy azelőtt soha nem látott; Wesley ezredes; Rickabee alezredes civil ruhában, és egy szárnysegéd-rangjelzést viselő százados. Egy sorállományú tengerészgyalogos is ott feszített a helyiségben ropogásra keményített, fehér pincérzakóban.

A dandártábornok megrázta Sessions kezét, majd kezét nyújtott McCoynak is.

– Üdvözlöm, McCoy – mondta. – Örülök, hogy újra látom.

McCoyt meglepte ez a kijelentés. Nem emlékezett rá, hogy valaha is találkozott volna a dandártábornokkal. Aztán rájött, hogy mégis látta már valahol. Egy ideig, miután megérkezett Kínából, a philadelphiai haditengerészeti telepen tartották, és mindent kiszedtek belőle, amit Kínáról meg a japán hadseregről tudott. Egy nap két civil ruhás férfi lépett be a harmadik emeleti szobába, ahol éppen „kihallgatták”. Az egyikük – csak ekkor döbbsent rá – ez a dandártábornok volt. Ezzel aztán össze is állt a kép: ez az ember volt Horace W. T. Forrest dandártábornok, az Egyesült Államok Tengerészgyalogosága helyettes hírszerzési vezérkari főnöke.

– Köszönöm, uram – mondta McCoy. *Vajon mire célzott Rickabee, amikor azt mondta, hogy Forrest tábornok „az egyik nagy rajongóm”?*

– Nem hinném, hogy ismeri Lesterby tábornokot – mondta Forrest tábornok, és a vezérőrnagyra mutatott.

– Nem, uram – felelte McCoy. Lesterby tábornokra nézett, aki alaposan megnézte magának, mintha csak meglepte volna az, amit látott.

Aztán Lesterby tábornok is kezét nyújtott neki.

– Örvendek a szerencsének, hadnagy – mondta.

– Örülök, hogy megismerhetem, uram – mondta McCoy.

– Wesley ezredest már ismeri – mondta Forrest tábornok.

– Igen, uram – mondta McCoy.

Wesley bólintott, és mintha meg is eresztett volna valami mosolyfélét, de nem nyújtott kezét McCoynak.

– Tommy – mondta Lesterby tábornok –, még egy kört mindenkinek. Sessions századosnak és McCoy hadnagynak pedig hozzon két pohárral abból, amiből kérnek. Egyelőre ez lesz minden.

– Igenis, uram – mondta a tisztiszolga.

– Bill, maga pedig menjen, és szórakoztassa egy kicsit Forrest tábornok szárny segédjét – mondta Lesterby tábornok.

– Igenis, uram – felelte Lesterby tábornok szárnysegédje gyorsan. McCoy látta rajta, hogy a szárnysegéd meglepődött, és meg is sértődött, amiért kitették a szűrét. De gyorsan átfutott rajta a dolog.

– Sessions százados, mit parancsol?

– Egy Bourbont, legyen szíves – felelte Sessions. – Tisztán.

– Hadnagy? – kérdezte a szárnysegéd.

– Egy whiskyt jéggel – mondta McCoy. – Egy pohár szódával kísérintek.

Egy szót sem szólt senki, amíg mindenki meg nem kapta az italát, és a szárnysegéd és a tisztiszolga el nem hagyta a helyiséget.

Lesterby tábornok felvette a poharát.

– Azt hiszem, hogy jelen körülmények között teljességgel helyénvaló, ha a Tengerészgyalogságra iszunk, uraim – mondta, majd felemelte a poharát. – A Tengerészgyalogságra.

A többiek követték a példáját.

– No, és jelen körülmények között – folytatta Lesterby –, ígyünk az eskünkre is, különös tekintettel arra a részre, amely így hangzik: ...megvédeni minden ellenségtől, legyen az külső vagy belső...”

Ezzel ismét a magasba emelte a poharát, a többiek pedig ismét követték a példáját.

Azután McCoyra nézett.

– Gondolom, sikerült felébresztenem a kíváncsiságát, McCoy: vajon miért is küldtem ki a szárnysegédemet a teremből?

– Igen, uram – ismerte el McCoy.

– Azért, mert ha egyszer valaki megkérdezi tőle – mondta Lesterby tábornok –, és nagyon jó esély van rá, hogy erre sor is kerül, hogy mi történt ma ebben a szobában, akkor szeretném, ha tiszta lelkiismerettel felelhetné, hogy kiküldtem a szobából, és semmiről nem tud.

McCoy nem szólt egy szót sem.

– Mi pedig, McCoy – folytatta Lesterby tábornok –, ha nekünk is felteszik a kérdést, hogy mi történt ma ebben a szobában, nos, mi hazudni fogunk, mint a vízfolyás.

– Uram? – motyogta McCoy. Nem akart hinni a fülének.

– Azt mondtam, hogy hazudni fogunk, mint a vízfolyás – ismételte el Lesterby tábornok. – Ha megússzuk a dolgot, akkor letagadjuk, hogy erre a találkozóra valaha is sor került. Ha viszont olyasvalakivel kerülünk szembe, aki tudja, hogy erre a mai találkozóra sor került, akkor azt fogjuk vallani, hogy nem emlékszünk rá, hogy kik voltak jelen, és egyikünk sem fog emlékezni arra, hogy mi hangzott el.

McCoy nem tudta, hogy erre mit feleljen.

– Most pedig arra kérjük magát, McCoy, hogy minden további magyarázat nélkül, egyszerűen szegje meg az esküt, amelyet minden olyan személynek kötelessége betartani, aki méltó akar maradni a tengerészgyalogos-tiszti egyenruhához – mondta Lesterby tábornok, és egyenesen McCoy szemébe nézett.

Mivel McCoy nem válaszolt, Lesterby folytatta a mondandóját.

– Akármilyen abszurd dolognak is tűnik, és valójában meglehetősen abszurd is, arra kell kérnem, hogy adja tengerészgyalogostiszti becsületszavát, hogy hazudni fog. Ha nem áll módjában a szavát adni, akkor ennek a kis találkozásnak ezennel vége is van. Maga továbbra is végzi a dolgát Forrest tábornok és Rickabee ezredes irányítása alatt, akik természetesen nem fogják a szemére vetni, hogy tartotta magát ahhoz, amire felesküdt.

McCoy nem válaszolt.

– Nos, Sessions – mondta Forrest tábornok –, igaza volt. A tekintetéből tényleg nem lehet kiolvasni, hogy mi járhat a fejében.

– Igen, uram – mondta McCoy.

– Igen, uram, mi? – kérdezte Lesterby tábornok.

– A szavamat adom, uram, hogy... hazudni fogok.

– És most árulja el nekem, McCoy hadnagy, és azt mondja, ami legelőször az eszébe jut, hogy miért állt kötélnek?

– Rickabee ezredes és Sessions százados miatt, uram – felelte McCoy. – Ha ők benne vannak, akkor én is.

Lesterby tábornok egy pillanatig McCoyra meredt.

– Rendben van – mondta. – Akkor tehát benne van. Nagyon remélem, hogy később nem fogja, és nem fogjuk megbánni ezt a döntést.

McCoy Sessions századosra pillantott. Sessions helyeslően bólintott felé.

– Feltételezem, hogy Rickabee ezredes már nagy vonalakban közölte magával, hogy miről van szó.

– Igen, uram – felelte McCoy.

Csak hogy senkiben ne maradjon kétség, egy tengerészgyalogos bajtársunkról van szó, Evans F. Carlson alezredestől, akire hamarosan rábízják a raiderzászlóalj vezetését. Mindannyian tisztában vagyunk vele, hogy Carlson ezredes Haditengerészeti Keresztet kapott a Nicaraguában tanúsított hősiességeért, és hogy annak idején ő volt annak a tengerészgyalogos-egységnek a végrehajtó tisztje, amely az Egyesült Államok elnökét védte Warm Springsben, Georgiában. Továbbá azzal is tisztában vagyunk, hogy közeli jó barátja az elnök fiának, James Rooseveltnak. Miután azonban úgy véljük, hogy Carlson ezredes tevékenysége a jövőben súlyos károkat okozhat a Tengerészgyalogságnak, visszatartó kötelességünknek teszünk eleget, amikor valakit, pontosabban McCoy hadnagyot elküldjük, hogy kémkedjen utána. Akciónknak már a törvényessége is megkérdőjelezhető, erkölcsileg pedig teljes mértékben elítélendő. Ennek ellenére nem hátrálunk meg, mert megállapodtunk mi itt mindannyian, hogy jelen körülmények között ez a lépés abszolút szükségzerű.

Lesterby tábornok körülnézett a teremben.

– Forrest tábornok?

– Uram? – kérdezett vissza Forrest zavartan.

– Egyetért azzal, ahogy a szituációt ismertettem?

Forrest most már képen volt.

– Igen, uram.

– Wesley ezredes?

– Igen, uram – motyogta Wesley alig hallhatóan.

– Egy kicsit hangosabban legyen szíves, ha lehet, Wesley – mondta Lesterby tábornok. – Ha nem ért egyet velünk, akkor most szóljon.

– Igen, uram! – mondta Wesley ezredes hangosan.

– Rickabee?

– Igen, uram.

– Sessions százados?

– Igen, uram.

Lesterby tábornok McCoy felé fordult.

– Tisztában vagyok vele, fiam, hogy nem igazán örül ennek a megbízásnak. Ez sokat elárul a jelleméről – mondta a tábornok, és ezzel kisétált a szobából.

V.

(Egy)

Florida, Pensacola

1942. január 7., 05.00

Pick Pickering reggel háromnegyed ötkor parkolt le lenyitható tetejű Cadillacjével a pensacolai San Carlos Hotel előtt. Az autó koszos volt, teljesen betakarta a felcsapódó sár, és maga Pickering is elgyötört, borostás és koszos volt, ráadásul úgy érezte, hogy menten éhen pusztul.

Atlantából két óra alatt ért a Georgia állambeli Columbusba az US 85-ös úton. Egy tábla fogadta a város határán, amelyre a következőt írták: COLUMBUS, A GYALOGSÁG OTTHONA. Ez meg is magyarázta, hogy a város utcáin miért hemzsegték a katonák. A Hadsereg Fort Benning-i Gyalogsági Központja a közelben működött.

Aztán áthajtott egy hídon, és Alabamában találta magát. Ott aztán talált egy kisvárost, amely minden valószínűség szerint arra rendezkedett be, hogy kielégítse a benningi katonatársadalom kényét-kedvét. A kisvárosban jóformán nem is talált mást, csak kocsmákat, tánctermeket, zálogházakat és vendégházakat.

A következő 380 kilométert egy keskeny, göröngyös aszfaltúton tette meg, amely jó néhány alabamai városon vezetett keresztül, aztán pedig Florida Állam határa következett. Úgy harminc kilométert tehetett meg Floridában, amikor ráfordult az US 90-esre, Pensacola felé vette az irányt, amely további kétszáz kilométert, és két és fél órányi kocsikázást jelentett.

Nagyjából akkor fogta el az éhség, amikor elhagyta a Georgia állambeli Columbuszt. Persze azt mondogatta magában, hogy megáll az első nagyjából normális kinézetű helyen, és bedob valamit, ha mást nem, hát egy hamburgert. De Columbus és Pensacola között a világon semmit sem talált nyitva, se normális, se nagyjából normális éttermet. Csak az a pár üveg kóla és a több zacskó mogyoróvajas

keksz tartotta életben, amit a nem túl sűrűn telepített benzinkutaknál vett, amikor meg kellett állnia tankolni.

Már annak is örült, hogy egyáltalán talált üzemelő benzinkutat, és tele is töltötte az autó tankját minden egyes alkalommal. Nem olyan hely volt ez, ahol szívesen maradt volna benzin nélkül.

Amikor kinyitotta a Cadillac ajtaját a hotel előtt, meglepődött a hidegen, amely odakint fogadta. Állítólag a napfényes Floridába érkezett, de csak ködöt és dermesztően hideg levegőt talált, ráadásul a San Carlos Hotel előtti utcán kornyadozó pálmafák is száralmasan festettek.

A recepciós egy udvariatlan fiatalember volt, aki pecsétetes zakót viselt, és azt állította, hogy nem tud semmiféle szobafoglalásról. Egy kis nyomás hatására persze mégis sikerült megtalálnia egy cetlit, amelyen az állt, hogy értesíteni kell a szállodavezetőt, ha egy bizonyos Mr. Pickering megérkezik.

– Megérkeztem – mondta Pick. – Akkor értesíti a szállodavezetőt?

– Mr. Davis fél kilenc előtt biztos nem jön be. Nem szokott – közölte vele a recepciós. – A szállodavezető-helyettesek se jönnek be hét előtt.

– Éttermük van? – kérdezte Pick.

– A kávézó arra van – mondta a recepciós, és a fejével a kávézó irányába bökött.

– Nagyon köszönöm a segítőkész hozzáállását – mondta Pick.

– Kérem – felelte a recepciós.

Pickering keresztülsétált a szálloda előcsarnokán, és kinyitotta a kávézó ajtaját.

Legnagyobb meglepetésére és annak ellenére, hogy még hajnali öt óra volt, a kávézóban csak úgy hemzsegték az emberek. Szinte az összes férfi vendég egyenruhát viselt, mégpedig tengerészgyalogos- vagy haditengerésztiszti egyenruhát. *Itt kezdik a napot* – gondolta Pick –, *én meg itt fejezem be az enyémet.*

Az egyik sarokban talált egy üres asztalt, ahová leült.

Néhány tiszt – Pickering szerint – rosszállóan méregette.

Rám férne egy borotválkozás – ötlött fel benne. Csakhogy az szoba és mosdókagyló nélkül nem fog menni.

Amíg a pincérnő megérkezett, áttanulmányozta az étlapot. Narancslevet, tejet, kávé, kekszet, sonkát, három tojást és sült burgonyát rendelt, azután kért egy friss újságot is.

Az újságot egy ropogós egyenruhát viselő tengerészgyalogos százados hozta ki neki.

– Maradjon csak a helyén, hadnagy – mondta a százados, mivel Pickering quanticói-pavlovi reflexének engedelmeskedve fel akart pattanni –, így legalább a lehető legkevesebben fognak felfigyelni egy borostás, gyűrött egyenruhát viselő tengerészgyalogos-tisztre.

– Egész éjjel vezettem, százados – mondta Pick.

– Akkor talán először nem ártott volna rendbe tennie magát, mielőtt idejött, hadnagy.

– Igen, uram. Nincs mentségem, uram – mondta Pickering.

– Szolgálatra jelentkezik, nem igaz?

– Igen, uram.

– Akkor valószínűleg alkalmunk lesz még folytatni ezt a szégyenletes beszélgetést egy másik helyszínen – mondta a százados, azután távozott.

Egy megszégyenült Pickeringet hagyott magára, aki a tényérjára meredt. Pickering ezután úgy tett, mintha az újság, amit olvasott, borzasztóan lenyűgözte volna, de közben nem tudta nem észrevenni, hogy a kávézó vendégei lassan kiszivárogtak. Aztán rájött, hogy miért. A tisztek itt gyűltek össze reggelizni, mielőtt elindultak volna a bázisra. A szolgálat hamarosan kezdődött, úgyhogy indulniuk kellett.

Amint felszolgálták a reggelijét, összehajtotta az újságot. Közben végignézett a helyiségen. Majdnem teljesen kiürült.

De a kávézó távolabbi sarkában egy vonzó, fiatal nő ült, és kávézott. Pulóvert és szoknyát viselt, szőke haját pedig egy hajpánttal fogta össze. Pickeringet méregette. Pickering szerint a nő pillantásában keveredett a szórakozottság, a lenézés és talán egy csipetnyi sajnálat is.

Pick dühösen visszafordult a reggelijéhez.

Egy perccel később a szőke nő az asztalánál állt. Pick először csak a jelenlétét érezte meg, azután a parfümje illatát is – vagy a kölnijét, vagy akármijét –, azt a határozott, tiszta és nőies illatot, aztán ahogy felemelte a tekintetét, megpillantotta a nő ujján a jegygyűrűt.

– Jim Carstairs százados volt az – mondta a nő. – Jobb, ha elhiszi nekem, hogy a százados olyan fajta kutya, amelyik nem csak ugat, de harap is.

Pick felemelkedett a székéből. A szőke nő elképesztően szép volt. Pick olyan közel állt hozzá, hogy látta a nő arcán a parányi pihéket.

– Maga pedig minden bizonnyal Carstairs százados felesége, igaz? – kérdezte Pick.

– Nem – mondta a nő, és megrázta a fejét. – Vegye úgy, hogy egy irgalmas szamaritánus akart segíteni magán. A maga helyében még egyszer nem adnék neki alkalmat, hogy borotvátlanul lássa.

– Mert amikor legutoljára elkapta magát, és nem volt leborotválva, akkor bedurvult, mi? – kérdezte Pick.

– Menjen a fenébe! – mondta a nő. – Csak segíteni *akartam*.

– Hálásan köszönöm – mondta Pick.

A nő biccentett, megeresztett egy jeges pillantást, azután visszasétált az asztalához.

– *Mi a franc volt ez az egész?* – tűnődött el Pick. – *Nyilván nem akart felszedni. Akkor meg mit akarhatott? Az ujján ott van a jegygyűrűje, ismerte a rettenetes századost, akinek az ujján szintén ott díszelgett egy jegygyűrű. Biztosan valamelyik másik tiszt felesége lehet, aki teljesen megrészegült a saját rangfokozatától. Ez a nő is bekaphatja!*

Visszaült a helyére, elvett egy kétszersültet, és megvajazta.

A Martha Sayre Culhane névre hallgató szőke nő visszasétált az asztalához, és azon tűnődött, hogy mi üthetett belé, és miért ment oda egy hadnagyhoz, akivel azelőtt soha nem találkozott – de még csak nem is látott. Valószínűleg berúgott, vagy megőrült.

Arra egy percig sem gondolt, hogy a férfi jóképű vagy vonzó lett volna. Az viszont átfutott Martha Sayre Culhane agyán, hogy a hadnagy nagyon hasonlított Gregre, még a járása is olyan volt, mint az övé. Ettől a hasonlóságtól egészen összeszorult a torka, és a pulzusa is felgyorsult.

Greg, Gregory J. Culhane tengerészgyalogos főhadnagy (végzett Annapolisban, 1938-ban) magas, szikár, sötét hajú, huszonnégy éves fiatalember volt. Volt. Haditengerész-gyerekként született a Philadelphiai Haditengerészeti Kórházban. Az apja, akkor még Andrew J. Culhane hadnagy (később altengernagy – végzett Annapolisban, 1913-ban), Írország partjainál szolgált egy rombolón végrehajtó tisztként. Elsőszülött fiát először hat hónapos korában látta, 1917. decemberben, miután a háború, amely minden további háborút szükségtelenné volt hivatott tenni, sikeresen lezárult, ő pedig hazahajózott a rombolója fedélzetén abban a reményben, hogy egy jó ideig nem lesz szükség a hajóra, és nyugodtan pihenhet a Virginia állambeli Norfolkban.

Culhane admirális későbbi szolgálata során gyakran utazott Pearl Harbourba, Hawaiiira, illetve Kubába, a Guantanamo-öbölbe, továbbá a Kalifornia állambeli San Diegóba és a brooklyni és philadelphiai haditengerészeti telepre.

Két héttel azután, hogy – 1934 júniusában – leállamvizsgázott a Philadelphiai Episzkopális Akadémián, Greg Culhane, aki benne volt az akadémia atlétikai és kosárlabda-válogatottjában, felült egy vonatra, és a Maryland állambeli Annapolisba utazott, ahol letette az esküt, és szolgálatba állt, mint az Egyesült Államok Haditengerészete tengerészcadétja.

Miután 1938 júniusában befejezte tanulmányait Annapolisban (hatvanötödikként az osztályában), saját kérésére – és apja tanácsa ellenére – tengerészgyalogos hadnaggyá eskették, és szolgálatba állt az USS *Pennsylvania* hadihajó fedélzetére kihelyezett tengerészgyalogos-osztag tisztjeként. Az USS *Pennsylvania* volt a Csendes-óceáni Flotta zászlóshajója, és békeidőben Pearl Harbourban pihent, a kikötőben.

Azonnal jelentkezett haditengerészpilóta-tanfolyamra, amelynek némileg köze lehetett ahhoz, hogy kinevezése után négy hónappal felmentették a *Pennsylvania* fedélzetén teljesített szolgálat alól, és áthelyezték Pekingbe, Kínába, az ottani tengerészgyalogos harci alakulathoz.

Culhane hadnagy Pearl Harbourból a kínai Tiencsinbe utazott az USS *Chaumont* fedélzetén, amely egyike volt azon két haditengerészeti csapatszállító hajónak, amely szüntelenül járta a tengereket, és haditengerészeket, illetve tengerészgyalogosokat szállított a világ minden pontjára.

Pekingben aztán Greg Culhane szakaszvezetőként szolgált tizen-nyolc hónapig, amely mellett a hadnagyok számára kiadott feladatokat is elvégezte: volt postatiszt, sporttiszt, rövidital-, sör- és borfelelős a tiszti kázinóban és nemibeteg-gondozó tiszt is. Mindezek mellett tiszti írnokként is alkalmazták a legkülönbözőbb hivatalosan és félhivatalosan létrehozott bizottságok.

1939 áprilisában ismét felszállt a *Chaumont*-ra, és a Haditengerészeti Fülöp-szigeteken lévő Cavite Bázisán, az ausztráliai Melbourne-on, a dél-afrikai Port Elizabethen, a libériai Monrovián, a brazil Rio de Janeíron és Recifén, illetve a kubai Guantánamón keresztül visszatért az Egyesült Államokba.

Greg Culhane hadnagy 1939. június 10-én jelentkezett az Egyesült Államok Haditengerészete légi támaszpontján, a Florida állambeli Pensacola-ban, a parancsában szereplő időponthoz képest kilenc nap késéssel. Az osztálya már megkezdte a tizenhárom hónapos képzést.

A személyzetis tiszt felhívta a légibázis parancsnokhelyettese, James B. Sayre ellentengernagy (alsó fél¹²) figyelmét a „Culhane-ügyre”.

Miután Culhane nem jelent meg időben, a számára fenntartott helyre beírták a tartaléklistán szereplő első nevet. A személyzetis tiszt elmagyarázta, hogy ebben az esetben két dolgot lehet tenni. Egy, a szabályzat szerint járnak el, és kéri a Tengerészgyalogságot, hogy adjanak ki új parancsot, amelyek visszaküldik Culhane hadnagyot a Flotta-tengerészgyalogos Haderőhöz. A másik lehetőség az volt, hogy Pensacolában tartják, és felveszik a soron következő pilótatanfolyamra, amely szeptember 1-jén kezdődött.

– Van egy harmadik lehetőség is, Tom – mondta Sayre admirális. – Először is, ez a fiú nem tehet róla, hogy a *Chaumont*, szokás szerint, két hetet késett. Másodszor, amint látom, ez a fiú azonnal idejött, amint a *Chaumont* végre megérkezett, és nem használta fel a neki járó kilenc nap eltávozt. És végül, csak kilenc napot késett. Szerintem a Haditengerészetnek és Culhane hadnagynak is az lesz a legjobb, ha beszélek Jim Swathleyval, és megkérem, hogy adjon egy esélyt ennek a fiúnak, hadd próbálja meg utolérni a többiekét a tanulásban.

– Ha akarja, uram, nagyon szívesen beszélek Swathley századosal – mondta a személyzetis tiszt.

– Nem bánom, Tom, akkor beszéljen vele maga. Mondja meg neki, hogy az én ötletem ez az egész.

– Igenis, uram.

Sayre admirális nem tartotta szükségesnek közölni a személyzetis tiszttel, hogy egy évvel Greg Culhane apja után végzett az akadémián, és azt sem, hogy 1919-20 között (mielőtt önként jelentkezett repülősnak), Culhane admirális alatt szolgált egy „konzervdoboz”-hajórajban.

---

¹² A haditengerészet négy különböző „flotta-főparancsnoki” rangjelzést rendszeresített, amelyek mindegyike egyenértékű a Hadsereg és a Tengerészgyalogosság által használt „tábornoki” rangjelzésekkel. Ezek közül a legalacsonyabb rangfokozat a dandártábornoki rangnak megfelelő ellentengernagy (alsó fél). Jóllehet a dandártábornokok egy csillagot viselnek, az ellentengernagyok (alsó fél) két ezüstcsillagot hordanak csakúgy, mint az ellentengernagyok (felső fél) és a vezérőrnagyok. Ez a következtetés a Hadsereg és a Tengerészgyalogosság berkeiben számos dandártábornokot és vezérőrnagyot bosszantott már fel eddig is.

De amint a személyzetis tiszt kitette a lábát az irodájából, utasította a főírnokát, hogy hívja fel neki Mrs. Sayre-t, és mondja meg neki, hogy Andy Culhane fia éppen most jelentkezett be, és hogy a szolgálati lapja és a teljesítményjelentése alapján remek tengerészgyalogosnak tartja Greg Culhane-t.

– Vajon miért állt be tengerészgyalogosnak? – tűnődött el Jeanne Sayre, aztán meg sem várva a választ, még hozzátette: – Vajon Martha emlékszik még rá? Egészen kicsik voltak még, amikor legutoljára... Meg kell hívnunk azt a fiút vacsorára. Megírom Margaret Culhane-nek, hogy rajta tartjuk a szemünket a fián.

A Martha Ellen Sayre, James B. Sayre ellentengernagy és Mrs. Sayre egyetlen leánya és Gregory J. Culhane tengerészgyalogos főhadnagy, Andrew J. Culhane altengernagy és Mrs. Culhane idősebbik fia közötti eljegyzésre az admirális hagyományos, újévi fogadásán került sor.

Háromszoros ünnep volt az a nap. Sayre admirális éjfélkor, némileg kipirult arccal bejelentette: elkezdődött az új év, 1941, és amit mindenképpen meg kellett ünnepelniük: sikerült végre megszabadulnia a lányától, aki huszonegy éves korára meglehetősen éles nyelvet fejlesztett; és hogy szíve választotta, még akkor is, ha tengerészgyalogos, ettől a perctől kezdve el tudja tartani majd a lányát, mert előléptették főhadnaggyá.

Greg és Martha egy epizkopális szertartás során mondta ki a boldogító igent a pensacoli bázis templomában, 1941. július 1-jén, egy nappal azután, hogy Greg megszerezte a haditengerészeti repülő-minősítését. Az egész bázis számára nagy ünnep volt ez csakúgy, mint a Haditengerészet számára. A ceremóniára meghívtak tizenhét flottafőparancsnokot és tengerészgyalogos tábornokot (no és persze hölgykísérőiket). Greg tizenkét pilóta haverja is jelen volt (kilenc tengerészgyalogos meg három hajóstiszt). Hófehér, ropogósra keményített egyenruhát viseltek, és kivont kardjaikat az ifjú pár feje fölé tartották, amint azok kísérták a kápolnából.

A titkos tervek ellenére (amelyeket nagy gonddal szivárogtattak ki), amelyek szerint az ifjú pár a nászéjszakát Gainesville-ben fogja tölteni, ki sem tették a lábukat Pensacolából, hanem egyszerűen kivettek egy lakosztályt a San Carlos Hotelben. Másnap reggel végigautóztak a félszigeten a Florida állambeli Opa-Lockába, ahová Greg irányították, hogy elvégezze a vadászpilóta-képzést.

Ez úgy két hónapig tartott. Egy kis lakosztályban laktak a Hollywood Beach Hotelben, amelyet addigra hivatalosan is kvázi tiszt szállodává neveztek ki. Martha teniszezéssel, golfozással és úszás-

sal múlatta az időt, miközben Greg alaposan kiismerte a Grumman F4F-3-as vadászgépet.

Szeptemberben aztán Greget San Diegóba rendelték, hogy csatlakozzon a VMF-211 tengerészgyalogos vadászrepülő-századhoz. Martha elkísérte a nyugati partra is, és vele maradt egészen addig, amíg Greg fel nem szállt a Pearl Harbourba induló hajóra. Az autót, amivel a nyugati partra utaztak, ott hagyta, azután pedig hazavonatozott Floridába. Nem akart vitatkozni a szüleivel, akik nem hagytak volna neki békét, ha egyedül akart volna keresztülkocsikázni az országon, másrészt pedig jó ötletnek tartotta, hogy a Chevrolet Super Deluxe kupé ott fogja várni Greget, ha visszatér San Diegóba.

Greg 1941. december 3-án szállt fel vadonatúj Grumman F4F-3-as Wildcatjével az *Enterprise* fedélzetéről, és a Wake-sziget felé vette az irányt. Aznap éjjel írt a feleségének egy levelet, persze csak gyorsan, mert szerette volna, ha a levél mindenképpen elindul a Pan American másnap felszálló *China Clipper* nevű gépén. Többek között azt is megírta, hogy a Wake-szigeten nem készült el a leszállópálya időben, és hogy tengerészgyalogosok és civilek azon dolgoznak látástól vakulásig a buldózerekben, hogy elkészüljenek a szilárd burkolattal.

Greg azt is megírta, hogy szereti, és hogy ír neki megint, amint teheti.

A következő hír, amelyet Gregről kapott, az egy levélben érkezett, amelyet Winfield Scott Cunningham parancsnok, Wake-sziget rangidős haditengerésztisztje írt az apjának. Cunningham valamikor Sayre admirálisnak dolgozott még a Guantamo-öbölben, Kubában.

Cunningham parancsnok azt írta egykori parancsnokának, hogy amint a Wake-szigetet értesítették a Pearl Harbourt ért támadásról, utasította Paul Putnam őrnagyot, a VMF-211 parancsnokát, hogy induljon útnak négy F4F-3-assal, és térképezzék fel a japán tengeri haderőt. A fennmaradó nyolc gép és a repülőszemélyzet felkészült a harcra.

Ez utóbbi azonban nem ment olyan könnyen, mivel nem csupán arról volt szó, hogy fel kellett tölteni a repülőgépek üzemanyagtartályait, illetve el kellett látni azokat hadianyaggal. A repülőgépekhez kiutalt üzemanyagot, amelyet óriási tartályokban tartottak, először át kellett fejteni kétszáz literes hordókba, a hordókat pedig ki kellett szállítani a gépekhez. Az .50-es kaliberű lőszer nagy részét még kapcsolni kellett, ami azt jelentette, hogy a ládából ki kellett venni, és fémkapcsokkal össze kellett erősíteni, hogy megfelelő hevedereket kaphassanak.

Ezután mindenki munkához látott, tisztek és sorállománynak egyaránt: buldózerekkel felszálló- és gurulópályákat alakítottak ki, homokzsákokat töltöttek meg; üzemanyagot szivattyúztak; és üzembe helyezték az .50-es kaliberű kapcsológépeket.

09.00-kor Putnam négy gépből álló őrzárata visszatért Wake-re, hogy feltöltsék a gépek üzemanyagtartályait. Körülbelül 09.40-kor, miután a Grumman Wildcatek tartályai megteltek – írta Cunningham parancsnok –, Putnam és még három másik pilóta újból felszállt, és észak felé fordult, majd 3650 méterre emelkedett, olyan magasra, amilyen magasra csak lehetett oxigén használata nélkül.

11.58-kor Wallace Lewis tengerészgyalogos főhadnagy, egy tapasztalt tüzér, akit James P. S. Devereux őrnagy, Wake-sziget rangidős tengerészgyalogos-tisztje megbízott a légvédelem irányításával, egy tizenkét repülőgépből álló V alakzatot pillantott meg mindössze 600 méter magasságban.

Wake 762-es légvédelmi ágyúi és a tucatnyi .50-es kaliberű Browning gépfegyverei tűz alá vették a támadó alakzatot.

A nyolc Grumman F4F-3-as Wildcat pilótái a gépekhez rohantak, miközben a kisegítő személyzet beindította a motorokat.

Akkor már összesen harminchat japán gép érkezett, három V alakzatban. Az elülső V 45 kg-os bombákat dobott ki, és ahelyett, hogy visszafordultak volna azután, hogy eltalálták a célpontjaikat, ahogyan azt az amerikai gyakorlat szerint várták, a japánok tartották az irányt, és 20 mm-es gépágyúikkal megszórták a repülőteret.

A lövedékek vegyesen voltak ellátva gyújtó- és robbanótöltettel. Az egyik ilyen lövedék – írta Cunningham parancsnok Sayre admirálisnak – tarkón találta a Grumman F4F-3-as Wildcatjéhez futó Gregory J. Culhane tengerészgyalogos főhadnagyot. A lövedék a becsapódás pillanatában felrobbant.

„Nem vagyok benne bizonyos, uram – fejezte be a levelet Cunningham parancsnok –, hogy ez a levél egyáltalán elhagyja a szigetet. Állítólag egy Catalinát küldenek ide, és Pearlből felmentő haderőt is útnak indítanak, de véleményem szerint a jelenlegi helyzet egyiket sem teszi lehetővé. Kérem, adja át részvétem Martnának és Mrs. Sayre-nek.”

(Kettő)

Pickering éppen végzett az újsággal, amikor egy férfi lépett a kávézóba, körülnézett, azután az asztalához lépett.

– Pickering hadnagy?

Pickering felnézett, és bólintott. Egy gömbölyded férfi állt előtte, kifogástalan szabású öltönyben. Olyan harmincévesnek nézett ki.

– Amint hallom, maga is szállodatulajdonos – mondta a férfi. Pickering bólintott.

– Akkor bizonyára tudja, hogy bármennyire is keményen próbálkozik az ember, időnként nem sikerül a megfelelő embert felvenni a recepciós posztra – mondta a férfi, majd kezét nyújtott. – A nevem Chester Gayfer, szállodavezető-helyettes. Ha eléggé későn is, de hadd üdvözljem itt nálunk, a San Carlosban. Magával tarthatok?

Pickering intett neki, hogy leülhet. Egy pincérnő lépett az asztalhoz egy csésze kávéval.

– Írja a nevemre az egészet, Gladys! – mondta Gayfer, azután Pickeringre nézett, és elmosolyodott. – Hacsak nem kér még egy kosár gyümölcsöt is.

– A reggeli egész jó volt – mondta. – Nem akartam ugyan reggelizni, de azért egész jó volt.

– Későbbre vártuk – mondta Gayfer.

– Nem álltam meg pihenni – mondta Pickering.

– Azt hiszem, hogy talán segíthetne megoldani a problémánkat – mondta Gayfer. – Ha mondjuk, felajánlanánk magának egy meglehetősen nagylelkű árengedményt, érdekelné egy manzárdlakosztály? Egy nagy hálósobával, egy kis hálósobával, egy nappalival és egy kis napellenzővel lefedett erkéllyel. Még tálaló is van benne.

– Egy kicsit nagyobb annál, amire gondoltam – mondta Pickering.

– Hétközben mondta vissza az egyik vendégünk – mondta Gayfer. – Hétvégén rendszerint mindig ki van adva, többnyire a légitámaszon szolgáló tisztársainak. Ketten szokták kivenni. Aztán persze meglátogatja őket még vagy nyolc, vagy annál is több barátjuk az éjszaka folyamán. Ráadásul megvan az a rossz szokásuk, hogy a lakosztályból tesztelik a bombázó...

– Parancsol?

– Tisztársai, egyéb ifjúkori csínytevéseik mellett, azzal mulatják az időt, hogy a maguk szórakoztatására vízzel töltenek meg léggömbhöz hasonlító tárgyakat – mondta Gayfer –, amelyeket azután „Bombát kioldani!” kiáltások közepette az erkélyről a szállodába érkező barátaik fejére hajítanak.

Pickering felnevetett.

– A vezetőség felhatalmazott rá, ha a San Carlos csak egy kicsivel is többet kaphat a lakosztályért hét közben, mint amennyi nyerésé-

günk péntek és szombat este van rajta – mondta Gayfer –, akkor örömmel felajánlaná Mr. Pickeringnek egész hétre. Ehhez mit szól?

– Mindig is szívesen kisegítettem szállodás kollégáimat, ha bajba kerültek – mondta Pickering. – Elfogadom az ajánlatot.

Ünnepélyesen kezet ráztak.

A vonzó szőke, aki Pickering asztalához sétált, és felcsapva irgalmas szamaritánusnak, figyelmeztette Pickeringet Carstairs százados rigolyájára, most felállt az asztalától, és kísétált a kávézóból. Csinos volt a lába, és a szoknyája is szépen felvette a feneke formáját. Pickering világéletében a női fenekek szakértőjének tartotta magát. Ennek a nőnek volt a legformásabb feneke azok közül, amiket az utóbbi időben látott. Alaposan meg is nézte magának, mivel úgy vélte, hogy az ilyen szépségre kellő figyelmet kell fordítani. Kár, hogy a tulajdonosa annyira el volt telve a tisztfeleség-szereptől, amit játszott.

Ekkor észrevette, hogy Gayfer döbbenten bámulja.

– Bizonyos dolgokat egyszerűen muszáj megnézni, nem gondolja? – kérdezte Pick.

Gayfer arcán nem éppen az a megértő mosoly jelent meg, amire számított.

– Láttam a jegygyűrűjét – mondta Pick. – Nem gondoltam semmi rosszra. Csupán megjegyeztem, hogy a hölgy figyelemreméltóan szép.

– A hölgy megözvegyült – mondta Gayfer.

Pickering kérdően felhúzta a szemöldökét.

– A neve Martha Culhane – mondta Gayfer. – Martha *Sayre* Culhane.

– Ismernem kellene ezt a nevet? – kérdezte Pickering.

– Az apja Sayre admirális – mondta Gayfer. – Ő a harmadik ember a haditengerészeti légibázison. A férje haditengerész pilóta... volt. A Wake-szigeten esett el.

– Jesszusom! – suttogetta Pickering.

– Nem ő az egyetlen katonafeleség, aki egy nap arra ébredt, hogy megözvegyült – mondta Gayfer. – Ez egy haditengerész-város. Amikor visszament a szüleihez, vissza kellett költöznie az admirális szállására, a bázisra. Ettől még sokkal nehezebb lett számára az egész. Ha Cedar Rapidsban lenne, vagy valahol másutt, akkor nem venné körül annyi egyenruhás.

– Mit csinált itt hajnali ötkor?

– Szeret a haditengerész pilóták közelében lenni. A férje barátai közelében. A gondját viselik.

Pickering szerette volna, ha Gayfer elmagyarázza neki, hogy mit értett azalatt, hogy a „közelükben lenni”, meg hogy a „gondját viselik”, de visszafogta magát.

– Nem *csoda* – gondolta Pickering –, *hogy ilyen lenézően méregetett.*

– Ha befejezte a reggelijét, megmutatom magának a lakosztályt – mondta Gayfer.

– Befejeztem – mondta Pickering, és felállt az asztaltól.

– Hol parkolt le az autójával? – kérdezte Gayfer, amint beléptek a szálloda előcsarnokába.

Az özvegy Pickeringtől jobbra ácsorgott egy márványasztal előtt, amelyen egy nagy köteg újságpapír pihent. *De csinos a lába* – gondolta Pickering ismét, aztán észrevette, hogy a szoknyája mennyire rátapadt a hasára, és hirtelen – s meglepően tisztán – meg is jelent lelki szemei előtt a nő meztelen hasa.

Az isten verjen meg! Te szemétláda! Ez a nő özvegy! A férjét lelőtték!

– A bejárat előtt – felelte Gayfernek.

– Az a kaliforniai rendszámú Cadillac?

Pickering bólintott.

– Megkaphatnám a kulcsait? – kérdezte Gayfer, Pickering pedig a kezébe nyomta a kocsikulcsokat.

Egy másik recepciós állt a pult mögött. Gayfer odaadta neki a kulcsokat, és szólt neki, hogy a londonerrel vitesse fel a bejárat előtt parkoló, lenyitható tetejű Cadillacból a csomagokat a manzárdlakosztályba, azután pedig álljon a kocsival a parkolóba.

Az özvegy (*Martha Sayre Culhane* – Pickering megjegyezte a nevét), aki véletlenül hallotta, amit Gayfer mondott, kíváncsian méregette Pickeringet.

Gayfer széles mosollyal az arcán a lifthez kísérte Pickeringet. Amikor Pickering megfordult, Martha Sayre Culhane még mindig őt nézte.

(*Három*)

Malcolm Pickering tartalékos tengerészgyalogos hadnagy Kenneth J. McCoy tartalékos tengerészgyalogos hadnagytól számos olyan dolgot tanult meg az Egyesült Államok Tengerészgyalogságáról, amit nem tanítottak nekik az Egyesült Államok Tengerészgyalogos-iskolájának szakaszvezető kurzusán, Quanticóban.

Az egyik dolog az volt, hogy az Egyesült Államok Tengerészgyalogságánál szolgáló tisztektől nem várták el, hogy vonattal utazzanak egyik helyről a másikra. McCoy elmagyarázta Pickeringnek,

hogy a vonatjegyeket kizárólag a tisztek kényelme érdekében ajánlották fel.

– Kétféleképpen lehet csinálni, Pick – magyarázta McCoy. – A legjobb, ha már a parancs megírása előtt UMSZ-t kérsz, ami „utazás magánhasználatú személygépkocsival”. Ha engedélyezik, akkor kapsz elég időt arra, hogy elérd az úti célotat... naponta hat-hétszáz kilométerrel számolnak. Az három nap Washingtonból Pensacolába. A megtett kilométerek után kapod az üzemanyag-visszatérítést. De ha a parancsba nem írják bele az UMSZ-t, akkor is mehetsz autóval. Ebben az esetben viszont csak annyi időd van rá, hogy elérd az úti célotat, mintha vonattal mennél. De amikor megérkezel, visszaadhatod a vonatjegyedet azzal, hogy UMSZ utaztál, és akkor is megkapod az üzemanyag-visszatérítést.

És ez még nem volt minden: a szolgálati nap 00.01-től 24.00-ig tartott.

Ezt viszont McCoynak már alaposan el kellett magyaráznia Pickeringnek.

– Teljesen mindegy, hogy éjfél után egy perccel indulsz el, vagy este fél tizenkettőkor, az egy napnak számít. Az is mindegy, hogy pontban éjfélkor vagy huszonhárom perccel később jelentkezel be, ami a Tengerészgyalogságot illeti, ugyanarról a napról van szó. A trükk az, hogy mindig egy kicsivel éjfél után kell elindulni, és valamivel éjfél előtt kell bejelentkezni.

McCoy adott neki még egy utolsó tanácsot.

– Soha ne jelentkezz szolgálatra a megadott időpontnál korábban! Ha korábban jelentkezel szolgálatra, akkor adnak neked valami munkát, amivel elfoglalhatod magad a bejelentkezésed és a parancsban szereplő érkezési időpont közötti üresjáratban. Olyan munkát adnak, amit senki sem akar elvégezni: számolhatod a kanalakat vagy ellenőrizheted a zsírzóaknákat.

Pickering hadnagy parancsa – amely alapján a Tengerészgyalogság főparancsnokságáról, Washington D. C-ből a Haditengerészet Florida állambeli, pensacolai légibázisára utazott, ahol haditengerész pilótaképzésben kellett részesülnie –, tíz nap eltávot és három nap utazási időt engedélyezett a számára. Az út vonattal negyvenkilenc órán át tartott volna. Mivel a negyvenkilenc óra egy órával több mint két nap, három teljes napot kapott arra, hogy Pensacolába érjen.

Az eltávozás hivatalos helyéről – vagyis New York Cityből – Atlantába repült, onnan pedig egy éjszaka alatt Pensacolába autózott. Amikor megérkezett, két teljes napot takarított meg az utazásra ka

pott idejéből, és megfogadva McCoy tanácsát – mintha az maga lett volna a Szentírás –, esze ágában nem volt korábban szolgálatra jelentkezni csak azért, hogy aztán kanalakat számoltassanak vele, vagy pedig lezavarják valamelyik zsírzóaknába.

Felsétált a San Carlos Hotel manzárdlakosztályába, és átaludta a napot. Csak koktél-időben kelt fel, megivott pár italt a bárban, aztán megvacsorázott, és legurított még pár italt. Alaposan körülnézett, de sehol sem látta Culhane özvegyét. Persze kizárólag a pusztta kíváncsiság vezérelte – legalábbis ezzel áltatta magát.

Gyanította, hogy ha tovább marad a bárban, akkor fel fog önteni a garatra, ami nem lett volna túl jó ötlet egy hadnagytól, aki éppen akkor készült szolgálatra jelentkezni, ezért aztán kísétált a bárból, hogy szétnézzen Pensacola belvárosában.

Chester Gayfer igazat mondott: Pensacola tényleg haditengerész-város volt. Az utcán sétáló férfiak közül minden harmadik haditengerész-egyenruhát viselt. Látott pár tengerészgyalogost is, noha belőlük már jóval kevesebbet, és azok is főleg tisztek voltak. Pensacola utcáin több a katona, mint Washingtonban – állapította meg magában Pickering, miután már tizenharmadszor vagy tizenegynedszer tisztelgett.

Bement a Bijou Theathre nevű moziba, kihasználva a katonáknak járó árendéményt, és megnézte a *Zuhanóbombázó* című filmet, amiben Ronald Reagan haditengerész pilótát játszott. Lenyűgözte a sok repülőgép és az a gondolat – ki hitte volna, hogy az élet ilyen fordulatot vesz –, hogy hamarosan akár ő is vezethet repülőgépet.

Amikor a filmnek vége lett (a közepén érkezett a moziba), és kigyúltak a fények, Pickering nem állt fel, hanem megnézte a Tapsi Hapsi rajzfilmet, aztán pedig a híradót, amely jórészt arról szólt, hogy a demokrácia hazája hogyan készül a hadianyaggyártásra.

Amikor a *Zuhanóbombázó* újra elkezdődött, kísétált a moziból, és visszament a San Carlos Hotel bárába.

Ezúttal viszont ott találta Culhane özvegyét (*Martha Sayre Culhane-t* – ugrott be neki a nő teljes neve), méghozzá egy csapat tengerészgyalogos-tiszt és tengerészgyalogostiszt-feleség, illetve bárátnő társaságában. Mindenkin ott csillogott a haditengerész repülőknak járó arany szárny. Közöttük volt Bajusz Carstairs százados is, a tiszt, aki egy nappal azelőtt megjegyzést tett borotvátlan arcára és gyűrött egyenruhájára.

Amíg Pickering egymás után gurította le az italokat, mindketten őt bámulták. Pick szerint a százados pusztán szakmai kíváncsiságból mustrálta („Nocsak, a Tengerészgyalogság szégyene mégis megtalálta a

borotváját?”), Martha Sayre Culhane pedig olyan tekintettel méregette, amit nem tudott mire vélni.

Pick felhajtott még két pohárral, azután távozott. Felment a manzárdlakosztályába, az alsónadrágján kívül mindent levett magáról, aztán kiült az erkélyre, rágyújtott egy szivarra, és a csillagokat nézegette, amíg el nem álmosodott. Aztán lefeküdt aludni.

VI.

Egy)

New York City

Lexington Avenue 4200.

1942. január 8., 11.35

Amikor megcsörrent a telefonja, Ernestine Sage kisasszony kényelmesen hátradőlve ült a székében, kezét a feje tetején kulcsolva össze, és egy fodormenta-ízesítésű fogkrémreklám előzetes művészi terveit tanulmányozta. A reklám, ha elkészül, megjelenik majd a *Life*-ban, a *The Saturday Evening Post*-ban és még vagy hat másik magazinban, meg több ezer óriás reklámtáblán szerte az országban.

Az előzetes művészi terven egy vonzó, gömbölyded idomú, vakítóan fehér fogú szőke nő volt látható, amint éppen mond valamit. A szájához egy buborékot is rajzolt a művész. Ha Ernestine Sage kisasszony eldönti, hogy mit mondjon Miss Fodormenta (és miután azt jóváhagyta a reklámszövegíró, azután a kampányfőnök helyettese, az alelnök kampányfőnöke, a kreatívos alelnök és végezetül az ügyfél) beírják a buborékba.

Most azonban a buborék üresen tátongott. Az előzetes művészi terv olyan benyomást keltett, mintha valaki valami obszcén dolgot suttogott volna Miss Fodormenta fülébe, aki ettől teljesen megkukult.

Miss Ernestine Sage egyik kezével a telefonkagylóért nyúlt – a másik maradt a fején.

– Fodormenta – mondta a telefonba. – Ernestine Sage.

– Szia, picim – mondta a vonal végén egy hang. – Örülök, hogy bent találtalak.

– Szia, apa – mondta Ernie Sage. Már várta a hívását. Igazából előző napra várta.

Megpördült a forgószékekével, hogy fel tudja tenni a lábát az ablaka könyöklőfájára. Miss Ernestine Sage apró irodájának ablaka – a

J. Walter Thompson Reklámiroda épületében – remek kilátást nyújtott a szomszédos kisebb épület tetejére, valamint az amelletti épület ablakaira.

Miss Sage reklámszövegíróként tevékenykedett, amely egyszerre volt rangfokozat a Walter J. Thompsonnál, és beosztás. A Kreatív Divízió ranglétrájának legalsó fokán a „gyakornokok” foglaltak helyet. Azután következett a „szerkesztőségi munkatárs”, majd a „segéd-reklámszövegíró”. A következő lépcsőfok a „reklámszövegíró” volt, amelyet a „fő-reklámszövegíró” követett. Ha valaki elérte a „fő-reklámszövegíró” fokozatot, és nem tett semmilyen rossz fát a tűzre, az számíthatott rá, hogy pár éven belül kinevezik „kampányfőnök-helyettesé”, majd „kampányfőnökké”, végül pedig akár „alelnök-kampányfőnökké” vagy „alelnökké”.

Miss Sage-nek mintegy három hétre volt szüksége ahhoz, hogy kiderítse, a JWT – ahogyan a céget a reklámszakma ismerte – két okból léptette elő az alkalmazottait. Vagy azért, hogy ne kelljen nekik fizetésemelést adni, vagy pedig kizárólag a JWT ügyfelei érdekei miatt. Ahogyan a JWT milliószám adta el termékeit a nagyközönségnek azzal, hogy az égis magasztalta a termékeket, ugyanúgy adta el magát is az ügyfeleinek azzal, hogy demonstrálta nekik, milyen nagy becsben tartja őket.

A roppant fontos ügyfeleknek, mint például az American Personal Gyógyszergyártó Részvénytársaságnak (APP) – amely az azt megelőző évben 12,3 „milát” költött arra, hogy termékpalettája az amerikai nagyközönség elé kerüljön – egy JWT-alelnök, négy JWT-alelnök-kampányfőnök, nyolc JWT-kampányfőnök és csak a jóisten tudja, hány kampányfőnök-helyettes és fő-reklámszövegíró dolgozott, minden figyelmét a gyógyszergyártó cégnek szentelve.

Miss Sage a „Mint-Fresh”¹³-részlegben dolgozott. A Mint-Fresh volt az American Personal Gyógyszergyártó Részvénytársaság termékcsaládjai közül a harmadik „bestseller” fogkrém, amellyel Amerika (és az egész világ) arcára fehérebb mosolyt akartak varázsolni.

Miss Sage egyike volt annak a három reklámszövegírónak, akit a Mint-Fresh kampányfőnöke alá osztottak be, aki viszont az APP fogápolási termékekkel megbízott alelnök-kampányfőnöke irányítása alatt dolgozott. Rajta kívül még három alelnök-kampányfőnököt alkalmaztak: egyet az APP kozmetikai termékeihez (samponok, bőrápolók, hajszeszek stb.), egyet az APP gyógyhatású készítményeihez (megfázás és köhögés elleni szirupok és hasonló), és egyet az APP

speciális termékeihez (eredetileg csodaszereket gyártottak női bajokra, de miután az APP megszerezte a többségi részvényeket több gyártó cégben, megkezdtek három minőségi tisztasági törlkendő és tizenegy különféle gumióvszer forgalmazását).

Minden alelnök-kampányfőnöknek megvolt a maga kis birodalma, amelyet kampányfőnökök, kampányfőnök-helyettesek és a hierarchiában lejjebb lévő alkalmazottak népesítettek be.

Miss Sage többet tudott az „APP-család” felső vezetéséről, mint bármelyik reklámszövegíró, mégpedig ugyanabból az okból, ami megkönnyítette a dolgát akkor is, amikor jelentkezett a JWT-hez. Nem azért vették fel, amit az alelnök és a kreatívos személyzetis hivatalosan bejelentett, hogy bebizonyította, hogy roppant intelligens, s ráadásul a Sarah Lawrence-ben szerzett egyetemi diplomát kitűnő minősítéssel, s hogy a JWT mindig is ilyen embereket keresett. Sokkal inkább arról volt szó, hogy az American Personal Gyógyszergyártó vállalat alapítója, dr. Ezekiel Handley – aki a „Dr. Handley elixir női bajokra” nevű termékkel debütált – unokája volt a cég igazgatótanácsának elnöke és egyben a részvénytársaság vezérigazgatója. Ő volt Ernest Sage, Ernestine Sage édesapja.

Ez persze nem azt jelentette, hogy Ernie a munkáját pusztán társadalmilag elfogadott és talán még sikkes hobbinak is tartotta, amivel eltöltötte az időt, amíg nem talál magának egy elég gazdag férfit, aki mellett elfoglalhatta volna méltó helyét a társadalomban. A Sarah Lawrence-ben már elsőéves hallgatóként eldöntötte, hogy rengeteg pénzt fog keresni (és nem örökölni). Alaposan megvizsgálta, hogy a női nem képviselői ezt milyen úton tehetik meg, s a választása a reklámszakmára esett.

Már az egyetemen megtanult mindent, amit meg lehetett tanulni a szakmáról, ráadásul olyan tantárgyakat is felvett, amelyekről úgy vélte, segíteni fogják a munkájában. Amikor megszerezte a diplomáját, két dolog közül választhatott.

A kiváló minősítése, amivel elvégezte az egyetemet, elegendő lett volna ahhoz, hogy alkalmazzák a Madison Avenue-n, akkor is, ha nem Sage-nek hívták volna. De két dolgot már a legelején leszögezett magában a JWT-vel kapcsolatban. Először is, minden kétséget kizáróan a JWT volt a legjobb és a legnagyobb reklámügynökség a környéken, ahol könnyedén elsajátíthatta a szakma minden apró trükkjét. Másodszor, mivel az APP volt a második legjelentősebb megrendelőjük, olyan privilégiumokban részesülhetett, amelyekben másutt nem, s közben ugyanúgy elsajátíthatta a szakma minden apró trükkjét.

Úgy tervezte, hogy ha már eléggé biztos a dolgában, ha már megtanulta, hogyan működnek a dolgok a valóságban, ha már elég sok referenciamunkával rendelkezik, nyit egy saját reklámügynökséget. Keres magának valami kis gyártó céget, amelynek a tulajdonosa elég okos ahhoz, hogy rájöjjön, pár százezer dolláros éves árbevétel kevés ahhoz, hogy felkeltse a JWT érdeklődését, és akit meg tud győzni arról, hogy többet kap a pénzéért tőle, mint bárki más-tól.

Minden a terv szerint alakult, beleértve a különleges privilégiumokat is, amelyek neki jártak. Majdhogynem félvállról közölte az APP speciális termékeivel megbízott alelnök-kampányfőnökével, hogy őt nem érdekli, hogy mekkora fizetésemelést kapna, és arra is fűtül, hogy előléptetnék fő-reklámszövegíróvá, nem hajlandó átmenni a részlegébe, és nem kívánja jól kipróbált tehetségét a szolgálatába állítani.

A vagyonából számos előnye származott – mondogatta magának –, például az, hogy annyira azért nem volt szüksége egy munkahelyre, hogy kénytelen legyen beletörödni, ideje nagy részét azzal kell eltöltenie, hogy különféle frappáns szlogeneket találjon ki, amelyekről jobban vennék a Kotextet – a menstruációs görcsök elleni gyógyszert – meg a gumióvszereket.

És akkor jött Ken McCoy, és felrúgta a szépen átgondolt tervet.

A hívás, amelyre várt, egy előző telefonbeszélgetés eredménye volt, amelyre az apja és közöttük került sor a hálaadás napját követő délelőtt. A JWT nem engedélyezte az alkalmazottainak, hogy személyes jellegű telefonokat fogadjanak, és állítólag le is hallgatta az összes telefonbeszélgetést, hogy biztosan senki ne szeghesse meg a szabályt. Ernie Sage-nek soha senki nem tett megjegyzést a magánjellegű hívásaira.

– Nem zavarok, picim? – kérdezte az apja azon a bizonyos pénteki napon.

– Az igazság az, hogy éppen papírrepülőket dobálok ki az ablakomon – mondta Ernie az apjának, és igazat mondott. Az ablaka alatti légmozgásnak köszönhetően elképesztően sokáig maradtak a kis gépek a levegőben.

– Pick hívott már?

– Kellott volna? – felelte Ernie. – Nem is tudtam, hogy a városban van.

Malcolm „Pick” Pickering egész életében Ernie bácsinak szólított a Ernestine Sage édesapját. Ernestine tisztában volt vele, hogy az apja jobban szeretett volna fiúgyermeket, mint leányt, mivel csak

egy gyermeke született. De mivel Ernie leánynak *született*, nyílt titok volt, hogy mindenki arra várt, hogy Pick egyszer majd úgy néz Ernie-re, mint Clark Gable Scarlettre, mielőtt felvitte a lépcsőn az emeletre.

– Pedig a városban van – mondta Ernest Sage. – A Forest Parkban szállt meg.

– És felhívott téged? – kérdezte Ernie.

– Hagyott egy üzenetet a Harvard Klub hirdetőtábláján – mondta Ernie apja.

– Miért nem hívott fel? – kérdezte Ernie. – Nem lett volna egyszerűbb?

– Nem *nekem* hagyta az üzenetet – mondta Ernie apja, miután rá kellett jönnie, hogy elárulta magát. – Jaj, ne okoskodj már annyit. Senki sem szereti az okoskodó fehérnépet.

– Bocs – mondta Ernie nevetve.

– Fogadást ad.

– Azt hittem, hogy Virginiában van, és tengerészgyalogosdit játszik – felelte Ernie.

– Én azt nem nevezném *játéknak* – felelte az apja szemrehányóan.

– Bocs – mondta Ernie ismét, ám ezúttal komolyan is gondolta.

– Fogadást ad – ismételte el az apja. – Amolyan koktélpártit.

– Szerintem el kellene menned.

– Engem nem hívott meg – vágta rá Ernie.

– A hirdetőtáblán az állt, hogy „...barátai és ismerősei számára”. Szerintem ebbe te is beleférsz.

– Ha Pick azt akarná, hogy elmenjek, felhívna. Tudja a számomat – felelte Ernie.

– Csak gondoltam, hátha érdekel a dolog – mondta az apja, és a hangjából meg abból, amilyen gyorsan letette a kagylót, Ernie tudta, hogy belegázolt az apja lelkivilágába. Már megint.

Pár órával később éppen a Plaza Hotel „Tölgy-termében” üldögélt két barátnője és három fiatalember társaságában, akik azon morfondíroztak, hogy hol vacsorázzanak, és hová menjenek a vacsora után, amikor eszébe jutott Pick fogadása meg az apja csalódott hangja. A Foster Park Hotel egyébként is egy háztömbnyire volt tőlük.

Kötelességtudóan elvitte magával a barátait. A Central Parkra néző „C” manzárdlakosztályban csak úgy nyüzsögtek a vendégek. Köztük volt Ken McCoy is, aki éppen olyan egyenruhát viselt, mint Pick. Az erkély alacsony téglakorlátján üldögélt – huszonhat emelet

magasságban – és az 59. utcát bámulta. Úgy nézett ki, mint aki erősen vívódik magában, hogy leköpjön-e az utcára, vagy ne.

Az este roppant érdekes fordulatot vett. Sokkal érdekesebb véget ért, mint gondolta volna. Ahelyett, hogy kitaxiztak volna a külvárosba, hogy kipróbálják azt a pompás éttermet, amit Billy fedezett fel, metróra ült K. McCoy szakaszvezető-jelölttel, és a belvárosba ment. McCoy egy kis kínai étterembe vitte, ami a kínai negyed egyik sikátorában meglapuló épület harmadik emeletén üzemelt, ő pedig felvitte McCoyt a lakására, ahol kevert neki egy italt, végül pedig neki ajándékozta az ártatlanságát.

Az egészet önszántából tette. Milyen fura. A metrón még ártatlan volt. Nemcsak hogy önszántából ajándékozta meg az ártatlanságával, de – ahogy az többször is felötlött benne – éppen csak nem kötött rá egy piros masnit, és nem kínálta fel ezüsttálcán.

McCoy nem mutatkozott különösképpen hálásnak. Először elképedt, aztán pedig dühbe gurult, és Ernie már kezdte azt hinni, hogy morális felindultságában ki fog masírozni a lakásából. De nem tette. Maradt.

De útban Quantico felé, Pick mesélt McCoynak a családjáról. Amíg Picknek el nem járt az a lepcsés szája, Ken McCoy abban a tudatban élt, hogy Ernie egy apró lakásban élt a Village-ben, mert csak ennyit engedhetett meg magának.

Ennek az lett az eredménye, hogy McCoy a leveleit felbontatlanul visszaküldte. Amikor végül ajánlott küldeményként küldte el neki a levelet, „ELUTASÍTVÁ” felirattal kapta vissza. Akkor még azt hitte, hogy McCoy azért nem vett róla tudomást, mert tengerészgyalogos-tiszt volt, és a tengerészgyalogos-tisztek nem bonyolódnak hosszú távú kapcsolatokba olyan nőcskékkal, akik két órával a találkozásuk után, boldogan áldozzák fel nekik a szüzességüket.

Durr-bele-bumm, ez minden, és semmi tartós kapcsolat. A Tengerészgyalogságnál így mondják: „Együtt kellene ebédelnünk valamikor. Majd hívlak.”

Ernie először dühös volt, aztán elszégyellte magát, azután egyszerre volt dühös és érzett szégyent, végezetül viszont már egyszerűen csak szégyentelennek érezte magát. Aztán azon a szégyenletes napon, amely örökké emlékezetes marad a számára – miután megtudta az anyjától, aki Pick anyjától hallotta, hogy Picket tisztté avatták, és Washingtonba vezényelték –, Pickhez ment, hogy segítséget kérjen tőle.

Pick elmagyarázta neki, hogy Ken McCoyt nem az zavarta, hogy Ernie neki ajándékozta a szüzességét, hanem kizárólag a pénze.

– Mi köze van a pénznek az egészhez?

– Sokat gondolkodtam a dolgon – felelte Pick –, és arra a következtetésre jutottam, hogy attól tart, csak arra volt jó neked, hogy eltölts vele egy egyébként unalmas estét.

– Ez nem igaz!

– Meg attól is fél, hogy amint leengedi a pajzsát, hülyét csinál sz belőle. Volt egy nő Kínában, aki adott az egójának.

Egy kínai nő?

– Egy amerikai. Egy misszionárius felesége. Nagyon beleesett. Annyira, hogy ki akart lépni a Tengerészgyalogságból, hogy feleségül vegye. Ken számára ez a létező legnagyobb áldozat.

– De mi történt? Mit csinált vele az a nő?

– Azt, amitől most is tart – felelte Pick. – Megalázta.

– Az isten verje meg! – mondta Ernie, majd hozzátette. – Pick, én nem ilyen vagyok. Látni akarom.

– Arra most elég kicsi az esély – mondta Pick. – Éppen Hawaii-on van, és a Fülöp-szigetekre készül.

– Istenem! – kiáltott fel Ernie.

– De visszajön – mondta Pick. – Tiszti futár lett belőle. Amolyan tengerészgyalogos-postás.

– Mikor?

– Talán már egy hét, vagy tíz nap múlva.

– Felhívsz, ha hazajött?

– Még egy véletlen találkát is összehozok, ha kell – felelte Pick. – Itt. Ugyanis együtt lakunk ebben a lakosztályban. Te majd itt vársz rá, áradni fog belőled a parfümillat, meglibben rajtad valami átlát-szó ruhadarab, a háttérben pedig hegedűszó hallatszik majd, hála a fonográfnak.

– Szólj, hogy mikor induljak.

A dolgok kezdtek jobbra fordulni.

Már a hotel előcsarnokában járt, amikor meghallotta az NBC híradását, amely szerint a japánok megtámadták az Egyesült Államok Pearl Harbour-i haditengerészeti bázisát.

Egy héttel később Pick felhívta, hogy hírt kapott a Fülöp-szigetekről, ami szerint Kenneth J. McCoy tartalékos tengerészgyalogos hadnagy ütközet közben eltűnt, és valószínűleg elesett.

Ernestine Sage egyáltalán nem úgy reagált a hírre, ahogy várta. Nem kezdett el ordítózni meg jajveszékelni, és a haját sem tépte. Még csak nem is sírt. Csak meghalt legbelül. Egészen eltompult.

– Aztán egy héttel később Pick újból felhívta – a hangja remegett –, és közölte vele, hogy nem árt, ha tudja, hogy a kölyök telefo-

nált San Franciscóból. Ahogy azt Mark Twain mondta, a halálhírét némileg eltúlozták.

Ernie Pick lakosztályában várt McCoyra, a Foster Lafayette Hotelben. Nem áradt belőle a My Sin parfüm, és fekete neglizsét sem vett fel, ahogy eredetileg tervezte. De mivel McCoy egy órával korábban érkezett, pamut fürdőköpeny volt rajta, a fülén fürtökben lógott a szappanhab, haját pedig a fejéhez lapította a víz.

McCoynak mindez fel sem tűnt. A XIV. Lajos korát idéző hálószobából Édenkertet varázsoltak, Ernie pedig zokogni kezdett az örömtől, amikor McCoy beléhatolt. Elég perverz módon akkor is elsírt magát, amikor lecserélte McCoy kötését, mert eszébe ötlött, hogy visszakapta a párját, akit most ápolnia kell.

Ez lett az eredménye annak, hogy azon a pénteken – hálaadás napján – az apja felhívta. És most megint felhívta, és Miss Ernestine Sage pontosan tudta, hogy az apja most a leánya és a tengerészgyalogos-tiszt fiúja közötti kapcsolat miatt kezdett el aggódni. Az anyja nyilván elmondta neki, hogy a leányuk az éjszaka közepén kisurrant a szobájából, és Ken McCoy ágyában landolt.

– Velem tudnál ebédelni? – kérdezte Ernest a leányától.

– Persze – felelte Ernie.

– Ide tudnál jönni? – kérdezte az apja. – Nekem úgy jobb lenne. Ernie azon tűnődött, hogy mit érthet ezalatt az apja. Zsúfolt lenne a programja? Vagy csak a saját területén akarta megmosni a kisleánya fejét?

Mivel Ernie nem válaszolt egyből, az apja a segítségére sietett.

– De jó lesz bárhol másutt is, picim – mondta az apja.

– Negyed egykor? – kérdezte Ernie Sage.

– Mit szeretnél enni? – kérdezte az apja. – Juannál remek borjúpecsenyét készítenek.

– Jó lesz, apa – mondta Ernie.

– Már alig várom – mondta az apja, és letette. *Egy nagy fenét várod, apa.*

Tizenkét óra előtt öt perccel Miss Ernestine Sage felvette a kabátját és a sarcipőjét, és kísétált az irodájából. A JWT és a Madison Avenue közötti két háztömbnyi és az onnan fültömbnyi távolságot az American Personal épületéig gyalog tette meg. Az épület egy majdnem teljesen új (1939-es építésű), 59 emeletes, homokkő borítású építmény volt, amelynek felső húsz emeletén az APP vezetői irodái kaptak helyet.

Végigsétált a márványpadlójú előcsarnokon, és beszállt az egyik liftbe.

– Ötvenhat – mondta a liftkezelőnek.

Az APP épületének teteje négyoldalú kúpra hasonlított: az ötvenkilencedik emeletről az ötvenkettedikig a szintek alapterülete valamelyest növekedett, az ötvenkettedikről a földszintig viszont már változatlan maradt. Irodákat már csak az ötvenhatodik emeleten lehetett találni, a maradék három emeleten az épület különböző funkcióit ellátó helyiségek voltak. Az apja irodája az ötvenötödik emeleten volt. Az ötvenhatodikon a vezetői étkeзде működött, amely elnevezés valami tévedésen alapulhatott, ugyanis az étkeзде négy étkezőből, egy konyhából és egy bárból állt. Az APP-nél – a JWT-hez hasonlóan – sajtóságosán hierarchikus rendszer működött. Ha valaki elért egy bizonyos felső vezetői szintet, akkor engedélyezték a számára, hogy a vezetői étkeздеben ebédeljen a cég számlájára, vagy hogy munka végeztével beugorjon egy gyors uzsonnára, szintén a cég számlájára.

Az ötvenhatodik szint kétharmadát maga a vezetői étkeзде foglalta el. Az étkeзде egy jobb klub vagy étterem benyomását keltette. És persze ott volt még az A, B és C étkeзде. Ezek közül a C étkeзде sikeredett a legkisebbre. Mindössze egyetlen asztalt és egy kis tálalópultot helyeztek el benne. Ezt az étkeздеt kizárólag Mrs. Zoe Feglbinder, az APP igazgatótanácsa elnökének titkárnője engedélyével lehetett igénybe venni. A C étkeздеt különleges alkalmakra tartották fenn.

Amikor Ernie Sage kiszállt a liftből, a maitre d'hotel¹⁴ azonnal észrevette, és hozzásietett.

– Jó napot, Miss Sage – mondta a férfi. – Örülök, hogy újra látom. A C-ben terítettünk meg.

Ernie Sage nem lepődött meg. Ez is egy különleges alkalom volt. Az APP igazgatótanácsának elnöke ma nem akart felválni a lányával a vezetői étkeздеben.

Ma a tanács elnöke kettesben akart lenni a leányával, hogy megtudja tőle, hogy miért kavar egy tengerészgyalogossal, meg ilyesmi.

Ahogy a maitre d' végigsietett vele a folyosón, a tömeg kettévált előtte, mindenki mosolygott, és Ernie hallotta, amint az APP munkatársai beazonosítják. Sokszor eszébe jutott, hogy valami hasonlót érezhet Erzsébet hercegnő is. A vállalati dolgozók számára Ernie a királyi család tagjának számított.

Az apja nem volt a C-ben, csak Juan, aki a séfek fehér egyenruháját viselte.

---

¹⁴ Főpincér. Francia eredetű szó, *a ford.*

– Üdvözlő, Miss Ernie – mondta Juan mosolyogva. Tényleg örült neki, hogy láthatja Ernie-t.

– Hello, Juan – mondta Ernie.

Beugrott neki, hogy Juan a Fülöp-szigetéről jött az Államokba. A Fülöp-szigeteket lerohanták a japánok, és kis híján megölték Kent.

– Pappa mondani, borjúpecsenye – mondta Juan. – De én gondolni, maga inkább enni steak... hozzá *marchand de vins* szósz?

– Az jó lesz – mondta Ernie. – Köszönöm, Juan.

– *Hasábburgonya? Párolt zöldbab?* Én találni egy remek hely, ott árulni amerikai camembert sajt. Nem rossz. Kérni belőle desszertnek?

– Igen, kérek – mondta Ernie.

– Meginni kis pohár bor, amíg várni pappára? Egy kis remek Kalifornia Cabernet sauvignon?

Most legszívesebben bedobnék egy tripla konyakot.

– Köszönöm, Juan – mondta Ernie egy mosoly kíséretében. – Remekül hangzik.

Juan kinyitott egy palackot, és öntött egy kevés bort Ernie poharába.

– Megkóstolni? – mondta Juan, és Ernie kezébe adta a poharat. Ernie jó nagyot kortyolt a borba.

– Finom – mondta –, köszönöm.

– Talán pappa is akarni steak? – kérdezte Juan.

– Azt hittem, hogy borjúpecsenyét ebédelünk – mondta Ernest Sage, aki ebben a pillanatban lépett a helyiségre.

Magas, nagydarab ember volt, göndör fekete hajjal, amely csak a halántékánál őszült. Ernie Sage-nek gyakran jutott eszébe, hogy az apja pont úgy nézett ki, ahogy egy igazgatótanács elnökének ki kellene néznie.

– Miss Ernie – mondta Juan –, inkább akarni steak. Maga is akarni steak?

– Én inkább abból a borjúpecsenyéből kérnék, Juan – mondta Ernest Sage –, zöldbabbal és serpenyőben sült egész burgonyával, ha van. És paradicsomsalátát.

– Igen, uram – mondta Juan, és ezzel távozott is.

Ernest Sage a leányára meredt, mintha mondani akart volna valamit, de aztán mégis meggondolta magát. Ernie-re villantotta hófehér fogsorát, Ernie szerint egy kicsit talán idegesen, azután felemelte az asztalon lévő telefon kagylóját.

– Ne kapcsoljon senkit – mondta az apja. – Legyen az bárki, nem érdekel.

– Mondta a hóhér, és nekilátott elkészíteni az akasztófahurkot – mondta Ernie Sage.

Az apja ránézett, és elmosolyodott.

– Csak nincs lelkiismeret-furdalásod?

– Egyáltalán nincs – felelte Ernie.

Az apjához lépett, és a kezébe adta a poharát. Az apja belekortyolt, és elismerően biccentett, mire Ernie lábujjhegyre emelkedett, és megpuszilta.

– Na, és mi újság a reklám világában? – kérdezte az apja. Ernie töltött neki egy pohár bort.

– Mindenki lázban ég „*A Zöld Lucky Strike háborúba ment*” miatt – mondta Ernie.

– Ami mit jelent?

– Semmit. Ezért van lázban mindenki – felelte Ernie.

– Nem mintha érdekelné, de mindenesetre felkeltetted az érdeklődésemet.

– Megváltoztatták a doboz színét – mondta Ernie. – Régen főleg zöld volt. Most viszont fehér, és csak egy nagy vörös Lucky Strike pötty van a közepén. A szlogen úgy hangzik, persze trombitaszó és dobpergés közepette, hogy „*A Zöld Lucky Strike háborúba ment*”.

– Erre mi szükség volt?

– Talán új arculatra vágytak. De az is lehet, hogy meg akarták spórolni a zöld festék árát. Ki tudja?

– Mi köze a cigarettának a háborúhoz?

– Semmi – felelte Ernie. – Ezért van most mindenki lázban. A szakmában akkora húzásnak tartják, mint a „*Lehet, hogy húzós az ára, de a Pepsi-Cola a király ma!*” szlogent, amivel a Pepsi-Cola betört a piacra. Van, aki jobbnak tartja. Egy zseni volt, aki kitalálta. Most aztán az emberek hazafiságból szívják a Lucky Strike-ot.

– A hangodból ítélve neked nem tetszik túlságosan a dolog – mondta Ernest Sage.

– De csak azért, mert nem nekem jutott az eszembe – felelte Ernie. – Akárkinek pattant ki az agyából, az gazdag lesz.

Juan belépett a helyiségbe két ezüsttállal, amelyben rizsre helyezett garnélarák-salátát tált.

– Előétel – jelentette be. – Beszerezni nehéz pokoli. Aztán kisétált.

Ernest Sage felnevetett, aztán intett a leányának, hogy üljön le. Megevett egy garnélarákot, aztán pedig ivott egy korty bort.

– Nagyon sajnálom, hogy nem találkozhattam Pick barátjával a házban. Anyád egészen odavan érte.

– Ez még azelőtt, vagy azután volt, hogy lefeküdtem vele? – kérdezte Ernie Sage.

Ernest Sage-nek majdnem a torkán akadt a garnélarák.

– Atyaisten, picim! – kiáltott fel.

– Állítólag az apámra ütöttem, aki persze nem lotyó, mint én – mondta Ernie -, de akárcsak ő, én sem szeretem, ha valaki süketel.

– Az lehet, hogy az eszed elment – mondta Ernest Sage –, de lotyó az nem vagy.

– Köszönöm, apa – mondta Ernie. – Én is sajnálom, hogy nem találkoztál vele. Szerintem hamar megkedvelnéd.

– Ezt momentán erősen kétlem – felelte Ernest Sage. – Éppen azon tűnődtem, hogy milyen büntetést kapnék, ha lepuffantanék egy tengerészgyalogost.

Villamosszékbe ültetnének, és még a lányodról is lemondhatnál – felelte Ernie.

– Elég szigorú büntetés, nemde? – mondta az apja, és Ernie-re meredt.

Ernie bólintott.

– Jesszusom, még csak huszonegy vagy.

– Ő is annyi – felelte Ernie. – Ami azt jelenti, hogy már elég időssek vagyunk ahhoz, hogy szavazni menjünk, és a többi.

– Jól van. Akkor mesélj nekem róla valamit – mondta Ernest Sage.

– Anya nem mesélt róla? – kérdezte Ernie, miközben lenyelte az utolsó garnélarákját is.

– Inkább tőled hallanám a történetet – felelte az apja.

– Egyáltalán nem illik hozzám – mondta Ernie Sage. – Nincsen bennünk semmi közös. Nincs egy vasa sem, és egyetemre se járt.

– Eddig szörnyen hangzik – mondta az apja. – Van pozitív tulajdonsága is a fiatalembernek?

Pick annyira szereti, hogy már majdnem „uram”-nak szólítja – mondta Ernie.

Az apja bólintott.

– Na, ez már valami.

– Beszél kínaiul és japánul... meg még pár nyelven – mondta Ernie Sage.

– Le vagyok nyugózva – mondta az apja.

– Nem vagy – mondta Ernie. – Csak a megfelelő alkalomra vársz. De hiába. Nem mintha érdekelne, hogy megpróbálsz közénk állni. Ez a helyzet, apa, és kénytelen leszel elfogadni.

– Hozzá akarsz menni, nem igaz?

– De igen – felelte Ernie. – Ő viszont nem akar nősülni.

– Van rá valami konkrét oka? Vagy egyszerűen csak házasságellenes?

– Nem tartja helyénvalónak, ha egy tengerészgyalogos-tiszt háborúban vesz el egy leányt – mondta Ernie. – Gondolom, egyértelmű, hogy miért.

– Nos, ezzel gyűjtött még egy jó pontot nálam – mondta az apja. – Ebben igaza van. Nincs is szomorúbb dolog, mint egy fiatal özvegy, aki egyedül neveli félárva gyermekét.

– Attól talán csak egy fiatal özvegy lehet szomorúbb dolog, gyermek nélkül – javította ki Ernie.

– Ennek az egésznek nincsen semmi értelme, Ernie – mondta az apja. – Ezt te is tudod.

– Erről azért szívesen elvitatkoznék veled – mondta Ernie. – Nem mintha kukában kellene guberálnom, hogy eltartsam a kis porontyot. De hiába is tépném a számat. Ken ebben is egyetért veled. Nem lesz gyerek. Most nem.

Ernest Sage egy hosszú pillanatig nézte a leányát, mielőtt újra megszólalt.

– Gondolnod kell a jövődre, picim – mondta. – És úgy kell látnod a dolgokat, ahogy vannak, nem pedig úgy, ahogy szeretnéd, hogy legyenek. Belegondoltál már, de komolyan, hogy milyen lesz az életed emellett a fiatalember mellett, ha elmúlik a kezdeti rajongás és az izgalom...?

– Volt rá alkalmam belegondolni, hogy milyen lenne az életem nélküle – mondta Ernie. – Eltűntnek és halottnak nyilvánították. Legbelül belehaltam.

Ernest Sage kíváncsian nézett a leányára.

– Hírszerző tisztt – mondta Ernie. – A Fülöp-szigeteken volt a japán invázió idején. Egy hétig mindenki azt hitte, hogy elesett. De nem esett el, és hazajött, és én újra életre keltem.

Ernest Sage elgondolkodva meredt a leányára. A nyelvével az ajkait nyalogatta – mindig ezt tette, amikor valamin nagyon elgondolkodott.

– Úgy látom, hogy jelen szituációban csak egyetlen dolgot tehetek, picim – bökte ki végül. – Elmegyek a lovagodhoz, kezemben egy nagy puskával, és felszólítom, hogy bánjon rendesen a leánnyal. Szeretnéd, ha megtenném?

Ernie felállt a székéből, az apja fölé hajolt, átölelte, aztán arcon csókolta.

– Köszönöm, apa – mondta nevetve. – De inkább ne.

– Olyan viccesnek találod a dolgot? – kérdezte az apja.

– Van még valami, amit elfelejtettem megemlíteni. Ő ugyan nem árulta el nekem, de Pick elkotyogta, hogy a Tengerészgyalogságnál „Gyilkos” McCoynak hívják.

– A Fülöp-szigetek miatt? Mit csinált odaát?

– Úgy érted, mit csinált odaát Kínában? – kérdezett vissza Ernie Sage. – A részleteket inkább mellőzném, de tartok tőle, hogy ha puskával akarnád megfenyegetni, vagy ilyesmi, az számodra nagyon veszélyes lehetne.

– Most már hallani szeretném a részleteket is – mondta az apja.

– Egyszer rátámadt négy olasz tengerészgyalogos – mondta Ernie, majd egy pillanatnyi szünetet tartott. – Ő pedig megölt közülük kettőt.

– Atyaisten!

– Máskor pedig egy kínai banda támadta meg – folytatta Ernie. – Tizenkettőt vagy tizenhármát lőtt le. Biztosat senki sem tud.

– Azt hiszem, hogy anyádnak nem kellene elmesélni ezeket a történeteket – mondta az apja.

– Te kíváncsiskodtál.

– Gondoltál már rá, picim, hogy a te családi háttérrel, esetleg...

Ernie nevetése félbeszakította.

– Hogy ilyen családi háttérrel pont egy gyilkost tudtam összeszedni? – kérdezte Ernie.

Az apja bólintott.

– Apa, szerelmes vagyok belé – mondta Ernie. – Abban a pillanatban beleszerettem, amikor megpillantottam. Akkor még azt hittem, hogy Pick valamelyik barátja a Harvardról. A Foster Park egyik manzárdlakosztályának az erkélyén üldögélt, a korláton. Az első gondolatom Kenről az volt, hogy a Tengerészgyalogság megőrült, ha azt hiszi, hogy képes egy ilyen finom, édes, törekeny emberből tisztet faragni.

– És amikor rájöttél, hogy milyen ember valójában?

– Aznap megtudtam azt is – mondta Ernie. – Az olaszokról és a kínaiakról csak később hallottam.

Az apja a szemébe nézett – Ernie arca egy kicsit kipirult, de a szemét le nem vette volna az apjáéról. Aztán rájött, hogy a leánya hogyan is értette az „Aznap megtudtam azt is” kijelentését.

– Mikor találkozhatnék Mr. Csodálatossal?

– Hamarosan – mondta Ernie. – Most, hogy visszajött Washingtonba, úgy gondolja, hogy nem küldik sehová. Legalábbis egy ideig nem.

Húsz perccel azután, hogy Miss Ernestine Sage visszatért a Walter J. Thompson épületében lévő irodájába, Kenneth J. McCoy tartalékos tengerészgyalogos hadnagy kereste telefonon Washington D. C-ből.

McCoy hadnagy közölte Sage kisasszonnyal, hogy áthelyezték a Kalifornia állambeli San Diego melletti bázisra. Majd ír neki. Vagy felhívja, ha talál egy telefont. Sajnálja, de nem tud New Yorkba menni, mert amint leteszi a telefont, kénytelen beülni az autóba, és elindulni.

Miss Sage ragaszkodott hozzá, hogy ha úgyis autóval megy, akkor elmehet a nyugati partra úgy is, hogy útba ejti New Yorkot. Ha nem New Yorkot, akkor Philadelphiát. Ha rögtön elindul, akkor nagyjából akkorra ér a philadelphiai 30. utcai állomásra, amikor Ken megérkezik az autóval Washingtonból.

– A fene egyen meg, édesem – mondta Miss Sage –, nem mersz el úgy, hogy annyit sem mondasz, viszlát.

McCoy hadnagy belement, hogy találkozzanak Philadelphiában, a 30. utcai vasútállomáson.

– De ez minden, kicsim – mondta McCoy hadnagy. – Másra nem lesz időm.

– Az út szélén fogok várni rád – mondta Ernie Sage, és bontotta a vonalat.

VII.

(Egy)

Florida, Pensacola

San Carlos Hotel

1942. január 8.

Reggel, amikor Pick Pickering felébredt, úgy döntött, hogy nem megy le a kávézóba reggelizni. Nagyon is valószínűnek tartotta ugyanis, hogy Bajusz százados odalent lesz. Pick pedig nagyon nem szeretett volna még egyszer összefutni Carstairsszel azután, hogy a százados úgy letolta, amiért borotvátlanul és gyűrött egyenruhában jelent meg egy nyilvános helyen. Ráadásul annak is megvolt az esélye, hogy Martha Sayre Culhane is a kávézóban fog reggelizni. Igazán nem értette, hogy mire vélje, de úgy érezte, hogy a szőke, lapos hasú és remek fenekű özvegy körüli területet telirakták apró vörös zászlókkal, amelyek szüntelenül veszélyre figyelmeztetik.

Jobb félni, mint megijedni – döntötte el magában Pick. Ha arra vágyott volna, hogy fáradt fejét puha ciciken pihentethesse, amíg Pensacolában van, akkor olyan nőt keresett volna magának, aki nem egy tengerészgyalogos repülő özvegye, és akit nem vesznek körül nemes lovagok, akik mindenáron meg akarják védeni a jó hírét. Picknek esze ágában nem volt játszani a tűzzel.

Felhívta a szobaszervizt, és a reggelit felvitette a szobájába, hogy az erkélyen fogyaszthassa el. Legnagyobb csalódására a narancslevet dobozból öntötték ki neki. Mi történt a napfényes Floridával meg a narancsfákkal? Megkóstolta a tojások mellé felszolgált kukoricadarát, és elfintorodott. Végül arra a következtetésre jutott, hogy Floridából minden bizonnyal kettő van: az egyik az, amit ő ismer, a másik pedig az, amit kénytelen lesz elviselni egy ideig. Key Biscayne-ben – abban a Floridában, amit ő ismert –, a Biscayne Foster Hotelben senki sem mert volna dobozos narancslevet felszolgálni, kukoricadarát pedig végképp nem.

Felhívta az „inast”, és megkérte, hogy vasaltassa ki az egyenruháját, azután pedig belebújt a legkevésbé gyűrött uniformisába. Azután lesétált az előcsarnokban lévő fodrászüzletbe, hogy levágassa a haját, megborotvátkozzon és kipucoltassa a cipőjét. Amint mindezzel végzett, beszállt a Cadillacjébe (amelyet legnagyobb örömeire lemostak és szervizeltek), és lehajtotta a tetejét.

Három háztömbnyire a hotelről viszont lehúzódt, és visszahúzza az autó tetejét. Még a gyapjúszövetből készült zöld zubbonyában is fázott. Ekkor már biztosra vette: Floridából *kettő* van. Ez a Florida pedig legalább ezer kilométerrel közelebb van a Sarkkörhöz, mint a másik.

Többé-kevésbé céltalanul kocsikázott, és megnézte magának a várost. Hamarosan egy utcán találta magát, amelyet az utcatábla szerint West Garden Streetnek neveztek. Aztán az utcatáblákon egy másik név jelent meg, és ebből tudta, hogy a Navy Boulevardra¹⁵ ért. Ez a név elég ígéretesnek hangzott, úgyhogy Pickering ezen hajtott tovább a kötelező 50 km/h sebességgel. Úgy tíz-tizenkét kilométert tehetett meg.

Újabb jeleket talált, amelyek a város haditengerész mivoltára utaltak: zálogházakat, katonai felszereléseket árusító üzleteket és legalább két tucat kocsmát.

Aztán meghallotta egy repülőgép motorjának a robaját. A hang egészen közlelől jött. Előrehajolt, és kinézett a szélvédő mögül.

Tőle jobbra egy élénksárga, nyitott pilótafülkéjű, egymotoros, kétfedelű repülőgép szállt fel egy sűrű, egyenetlen fenyőfásor mögött megbúvó repülőtérről. Az egyik szárny alá nagy betűkkel azt festették fel, hogy HADITENGERÉSZET.

Pickering lelassított, hogy végignézhesse, ahogyan a gép imbolgva felemelkedett a földről. Pick lehúzódt, leállította a motort, és kiszállt. Körülbelül egy vagy talán másfél perces időközönként elhúzott felette egy-egy nyitott pilótafülkéjű gép.

Lenyűgözte, hogy a Haditengerészetnek mennyi gépe lehetett Pensacolában, amíg rá nem döbrent, hogy folyton ugyanazt a néhány gépet látta, amint elhúzott a feje felett. Miután felküzdöttek magukat a levegőbe, tettek egy kört, és leszálltak, azután újból felszálltak. Összesen talán egy tucat gépről lehetett szó, amit két felszállópályáról indítottak.

Visszaszállt az autójába, és elindult keresni magának egy olyan utat, ahonnan jobban szemügyre vehette a fel- és a leszállást. De

---

¹⁵ Kb. Haditengerész korút, *a ford.*

nem talált ilyen utat. Viszont talált egy hidat, ami valami víz felett ívelt át. A hid másik oldalán egy táblán az állt, hogy AZ EGYESÜLT ÁLLAMOK HADITENGERÉSZETE LÉGIBÁZISA, PENSACOLA. A tábla után egy őrbódé állt.

Egy tengerészgyalogos őrszem tisztelgett neki, és intett, hogy keresztülhajthat a kapun be a bázis területére. Pár száz méterre az őrbódétól egy vörös, háromszög alakú zászlót pillantott meg. Egy nagy 8-as volt rajta; a zászlórudat pedig egy szépen gondozott, élénkzöld gyepp közepébe szúrták. Picket az egész egy golfpályára emlékeztette.

De régen golfozott már egy jót! Túl régen. Nagyon hiányzott neki az érzés, ahogy elütötte a golfabdát. Aztán eszébe jutott, hogy amikor Atlantában bepakolta a cuccait a Cadillac csomagtartójába, ott találta a golfütőit. Vajon az egyszeri hadnagyoknak is engedélyezik, hogy golfozzanak egy keveset a haditengerészeti bázis golfpályáin? Vagy ez a privilégium kizárólag a magasabb rangfokozattal rendelkező tiszteknek járt? Úgy döntött, hogy a végére jár a dolognak.

Végigkocsikázott a hatalmas bázison. Egy tucat barakkot talált, meg parancsnoki épületet és a NEX¹⁶-et, végül pedig a repülőteret. A Cadillacet leparkolta egy láncos kerítésnél, és nézte a kis sárga repülőgépeket, amint vég nélkül szálltak fel, majd landoltak, azután újból felszálltak és landoltak. Lenyűgözte, amit látott, már-már hipnotizálta a látvány. Egészen megfeledkezett az időről.

Végül a gyomra figyelmeztette, hogy ideje harapni valamit, vadonatúj karórájáról pedig leolvasta a pontos időt: 11.50. Útban a reptér felé elhajtott a tiszti klub mellett. A kérdés csak az volt, hogy megtalálja-e újra?

Megtalálta, igaz csak húsz perc keresgélés után. Besétált a klubba, és harmincöt centért vett egy tál halászlevet, sült sertésszeletet és limababot.

Hoteltulajdonos-agya azt sugalmazta neki, hogy a Haditengerészet ezt az egészet nem tudná finanszírozni, ha nem kapna valamiféle támogatást, és rá is jött, hogy mi lehetett a támogatás. Az épület és a berendezés a Haditengerészet tulajdonát képezte. Nem volt jelzálogkölcson, amit fizetni kellett volna, és a karbantartás, illetve a festés fejében sem kellett letenniük a kauciót. Még a szakácsokat is a Haditengerészet fizette.

---

¹⁶ *Navy Exchange* – a haditengerészeti bázisokon működő vegyeskereskedés, a ford.

Megivott két csésze kávé, azután kísétált az étkezdéből. A férfimosdó melletti falra kiakasztották a légibázis térképét. Alaposan áttanulmányozta, és rájött, hogy – akarata ellenére – a bázis területén kívül lévő repülőterek kivételével a Haditengerészet pensacolai légibázisának teljes területét bekocsikázta.

Aztán elhatározta, hogy a bázisról visszamegy Pensacolába, és megkérdezi Gayfertől, hogy nem tud-e valami jó helyet, ahol megmártózkodhatna a Mexikói-öbölben. Úszik egyet, aztán megvacsorázik, és talán bedob pár italt is, utána felveszi az egyenruháját, visszajön a bázisra, és bejelentkezik.

Ennek ellenére a bázison maradt. Kifelé menet megpillantott egy nyilat, amely a tiszti golfpálya irányába mutatott, és úgy döntött, hogy úszás helyett inkább golfozik egyet. Különben is most a sarkköri Floridában volt, és az öböl valószínűleg be lenne fagyva.

Minden probléma nélkül megtalálta a golfklubot. Ott aztán megkérdezett egy tengerészaltisztet, hogy milyen feltételek mellett játszhatna egyet. Az altiszt közölte vele, hogy az öltözőben ötven centért bérelhet golfcipőt és ütőket is, a pályahasználatért pedig egy dollárt kell fizetnie.

– Egyenruhában kell játszanom?

– Amíg a golfpályán tartózkodik, uram, az egyenruha-viselésre vonatkozó szabályok alól felmentést kap – mondta az altiszt. – Leveheti a sapkáját, a zubbonyát és a nyakkendőjét is.

Pickering kivette az autó csomagtartójából az ütőit és a golfcipőjét, azután besétált az öltözőbe, és befizette a pályahasználatért járó egy dollárt. Azután felakasztotta a zubbonyát, a Sam Browne övét és a nyakkendőjét, és kísétált a szabadba. Egy nyurga, tizenéves néger fiú – otthagynya társait – felajánlotta neki labdaszedő- és ütőhordószolgálatait, és azonnal az első ütőhelyhez vezette.

Egy középkorú nő éppen ütéshez készülődött. Látszott rajta, hogy nagyon komolyan veszi a játékot. A golfabdáját elhelyezte már a gumikúpon, de oldalra lépett, és gyakorolni kezdte az ütest. Picknek először nagyon imponált a dolog (ki nem állhatta az olyan női golfjátékosokat, akik nem vették komolyan a játékot), de egy idő után kezdett benne felmenni a pumpa, mert a nő képtelen volt abbagyni a gyakorlást.

Meddig várjak még?

Aztán a nő meglátta, és elmosolyodott.

– Jó napot – mondta.

– Jó napot – felelte Pick udvariasan.

– Ne haragudjon – mondta a nő. – Nem láttam, hogy itt van.

– Nem kell elnézést kérnie – mondta Pickering.

– A lányomra várok – mondta a nő. – Na végre, meg is jött. Pickering abba az irányba fordította a fejét, amerre a középkorú nő mutatott, és hirtelen megpillantotta Martha Sayre Culhane-t. Szőke haját egy hajpánttal fogta össze; világoskék pulóvert és pamut viharkabátot viselt, meg derékban szűk, khakiszínű gabardin szoknyát. Ettől a látványtól azonnal megjelent lelki szemei előtt a nő, de egészen más öltözetben: Éva-kosztümben.

Martha Sayre Culhane szemöldöke felszaladt, amikor meglátta Pickeringet. Egyáltalán nem örült a találkozásnak.

– Remélem, nem bánja, ha nőkkell kell játszania – felelte Martha Sayre Culhane anyja. – A legtöbb férfit ez elbátortalanítja.

– Engem a legkevésbé sem – felelte Pick.

– A nevem Jeanne Sayre – mondta Martha Sayre Culhane anyja –, ez itt pedig a leányom, Martha. Martha Culhane.

Kezet nyújtottak egymásnak. Martha Sayre Culhane keze ropant puha és nőies volt.

– Malcolm Pickering – mondta Pick. – De mindenki csak Picknek hív.

– Azt hittem, a neve Foster – jelentette ki Martha Sayre Culhane tárgyilagosan.

– Ó, ti már találkoztatok? – kérdezte Jeanne Sayre.

– A San Carlos recepciós, aki majdnem elájult a megtiszteltetés-től, külön felhívta a figyelmemet a fiatalemberre – mondta Martha Sayre Culhane.

Kis hazudós – gondolta magában Pickering. – *Lefogadom, hogy ő kérdezett rá, hogy ki vagyok. Kíváncsi volt rá.*

– Ó? – mondta Jeanne Sayre, s a hangjából érezni lehetett, hogy kedves leánya tudtára akarja adni, hogy kezdi idegesíteni a viselkedése.

– A recepciós szerint – folytatta Martha Sayre Culhane –, előtünk a Foster-szállodalánc jövődöbeli tulajdonosa áll, aki jelenleg a San Carlos manzárdjának a lakója.

– Nekem is elmesélt pár dolgot a recepciós magáról – vágta rá Pick.

Jeanne Sayre kezdte magát kellemetlenül érezni. Egyikükről a másikra nézett. Azután elnézett közöttük, mert nem volt hajlandó tudomást venni a közöttük lévő feszültségről.

– Szóval a neve nem Foster? – kérdezte Martha kihívóan. – Na, és a történet többi része? Mennyi igaz belőle?

– Martha! – csattant fel Jeanne Sayre.

– Andrew Foster az édesanyám apja – mondta Pick.

Jeanne Sayre arcára kiült a döbbenet. Martha Sayre Culhane tekintetét azonban Pick nem tudta mire vólni.

– És mi vette rá, hogy jelenlétével megtisztelje a Tengerészgyalogoságot? – kérdezte Martha Sayre Culhane szemtelen hangon.

– Egy régi családi tradíció – csattant fel Pick. – Az apám... az apám Fleming Pickering, a Pacific & Far East Shipping Inc. tulajdonosa, tengerészgyalogosként szolgált a háborúban. Amikor az országnak szüksége van ránk, mi segítő kezét nyújtunk. Huszonegy éves vagyok. A Harvardon szereztem diplomát, ahol melleleg rám bízták a *Crimson* üzletvezető-helyettesi posztját. Nőtlen vagyok, a lovaspólóban a hendikepem hatos, és a tizenhét lyukat általában hetven ütésből szoktam hozni. Van még valami, amit szeretne megtudni rólam?

– Gratulálok, hadnagy! – mondta Jeanne Sayre. – Martha, most már tényleg...

– Ha nincs ellenvetés – szakította félbe az anyját Martha Sayre Culhane –, akkor szeretnék én ütni elsőként.

Ezzel odalépett az anyja labdájához, és egy nagy ütéssel a levegőbe repítette.

Bárki is volt az, aki megtanította golfozni, felhívta a figyelmét arra, hogy milyen fontos végigkövetni a labdát. A lendítés végén, khakiszinű gabardinszoknyája rátapadt a legszebb fenékre, amit Pickering valaha látott.

– Ha ezek után nem akar velünk játszani, hadnagy – mondta Jeanne Sayre –, én megértem.

– Ha nem bánják – mondta Pick –, szívesen játszanék.

Jeanne Sayre és Pick tekintete egy pillanatra találkozott. A nő szeme szürke volt, kedves és élénk.

– Parancsoljon – mondta Jeanne Sayre. – Majd én zárom a sort. Pick tisztában volt vele, hogy Martha Sayre Culhane gyűlöli, pusztán azért, mert *ott* van. Azért, mert nem halt meg, mint a néhai Culhane hadnagy, aki akkor esett el, amikor megpróbálták megmenteni a megmenthetetlen Wake-szigetet a japán haderőtől.

Ami a férje halálát illette, Pick érzései meglehetősen ambivalensek voltak. Szégyenletesen, talán gusztustalanul ambivalensek. Sajnálta, hogy Culhane hadnagy meghalt. Azt is sajnálta, hogy Martha Sayre Culhane megözvegyült. És *örült is neki*.

Mire befejezték a játékot, Pick Pickering egészen biztosan tudta, hogy beleszeretett Martha Sayre Culhane-be. Egyszerűen nem tudta

mással magyarázni azt, amit akkor érzett, amikor – noha csak egy röpké pillanatra – találkozott a tekintetük.

(Kettő)

Pennsylvania, Philadelphia

30. utcai vasútállomás

1942. január 8., 18.20

Az idő túlságosan hideg és pocsék volt ahhoz, hogy Ernie Sage a 30. utcai vasútállomás előtt ácsorogjon – az út szélén –, ahogy ígérte.

De az állomás épületében, közel a Market Streetre nyíló ajtónál, talált egy helyet, ahonnan rálátott az útra, és ahol várakozhatott. Persze ott sem volt sokkal jobb, mint odakint az utcán. Ahányszor kinyílt az ajtó, annyiszor csapta meg a hideg levegő, és már nagyon ki kellett volna mennie a női mosdóba. De nem moccant a helyéről; félt, hogy a férfi továbbhajt, ha nem látja meg.

Aztán végre megérkezett. Eltekintve a szélvédő azon részétől, amelyet az ablaktörő megtisztított, a LaSalle-t elborította a mocsok. A lökhárítóra és a díszrácsra vastagon ráfagyott a latyak, a sárhányógumikra szintúgy.

Ernie felkapta a táskáit, és kirohant az utcára. Amikor McCoy csikorogva lefékezett, Ernie Sage az út szélén állt.

Kinyitotta az ajtót, és behajította a csomagját.

– Ha elküld a rendőr, akkor kerüld meg a tömböt – adta ki McCoy-nak az utasítást. Aztán berohant az állomásépületbe, és meg sem állt a női mosdóig.

Amikor visszasietett az utcára, nyoma sem volt a LaSalle-nak, de egy perccel később megállt az állomás előtt, Ernie pedig beszállt.

Szerette volna megszókolni a férfit, de az nem adott rá lehetőséget. Amint Ernie beszállt, McCoy gázt adott. Ernie mellé csusszant az ülésen, a kezét a karjába fonta, a fejét pedig a vállára hajtotta.

– Szia – mondta Ernie.

– Mire fel ez a sok csomag? – kérdezte McCoy színtelen hangon.

– Gondoltam, hogy Harrisburg felé mész – mondta Ernie. – Addig veled megyek, ott pedig felülök egy vonatra.

McCoy egy pillanatra Ernie-re nézett, de nem szólt egy szót sem.

– Hazudtam – mondta Ernie Sage. – Veled megyek. Végig.

– Azt már nem – vágta rá McCoy.

– Nem kellett volna megmondanom – mondta Ernie. – Várnom kellett volna, amíg elértünk valami elhagyatott helyre, ahol nem teheted ki a szűrőmet.

– Nem jöhetsz velem – mondta McCoy.

– Miért nem? „Mert ahová te mész...” Ruth könyve – mondta Ernie, de mivel nem jött válasz, hozzátette: – Szeretlek.

– Csak azt hiszed, hogy szeretsz – felelte McCoy. – Nem tudsz rólam semmit sem.

– Azt hittem, hogy ezt már tisztáztuk – mondta Ernie, és megpróbálta a hangját nem felemelni. – Ha jól emlékszem, legutóbb arra a következtetésre jutottál, hogy én vagyok a legjobb dolog, ami veled történt az életben.

– Ó, Jézusom!

– Most akkor én vagyok az vagy nem? – követelőzött Ernie.

– Nem gondoltál még arra, hogy csak... ami történt... hogy csak azért van az egész?

– Úgy érted – mondta Ernie vigyázva, nehogy sírva fakadjon –, mert dugtunk? Mert kilyukasztottál?

– A francba – mondta McCoy dühösen. – Tudod, hogy nem szeretem, amikor ilyen szavakat használsz.

Ernie nem tudta türtőztetni magát.

– Nem mindig.

McCoy beletaposott a fékbe, amitől a LaSalle megcsúszott, és az útpadkának vágódva megállt.

– Bocs – mondta Ernie halkan.

Volt valami McCoy szemében, amiről Ernie először azt gondolta, hogy harag, de aztán rájött, hogy fájdalom.

Aztán McCoy sebességbe tette a LaSalle-t, és az autó lassan mozgásba lendült.

– Már azt hittem, hogy kihajítasz – mondta Ernie.

– Tegyel meg nekem egy szívességet – mondta McCoy. – Fogd be!

Amikor meglátta az US 422-es főútvonalat jelző táblát, Ernie azt gondolta, hogy talán mégis nyert, és hogy talán McCoy még a kezét is megfogja, vagy átkarolja a vállát. Az US 422-es volt a harrisburgi főút. Ha eljuthatna oda, ha együtt tölthetnék az éjszakát...

Norristownban, Philadelphia nyugati peremétől mintegy tizenöt kilométerre, McCoy lekanyarodott a főútvonalról, és megállt az egyik Amoco benzinkútnál.

Egy magas, szikár, pattanásos arcú, skót kockás kabátot viselő fiatalember lépett az autóhoz. McCoy kinyitotta az ajtót, és kiszállt.

– Töltse kérem tele. Extra benzinnel – mondta McCoy. – És ellenőrizze az olajszintet is. Azt a trutymót le tudná vakarni a fény-szórókról?

– Igen, uram – felelte a benzinkutas.

– Dutch dolgozik? – kérdezte McCoy.

– Benn van a szervizben – felelte a benzinkutas.

McCoy megfordult, és a szélvédőn keresztül Ernie-re nézett, aztán intett neki, hogy szálljon ki.

Mire Ernie visszadugta a lábát a sárcipőjébe, McCoy a szerviz ajtajához ért. Ernie utánaszaladt.

A helyiségben, ahol a pénztárgép volt, meg egy rakás olajos-meg Simoniz polírozópasztás doboz, senkit sem találtak, de a szerek-lőműhelyben láttak egy férfit, aki éppen hóláncot szerelt fel az emel-lőn lévő Buickra.

– Mi az ábra, Dutch? – üdvözölte McCoy. – Hogy ityeg a fityeg? A férfi felnézett a munkájából – először türelmetlenül, de aztán kiült az arcára a meglepetés. Elvigyorodott, ledobta a hóláncot, és odament McCoyhoz.

– Mi a fene? – kérdezte. – Tán csak nem tisztí uniformis van raj-tad?

– De bizony – felelte McCoy. – Dutch, ez itt Ernie Sage.

– Üdv, gyönyörűm – mondta Dutch. – Örvendek a szerencsének.

– Hello – mondta Ernie.

– Hogy megy a biznisz? – kérdezte McCoy.

– Ember! Amíg van benzin, addig egész jól – mondta Dutch. – De az a hír járja, hogy bevezetik a fejadagot. Ha úgy lesz, én biztos repülök innen.

– Próbálkozhatnál a Buddnál, Phillyben – javasolta McCoy. – Azt hiszem, ott most van pár üres állás.

– Ja, próbálkozhatnék – mondta Dutch elgondolkozva. – Mind-egy, majd kitalálok valamit. Mit keresel errefelé? És mikor lett belő-led tiszt?

– Lehet úgy egy hónapja – felelte McCoy.

– Több a lóvé is, mi? – kérdezte Dutch.

– Aha, de a kaját magamnak kell megvennem – felelte McCoy.

– Szóval mit keresel errefelé?

– Átutazóban vagyok – felelte McCoy.

– De azért hozzánk beugrasz? Anne-Marie nagyon csalódott len-ne, ha nem látogatnál meg.

– De csak egy percre – mondta McCoy. – Otthon van?

– Hol a picsában lenne ebbe a takony időben, ráadásul ilyen késő este? – kérdezett vissza Dutch. Aztán eszébe jutott, hogy női társaságban vigyázni kell a nyelvére. – Már megbocsásson, gyönyörűm – mondta Ernie-nek. – Az asszony mindig mondja, hogy olyan mocskos a szám, mint a csatorna feneke.

Ernie elmosolyodott, és megrázta fejét, jelezve, hogy elfogadta a bocsánatkérését.

Pontosan tudta, hogy hová tegye Dutchot. Az asszony, Anne-Marie volt Ken McCoy nővére. Dutch pedig Ken sógora.

– Egy percet kérek – mondta Dutch. – Lezárom a kasszát, aztán jöhetnek mögöttem a házig.

Anne-Marie és Dutch Schulter, illetve két kisgyermekük a North Elm Streeten lakott egy sorházban, nem messze a benzinkúttól. A téglából épített sorház hét lakásból állt, mindegyik bejárata előtt egy kis faverandával. A Dutch lakása előtti veranda padlója meghajlott Ernie, McCoy és Dutch súlya alatt, miközben arra vártak, hogy Anne-Marie az ajtóhoz jöjjön.

Amikor kinyitotta az ajtót, Anne-Marie karján ült a kisebbik gyerek – a pelenkája tele volt –, a nagyobbik gyerek pedig a szoknyájába kapaszkodva követte. Tágra nyílt és egy kicsit rémült szemekkel figyelte őket. Anne-Marie kövér volt, a fogsora pedig hiányos. Egy koszos férfipulóvert viselt a ruhája felett, a lábára pedig mamuszt húzott.

Ernie Sage szomorúan vette tudomásul, hogy Ken McCoy nem azért vitte haza, hogy eldicsekedjen a családjának a barátnőjével. Ken azért vitte haza, hogy megmutassa neki a családját, amely minden bizonnyal ledöbbsenti, és undorral tölti majd el.

Dutch gyorsan beszaladt a konyhába, és négy dobozos sörrel tért vissza.

Ernie megfogta McCoy kezét, de a férfi kirántotta a kezét a nő fogásából.

Dutch majd elsüllyedt a szégyentől, mert Anne-Marie véget nem érő litániába kezdett, hogy milyen nehéz az életük, meg hogy alig tudnak kijönni abból a kevés pénzből, amit Dutch keres a benzinkúton. Ahogyan Ken előléptetésére reagált, abból is sugárzott, hogy csak Ken pénzére fáj a foga, amelyből mostanra valószínűleg több lehet a testvérenek.

Kis idő múlva Anne-Marie meghívta őket vacsorára, persze előtte szabadkozott egy sort, hogy fogalma nincs, mi van a jégszekrényben, amellyel arra akarta rávenni Kent, hogy vigye el őket valahová enni.

– Ha beugranánk a vendéglőbe, talán találkozhatnál a papával is – mondta Anne-Marie.

– Miből gondolod, hogy szeretnék vele találkozni? – kérdezte McCoy. – Nem, most már mennünk kell. Még mindig havazik. Nehogy nekem lezárják az utakat.

– Hová mentek? – kérdezte Anne-Marie.

– Harrisburgba – mondta McCoy. – Ernie-nek el kell érnie a vonatot.

– Menjetek vissza Phillybe, az közelebb van – mondta Dutch.

– Aha, de nekem Harrisburgba kell mennem – felelte McCoy, és Ernie-re nézett. Most először nézett a szemébe. – Mehetünk?

Ernie elmosolyodott, és biccentett a fejével, hogy igen. Amikor egyedül maradtak a LaSalle-ban, és elindultak Harrisburg felé, McCoy megszólalt.

– Ez aztán nem volt éppen egy Rocky Fields farm, mi?

Ernie-nek eszébe jutott, ahogy a Rocky Fields farm „kék vendégszobájában” – az anyja nevezte el így – feküdtek ketten az ágyban. A kék vendégszoba igazából egy szép nagy apartman volt, hálószobával és nappalival, amely akkora lehetett, mint Anne-Marie és Dutch Schulter egész lakása.

Ráadásul a kék szoba nem bűzlött kakas pelenkáktól, káposztától meg sörtől.

– Ha az ember el akar adni valamit, akkor mindent be kell dobnia – mondta Ernie.

– Ez meg mit jelentsen? – kérdezte McCoy zavarodottan.

– Azt kérdezted a nővéredtől, hogy miből gondolja, hogy találkozni szeretnél a papáddal – mondta Ernie. – Miért?

– Nem jövünk ki valami jól egymással – felelte McCoy egy pillanatnyi hezitálás után.

– Miért nem? – kérdezte Ernie.

– Számít az valamit? – kérdezett vissza McCoy.

– Nekem minden számít, amit te csinálsz – mondta Ernie.

– Az apám egy szemét gazember – mondta McCoy. – Maradjunk ennyiben.

– Na és az anyád? – kérdezte Ernie.

– Meghalt – felelte McCoy. – Azt hittem, már mondtam neked.

– De azt nem, hogy milyen asszony volt – felelte Ernie.

– Jó ember volt – mondta McCoy. – Csak az öregem sakkban tartotta.

– Az öcsédről, Tomról is hallottam már – folytatta Ernie. – Miután kirúgták a Bethlehem Acélgyárból, mert megverte a művezető-

jét, belépett a Tengerészgyalogsághoz. Összesen ennyi rejtegetnivaló van, vagy vár rám egy újabb horror-show?

McCoy egy pillanatig nem felelt, aztán elnevette magát.

– Mondták már neked, hogy irtózatosan kemény nő vagy?

– Ugye nem gondoltad komolyan, hogy áradozni kezdek majd, hogy mennyire megkedveltem a nővéredet? – kérdezett vissza Ernie.

– Nem tudom – felelte McCoy.

– Nem kedveltem meg – mondta Ernie. – Arra nincs mentség, ha valaki koszos, vagy ha a gyerekei koszosak.

– Csak ez nem tetszett neked rajta?

– Azt akarta, hogy megsajnál, és pénzt adj neki – mondta Ernie. – Nem igazán szeret téged. Csak ki akar használni.

– Aha. Mindig is ilyen volt – mondta McCoy. – Azt hiszem, apától örökölte.

– A lányok általában az apjukra ütnek – mondta Ernie. – Én is az apámra ütöttem. Jobb, ha tudod, hogy az apám mindig megkapja, amit akar.

– Vagyis?

– Vagyis szerencsénk van. A lányunk rád fog hasonlítani. McCoy egy pillanatig nem szólt semmit.

– Ernie, én nem vehetek el feleségül – mondta McCoy.

– Miért van olyan érzésem, hogy ez a végleges döntésed? – kérdezte Ernie. – Van valami, amiről tudnom kellene?

– Tessék?

– Esetleg elfelejtetted megemlíteni, hogy már nő is vagy? – szaladt ki az első dolog Ernie száján, ami az eszébe jutott.

McCoy felnevetett.

– Isten őrizz – mondta. – Dehogyan vagyok.

– Akkor meg mi van? – kérdezte Ernie. Megkönnyebbülés hullámzott végig az egész lényén.

– Ott van a munkád – mondta McCoy. – A reklámkarriered. Mindenható bejáratos vagy. Ez van.

– Szívesebben lennék veled. Ezt te is tudod. És azt is tudod, hogy sokkal nagyobb szükségem van rád, mint a reklámkarrieremre... Szerintem téged nem ez zavar.

– Háború van – mondta McCoy. – Nekem is háborúznom kell. Nem volna helyénvaló, ha elvonnék.

– Nem erről van szó – mondta Ernie magabiztosan.

– Nem – felelte McCoy.

– Engem nem érdekel a családot – mondta Ernie.

- Nem is a családomról van szó – mondta McCoy.
- Akkor meg miről? Miért vagy ilyen elutasító?
- Nem mondhatom el neked – felelte McCoy. – A Tengerészgyalogosság miatt.
- Mi köze van a Tengerészgyalogoságnak kettőnkhez? – kérdezte Ernie.
- Nem mondhatom el neked – felelte McCoy.
- Most nem beszél mellé* – gondolta Ernie Sage.
- Katonai titok? – kérdezte Ernie.
- Olyasmi – felelte Ken.
- *Mi az, Ken?*
- Az isten verjen meg! Mondtam, hogy nem mondhatom el neked! – csattant fel McCoy. – Jesszusom, Ernie! Ha tehetném, elmondanám!
- Rendben van – mondta végül Ernie. – Akkor ne mondd el. De legalább Harrisburgig lehetek a barátnőd?
- McCoy átnyúlt az ülésen, és megfogta Ernie kezét. Ernie egészen közel csúszott hozzá, a férfi karját a vállára tette, és hozzábújt.
- És amikor Harrisburgba érünk, ahelyett hogy feltennél az első vonatra, lehetnék a szeretőd egy éjszakára?
- Jesszus! – mondta McCoy, és abból, ahogy mondta, Ernie tudta, hogy a válasz: igen.
- Nincsenek nagy igényeim – mondta Ernie. – Beérem azzal, amit kapok, és azt sem bánom, ha nem azonnal kapom meg.

(Három)

Pennsylvania, Harrisburg

Venn-Earns Hotel

402-es szoba

1942. január 9., 08.15

Kenneth J. McCoy tartalékos tengerészgyalogos hadnagy annyira meglepődött, amikor Miss Ernestine Sage csatlakozott hozzá a fehér zuhanyfüggöny mögött, hogy megcsúszott, és majdnem elesett.

– Remélem, ez azt jelenti, hogy nem vagy hozzászokva az ilyesmihez – mondta Ernie.

– Nem akartalak felébreszteni – mondta McCoy.

Abban a pillanatban felébredtem, ahogy megpróbáltál kiszökni az ágyból – mondta Ernie. – Csak mostanáig tartott összeszedni a bátorságomat, hogy utánad merjek jönni.

– Jaj, Jesszusom, Ernie. Mennyire szeretlek – mondta McCoy.

– Az jó – mondta Ernie, és közelebb lépett hozzá, azután átölelte, és a fejét a mellkasára hajtotta. McCoy szorosan magához ölelte, azután megcsókolta Ernie fejbűbóját. Ernie hallotta a férfi szívdobogását, aztán megérezte a férfi merevedését.

Ernie odanyúlt, azután kérdően meredt McCoyra.

– Nos? – kérdezte. – Most mitévők legyünk?

– Szerintem törölközzünk meg, különben csupa víz lesz az ágynemű – felelte McCoy.

– A francba az ágyneművel – mondta Ernie.

Amikor újból kijött a fürdőszobából – húsz perccel később –, McCoy már majdnem teljesen felöltözve várta. Mindent felvett, csak a zubbonyát nem.

Amikor felveszi a zubbonyát, én pedig felveszem a kombiném és a ruhám – gondolta magában – *akkor vége. Bezárjuk a bőröndjeinkét, hívadjuk a londonereket, aztán felrak a vonatra.*

– Ne nézz rám – mondta Ernie. – Mindjárt elbögöm magam, pedig pocsékul nézek ki olyankor.

A bőröndjéhez lépett, hátat fordított McCoynak, és felvette a hálógét.

– Parancsot kaptam, hogy csatlakozzak a Csendes-óceáni Flotta-tengerészgyalogos Haderőhöz – mondta McCoy. – Szakaszvezető leszek az egyik ezrednél.

Ernie erre megfordult.

– Azt hittem, hogy hírszerző tiszt vagy.

– Jövő hónap elején a Csendes-óceáni Flotta-tengerészgyalogos Haderő parancsnoka – folytatta McCoy furcsán elváltoztatott hangon – parancsot fog kapni, hogy hozza létre a 2. önálló zászlóaljat. Egy bizonyos Evans F. Carlson alezredes fogja irányítani...

– Mi az a önálló zászlóalj? – vágott közbe Ernie. – Drágám, én ebből egy szót sem értek...

– Hallottál már az angol kommandósokról? – kérdezte McCoy, mire Ernie bólintott. – A Tengerészgyalogságnak is kell egy ilyen alakulat. Pontosabban kettő. Két zászlóalj.

– Ó – mondta Ernie sután. Halálra volt rémülve. Hirtelen beugrottak azok a képek, amiket a híradókban látott a brit kommandós-alakulatokról. Olyan rohamosztagos-félék voltak, akiket lehetetlen feladatokkal bíztak meg.

Carlson ezredes a katonáit a Csendes-óceáni Flotta-tengerészgyalogos Haderő emberei közül fogja toborozni – folytatta McCoy. – Felhatalmazást kapott, hogy bárkit átirányíttasson az alakulatához, akit csak akar. Az ezredes egy öreg kínai tengerészgyalogos. Én is az

vagyok. Valószínűleg, majdnem biztosan, engem is át akar majd venni. De házas emberekkel nem foglalkozik.

– És ezért nem akarsz elvenni? – kérdezte Ernie. Az agyát hirtelen elöntötte a düh. – Hogy kommandós lehess? És kinyírasd magad már az elején? Kösz szépen.

– Carlson egy fura fazon – folytatta McCoy anélkül, hogy reagált volna Ernie kitörésére. – Egy ideig együtt dolgozott a kínai kommunistákkal. Az emberek azt regélik, hogy ő is kommunista lett.

– Regélik? – kérdezte Ernie.

– Pletykálják, beszélük – magyarázta McCoy. – Azt is regélik, hogy nem játszik nyílt kártyákkal.

Ernie Sage soha életében nem hallotta ezt a kifejezést, de azért végiggondolta, amit McCoy mondott. Teljesen elvesztette a fonalat. És rá kellett jönnie, hogy még mindig fortyogott a dühtől.

– Na várjunk csak... te azt akarod nekem mondani, hogy önként akarsz jelentkezni a tengerészgyalogos kommandósalakulatba, amit egy kommunista fog vezetni?

– Csak az jelentkezhetsz önként, akit először kijelölnek – magyarázta McCoy. – Nekem most az a problémám, hogy egyáltalán ki fognak-e jelölni.

– De *azután* már mehetsz, és megöletheted magad?

– Nem én kértem ezt a megbízást – mondta McCoy.

– Mi a *francról* beszélsz?

– Senki sem tudja biztosan, hogy Carlson tényleg kommunista vagy örült-e – mondta McCoy.

– Ha nem tudják biztosan, akkor miért adnak neki egy kommandósalakulatot?

– Még százados korában ő volt annak a tengerészgyalogos-alakulatnak a parancsnoka, amely Rooseveltnél védte Warm Springsben, Georgiában. Ő meg az elnök fia, aki egyébként tartalékos százados, nagyon jó barátok.

– Ó – mondta Ernie. – De mi köze ennek az egésznek hozzád? A józan ész azt diktálná, hogy maradj ki ebből az egészből.

– Valakinek meg kell tudnia, hogy megörült-e, vagy hogy kommunista-e, vagy mindkettő – mondta McCoy.

Ernie hirtelen megértette. Ken McCoy elmondta neki azt a katonai titkot, amit az autóban nem volt hajlandó megosztani vele. De annyira hihetetlenül hangzott ez a dolog, hogy fel kellett tennie még egy kérdést.

– És ez a valaki lennél te, igaz?

McCoy bólintott.

– Már fabrikáltak egy új szolgálati lapot is nekem – mondta. – Az áll benne, hogy miután Quanticóban végeztem, a philadelphiai laktanyába irányítottak, ahol szakaszvezetőként szolgáltam a szállítószázadnál. Egy szót sem írnak benne arról, hogy valaha is foglalkoztam volna hírszerzéssel.

– Ez volt az, amit tegnap nem akartál elmondani nekem? McCoy bólintott.

– Megbízom benned – mondta McCoy. – Picknek nem mondtam el. Nem is tudom, hogy mi a francot csinálnának velem, ha kiderülne, hogy elmondtam neked. Vagy hogy mi a francot csinálna velem Carlson meg a többi gyógyós, aki körülveszi, ha rájönnek, hogy azért megyek oda, hogy jelentéseket írjak róluk.

Ernie rámosolygott.

– Akkor miért mondtad el nekem? – kérdezte egészen halkán.

– Úgy gondoltam, hogy ha még mindig vagy olyan bolond, hogy keresztül akard kocsikázni velem az országot, akkor talán könnyebb lesz felrakni téged a vonatra, ha odaérünk, ha tudod az igazságot.

– Nem éppen erre a válaszra vártam – mondta Ernie. – De kezdetnek ez is megteszi.

– Hát milyen válaszra vártál? – kérdezte McCoy.

– Arra, hogy szeretsz, és megbízol bennem – felelte Ernie.

– Úgy is van – mondta McCoy.

VIII.

(Egy)

Florida, Pensacola

Az Egyesült Államok Haditengerészete Légibázisa

1942. január 9.

Richard J. Stecker tengerészgyalogos hadnagy egy buzgómócsingképű, törékeny testalkatú, inkább alacsony, mint középtermetű fiatalember volt. Betöltötte a huszonegyet, de sokkal kevesebbnek nézett ki. Az egyenruhája úgy festett, mint amit éppen akkor vett le a bolti eladó a vállfájáról, és valóban ez is volt a helyzet.

Éppen ezért a Haditengerészet pensacolai légibázisának tengerészgyalogos-egységéhez beosztott tizedes joggal gondolta azt, hogy íme itt áll előtte egy tipikus töketlen hadnagy, akit tegnap avattak tisztté, pedig olyan hülye, hogy két kézzel sem tudja megtálatlni a saját seggét.

– Igen, uram? – mondta a tengerészgyalogos tizedes túlzott udvariaskodással. – Miben lehetek a hadnagy úr szolgálatára?

– Azért küldtek ide, mert itt fognak elszállásolni, tizedes – mondta Stecker, és a parancsa egyik példányát letette a tizedes íróasztalára.

A tizedes elolvasta a parancsot, és most már biztosra vette, hogy a hadnagyról alkotott véleménye helyes volt.

– Hadnagy – mondta türelmesen –, a parancsában az áll, hogy jelentkeznie kell a pilótaképzésen. Ez itt a tengerészgyalogos-egység. Itt csak az állandó személyzetet szállásolhatjuk el.

– Egy fregattkapitányi rangjelzést viselő tiszt mondta, hogy ide jöjjenek – mondta Stecker. – Gondolja, hogy nem tudta, hogy mit beszél?

A tizedes döbbsenten nézett Steckerre. Nem igazán várt tőle egy ennyire magabiztos választ. Fordult a kocka, és a hadnagy került főlénybe.

Aztán látta, hogy újból nyílik az ajtó, és besétál rajta még egy tengerészgyalogos hadnagy. Magasabb és izmosabb volt, mint a másik hadnagy, de látszott rajta, hogy őt is csak nemrégiben avathatták tisztté.

– Elnézést, uram – mondta a tizedes Steckernek. – Segíthetek valamiben, hadnagy?

– Szállásügyben jöttem – mondta Malcolm S. Pickering tartalékos tengerészgyalogos hadnagy.

– Egy perc, és visszajövök – mondta a tizedes, majd felállt az íróasztalától, és besétált a parancsnok irodájába.

– Üdv – mondta Pickering Steckernek. – A nevem Pickering.

– Örvendek – mondta Stecker, és kezet nyújtott. – Dick Stecker.

– Nincs olyan érzésem, hogy nem igazán vártak minket? – kérdezte Pick. – Vagy ha vártak is, hát nem igazán örülnek nekünk?

– Biztos felborítottuk a menetrendjüket – mondta Stecker. – Szerintem az történhetett, hogy...

A mondat közepén megállt, mert a tizedes visszatért egy őrmesterrel, a kezébe vette Stecker parancsát, és figyelmesen elolvasta. Azután Pickering felé fordult, aki ebből rögtön tudta, hogy az őrmester látni szeretné az ő parancsát is. Pick átadta.

– Regisztráltatták már magukat a pilótatanfolyamra? – kérdezte az őrmester.

– A regisztrációról küldtek ide – felelte Stecker.

– Itt csak az állandó személyzetet szállásoljuk el, hadnagy – mondta az őrmester.

– Távolság álljon tőlem, egyszerű kis hadnagyocskától – mondta Stecker –, hisz tisztában vagyok azzal, hogy a Tengerészgyalogságnál nincs is alantasabb és ostobább ember a hadnagyoknál, szóval távol álljon tőlem, hogy azt feltételezzem, hogy akár maga vagy a fregattkapitány, aki ideküldött, nem tudja, hogy mit beszél, de a mellékelt ábra szerint mégis ez a helyzet. Maga mit gondol, őrmester?

Pickering felnevetett, mire Stecker rákacsintott.

– Egy pillanat türelmet, uram – mondta az őrmester, és visszament a parancsnok irodájába. Egy perccel később egy százados jelent meg.

Pickering és Stecker vigyázzba vágta magát. Pickering összerendezte. Ő már találkozott ezzel a századossal... a San Carlos Hotelben. Úgy hívták, hogy Carstairs... Bajusz százados.

A százados tekintetéből ítélve ő is emlékezett a találkozásukra.

– Pihenj – mondta a százados, majd a kezébe vette, és áttanulmányozta a parancsaikat.

– Mindkettejüket ideküldték a pilótatanfolyam-regisztrációtól? – kérdezte a százados.

– Igen, uram – vágta rá Pickering és Stecker egyszerre.

A százados elővett egy apró füzetet, kikeresett belőle egy telefonszámot, azután tárcsázott.

– Uram – mondta –, itt Carstairs százados a tengerészgyalogos-egységtől. Van itt nálam két hadnagy, aki a pilótatanfolyamra jött, és azt állítják, hogy maga küldte őket ide szállásügyben.

Bármit is mondott a vonal végén a fregattkapitány, majdnem egy perc telt el, mire Carstairs szóhoz jutott.

– Igenis, uram – mondta Carstairs, és letette a kagylót, majd az őrmesterhez fordult. – Helyezze el őket valahol. Ketten kapnak egy szobát.

Végül hozzájuk fordult.

– Uraim – mondta nekik –, amint elrendezték a dolgaikat, leköteleznének, ha szánnának rám pár percet a drága idejükből, mondjuk úgy negyvenöt perc múlva.

– Igenis, uram – vágta rá Stecker, és vigyázzba szökkent. Pickering fél másodperccel később követte Stecker példáját.

Carstairs százados kísétált a helyiségből.

Az őrmester egy nagy táblát tanulmányozott, amelyet a falra erősítettek. Amikor Pickering alaposabban megnézte a táblát, látta, hogy a nőtlen tisztok szállásának szobái voltak rajta feltüntetve.

– Tegye őket a 111-C-be – utasította az őrmester a tizedest, aztán ő is távozott.

A tizedes elővett egy kapcsos iratgyűjtőt az íróasztala egyik fiókjából, aztán megkérte őket, hogy kövessék.

A tizedes nyomában lépkedve, kísétáltak az épületből, és egy vadonatújnak tűnő, könnyűszerkezetes, kétemeletes laktanyaépület felé tartottak. Bementek az épületbe, majd fel az emeletre, végig egy folyosón, majd megálltak az egyik ajtó előtt.

A tizedes ünnepélyes mozdulatok kíséretében átadott nekik egy-egy kulcsot.

– Ha elvesztik, akkor egy dollár huszonötért kapnak másikat – jelentette be.

Várta, hogy valamelyikük kinyissa az ajtót; Stecker jött rá elsőként, hogy mire vár a tizedes.

Miután beléptek, döbenten látták, hogy a szobát nem fejezték be: mindenütt gerendák éktelenkedtek; a gerendák közé vízhatlan szurkospapírt erősítettek; az elektromos vezetékek sem maradtak rejtve. A padlót tengerészszürke linóleummal burkolták be.

Ettől eltekintve a szobában volt két tábori ág, két íróasztal, két fotel, két éjjeliszekrény és négy lámpa – egy-egy a két éjjeliszekrényen és a két íróasztalon. A falra, amely mögött a mosdó húzódott meg, tükröt szereltek, alá pedig kis kézmosót fiókos szekrénnel. A mosdót a szobától függönnyel választották el, de pár lépésnyire a függönytől volt egy valódi ajtó is, amely mögött vízöblítéses vécé és zuhanytálca lapult.

A tizedes végigsétált a szobán, megérintett minden egyes bútordarabot, és bejelentette a nevét.

Egy tábori ág matraccal és párnával; egy íróasztal hat fiókkal; egy fotel, favázás, szövetborítással, egy szekrény, éjjeli egy fiókkal; és két lámpa, olvasó, villanykörtével. A mosdóban két függöny található, mindkettőjük nevére írok egyet.

Stecker kezébe nyomta a kapcsos irattartót és a ceruzáját. Stecker aláírta a szoba bútoraírói szövegét, azután visszaadta az irattartót és a ceruzát a tizedesnek, amelyet a tizedes továbbadott Pickeringnek, aki követte Stecker példáját.

A tizedes kurtán biccentett, aztán magukra hagyta őket.

– Mit gondolsz, öregem? – kérdezte Pickering, és végignézett a szobán.

– Azt hiszem, hogy keresek magamnak egy helyet a bázison kívül, ahol meghúzhatom magam – felelte Stecker. – Ezt a luxuslakosztályt meg átengedem neked.

– Megteheted?

– Azt hiszem, rájöttem, hogy hogyan mennek itt a dolgok – mondta Stecker.

– Na, és hogyan mennek?

– Először hadd kérdezzek valamit – felelt Stecker. – Miért veszel részt a pilótatanfolyamon?

– Mert jelentkeztem, és mert ide küldtek – válaszolta Pickering.

– Rajta vagy a főhadnagyi előléptetési listán?

– Parancsolsz?

– Pilótatanfolyamra csak akkor küldhetnek valakit, ha előtte már lehúzott két évet egy szakasznál – magyarázta Stecker. – Aki pedig lehúzott két évet, és nem csinál valami oltári nagy baromságot, azt előléptetik főhadnaggyá.

– Nem sokkal hálaadás napja után neveztek ki – mondta Pickering.

– Engem meg január 2-án – mondta Stecker.

– Múlt héten?

– Aha.

– Quanticóban?

– Nem, West Pointban – mondta Stecker.

– Azt hittem, hogy a West Point-i tiszteket júniusban avatják.

– Idén kivételt tettek – mondta Stecker. – Szükségük volt egy rakás hadnagyra, úgyhogy a karácsonyi eltáv után rögtön ki is neveztek minket. Hat hónappal korábban.

– Fogalmam sincs, hogy mi értelme van ennek a beszélgetésnek – vallotta be Pickering.

– Arról beszélünk, hogy hol fogunk lakni az elkövetkező hat hónapban – mondta Stecker.

– Mármint akkor, ha van más megoldás, mint ez itt – mondta Pickering, és a gerendákra meg a bútorokra mutatott. – Valamilyen legális kiskapu, amit kihasználhatunk.

– Azt hiszem, van – mondta Stecker. – Hadd elemezzem a helyzetünket. Felderítettem a terepet, és mérlegeltem az ellenség várható lépéseit.

Pickering felnevetett.

– Egy haveromra emlékeztetsz, akivel együtt voltam Quanticóban – mondta Pickering. – Ő is ismerte a járást. Megcsinált egy kanyart Kínában, mielőtt elküldték a szakaszvezető iskolába.

– Egy kínai tengerészgyalogos – mondta Stecker. – Én is lehúztam négy évet a 4. tengerészgyalogosoknál.

– Egy francokat – mondta Pickering. – Ahhoz te túl fiatal vagy.

– Tizenegy éves voltam, amikor odamentünk – mondta Stecker öntelten. – Beleszülettem a Tengerészgyalogságba. Az apám volt a 4. tengerészgyalogosok tűzvezető törzsőrmestere.

– Most meg százados, nem igaz? – vágott közbe Pick. – Becsületrendet kapott az első világháborúban.

– Honnan tudod? – kérdezte Stecker.

– Amikor Quanticóban voltunk, a haveromba folyton belekötöttek – magyarázta Pick. – De akkor megjelent *Jack NU*¹⁷ Stecker százados, mint az Úr bosszúálló angyala, szétcsapott a szemetek között, közölte velük, hogy „Menjete, és többé ne vétkezzetek!”, aztán pedig dicsfényben úszva eltűnt.

– Hát ilyen ember az én öregem – mondta Stecker. – Pokolian jó tengerészgyalogos. Az viszont meglep, hogy tudsz a Becsületrendjéről. Soha nem viseli.

– Nem is – mondta Pick. – De megkérdeztem a haveromtól, hogy kicsoda, és ő mondta el nekem.

---

¹⁷NU – nincs utónév, a ford.

– Na, és ő honnan tudta?

– Mondtam, a haverom is kínai tengerészgyalogos – felelte Pickering.

– Azok meg összetartanak – mondta Stecker. – A Becsületrendnek köszönhetem, hogy West Pointba kerültem. Aki megkapja, annak a fia automatikusan felvételt nyernek bármelyik katonai akadémiaira. A bátyám Annapolisba ment, nekem viszont már elegendő volt abból, hogy én legyek az öcsiké, aki mindenhová követi a bátyját, úgyhogy én West Pointba mentem.

– Hogyhogy nem vagy akkor a Hadseregben? – kérdezte Pick.

– Mivel tudom, hogy csak pár hete vagy tengerészgyalogos, elnézem neked, hogy ilyesmit kérdezel – mondta Stecker, majd hitetlenkedve hozzátette: – *A Hadseregben?*

– Azt mondtad, hogy felderítetted a terepet – mondta Pickering nevetve.

– Hallani akarod az egészet, vagy beéred a végkövetkeztetéssel is? – kérdezte Stecker.

– Azt hiszem, hallani akarom az egészet – felelte Pickering. – Nem szeretnék semmi olyat csinálni, ami miatt kirúghatnak innen.

– Rendben – mondta Stecker. – Egy hadnagynak nem is illik elhamarkodottan cselekedni.

Pickering megint elnevette magát. Kezdte megkedvelni ezt a kölyökképű fickót.

– Kezdjük egy kis történelmi áttekintéssel – mondta Stecker ünnepélyesen. – 1911-ben járunk, hat évvel azelőtt, hogy apám belépett a Tengerészgyalogsághoz, és tíz évvel azelőtt, hogy én megszülettem.

Pickering nem tudta megállni, hogy ne kuncogjon.

– A haditengerészeti pilótatanfolyamot itt indították be, mindössze két repülőgéppel... de ha nem hagyod abba a kuncogást, akkor nem mondom tovább.

– Bocs – mondta Pickering.

– Mi, hivatásos tengerészgyalogosok nem szeretjük, ha holmi tartalékosok kuncognak a mondókánk alatt – mondta Stecker. – Ezt ne feledd, Pickering.

Pick magába fojtott egy újabb kuncogásrohamot.

– Szóval ott tartottam – mondta Stecker –, hogy a pilótaképzés azóta is itt folyik, Pensacolában. Pensacola lett a haditengerészeti repülés anyósa.

– Erről már hallottam – mondta Pickering.

– Muszáj folyton közbeszólnod?! – mondta Stecker felháborodást tettetve.

Pickering a magasba emelte mindkét kezét, jelezve, hogy megadja magát.

– Békeidőben Pensacolában háromfajta katonát képeztek át haditengerészeti pilótává – folytatta Stecker komoly hangon. – Haditengerész- és tengerészgyalogos-tiszteket, haditengerész és tengerészgyalogos sorállományúakat és haditengerész kadétoakat.

– Sorállományúakat képeztek át pilótává?

– Mivel a kérdés lényegbevágó, ezúttal szemet hunyok, amiért megint közbeszólta! – mondta Stecker. – Igen, sorállományúakat. A legmagasabb körökben hosszas vita folyt arról, hogy a repülőgépek vezetésével kizárólag remek, tanult, fiatal tiszteket bízzanak-e meg, olyan tiszteket, mint te vagy én, Pickering, vagy pedig megta- karítsanak-e egy halom pénzt azzal, hogy sorállományúakra bízzák a repülőgép-vezetést. Ez a vita még ma is tart. Csak, hogy tudd, számos haditengerész pilóta szolgál a Haditengerészet kötelékén belül altiszti rangban, csakúgy, mint a Tengerészgyalogságnál, de ez utóbbinál őrmesteri rangban. És ha már erre terelődött a szó, a legtöbb japán és német pilóta, nem is beszélve a Brit Királyi Légierő pilótáiról, a sorállományúak közül kerül ki.

– Ezt nem tudtam – mondta Pickering.

– Bármennyire is szeretném a fegyveres erőkről szóló, nyilvánvalóan gyér tudásodat gazdagítani azzal, hogy belemerülök a sorállományú pilóták problémakörébe – mondta Stecker –, egy besózott seggű, bajszos századossal kell találkozunk... harminckét perc múlva, úgyhogy tisztelettel megkérnélek, hogy hadd fejezzem be ezt a kis történeti áttekintést.

– Kérlek – mondta Pickering. Ezúttal képtelen volt magába fojtani a röhögést.

– Azoknak a tengerészgyalogos- és haditengerésztiszteknek, akik pilótaképzésre jelentkeznek, két évet le kell húzniuk, és csak azután jöhetnek ide. Miután a hadnagy, illetve főhadnagy kinevezés automatikusan jár tizenhét hónap szolgálat után, ez azt jelentette, hogy a pilótatanfolyam legalacsonyabb rangfokozattal rendelkező tisztje is legalább egy ezüstsávval rendelkezett, de voltak tengerészgyalogos főhadnagyk és századosok is közöttük, elvértve pedig korvettkapitányok és őrnagyk is felbukkantak az iskolapadban. *A ranggal azonban privilégiumok járnak*, és aki lehúzott már két évet kinevezett tisztként, azt nem kell huszonnégy órán keresztül szemmel tartani, sem olyankor, amikor éppen nincs szolgálatban. A piló-

tatanfolyam tisztí résztvevői előre megkapják a képzés programját, és elvárják tőlük, hogy a megfelelő helyen legyenek, a megadott időpontban. Hogy mit csinálnak szolgálaton kívül, az már az ő dolguk.

– Akkor mi is azt csinálhatunk, amit akarunk? – kérdezte Pickering.

Stecker mutatóját a szája elé tette.

– Sssss! A sorállományú pilótákat a legértelmesebb tengerészek és tengerészgyalogosok közül választják ki. Ezek az emberek gyakorlatilag semmilyen fegyelmezést nem igényelnek itt Pensacolában. Csakúgy, mint a tisztek esetében, nem kell nekik megtanítani, hogy a Haditengerészetnél a padlót fedélzetnek hívják, vagy hogy nem csapunk az admirális lányának a fenekére.

Pickering lelki szemei előtt hirtelen megjelent Martha Sayre Culhane rendkívül formás feneké.

– A harmadik kategória, a haditengerész pilótajelölt kadétok, már más tésztá. Őket nem elég megtanítani arra, hogy hogyan kell repülőgépet vezetni. Azt is meg kell tanulniuk, hogy mit várnak el tőlük, ha elvégezték a tanfolyamot, és megkapták a tisztí kinevezést. Sőt, még mielőtt idejöhethének, végig kell csinálniuk egy „szűrő-programot” valamelyik haditengerészeti légibázison, amely során ízelítőt kapnak a Haditengerészet szokásaiból és hagyományaiból. Kipróbálják a zárt alakzatban végzett gyakorlatokat, részt vesznek lögyakorlaton, meg ilyesmi, de ami a legfontosabb, már részesülnek egyfajta előzetes pilótaképzésben, amely során kiderül, hogy el tudják-e végezni a teljes programot itt, Pensacolában.

– Tanult barátom, ugyan lenyűgöz ez a remek előadás – mondta Pickering –, de mégis felmerül bennem a kérdés: és akkor mi van? Mi köze van ennek az egésznek ehhez a cellához, ahová bedugtak minket?

– Valamikor *volt* egy negyedik kategória is – mondta Stecker. – Újonnan kinevezett haditengerész zászlósok és hadnagyok. Mint mi, Pickering. Mivel már a Sínai-hegyről lehozott kő táblára is rávésték, hogy a zászlósok és a hadnagyok olyan hülyék, hogy két kézzel sem találják meg a seggüket, olyan kurzusokat kellett elvégezniük, amelyek során megtanulták, hogy nem szabad belehugyozni a tisztí klub cserepes virágaiba, meg hogy hogyan viselkedik egy tiszt és úriember.

– Volt? – kérdezte Pickering.

– Számos okból, például azért, mert a Flotta-tengerészgyalogos Haderőtől panasz érkezett, hogy elszípkázzák tőlük a legjobb zászlósaikat meg hadnagyaikat, leállították a hadnagyok pilótaképzését.

– Ha valaki manapság haditengerészeti pilóta akar lenni, annak be kell állnia haditengerész kadétnak, vagy pedig le kell húznia két évet a flottánál vagy a Tengerészgyalogságnál.

– De hát mi mégis *itt vagyunk* – mondta Pickering, aki végleg elvesztette a fonalat.

– Pontosan ez a kiselőadásom lényege – mondta Stecker. – Mi ketten valahogy átjutottunk a szűrőn. Én tudom, hogy hogyan kerültem ide... Még tavaly ősszel jelentkeztem a pilótaképzésre, és fel is vettek. Ez még azelőtt volt, hogy leállították a hadnagyok pilótává való átképzését, itt Pensacolában. Tartok tőle, hogy a West Point-i összekötő tisztet nem informálták kellően. Ő csak annyit tudott, hogy a szolgálati lapomon szereplő bejegyzés szerint engem ide kell küldeni, amint megkaptam a tiszti kinevezésemet. Amint kineveztek, ő megírta a parancsot. Na és te? Hogy kerültél ide? Neked most egy gyalogsági szakasz élén kellene rohangálnod Quantico lövészárkaiban vagy az Elliot Bázison.

Pickering úgy döntött, hogy érkezett az igazság ideje.

– Washingtonban kellene szolgálnom a tengerészgyalogos-laktanya tiszti klubjában – mondta. – Odaküldtek, miután elvégeztem a szakaszvezető iskolát Quanticóban.

– Miért? – kérdezte Stecker.

– A hotelszakmában nőttem fel – felelt Pickering. – A Foster Hotelnek dolgoztam. Tudom, hogy kell éttermet meg hasonlókat vezetni.

– Nem is hangzik olyan rosszul.

– Nem azért lettem tengerészgyalogos, hogy az aranygallérosok valamelyik éttermét vezessem – mondta Pickering.

– Hogy léptél le onnan? És hogy kerültél ide?

– Volt egy kis hátszelem – mondta Pickering. – Egy tábornok.

– Kicsoda? – kérdezte Stecker. Pickering érezte a hangjában a rosszallást, és a szeme sem mosolygott már.

– McNerney – felelte Pickering. – McNerney dandártábornok. Ismered?

– Az igazság az, hogy igen – mondta Stecker. – Ő és az apám együtt harcoltak Franciaországban, az első világháborúban. A Belleau-erdőnél.

– Akkor meglehet, hogy az apám ismeri a te apádat – mondta Pickering. – Az én öregem is ott találkozott McNerneyvel. Mindketten tizedesek voltak. McNerney kinevezett a szárnysegédjévé, hogy ne kelljen a tiszti klubba mennem, aztán meg ideküldött.

Stecker elgondolkodva bólintott, és Pickering tudta, hogy most dönti el, mi legyen.

– A következő a helyzet – mondta végül Stecker. – Fogalmuk sincs, hogy mihez kezdjenek velünk. A legegyszerűbb dolog, amit tehetnek, az pontosan az, amit meg is tettek: vagyis semmit. Hadd végezze el a két kölyök a pilótatanfolyamot. Az még mindig egyszerűbb, mintha leveleket kellene írni a Tengerészgyalogság főparancsnokságára, és afelől kérdezősködni, hogy mi legyen velünk. Ráadásul mivel szerintem csak mi ketten vagyunk ebben a pozícióban, és az egyikünk hivatásos, nem hinném, hogy csak a mi kedvünkért beindítanak egy „Miért ne hugyozzunk a cserepes virágokra?” című kurzust. Nekik is könnyebb, ha úgy kezelnek minket, mint a főhadnagyokat vagy a századosokat, akiket a Flotta-tengerészgyalogos Haderőtől küldtek ide.

– Ami mit jelent?

– Azt, hogy amíg nem közli velünk valaki, hogy nem hagyhatjuk el a bázis területét, addig tiszt és úriember lévén azt kell feltételeznünk, hogy *elhagyhatjuk* a bázis területét. Azt sem hinném, hogy kijelölnek valakit, hogy idejőjjön az éjszaka közepén, és ellenőrizze, hogy az ágyunkban vagyunk-e.

– Szóval csak közöljük azzal a tizedessel, hogy kösz, de nem kérjük a szobát, tartsd meg magadnak?

– Hogy vagy elengedve anyagilag? – kérdezte Stecker.

– Elég jól – felelte Pickering.

– Ha megpróbálnánk kijelentkezni a nőtlen tisztok szállásáról – mondta Stecker –, akkor Bajusz százados valószínűleg meggondolná magát, és parancsba adná, hogy maradjunk itt. Ha pedig ez bekövetkezik, akkor azon is el fog gondolkodni, hogy vajon nem kellene-e beindítania egy „Miért ne hugyozzunk a cserepes virágokra?” című kurzust, és ránk küldenie a napostisztet, hogy ellenőrizze, az ágyunkban vagyunk-e az éjszaka közepén. Szóval kiscserkészeknek nézne minket. Tudsz követni?

– Igen – felelte Pickering.

– A lakbérpótlékot egyszerűen nem vesszük fel, ez minden – mondta Stecker.

– Értem – mondta Pickering.

– Van még egy probléma – mondta Stecker. – Van autód? Pickering bólintott.

– Akkor menjünk, és hallgassuk meg Bajusz századost. Csak rajta múlik, hogy dugába fog-e dőlni a tervünk. De ha azt fogja mon-

dani, amit szerintem mondani fog, akkor a következő hat hónapot egész kényelmes körülmények között csinálhatjuk végig. Egyébként a bejelentkezésünk óta jár a repülőpótlék... Miért is ne költenénk el?

Útban a tengerészgyalogos-egység felé, Stecker meglátta Pickering lenyitható tetejű Cadillacjét.

– Mit szólnál egy ilyen járgányhoz? Hány csajt fel lehetne vele szedni! – kiáltott fel.

Pickering elmosolyodott, de egy szót sem szólt arról, hogy az autó az övé.

Miután jelentkeztek nála, Bajusz százados pihenjt vezényelt nekik, de hellyel nem kínálta őket.

– Fel kellett hívnom pár embert maguk miatt – mondta. – Maguk itt ketten a két lábon járó kivételek, vagy sokkal inkább kavicok, amiknek nem lett volna szabad átmenni a szűrőn, de mégis átmentek. A maguk helye Quantico lövészárkaiban lenne, ott kellene rohangálniuk, kezükben egy puskával, egy szakasz élén. Ehelyett itt vannak, és az a döntés született, hogy egyszerűbb, ha itt maradnak, ahol vannak.

Mintha csak Stecker adta volna a szavakat a szájába – gondolta Pickering.

– Amikor egy magasabb rangú tiszt beszél magukhoz – mondta Bajusz százados –, az a szokás, hogy időnként azt mondják neki: „Igen, uram.” Ebből tudja a magasabb rangú tiszt, hogy még életben vannak.

– Igen, uram – mondta Pickering és Stecker.

– Ezek szerint nem hiába jártattam a szám – mondta Bajusz százados. – Gondolom, ismerősen cseng az a kifejezés, hogy „egyéb kötelességei”.

– Igen, uram – mondta Pickering és Stecker kórusban.

– Az elsődleges feladatom a bázison a pilótaképzés – mondta Bajusz százados. – Egyéb kötelességeim közé tartozik viszont a tengerészgyalogos-egység parancsnoki posztjának az ellátása. Úgy húsz perccel ezelőtt, ez a bizonyos *egyéb* kötelesség dolog kiegészült a kettejük gardírozásával is. Valakinek ügyelnie kell arra, hogy rendszeren bánjanak magukkal, és valakinek gondoskodnia kell arról is, hogy megbűnhődjenek, ha valami hülyeséget csinálnak. Például, ha megzavarják Pensacola nyugalma azzal, hogy leisszák, és börtönbe záratják magukat, akkor én leszek az, aki kihozza magukat onnan, előkészíti a hadbírósaági vádakat, végezetül pedig kihajítja innen

magukat a fenébe. Meg vagyok értve, vagy magyarázzam el érthetőbben?

– Igen, uram – vágták rá egyszerre.

– Igen, uram, mi? Meg vagyok értve, vagy pedig magyarázzam el érthetőbben?

– Meg van értve, uram – mondta Stecker.

– Nem kell elmagyaráznia érthetőbben, uram – mondta Pickering.

– Pompás – mondta Bajusz százados. – Nem lesz könnyű elvégezni ezt a tanfolyamot. Egy évvel ezelőtt még tizenhárom hónapig tartott a képzés, most viszont megpróbálunk hat hónap alatt megtanítani maguknak mindent ezen a feszített tempójú tanfolyamon. Ez azt jelenti, hogy olyan keményen meg fogjuk magukat dolgozni, hogy a seggükről is folyni fog az izzadság. Ez pedig azt jelenti, hogy nem sok idejük marad az udvarlásra meg az ihaj-csuhajra. Meg vagyok értve?

– Igen, uram – mondta Pickering és Stecker kórusban.

– Pompás! Akkor ez minden – mondta Bajusz százados. – A nap hátralévő részében megismerkedhetnek a bázissal. Ha van személygépkocsijuk, akkor regisztráltassák, aztán meg kocsikázzanak végig a körleten, hogy megtudják, mi hol található. Holnap reggel hat óra nulla-nullakor jelentkeznek a repülőtanfolyam felvételi irodáján, méghozzá gyakorlóruhában.

– Igen, uram – mondták kórusban.

– Ez minden, uraim – mondta Bajusz százados.

– Igen, uram, köszönöm, uram – mondta Pickering és Stecker, csináltak egy hátraarcot, aztán kimasíroztak az irodából.

– Szabadok vagyunk – mondta Stecker. – Ráadásul van egy teljes napunk, hogy találjunk magunknak egy normális helyet, ahol ellehetünk.

– Én már találtam is egyet – mondta Pickering, és elindult az autója felé.

– Elég nagy kettőnknek? – kérdezte Stecker.

– Két háló, egy nappali, nagy erkély – mondta Pickering.

– Pensacola messze földön híres, hófehér tengerpartján?

– Az igazság az, hogy a San Carlos Hotel tetején – mondta Pick. – A manzárdlakosztályt vettem ki.

Stecker szemöldöke felszaladt, de nem szólt egy szót sem. Aztán a Cadillachez lépett, fölé hajol, és belenézett.

– Ezek után feltételezem, hogy ez itt a te autód.

– Aha.

– Az gondolom, meg sem fordult a fejedben, hogy egy hadnagy, aki egy vadonatúj, lenyitható tetejű Cadillacel furikázik, és egy manzárdlakosztályban lakik, éppen annyira szemet szúr majd a tiszt uraknak, mint a szifiliszos farka az orvosi vizsgálaton – mondta Stecker.

– Hét hónap múlva, ha addig nem öletem meg magam, valame-lyik csendes-óceáni sziget partján kell majd meghúznom magam egy sátorban. Ráadásul ott már lesz pár ember, aki majd megpróbál megölni. Egy klasszikus mű sorai jutnak erről az eszembe: „Éljetek a mának, hisz holnap úgyis meghalunk.”

– Kedvemre való fickó vagy, Pickering – mondta Stecker. – Men-jünk, regisztráltassuk az autódat, aztán meg nézzük meg azt a te manzárdlakosztályodat.

– Mondtam, hogy a hotelszakmában dolgoztam – mondta Pickering. – A manzárdot is olcsóbban kaptam meg... jelentős ked-vezményt adtak, mert szakmabeli vagyok. Végül nem is lett olyan drága, mint gondoltam.

– Fűtülök rá, hogy mennyibe kerül – mondta Stecker. – Épp most kaptam egy halom pénzt.

Pickering hallgatott.

Stecker elővette a tárcáját, abból pedig kivett egy darabka, ösz-szehajtott papírt. Szétnyitotta, és Pickering kezébe nyomta. Egy rö-vid, gépelt üzenet volt.

Szevasz Hülyegyerek!

Ha a jövőben véletlenül kapnál egy csekket az öreg Sam bácsitól sok nullával a végén, roppant felbőszítenél, ha valami baromsá-got csinálnál azzal a halom pénzzel... mondjuk, betennéd a bankba. Igyál annyi whiskyt, amennyit bírsz, és dugj meg min-den csajt, aki az utadba kerül, amíg még teheted.

*Bátyád,
Jack*

Pickering elolvasta a rövidke üzenetet, aztán Steckerre nézett. – A bátyámtól kaptam – mondta Stecker. – Ő volt Jack NU Stecker zászlós. 1940-ben végzett Annapolisban. Az *Arizonán* volt, amikor elsüllyedt.

– Sajnálom – mondta Pickering egészen halkan.

– Igen – mondta Stecker. – Én is. Jó ember volt. Egy pillanatra egymás szemébe néztek.

– Mit is mondtál? Hány háló van a manzárdodban? Kettő? – kérdezte Stecker. – Meg egy nappali és egy erkély? Bár is van?

– Kettő – felelte Pickering. – Egy a nappaliban, meg egy az erkélyen.

– Szerintem ez Jacknek is tetszene – mondta Stecker.

IX.

(Egy)

Kalifornia, Elliot Bázis

Parancsnokság

2. Egyesített Haderő

1942. január 9., 08.15

Jack NU Stecker tartalékos tengerészgyalogos százados magas, nagydarab, egyenes tartású ember volt. Az egyenruhája szabása kifogástalan volt, és egyetlen apró gyűrődést sem lehetett látni rajta. A zubbonya váll-lapján és az ingje gallérjának a sarkán ott díszelgett a rangfokozatát jelölő dupla ezüstsáv. A cipőjét ragyogóan fényesre pucolta. A zubbonya mellrészére azonban egyetlen szalagot sem tűzött ki. Stecker százados, csak ő tudta miért, a szalagjait a zubbonya egyik zsebében tartotta.

Stecker századost őszintén meglepte, hogy Lewis T. Harris ezredes főtörzsőrmestere, a technikai altiszt, nem tudta, hogy kicsoda. Az viszont még jobban meglepte, hogy nem is igen emlékezett rá, hogy valaha látta volna a technikai altisztet.

A technikai altiszt zubbonyának ujján négy „gerenda” hirdette, hogy tizenhat évet húzott le a haza szolgálatában. Jack NU Stecker százados 1917 óta viselt tengerészgyalogos-egyenruhát. Szinte hihetetlennek tartotta, hogy soha nem futott össze ezzel a fickóval valahol. Békeidőben a Tengerészgyalogság kis családdá zsugorodott. Ha valaki megcsinált pár kanyart, gyakorlatilag mindenkit meg is ismert.

Persze kivétel erősíti a szabályt – gondolta Stecker –, és ez volt a kivétel.

– Az ezredes hívátja, uram – mondta a technikai tiszthelyettes.

– Köszönöm, őrmester – mondta Stecker, és felemelkedett a székről. Megigazította a zubbonyát, és az ajtóhoz lépett, amelyen vö-

rös betűkkel az állt: LEWIS T. HARRIS, EZREDES, USA TENGERÉSZ-
GYALOGSÁG, PARANCSNOK.

Bekopogtatott Harris ezredes ajtófélfáján.

– Jöjjön! – mondta Harris ezredes.

Stecker bemasírozott az irodába, megállt az íróasztal előtt egy méterre, tizenöt centivel Harris ezredes feje fölé nézett, majd elkiáltotta magát.

– Stecker százados szolgálatra jelentkezik, uram.

Lewis T. Harris ezredes, egy köpcös, kopasz, domború mellkasú tiszt komoly arccal nézett Steckerre. Azután felállt az íróasztala mögül, az iroda ajtajához lépett, bezárta, és visszament az íróasztalához.

– Hogy vagy, te vén gazember? – kérdezte Harris ezredes.

– Köszönöm, uram, nagyon jól – felelte Stecker százados.

– Nekem mindig igazam van, Jack – mondta Harris ezredes. – Egyesek nem értenek ugyan meg, de remélem, hogy ez most mindenkit meggyőzött.

– Uram?

– Ha elfogadtad volna a kinevezést, amikor először felajánlottam, most te ülnél itt, egy tyúk¹⁸ lenne a gallérodra tűzve, és én jelentkeznék szolgálatra nálad.

Stecker Harris szemébe nézett. Most először, amióta belépett az irodába.

– Még a vasúti síneket¹⁹ se szoktam meg – mondta Stecker.

– A francba! – mondta Harris ezredes. – Hol a francba vannak a szalagjaid, Jack?

– A zsebemben – mondta Stecker.

– Gondoltam – mondta Harris ezredes. – Neked a Becsületrend valami szégyellnivaló dolog, mint egy meztelen hula-lányt ábrázoló tetoválás a karodon?

– Feszélyezi az embereket – mondta Stecker.

– Ahogy akarod, Jack. Egyébként felőlem nyugodtan álldogálhatsz, mint egy zöldfülű hadnagy, aki most végzett Quanticóban, de le is ülhetsz. Én addig töltök neked egy italt.

Stecker a kis kanapéhoz sétált, és letült.

– Nem tudtam mit kezdeni vele, Lew – mondta Stecker. – Úgy-hogy a szabályzat szerint jártam el.

---

¹⁸ Az ezredesi rangjelzést, a sast nevezik így tengerészgyalogos-berkekben, *a ford.*

¹⁹ Századosi rangjelzés, *a ford.*

– És ezért nem hívtál fel múlt este, amikor megérkeztél, mi? – kérdezte Harris ezredes. – Inkább a nőtlen tisztek szállása egyik tábori ágyn heverésztél helyett, hogy beugrottal volna hozzám meg Marge-hoz.

Stecker százados nem válaszolt. Harris ezredes egy fém öltöző-szekrényhez lépett, és az egyik polcra levett egy üveg skót whiskyt és két poharat. Stecker kezébe nyomta a poharakat, és mindkettőbe öntött kétujjnyit az italból.

Elvette az egyik poharat, és Stecker poharának koccintotta.

– Örülök, hogy itt vagy, Jack – mondta. – Mint a barátod, és mint a felettesed.

– Köszönöm – mondta Stecker, aztán még akart mondani valamit, egy pillanatig hezitált, majd mégis folytatta. – Azt akartam mondani, hogy mint a régi szép időkben, de olyan már sosem lesz megint. Igaz?

– Soha – mondta Harris.

Csendben kortyolgatták a whiskyt.

– Nem is tudom, hogy mit mondjak, Jack – mondta Harris. – Sajnálom, ami a fiaddal történt.

– Köszönöm – felelte Stecker.

– Beugrott hozzánk, útban Pearl felé – mondta Harris. – Remek kölyök volt.

– Az volt – mondta Stecker. – Tizenhatodik volt az osztályában.

– A körülményekről semmit sem tudok – mondta Harris. – Csak annyit, hogy megtörtént.

– Az *Arizona* tengerészgyalogos-egységénél volt – mondta Stecker. – Amennyire tudom, legalább az egyik légvédelmi löveget sikerült nekik működésbe hozni, mielőtt elsüllyedtek. Remélem, hogy Jacknek volt lehetősége visszalőni. Legalább egyszer.

– Elly hogy viseli a dolgot? – kérdezte Harris ezredes.

Stecker megvonta a vállát. Egyszerűen nem lehetett szavakba önteni, amit a felesége érzett, amiért el kellett veszítenie az idősebbik fiát.

– És a másik fiad? Richard? A negyvenkettes évfolyamon tanul West Pointban, nem igaz?

– Tanult – mondta Stecker.

– Tanult? – kérdezte Harris.

– Korábban kinevezték őket – mondta Stecker. – Dick ma jelentkezett szolgálatra Pensacolában. Vagy holnap fog. Felvették a pilótatanfolyamra.

– Nem nagyon örülsz neki.

– Nem is tudom, hogy örüljek-e, vagy ne – mondta Stecker. – Elly fél a repülőgépektől.

– A francba is, én is félek tőlük – mondta Harris. Stecker ránézett, és elmosolyodott.

– Te a világon semmitől sem félsz, csak a feleségedtől – mondta.

– Meg a repülőgépektől – mondta Harris. – Kilencszázharmincban elmentem Pensacolába, amikor visszajöttem Haitiről. Addig nem is volt gond, amíg azt nem mondták, hogy üljek az első ülésre, és repüljek. Kivert a hideg veríték, és annyira begyulladtam, hogy két kézzel sem tudtam volna megtalálni a seggemet. Megdöntöttem a gépet, és attól kezdve fogalmam sem volt, hogy merre van a fent meg a lent. A szolgálati lapomra rá is írták, hogy „ez a tiszt teljeséggel alkalmatlan a repülésre”.

– Nem is tudtam, hogy megpróbáltad – mondta Stecker.

– Már az elején is féltem – mondta Harris. – Tudtam, hogy nem vagyok egy Charles Lindbergh, de akkor neveztek ki századossá, és ott volt a három gyerek, úgyhogy kellett volna a repülési pótlék. Jack, ha a fiadnak nem fog menni a dolog, arra villámgyorsan rá fog jönni. De abban sem lenne semmi szégyellnivaló. Vannak, akik úgy repülnek, mint a madár, mások meg, mint például te meg én, jobban érzik magukat, ha a sárban hempereghetnek.

Stecker felnevetett.

– Te Jack, ismered Evans Carlson? – kérdezte Harris ezredes.

A kérdés egyáltalán nem hangzott komolynak, de Stecker megérezte, hogy Harris nem a régi szép időkről akar vele bájcsevegni.

– Persze – mondta Stecker.

– Kínából? – faggatta tovább Harris.

– Benne voltam a lövészalakulatában – mondta Stecker.

– Tényleg. El is felejtettem – mondta Harris. – Te is azok közé tartozol, akik úgy vélik, hogy a Garand a válasz minden szűz lány imájára.

– A .30-as kaliberű, M1-es, nyolc lőszeres tárral felszerelt félauto-mata puskát egy John C. Garand nevű civil találta fel, akit a Springfield fegyvergyár alkalmazott. 1937-ben rendszeresítették az USA fegyveres erőinél, felváltva a .30-as kaliberű M1903-as, zavaros Springfield puskát, amelyhez öt lőszeres tár járt.

– Azt nem tudom, hogy a szűz lányok miért imádkoznak – mondta Stecker –, de a Garand remek fegyver. Jobb, mint a Springfield.

– Meglep, hogy ilyet hallok tőled – mondta Harris.

– Lőttél már vele? – kérdezte Stecker.

– Inkább csak barátkoztam – mondta Harris. – Nehezen tudtam célra tartani. Alig találtam el a feketét²⁰.

– Ott voltam Benningben²¹ a Garand tesztelésén – mondta Stecker. – Én is kaptam egy szériapuskát. Akkor vették ki a dobozából. Simán megcsináltam vele a mesterlövész-minősítést, de ami ennél is fontosabb, a Parris-szigetről küldött újoncok is.

Harris felmordult. Egy nálánál alacsonyabb rangfokozattal rendelkező katonának, mondjuk egy századosnak rögtön vennie kellett volna a lapot, és engednie kellett volna, amint Harris jelezte, hogy nem rajong a Garand puskáért. De Jack NU Stecker, a tűzvezető törzsőrmesterből lett százados egyenrangúnak érezte magát Harris ezredessel. Azt mondta, amit gondolt.

– Nekem is van egy Garandom – folytatta Stecker –, amit egy kicsit átalakított egy őrmester Benningben. Kétszáz méterről négycentis körön belül van a szórása.

– A Springfieldemmel bármikor megcsinálom – vitatkozott Harris.

– A Springfieldeddel soha az életben nem raksz nyolc golyót a feketébe háromszáz méterről olyan gyorsan, mint én – mondta Stecker.

– Úgy beszélsz, mint aki megtért, Jack – mondta Harris. – Nincs is rosszabb, mint egy frissen megtért ember. Folyton a nyomorult megvilágosodásról beszél.

– Bocs – mondta Stecker.

– De lehet – mondta Harris –, hogy tévedek. Nem ez lenne az első eset.

– Először 1937. május 13-án tévedtél, igaz? – kérdezte Stecker. Harris elnevette magát. Teljes szívéből nevetett.

– Mindegy – mondta. – Ennek a háborúnak úgyis vége lesz, mire az istenverte Hadsereg kiutalja a te csodálatos Garand puskáidat a Tengerészgyalogságnak.

– Valószínűleg – mondta Stecker nevetve.

A Tengerészgyalogság az összes hadianyagot az USA Hadserege Hadianyag-ellátó Szolgálatán keresztül kapta. Mindenki tudta, hogy a hadsereg csak azután látta el a Tengerészgyalogságot hadianyaggal, miután kielégítette a saját vélt és valós igényeit.

---

²⁰ A szabványlőlapon a nyolcas, a kilences és a tízes kör fekete színű.

²¹ Az USA Hadserege Gyalogsági Központja működött Fort Benningben, Georgia Államban.

– Szóval Evans Carlsonról beszélgettünk – mondta Harris. – Jól kijössz vele, Jack.

– Minek erről beszélni? Úgy hallottam, hogy pár éve nyugalomba vonult. Pontosabban felkérték, hogy vonuljon nyugalomba. Állítólag az agyára ment Ázsia, és valami fontos embert alaposan felbőszített.

– Erről nem tudtam, mindenesetre visszatért. Tartalékos őrnagyi rangot kért magának, és megkapta. Aztán meg előléptették. Van pár befolyásos ismerőse.

– Erről meg én nem tudtam – mondta Stecker elgondolkodva. – Végül is, miért ne? Carlson jó tengerészgyalogos. Ráadásul én is itt ülök a századosi sávjaimmel.

– Nem válaszoltál a kérdésemre, Jack – mondta Harris ezredes.

– Hogy jól kijövök-e vele? Persze. Miért? Itt van? Harris ezredes nem válaszolt egyből a kérdésre.

– Ami mostantól kezdve elhangzik ebben a szobában, arról nem beszélsz senkinek, Jack. Nem szeretném visszahallani.

– Igen, uram – mondta Stecker.

– Pár héten belül, talán már a jövő hónapban, a Tengerészgyalogság létre fog hozni két önálló zászlóaljat. Az egyiket itt nálunk. Az élére Carlson alezredest fogják kinevezni.

– Mi az, hogy önálló zászlóalj? És egyáltalán minek van rájuk szükség?

– Kommandószászlóaljak – felelte Harris.

– Passzolok – mondta Stecker. Egy szót sem értett az egészből.

– Egy tartalékos százados levelet írt a parancsnoknak – mondta Harris –, amelyben javasolta, hogy a Tengerészgyalogságnál is hozzanak létre a brit kommandósalakulathoz hasonló egységet. Ezek az alakulatok ellenséges partszakaszokat rohamoznak meg a lehető legváratlanabbul.

– Egy tartalékos százados levelet írt a parancsnoknak? – kérdezte Stecker hitetlenkedve.

– És a parancsnok belement a dologba – felelte Harris.

Stecker nem szólt egy szót sem, de az arcára kiült a döbbenet és a hitetlenkedés.

– A századosnak, aki a levelet írta, van pár befolyásos barátja – mondta Harris.

– Rá is főr – felelte Stecker.

– A neve egyébként Rooseveltt – tette hozzá Harris ezredes.

– Rooseveltt százados – mondta Stecker, mert egyszerre összeállt a kép.

– Ismered?

– Láttam párszor Quanticóban – mondta Stecker –, de személyesen nem ismerem.

– Amint aktiválják az alakulatot, James Rooseveltt százados lesz a 2. önálló zászlóalj végrehajtó tisztje Carlson alezredes irányítása alatt – mondta Harris.

Steckernek felszaladt a szemöldöke, de nem szólt egy szót sem.

– Azt az utasítást kaptam, hogy tegyek meg minden tőlem telhetőt, hogy Carlson ezredesnek és az önálló zászlóaljának senki se gördíthessen akadályokat az útjába. Felhatalmazást fog kapni, úgyhogy azt irányíttat át magához, akit csak akar a Tengerészgyalogság bármely alakulatától. Ugyanakkor arra is felhatalmazása lesz, hogy bárkit kihajítson a zászlóaljából, akit nem lát szívesen. Olyan felszerelést és fegyvereket kap, amelyet kér, és ha olyasmit kér, ami nincs a raktárakban, akkor kap rá elegendő forrást, hogy megvegye magának. Amennyiben Carlson alakulata és más alakulatok ugyanazt a felszerelést vagy gyakorlóanyagot igényelnék egy időben, Carlsoné az elsőbbség. Veszed az adást, Jack?

– Igen, uram.

– Az jó, mert ettől a perctől kezdve a te feladatod gondoskodni Carlson ezredesről meg a zászlóaljáról a nevében.

– Azt reméltem, hogy kapok egy századot – mondta Stecker.

– Szó sem lehet róla, Jack – mondta Harris. – Ha nem lenne ez a Carlson-dolog, akkor sem adnék neked egy századot. Századparancsnokom van elég. De a te fajtád hiánycikk. Amint felállítottad Carlson alakulatát, és kiképezted a katonákat, és persze a zászlóaljat elvezénylik innen, kaphatsz egy S-3²² posztot. Ha pedig jól végzed a dolgot Carlsonnal, akkor akár egy őrnagyi levelet is kaphatsz mellé.

– És ha nem?

– Carlsonnal mindennek rendben kell mennie, és pont – mondta Harris ezredes. – Ha nem, akkor mind a ketten olyasmivel foglalkozhatunk életünk végéig, ami biztosan nem lesz az ínyünkre.

Stecker elgondolkodva hunyorgott, aztán döntött.

– Igenis, uram.

– Ez még nem minden, Jack – mondta Harris. – És ha ez kiszivárogo, akkor benne leszünk nyakig.

– Értem – mondta Stecker.

---

²² S-3 – hadműveleti és kiképzési feladatokkal megbízott, magas rangú vezérkari tiszt, *a ford.*

Carlsonnak nemcsak egy kommandósalakulat kell, hanem valami elképesztően fura módon működő kommandósalakulat.

– Na, ezt már végképp nem értem – mondta Stecker. – Mi az, hogy „fura mód működő”?

– Nos, először is az eredeti javaslatban az szerepelt, hogy az alakulaton belül a hagyományos rangfokozatokat el kell törölni. Tisztek, altisztek és közlegények helyett csak „vezetők” és „harcosok” lennének. Nem lenne tiszti kantin sem. És mindenki „együtműködne”.

– Te most ugye nem viccelsz – mondta Stecker egy pillanattal később. – De hát ez örülség!

– Fura, hogy éppen ezt a szót használtad – mondta Harris szárazon. – Néhány roppant fontos embernek meggyőződése, hogy Carlson örült.

– Úgy érted, *tényleg* örült?

Harris bólintott.

– Ugyanazok az emberek arról is meg vannak győződve, hogy ráadásul kommunista is – tette hozzá Harris.

– Akkor meg miért adunk neki egy zászlóaljat?

– Mert az Egyesült Államok elnökének zabszem van a seggében, amire az van írva, hogy „kommandó”, és szentül hiszi, hogy Carlson lesz az, aki majd életre hívja az első amerikai kommandósalakulatot – mondta Harris.

Várt egy pillanatig, hogy Stecker fel tudja dolgozni mindazt, amit hallott, aztán folytatta.

– A parancsnokot három dolog aggasztja, Jack. Először is az, hogy Carlson megháborodott, és hogy miután megszerezte Amerika legjobb katonáit, hogy raidert faragjon belőlük, kinyíratja a javát valami öngyilkos akcióban. De ami még rosszabb: lehet, hogy sikerrel jár, és akkor az egész Tengerészgyalogságot átalakítják egyetlen nagy kommandóshadtestté.

– Ami miért nem lenne jó? – kérdezte Stecker elgondolkodva. – Szerintem mi is azt csináljuk, amit a kommandósok: az ellenség által megszállt partszakaszokat támadjuk meg.

– A brit kommandósok nem használnak sem légi, sem tüzérségi támogatást – mondta Harris. – Ha a Tengerészgyalogságból kommandóshadtestet csinálnak, akkor nem lesz szükség a repülőkre, de a tüzérségre sem. És mi lesz akkor a Tengerészgyalogságból a háború után? Egy nyomorult kis kommandósezred, talán kettő.

– Erre nem is gondoltam – ismerte el Stecker.

A parancsnok kénytelen volt lenyelni ezt az egész kommandó-maszlagot – mondta Harris. – És mint minden jó tengerészgyalogos, ő is csak annyit mondott, hogy „igenis, uram”, most pedig megtesz minden tőle telhetőt, hogy teljesítse a parancsot, amit kapott. A parancsnok közvetlen közelében persze van pár ember, aki nem biztos benne, hogy ezt a parancsot valóban végre kell hajtani.

– Nem értelek – mondta Stecker. – Hogy érted azt, hogy „nem kell végrehajtani”?

– Az a hír járja, hogy a hírszerzés rá akar küldeni egy embert Carlsonra, hogy bizonyítékot gyűjtsön arról, hogy Carlson örült vagy kommunista, vagy ha lehet, akkor mindkettő. Olyan bizonyítékot, amit a parancsnoknak adhat, aki azután meggyőzeti vele az elnököt.

– Jesszus!

– Jack – mondta Harris halkan. – Ha valami rendkívüli dolgot tudsz meg, valami olyasmit látsz, ami káros lehet a Tengerészgyalogság számára, és aminek köze van Carlson ezredeshez, elvárom, hogy tudasd velem. Félre ne érts. Ennek ellenére azt akarom, hogy tegyél meg minden tőled telhetőt, és mindenben segítsd Carlson.

Stecker Harris szemébe nézett, és egy pillanattal később már szomorúan szólalt meg:

– Igenis, uram.

(Kettő)

Az USS Pickerel

Nyugati hosszúság 178 fok 35 perc

Északi szélesség 21 fok 20 perc

1942. január 14., 04.05

Edward J. Banning tengerészgyalogos százados a *Pickerel* parancsnokának a kabinjában feküdt a parancsnok ágyán, de nem aludt. *Tudta*, hogy pár perccel múlt hajnali négy. Hallotta az őrségváltást, és arra mindig pontosan 04.00-kor került sor.

Azt is tudta, hogy aznap szerda volt, január 14-e.

Nem egészen hat órával azelőtt, a *Pickerel* áthaladt a nemzetközi dátumvonalon, és a január 15. csütörtökből újra január 14. szerda lett. A 180 fokhoz képest (ami egyszerre volt nyugati és keleti hosszúság, az angliai Greenwich-től számítva, amely keleti és nyugati hosszúság 0 foknál található, félúton a Föld körül) 22 fokra és pár percre – mondjuk úgy 1250 kilométernyire – lehettek a Pearl Harbour-i haditengerészeti bázistól, Oahu szigetén, Hawaiion.

Edward J. Banning tisztában volt vele, hogy nagy valószínűség szerint 1942. január 14-e szerda lesz élete utolsó napja. Hosszas és - a saját elgondolása szerint - alapos, érzelemtől mentes elmélkedés után úgy döntött, hogy nincs kedve vakon leélni élete hátralévő részét. Miután meghozta a döntést, higgadtan úgy határozott, hogy a január 14-e éppen megfelelő nap arra, hogy megtegye azt, amit meg kell tennie.

Leveszi a kötést a fejről, kinyitja a szemét, és ha nem lát semmit, csak koromsötétet, akkor maga ellen fordítja a .45-ösét.

Kis szerencsével és gondos tervezéssel az egész közjáték csak egészen kis mértékben fogja megzavarni a környezete életét. Ezt nagyon fontosnak tartotta: semmiképpen sem akart felhajtást. Sokkal jobb itt és most befejezni az egészet. A golyó szépen keresztülmegy a szájpaddlásán, szétloccsantja az agyát, aztán meg egyszerűen bedobják a tengerbe. Inkább, minthogy valamelyik veteránkórház ablakából kelljen kiugrania vagy lenyelnie egy marék pirulát. A .45-öst tartotta a biztos megoldásnak, és a dátumról is döntött.

A *Pickerei* a felszínen siklott tizenhat vagy tizenhét csomóval, ami azt jelentette, hogy a nemzetközi dátumvonalától számítva olyan harminckilenc-negyvenkét óra alatt ér Pearl Harbourba.

Banning százados mindent kiszámolt a fejében. Könnyű éppen nem volt a dolog, mert úgy kellett kiszedni Vörös MacGregor korvettkapitányból meg a többiekből a számításhoz szükséges információkat, hogy közben ne tűnjön túlon túl kíváncsinak. Aztán a kalkulációhoz már csak a fejét használhatta. Ideje persze volt bőven, szerencsére, mert Banning meglepve vette tudomásul, hogy a fejszámolás korántsem ment neki olyan jól, mint azt korábban képzelte.

Ennek ellenére szinte teljesen bizonyosra vette, hogy a *Pickerei* Pearl Harbour közelébe ér valamikor 1942. január 16-án 19.00 és 22.00 között, ahol megvárja, amíg elhúzzák a tengeralattjáró-elhárító hálókat, és szabaddá teszik az utat a kikötőbe. Vagyis valamivel kevesebb, mint két teljes nap múlva. A tengeralattjáró-elhárító hálókat valószínűleg nem fogják elhúzni éjszaka, ami azt jelentette, hogy a *Pickerei* leghamarabb január 17-én hajnalban futhat be a kikötőbe.

Miután alaposan megfigyelte Vörös MacGregor korvettkapitányt (Banning pontosan tudta, hogy mennyire képtelen dolog valakit vakon megfigyelni), úgy vélte, hogy minél közelebb kerül a *Pickerei* Pearlhöz, a kapitány annál jobban fog ragaszkodni a szabályzathoz.

Korábban, amikor Banning megkérdezte tőle, hogy lehetséges-e, hogy vak társaival együtt egy kis friss levegőt szívjon, MacGregor

minden további nélkül hajlandó volt megszegni a szabályzatot a kedvéért. Ez azt jelentette, hogy felengedte őket a parancsnoki toronyba, ahol egyáltalán nem is fértek volna el, és ahol nemcsak, hogy útban lettek volna, de komoly veszélyt is jelentenének, ha kényszermerülésre kerülne sor.

Amikor Banning rákérdezett a dologra – röviddel azután, hogy Luzon felső csúcsánál végre átértek a Filippínó-tengerre –, MacGregor gondolkodott a dolgon, de nemet mondott.

– Egy kicsit később, Ed – mondta neki. – Talán ha már elhagytuk a Tolvaj-szigeteket.

MacGregor állta a szavát. Két nappal később, amikor Banning még mindig csak azon morfondírozott, hogy vajon érkezett-e már az idő, hogy újból engedélyt kérjen tőle, a fedélzetmester kopogott be hozzá, és meghökkentő udvariassággal közölte: „A kapitány üdvözlí, uram, és kérdezteti, hogy volna-e kedve csatlakozni hozzá a hídon?”

Banning azt hitte, hogy sokkal nehezebb lesz feljutni a parancsnoki toronyba a létrákon.

A friss, sós levegő illata üdítően hatott rá, főként azután, hogy addig egyebet sem érezhetett, csak az izzadt tengerészek, a festék meg a dízelolaj szagát.

Attól kezdve a vakok számára engedélyezték, hogy minden nap fél órát töltsenek a parancsnoki toronyban, hogy egy kis friss levegőt szippanthassanak. Noha éppen akkor mentek fel a toronyba, amikor a *Pickerei* legénységének járt volna a levegőzés, senki sem panaszkodott rájuk. Csak egy igazi szarházi sajnálta volna egy vak embertől azt a kis élvezetet.

Kis idő múlva Vörös MacGregor korvettkapitány észrevette (Banning remélte, hogy így lesz; szégyellte, hogy manipulálni kellett a kapitányt, de ez is a terv része volt), hogy Banning soha nem ment a parancsnoki toronyba, és rá is kérdezett, hogy miért.

– Azt hiszem, a „katonáimnak” nagyobb szükségük van rá, mint nekem – felelte Banning.

MacGregor akkor csak mordult egyet, de nem szólt semmit. Aznap este a vacsoránál azonban bejelentést tett.

Banning százados mostantól kedvére tartózkodhat a hídon.

Ez azt jelentette, hogy Banning akkor mehetett a parancsnoki toronyba, amikor csak akart. Csak engedélyt kellett kérnie, hogy a hídra léphessen. Ha nem volt rá valamilyen nyomós okuk, többé-kevésbé automatikusan megadták neki az engedélyt.

Ez a gyakorlatban azt jelentette, hogy a többiek (a tisztek és az altisztek) gyorsan odébbálltak, hogy helyet csináljanak Banningnek, amikor az kidugta a fejét a búvónyíláson, és engedelnyt kért, hogy a hidra léphessen.

Banning igyekezett nem visszaélni ezzel a privilégiummal. Gyakran felment a parancsnoki toronyba, de soha nem maradt sokáig. Az volt a szándéka (és biztosra vette, hogy el is érte a célját), hogy a jelenléte mindennapos dologgá váljék a legénység számára. A tisztek és a legénység valóban hozzá is szokott, hogy naponta többször is megjelent. Amikor a hídon tartózkodott, nem állt senkinek sem az útjába, néha elfogadott egy cigarettát, máskor pedig csak levegőzött egyet, és visszasietett a kabinjába.

Banning biztosra vette, hogy ahogy a *Pickerei* közelebb ér Pearl-höz, MacGregor egy kicsit szorosabbra fogja húzni a gyeplőt, és megvonja a parancsnoki torony látogatására vonatkozó engedményt. Tőle talán nem, de nem kockáztathatott.

Most vagy soha. Huszonnégy órával később talán már nem lesz rá lehetősége.

Banning „megfigyelte”, hogy Vörös MacGregor korvettkapitány minden egyes őrségváltásra felkelt. Lehet, hogy csak egy vagy két röpke percre, de mindenesetre felkelt.

A 04.00-i őrségváltáskor hosszabb időre felkelt. Nem mozdult meg, és nem is kelt fel az ágyából, de gyorsabban szedte a levegőt, és Banning tudta, hogy ébren volt, és figyelt, hátha valami olyasmi történik, amiről tudnia kell. Csak akkor aludt vissza, ha úgy vélte, minden úgy megy, ahogy kell.

Banning tisztelte Vörös MacGregort. Remek tisztnek tartotta. Remélte, hogy amit tervezett, nem lesz negatív hatással MacGregor karrierjére. Ezt mindig szem előtt tartotta, amikor a tervén törte a fejét. Sajnos semmi olyasmi nem jutott az eszébe, ami teljes mértékben elhárítja majd MacGregorról a felelősséget. Csak remélni tudta, hogy tekintettel a körülményekre, nem fogják túlságosan megmosni a fejét.

Banning, amilyen óvatosan csak tudott, lecsusszant az emeletes ágy keskeny, felső szintjéről, és leengedte magát a padlóra.

MacGregor még meg sem szólalt, amikor Banning már érezte, hogy nem volt elég óvatos.

– Minden rendben, Ed?

– Megyek, pisálok egyet, aztán meg szívok egy kis friss levegőt - felelte Banning, és közben reménykedett, hogy semmi olyan nem volt a hangjában, ami elárulhatta volna. Banning „megfigyelte”,

hogy – egy jó parancsnokhoz méltóan – MacGregor roppant érzékeny és intuitív ember volt.

– Valamivel huszonkettő-nulla-nulla után léptük át a dátumvonalat – mondta MacGregor. – Úgyhogy ma tegnap van.

– A fedélzetmester mondta – felelte Banning, miközben kitapogatta, hogy merre van a fiók, amelyben a frissen mosott egyenruhái voltak.

– Már az akadémián piszkosul sokat kínlódtam ezzel a dologgal – mondta MacGregor. – Az agyam még most is képtelen befogadni, hogy az ember veszíthet vagy nyerhet egy napot pusztán azért, mert valaki húzott egy vonalat a térképen.

Banning felnevetett.

Aztán olyan hangot hallott, amit MacGregor matraca adott, amikor a kapitány oldalra fordult.

Banning felvette az ingjét, aztán a nadrágját, végezetül a zoknit és a cipőjét. Mindent lassan csinált, egyrészt azért, mert nem szeretne volna félregombolni az ingjét, és mert időt akart adni MacGregornak, hogy visszaaludjon.

Amikor bekötötte a cipőjét, hátranyúlt, és a rekeszfalon kitapogatta a szürke fémsekreényt, amit MacGregor átengedett neki. Kinyitotta – amilyen gyorsan csak tellett tőle –, aztán kivett belőle egy khakiszínű, vízhatlan vászonzubbonyt. A szél időnként a parancsnoki torony tetejére is fújt egy kevés vízpárát, még olyankor is, amikor viszonylag nyugodt volt a tenger.

Banning felvette a zubbonyt, bepatentozta, aztán kivett még valamit a szekrényből, amit mindvégig az atlétái alatt rejtegetett. Gyorsan az övébe dugta, és ráhúzta a vízhatlan vászonzubbonyt.

Az ajtóhoz botorkált, kilépett rajta, aztán végigment a keskeny folyosón. Érezte, hogy a legénység két tagja a falhoz lapult, hogy elférjen közöttük, de egyikük sem szólt hozzá.

Megtalálta a vécé ajtaját, aztán pedig a kilincset. Lenyomta a kilincset, ami engedett a nyomásnak. Ez azt jelentette, hogy a vécét éppen nem használta senki. Ha foglalt lett volna, akkor a kilincs nem mozdult volna meg.

Belépett, bereteszelte az ajtót, aztán ráült a vécéülőkére. A zubbonyat félretolta az útból, a .45-öst pedig kihúzta az övéből.

Banning ezt is alaposan kitervelte. Újra meg újra végiggondolta. Nem hibázhatott. Nagyon gyorsan kellett kihúznia a pisztolyt a zubbonya alól, és bedugni a csövét a szájába, hogy ha valaki a parancsnoki toronyban véletlenül éppen arra nézne, amerre ő fog állni, ne legyen ideje megállítani. Arra is gondolt, hogy még ha valaki ép-

pen arra is nézne, annyira meglepődne, hogy csak két-három másodperccel később próbálná meg elvenni tőle a Coltot. Két-három másodpercnél többre pedig nem is volt szüksége.

Persze mindez csak akkor sikerülhetett, ha a pisztolyt csőre tölti. Mert ha a fegyver ütőszége a semmire üt, akkor már nem lesz ideje kivenni a szájából a fegyvert, és csőre tölteni. Ha nem jár sikerrel azonnal, akkor vége. Akkor elveszik tőle a fegyvert, ha kell, akkor erővel, és nem veszik le róla a szemüket, amíg nem dokkolnak Pearlben. Ott aztán majd érte jönnek a haditengerészeti kórház pszichiátriai osztályának fehér köpenyes ápolói.

Az ember nem tudott egykönnyen véget vetni az életének egy tengeralattjárón. Nem lehetett például csak úgy beugrani a vízbe. A parancsnoki torony rekeszfalai majdnem vállmagasságig értek, úgyhogy még egy látó embernek is nehezére esett volna átmászni rajtuk. És még ha sikerült volna is, akkor mi van? Valószínűleg csak annyit ért volna el vele, hogy a fedélzetre zuhan, és eltöri a lábát, vagy kiüti magát. Ebben az esetben kénytelen lenne rák módjára végigvergődni a fedélzeten, és belecsusszanni a tengerbe, aztán meg odaúszni, ahol a propellerek által keltett szívóhatás lehúzza, hogy végül a propellerek csinos szeletekre szabják.

Az sem lett volna tisztességes Vörös MacGregorral szemben, ha az ő kabinjában loccsantja ki az agyvelejét, vagy a vécében. Ha a *Pickerel* légénységéből valakinek ki kellene mennie, folyton az járna az eszében, hogy bizony az a szegény, vak százados itt lőtte szét azt a buggyant agyát.

A parancsnoki híd volt az egyetlen hely, ahol végezhetett magával. Ott nyugodtan szétloccsanhat az agyveleje, és amikor a teste élettelenül a fedélzetre zuhan, csak egy kicsit fogja összekenni a fedélzetet a vére, amit könnyen le lehet mosni.

Amint befejezte a művét, a kapitányt a hídra hívják. Valószínűleg eléggé pipa lesz a fedélzeti tisztre, amiért nem vette észre, hogy mire készült az a szegény, vak, buggyant agyú százados, és amiért nem állította meg. Utána viszont MacGregor újra világosan kezd majd el gondolkodni, mint egy jó kapitány. A légénységet semmiképpen nem akarja majd felzaklatni. Leküld majd valakit egy matrachuzatért, valami zsinórért és valami nehezékért (például pár ötcolos lövedékért), a testét és a lövedékeket a matrachuzatba helyezi, és leengedik a fedélzetre.

MacGregor talán még egy zászlót is rakat a matrachuzatra (utóbbit pedig a fedélzethez kötteti, nehogy elhagyják a testét). Végezetül

pedig több mint valószínű, hogy felolvassa a tengeri temetésekkor szokásos episzkopális liturgia szövegét.

Azután pedig kiadja a „Süllyedni!” parancsot, és a *Pickerelel* elmerül a habokban.

A hajónaplóban majd lesz egy bejegyzés: *Edward J. Banning tengerészgyalogos százados, eltemetve 1942. január 14-én, 05.00-kor, aztán még lejegyzik a koordinátákat is.*

Egyesek persze úgy vélekedtek az öngyilkosságról, hogy azt csupán a gyávák választják, így kerülve ki az élet kemény megpróbáltatásait. Banning maga is elég sokáig morfondírozott ezen, és arra a következtetésre jutott, hogy ez a fajta vélekedés az ő esetében nem állta meg a helyét.

Őt nem a vaksággal együtt járó kellemetlenségek zavarták igazán. A kellemetlenségekhez – a világtalan élet nehézségeihez, mint például ahhoz, hogy az ételt állandóan a képére kente, vagy hogy nem tudta megnézni, hogy rendesen kitörölte-e a seggét, meg hogy állandóan nekiment valaminek – idővel talán hozzá tudott volna szokni.

A vakságban az volt a legrosszabb, hogy túl sok ideje maradt a gondolkodásra. A gondolkodás pedig már-már az örületbe kergette.

Például sokat gondolt Ludmillára.

Ludmilla, „Milla” volt az egyetlen nő az életében, akit igazán szeretett. Ő pedig otthagyta a sanghaji rakparton, amikor Cavite-be kellett repülnie a 4. tengerészgyalogosok előretolt egységével. A japánok betörték Sanghajba, és Milla talán már meg is tette azt, amit neki is meg kell tennie, ha semmit sem fog látni, amikor leveszi a szeméről a kötést.

Tudta, hogy már megfordult a dolog Milla fejében. Egyszer, amikor egymás mellett feküdtek az ágyban, Milla elmondta neki, hogy egy alkalommal, még mielőtt találkoztak, kévésen múlt, hogy megtegye, mert nem akart beállni kurvának, és mert egy kicsit sem félt a haláltól. Biztosan eszébe jutott a dolog, amikor a japánok végighajtottak a folyóparti töltésen. Sanghajban nem maradt túl sok választása egy fehérorosz nőnek. A legtöbbjük valamelyik japán tiszt ágyasa lett. Milla számára még mindig sokat jelentettek azok a szavak, hogy „tisztesség”, „büszkeség” és „szégyen”, és valószínűleg úgy döntött, hogy a halál még mindig jobb választás, mint a megáláztatás, amit egy japán tiszt kurvájaként kellett volna elviselnie.

Milla sok mindent megélt már. Átvészelt egy forradalmat, és az, amit elmondott Banningnek abból, ami Szentpéterváron történt – az általa ismert világ darabokra hullott –, nem sokban különbözhetett

attól, ami Sanghajban történhetett az emberekkel, amikor a japánok megérkeztek.

Milla gyakorlatias nő volt. Biztosan tudta, hogy annak az esélye, hogy újra összekerüljön azzal a férfival, aki tizennyolc órára a férje lett, azzal az amerikai tengerészgyalogos férfival, aki elment megvívni egy reménytelennek tűnő háborút, gyakorlatilag nulla volt.

Minden bizonnyal úgy tekintett arra a tizenegy szép hónapra, amit együtt töltöttek el, mint egy röpke, boldog közjátékra szomorú és ijesztő életében.

Rádásul arról még csak nem is tudhatott, hogy Edward J. Banning megvakult.

„Tartok tőle, százados, hogy a trauma, amely a látóidegét érte, olyasvalami, amiről átkozottul keveset tudunk. Az nyilvánvaló, hogy a trauma elég súlyos volt ahhoz, hogy elveszítse a látását, de úgy tűnik, hogy nem sérült meg, és nem is pusztult el odabent semmi, úgyhogy a reményt nem szabad feladni. Azt sajnos, nem tudom, hogy a vaksága idővel elfog-e múlni, vagy sem. Ezen a területen egyszerűen nem rendelkezünk elég tapasztalattal. Igazából egyik sem lepne meg. Mindenesetre, két vagy három hét múlva már valamivel többet fogunk tudni.”

Ha az a szarházi tényleg azt hitte volna, hogy reális esély van rá, hogy a „vaksága idővel el fog múlni”, akkor nem tették volna fel a *Pickerelre*. A 4. tengerészgyalogosokra bízta a Corregidor-erőd védelmét. Szükségük volt az ezred hírszerző tisztjére, persze nem vakon.

De elküldték, és az ezredes jóváhagyta a hazaszállíttatását a *Pickerellel*. Ami Banninget illette, ez mindent elmondott.

Tudta, hogy mi lesz a következő lépés. Hazaviszik az Államokba, valószínűleg a San Diegó-i Haditengerészeti Kórházba. Ott aztán megtesznek érte minden tőlük telhetőt. Utána adnak neki egy fehér botot, a nyugalomba vonultatásáról szóló parancsot, végezetül pedig leszázalékolják. Százszázalékos rokkanttá nyilvánítják. Aztán a Veterán Szövetség gondjaira bízák, amíg meg nem tanulja, hogy hogyan kell manőverezni fehér bottal, vagy esetleg vakvezető kutyával.

Még ezt is el tudná viselni, csak ne lenne ennyi ideje Millára gondolni, meg arra, hogy vajon mit csinálhat éppen.

Végül arra a következtetésre jutott, hogy Milla, a Tengerészgyalogság és a szeme világa nélkül képes lenne élni, de a három dologról egyszerre semmiképpen sem tudna lemondani.

Persze, ha felmenne a parancsnoki toronyba, levinné a kötését, és látna valamit, akkor egészen más lenne a helyzet. Akkor sem len-

ne az ezredével, de legalább azt tehetné, amire egész felnőtt életében készült: tengerészgyalogos-tisztként szolgálhatna egy háborúban. Akkor legalább tehetne valamit Milláért is – persze fogalma sem volt, hogy mit.

Banning megnyomta a .45-ös félautomata Colt kockamintás, kerek, acél tárkioldó karját. A tár a pisztoly markolatából a kezébe csusszant. A fegyvert óvatosan az ölébe fektette, aztán a hüvelykujjával egymás után kitologatta a lőszereket a tárból, és egyesével a vízhatlan zubbony oldalsó zsebébe tette. Hét lőszer lapult a zsebében.

Egy lőszert kivett a zsebéből, behelyezte a tárba, aztán a tárat visszatolta a pisztoly markolatába, egészen addig, amíg nem hallotta a halk kattanást, ami azt jelentette, hogy a tár a helyére került. Aztán teljesen hátrahúzta a Colt szánját, aztán hagyta, hogy a rugó a helyére rántsa, de továbbra is rajta tartotta a kezét.

Úgy érezte, hogy a lőszer nem került a helyére. A hüvelykujjával megtapogatta a fegyvernek azt a részét, ahol a szán a tokkal találkozott. A felületet nem érezte simának. Óvatosan előretolta a szánt, ami ettől a helyére kattant.

Bebiztosította a revolvért, felállt, a derékszíjába dugta, aztán ráhúzta a zubbonyát.

Banning óvatosan haladt a vécétől a parancsnoki toronyba vezető létrához. Miután sikerült kitapogatnia az egyik létrafokot, erősen megragadta. Kitapasztalta, hogy ha valaki volt a létrán, akkor az acélszerkezet valamelyest beremegett.

Most rajta kívül senki sem használta létrát, úgyhogy felmászott rajta.

– Jó reggelt, uram – szólította meg valaki.

– Reggelt – felelte Banning mosolyogva, miközben megpróbálta kitapogatni a parancsnoki hídra vezető létrát.

Ezúttal már érzett egy kis remegést, úgyhogy a létra szélére csúszott.

– Elnézést, százados – szólalt meg egy pironkodó hang. – Ha tudom, hogy...

A kölyök leheletén érződött a mentolos rágógumi szaga.

– Semmi gond, fiam – mondta Banning atyáskodó hangon. Megismerte a sorállományú fiatalember hangját.

A létra elé lépett, és elindult felfelé. Addig mászott, amíg a feje el nem érte a búvónyílást, és meg nem érezte a friss, tengeri levegő szagát.

– Engedélyt kérek a hídra lépni, uram – mondta.

– Jöjjön csak, százados – mondta egy hang, amelyet Banning az egyik fiatal altiszt hangjával azonosított.

Banning kikecmergett a hídra a búvónyíláson át, felállt, és a karját előrenyújtva, megpróbálta kitapogatni a rekeszfalat. Amikor az ujjai megérintették, előrelépett, aztán megfordult, és nekitámaszkodott. Azután nagyot szippantott a friss, tiszta levegőből.

– Jó reggelt – mondta Banning.

Három hang viszonzta a köszönését. Mindhárom hang tulajdonosa előtte állt. Kis szerencséivel talán előre fognak nézni, amikor eljön az ő ideje.

Banning levette hosszúkás sapkáját, és a vízhatlan zubbonya zsebébe dugta.

Aztán a nadrágja zsebéből elővett egy borotvapengét, majd a tarkójához nyomta.

Sokkal könnyebb volt átvágni a gézkötést meg a ragtapaszt, amellyel rögzítették, mint amire számított. Érezte, ahogy a géz leesik a fejéről az arca előtt. Elkapta, összegyűrte, aztán pedig átnyúlt a rekeszfalon túlra, és elejtette.

Már csak a két gézlap maradt, amelyet vazelinnel tapasztottak a szemhéjára. Az orvos szerint erre azért volt szükség, hogy egyáltalán ne érje fény a látóidegeket, hátha az valamilyen módon segíti az idegsejtek természetes regenerálódását.

A *Pickerele* gyógyyszerész-segédje minden nap lecserélte a vazelinnel átitatott gézlapokat, aztán pedig gézt tekert Banning fejére, amit ragtapasszal rögzített.

Banning megfogta a két gézlapot, és egy mozdulattal lerántotta.

Hirtelen megborzongott, majd felmordult.

A gézlapokat eltávolította, de semmit sem látott.

Végérvényesen megvakult.

Egy pillanatra kiment a lábából az erő. Megborzongott.

Egyszerűen az arcom elé teszem a kezem, lemegyek, és azt mondom, hogy valamibe beleakadt a kötés, és leszakította.

A francba az egészszel! Most már ne szarj be, Banning! Megtetted, ami tőled tellett, és vesztettél.

Benyúlt a vízhatlan zubbonya alá, és megfogta a .45-ös markolatát. Az Egyesült Államok Tengerészgyalogsága szabályait követve, amely szerint addig senki sem tehetette az ujját a ravaszra, amíg nem állt készen a tüzelésre, a mutatóujját előrenyújtotta a fegyver szánja mentén, aztán kibiztosította a revolvért.

Aztán rátette az ujját a ravaszra.

Mi Atyánk, ki vagy a Mennyeekben, adj nekem bátorságot, hogy meg tudjam tenni...

Banning csak ekkor döbbsent rá, hogy ki sem nyitotta a szemét. Megszokta, hogy a vazelines gézlap miatt mindig behunyva kellett tartania.

Nagy nehezen sikerült kinyitnia a szemét.

Bassza meg! Semmi. Semmi, csak valami halvány derengés az egyik oldalon. Remek. Nem száz-, hanem csak kilencvenkilenc százalékos vak vagyok.

Mi Atyánk, ki vagy a...

A karórám foszforeszkáló mutatói! A nyomorult mutatók derengését látom!

Banning százados elvette az ujját a pisztoly ravaszáról.

Lassan kezdett körvonalaazódni előtte a rekeszfal felső széle, felette pedig három halvány, de mégis határozott sziluett: a fedélzeti tiszt, a parancstovábbító, meg még egy tiszt, aki távcsővel kémlelte a tengert.

Banning százados újra bebiztosította a Coltját, kihúzta a kezét a vízhatlan zubbonya alól, aztán fáradtan és erőtlenül a rekeszfallnak dőlt.

Hirtelen úgy érezte, hogy azonnal könnyítenie kell magán.

– Engedélyt kérek lelépni, uram.

– Engedélyt megadom – mondta a fedélzeti tiszt automatikusan, aztán rádöbbsent, hogy Banning csak pár perce lépett a hídra, úgy-hogy rákérdezett a dologra. – Csak nincs valami baj, Banning százados?

– Nincs semmi baj, köszönöm – mondta Banning. – Minden a legnagyobb rendben.

A parancsnoki torony fényei bántották a szemét. Könnybe lábadt a szeme, úgyhogy becsukta. Becsukott szemmel is könnyedén le tudott menni a létrán.

Kis szerencsével talán elér a vécére, mielőtt a hólyagja cserben-hagyja, és telepisálja a gatyáját. Akkor besétál a kapitány kabinjába, felkelti Vörös MacGregort, és elmondja neki, mi történt. Egy kis szerencsével talán sikerül visszacsempésznie a pisztolyt a szekrénybe, mielőtt MacGregor felébred.

X.

(Egy)

Kalifornia, San Francisco

1942. január 14., 09.15

A Pacific & Far East Shipping Inc. (P&FE) igazgatótanácsa elnökének irodája a vállalati épület tizedik emelete délnyugati sarkában kapott helyet. Színezett síküveg ablakai az öbölre és a hídra néztek. A falra egy két és fél méterszer három és fél méteres világtérképet erősítettek. Minden reggel, pontban hat órakor, az éjszakai műszak vezetője – mielőtt befejezte a műszakját – felment a harmadik emeletről, és az éjszaka történt fontosabb eseményekről készült napló egyik másolatát az elnök hatalmas, tizenkilencedik század eleji, ezért már-már antiknak mondható mahagóniasztalára tette. Aztán a térképhez lépett, és kis figurákat kezdett el tologatni rajta.

A mágneslapra erősített figurák a Pacific & Far East Shipping Inc. hajóit voltak hivatott jelképezni: tartályhajókat, személyszállító hajókat és a legkülönbözőbb méretű teherhajókat. Összesen hetvenkét figura volt a térképen, méghozzá azon a helyen, ahol a legutolsó jelentések szerint a hajók tartózkodtak. Valamivel több mint egy hónappal azelőtt még nyolcvanegy hajó pozícióját kellett bejelölni a térképen.

Most viszont kilenc figura – hat 11 600-23 500 tonna súlyú kis szigetközi teherhajó, két 39 400 tonnás teherhajó és egy 35 500 tonnás tartályhajó – a térkép bal alsó sarkában volt, mintha csak az Indiai-óceán ausztrál partjainál horgonyoztak volna. Nyolcat japán tengeralattjárók süllyesztettek el, a kilencedik, a *Pacific Virtue* nevű tartályhajóból éppen repülőbenzint fejtettek át Pearl Harbournál, amikor a japánok lecsaptak.

Fleming Pickering asztala mellett egy mahagónikeretbe helyezett, másfél méter átmérőjű földgömb állt, amelyet még az 1860-as években készített egy mesterember. Az íróasztal mögött két üveg-

szekrény volt, benne nagyméretű, finoman kidolgozott hajómodellekkel. Az egyik a *Pacific Princess* klipper modellje volt (a néhai Hezikiah Fleming kapitány hajója), a maga idejében a San Francisco-Sanghaj gyorsasági verseny győztese, a másik pedig az 51 000 tonnás *Pacific Princess* nevű, kecses személyszállító hajóé, amely ugyanazon távon szintén sebességi rekordot állított fel.

A falitérkép szerint a *Pacific Princess* magányosan hajózott valahol Brisbane és San Francisco között, bízva 33,5 csomós²³ csúcsebességében, amely a rendelkezésére állt, ha el kellett menekülnie a japánok torpedói elől.

Fleming Pickering mérgesen, de kíváncsian nézett fel a munkájából, amikor meghallotta a magas sarkú cipő kopogását a parketán, amelyet jórészt eltakartak a remek (tizenhetedik századi), távolkeleti antik szőnyegek. Tudta, hogy nem a titkárnöje lehet az – az egyetlen személy, aki bejelentés nélkül is beléphetett az irodájába –, mert Mrs. Florian gumisarkú cipőt hordott. A tények tükrében azt kellett feltételeznie, hogy vagy a felesége lehet az, vagy pedig egy arcátlan idegen.

A felesége volt az.

Huszonnégy év házasság után, Fleming Pickering továbbra is szentül hitte, hogy a világ egyik legszebb és egyben legokosabb nőjét vette el feleségül. Elég okos volt ahhoz, hogy ne menjen bele abba az eleve értelmetlen csatába, amelyet a harminc feletti nők vívtak az öregedés ellen. A haja ősz volt, és amikor kifestette magát (amelyet gyakran meg is tett), nem úgy nézett ki, mint akire vakolókanállal kenték fel a púdert.

Leült az egyik karosszékre, Fleming Pickering íróasztalával szemben, hogy a férje alaposan szemügyre vehesse a combját és fekete alsószoknyáját.

– „Isten hozott szerény hajlékomban”, mondta a pók a légynek – mondta Fleming Pickering. – Minek köszönhetem a megtiszteltetést?

– Atyaisten!

– Beszélt hozzád? – viccelődött Flem Pickering. – Megnyílt az égbolt, és egy isteni hang azt dübörögte: „Menj a férjedhez!”

Patricia Pickering megrázta a fejét, és bár jelen körülmények között nem akart nevetni, mégis elnevette magát.

– Nem akartalak megzavarni a munkádban – mondta Patricia Pickering –, és ugye tudod, hogy nem is jöttem volna, ha nem...

---

²³ Kb. 60 km/h, *a ford.*

- Ne butáskodj – mondta Fleming Pickering. – Kérsz egy kávé?
- Most inkább egy dupla martinira vágyom.
- Ennyire nagy a baj?
- Legyen mégis inkább egy kávé – mondta Patricia Pickering.

Fleming Pickering a lábával háromszor megnyomott egy gombot, amelyet az íróasztala alá rejtettek. A kódolt üzenet Mrs. Flóriánnak szólt. Egy gombnyomás: *jöjjön be*. Két gombnyomás: *tüntesse el innen azt az idiótát bármi áron*. Három gombnyomás: *hozzhatja a kávé*.

- Az imént felhívott Ernie Sage – mondta Patricia Pickering.
- És? Mit akart a vén gazember?
- A *kis* Ernie hívott – javította ki Patricia Pickering.
- És mit akart?

Itt van. San Diegóban.

Fleming Pickering kíváncsian nézett a feleségére: várta a folytatást.

– Azt akarta, hogy váltsak be neki egy csekket – magyarázta Patricia. – Azt kérdezte, hogy nem ismerem-e valakit Diegóban, aki tudna neki ajánlani valami helyet, ahol ellehetne egy ideig.

– Ne haragudj, drágám – mondta Fleming Pickering –, de abból, amit eddig elmondtál, nem igazán érzékelem a probléma súlyosságát.

– Együtt van McCoyjal – mondta Patricia. – Emlékszel rá? Pick barátja Quanticóból. Találkoztál is vele.

– Nagyon is jól emlékszem rá – mondta Flem. – Na, és mit csináltak? Csak nem szöktek el hazulról?

Ez a probléma egyik része. Nincsenek összeházasodva.

– Az a kölyök egy igazi tengerészgyalogos. Csak úgy süt róla.

– Flem, én ezt nem találom viccesnek – mondta Patricia.

– Jaj, azért ez még nem a világ vége – mondta Fleming Pickering. – Nem ő az első rendes lány a világtörténelemben, aki ágyba bújt egy tengerészgyalogossal, mielőtt a frigyük megkötöttség volna Isten és a világ színe előtt.

Patricia egy roppant csúnya pillantást lövellt rá. Az arca pedig egészen kipirult.

– Hogy te milyen olcsó kis alak tudsz lenni – mondta, de közben mosolygott.

– Tudod, a tengerészgyalogosok különleges emberek – folytatta Flem Pickering. – Ami engem illet, remélem, hogy ami ennek a tengerészgyalogosnak sikerült, az sikerülni fog Picknek is. Hogy ő is ta-

lál magának egy olyan kedves lányt, mint Ernie. Az vesse rájuk az első követ, aki sohasem vétkezett.

– Kösz szépen – csattant fel Patricia.

– Drágám, nekünk ehhez az égvilágon semmi közünk – mondta Flem.

Mrs. Florian lépett az irodába, egy kis zsúrkocsit tolvaj magával, rajta egy ezüst kávékészlettel.

– Tetszik a ruhája, Mrs. Pickering – mondta.

– Akkor nem mondom magának azt, hogy egy ócska rongy, amit a gardróbom egyik elrejtett zugában leltem – mondta Patricia. – Tegnap vettem, és rögtön meg is igazítottam. Meglepő módon senkinek sem keltette fel az érdeklődését, neki pedig végképp nem.

– Ha fel akarod kelteni az érdeklődésemet, akkor nem kell mást tenned, mint beszélni ide egy szál semmiben – mondta Flem.

– A maga helyében én ezért bizony képen törölném – mondta Mrs. Florian, és kísért.

– Igenis *van* közünk hozzá, Flem – mondta Patricia.

– Ugyan mi?

– Elaine a legjobb barátom – mondta Patricia. – Ernie pedig majdnem olyan, mintha a lányom lenne.

– Elaine tud róla? – kérdezte Flem.

– Nem. Megkérdeztem Ernie-től. Azt mondta, hogy fel fogja hívni. Aztán meg megkért, hogy addig ne beszéljek vele, amíg össze nem szedi a bátorságát, hogy felhívja.

– Akkor ne beszélj vele.

– Azt hiszem, elutazom Diegóba, és beszélek vele, mint nagynénivel az unokahúgával – mondta Patricia.

– Azzal csak jól felnyomnád az agyát – mondta Flem.

– De szeretem, amikor így beszélsz! – csattant fel Patricia.

– Sikerült felkeltenem az érdeklődésedet, nem igaz? – felelte Fleming Pickering mit sem törődve felesége megjegyzésével.

Patricia belenézett a férje szemébe, felvonta a szemöldökét, aztán elfordította a fejét, előre hajolt, és töltött magának egy csésze kávé. Adott Flemnek is egy csészével, aztán hátradőlt a székében, és saját csészéjét két kezében fogva kortyolni kezdte a kávé.

Szerintem nagyon is lehetséges, hogy Ernie-nek szüksége van egy barátnőre – mondta Flem. – Ha viszont olyan érzése támad, hogy te is csak azt fogod neki mondani, amit az anyja, akkor leszeded, hogy mikor áll szóba veled.

Patricia a férjére nézett, de nem szólt egy szót sem.

– Emlékszem, hogy ifjú, jóképű tengerészgyalogos koromban, nem sokkal azután, hogy hazatértem Franciaországból, anyád veled is elbeszélgetett, még hozzá hosszasan arról, hogy miért nem akar kettesben hagyni velem. Attól félt, hogy megcsókollak, és elkapod a herpeszem.

– Miért is mondtam el neked – mondta Patrícia.

– De elmondtad. És tudod, hogy hol? – kérdezte Flem.

– Te gazember!

– Egy feledhetetlen szállodai ágyon, a Coronado Beach Hotel egyik lakosztályában, San Diegóban.

– Jól van – mondta Patrícia még mindig egy kissé mérgesen.

– És még a herpeszem sem kaptad el. Vagy igen? – mondta Fleming Pickering. – Ernie-nek sem lesz herpeszes a szája. Egyébként pedig pontosan úgy nem tudod lebeszélni Ernie-t arról, amit már úgyis eldöntött, mint ahogy anyád sem tudott lebeszélni téged arról, hogy elcsábíts.

– Gazember! – mondta Patricia. – Még hogy én csábítottalak el téged?!

Egymás szemébe néztek, és Patricia mosolygott.

– Akkor most mihez kezdjünk, Flem? – kérdezte egy pillanattal később.

– Az attól függ, hogy mit követtél el, mielőtt idejöttél?

– Megmondtam neki, hogy menjen be a San Diegó-i irodába, és ott rendezzük a csekket.

– Ez minden?

– Ez minden – felelte Patricia.

Fleming Pickering felvette az íróasztalán lévő három telefon egyikét, és közölte a központossal, hogy San Diegóval szeretne beszélni.

Amikor J. Charles Ansley, a Pacific & Far East Shipping Inc. San Diegó-i részlegének igazgatója felvette a kagylót a vonal másik végén, Fleming Pickering közölte vele, hogy egy bizonyos Miss Ernestine Sage hamarosan fel fogja keresni. Egy csekket szeretne beváltani. Váltsa be, aztán pedig intézze el az Amerikai Nemzeti Bank San Diegó-i fiókjában, hogy ezentúl a kisasszony bármikor be tudja váltani a csekkjeit.

– Van még valami, Charley – folytatta Fleming Pickering. – Kellene keresni neki egy helyet, ahol lakhatna. Egy kis házat, lehetőleg a tengerparton, de az sem baj, ha csak a tengerpartra néz az a ház.

– Jesszus, Flem – tiltakozott az igazgató. – Ez nem lesz egyszerű. Ez a város tele van tengerészekkel meg tengerészgyalogosokkal, és a

legtöbbjük, legalábbis a tisztek, magukkal hozták a családtagjait is.

– Jó. Akkor keress neki egy kis házat, lehetőleg a tengerparton, de az sem baj, ha csak a tengerpartra néz, és egy olyan helyet is keress, ahol a kisasszony együtt lehet egy gyakran a városban éjszakázó vendégével anélkül, hogy számára kínos kérdésekre kellene válaszolnia.

– Még jó, hogy tudom rólad, hogy nem szoktál félrelépni, Flem – mondta az igazgató –, mert különben...

– A fiatal hölgy, te mocskos fantáziájú vénember, olyan, mintha a lányunk lenne. Egy ifjú tengerészgyalogos-tisztet látogat meg Diegóban. Nem tudom, hogy meddig marad.

– Nem lesz könnyű megtalálni azt a házat.

– Tégy meg mindent, amit kell, Charley – mondta Fleming Pickering. – Használd azt a remek taktikai érzéked, meg a ravaszságod. Aztán hívj vissza.

Amikor letette a telefonkagylót, a feleségére nézett. Hátradőlve figyelte a férjét, és az ujjbegyeivel dobolt.

– Kész – mondta Fleming Pickering.

– Remélem, nem csinálunk valami ostobaságot.

– Én is – mondta Flem.

Patricia megvonta a vállát, és felállt a székéből.

– Hol leszel úgy egy óra körül?

– Valószínűleg itt – felelte Fleming Pickering.

– El kell intéznem még pár dolgot – mondta Patricia. – Aztán pedig, gondoltam, felugrok a lakásra. Mondjuk úgy egy óra körül.

– Ó – mondta Fleming Pickering.

– Persze nem szeretném, ha miattam kellene félbeszakítanod valami fontos dolgot – mondta Patricia.

Flem most egy másik telefon kagylójáért nyúlt.

– Mrs. Florian – mondta. – Ha lenne valami a naptáramba írva egy és három óra között, akkor azt tegye át egy másik időpontra.

Letette a telefont.

– Volt idő – mondta Patricia –, amikor az egész délutánt kivetted.

– Ha kell, akkor visszaszólok neki.

– Hencegő – mondta Patricia Pickering, és kísértalt az ajtón.

(Kettő)

A Haditengerészet pensacolai légibázisa

1942. január 18.

Ha valaki megkérdezne egy repülőt, hogy létezik-e „született” pilóta, azt a választ fogja kapni, hogy nem. Aztán jön a magyarázat, hogy az emberállat arra van teremtvé, hogy előre, hátra, jobbra és balra mozogjon, miközben az egyik lába végig valami szilárdon marad. A repülőgépek viszont egészen más közegben közlekednek, olyasvalamiben, ami sokkal inkább hasonlít az óceánra, mint a szilárd talajra a talpuk alatt. És a mozgásuk is inkább olyan, mint egy halé, és nem olyan, mint egy emberé. Ezért aztán a repülőgép-vezetés nem jön „magától”. A pilótának meg kell tanulnia, hogyan mozogjon a tengernyi levegőben.

A repülők azt is el fogják mondani, hogy noha repülni nem sokkal nehezebb, mint biciklizni, a repülőgép-vezetéshez szükséges, hogy az ember szem-kéz koordinációja jó legyen. Azt pedig meg kell tanulni. Gyakran előfordul például, hogy az embernek a két kezével két különböző dolgot kell végezni egyszerre. Közben pedig az ember lábával megint valami mást kell csinálnia.

Például egy emelkedő fordulóhoz egyszerre kell hátra és oldalra mozdítani a botkormányt (amelynek manapság széles körben elfogadott neve – az eredetileg szleng kifejezés után – a joystick) az ember lábai között, mialatt lábbal a megfelelő erővel kell taposni az oldalkormány pedáljait. A mozdulatok pontos elvégzése közben a pilótának figyelnie kell a gép állását a horizonthoz képest; és ugyanakkor figyelnie kell a repülési sebességre, a függőleges sebességre, valamint a motor működését és állapotát ellenőrző műszerekre.

Szinte kivétel nélkül minden pilóta azt mondja, hogy az első alkalommal, amikor az oktatópilóta (OP) átengedte nekik a gép irányítását, összevissza repültek.

Gyakran azt is hozzátesszik, hogy a tejfelesszájú pilótajelöltek gyakran „túlkormányozzák” a gépet, ami azt jelenti, hogy sokkal nagyobb erőt fejtenek ki a botkormányra és az oldalkormány pedáljaira, mint kellene. Ettől persze a gép vagy meredeken zuhanni, vagy emelkedni kezd, vagy éles szögben oldalra dől... vagyis összevissza repül.

Az egészét tovább nehezíti, hogy a tejfelesszájú pilótajelöltek nincsenek hozzászokva ahhoz, hogy úgy vezessenek repülőgépet, hogy közben az egyik oldaluk a gép falának préselődik, vagy belelapulnak az ülésbe, vagy éppen előredőlnek.

Minden pilóta egyetért vele, hogy az első repülés meglehetősen nagy traumával jár. De idővel – valakinek több, valakinek kevesebb időre van szüksége, ami legtöbbször az oktatópilóta rátermettségétől függ –, a pilótajelöltek végül mégis megtanulják, hogyan kell repülőgépet vezetni (van, akinek soha nem sikerül), és fokozatosan elsajátítják azt a tudást, ami ahhoz kell, hogy gond nélkül repüljenek a géppel, és gond nélkül uralják a testüket. A végére már nem szédülnek annyira, nem veszítik el a tájékozódási képességüket, és nem émeltyegnek.

Ugyanúgy, mint a kerékpározást – mondják a pilóták –, a repülőgép-vezetést is meg kell tanulni, méghozzá egy gyakorlott oktatópilóta mellett, aki le nem veszi róla vigyázó szemét. A legjobb eredményt akkor lehet elérni, ha az ember sokat gyakorol, és ad magának elég időt, hogy szépen, lassan fejlődjön.

Aztán, miután a repülős mindezt alaposan elmagyarázza, a pilótajelöltek arcára gyakran kiül a tanácstalanság, majd megszólal egy nagyokos:

*Aha, de én emlékszem egy kölyökre, aki Pensacolába ment (vagy a Randolph repülőtérré, vagy máshova)... az oktatópilóta egyszerűen nem akart hinni neki. Azt gondolta, hogy a kölyök úgy ment az alapképzésre, hogy előtte már repült pár száz órát, és hogy csak tettet, hogy kezdő... mert amikor beült a gépbe, úgy repült, mint aki mögött már legalább három- vagy négyszáz óra van. Semmivel nem volt gondja. Még akkor sem jött zavarba, amikor az oktatópilóta megpróbálta megkavar-
ni. Átadta neki a gépet, a kölyök meg simán egyenesbe hozta. Pontosan tudta, hogy hol van. Persze csak erről az egy kölyökről hallottam. Egy alacsony kölyök volt (vagy magas, vagy átlagos). Nem ugrik be a neve. De egyszerűen tudta, hogy kell repülni. Már csak azt kellett neki elmagyarázni, hogy a propeller azért forog, mert az a dolga, meg ilyenek.*

James L. Carstairs tengerészgyalogos százados az összes ilyen és ehhez hasonló sztorit hallotta már, aminek a lényege az volt, hogy volt egy fickó – tízezerből vagy százezerből egy –, akit a végtelenül bölcs anyatermészet megajándékozott a repülés tudományával, azaz a tudással, amit mások csak rengeteg idő elteltével és csak komoly erőfeszítések árán tudtak elsajátítani.

De amíg fel nem vitte Malcolm S. Pickering hadnagyot egy kis szokatlan repülésre az egyik N2S²⁴-ben, soha nem találkozott ilyen emberrel.

---

²⁴ Stearman N2S, nyitott, kétüléses, kétfedelű gyakorlógép, amelyet a jobb látathatóság kedvéért sárgára festettek, és „Kadét”-nak neveztek el. De, csakúgy,

Carstairs századost feldühítette, de nem lepte meg, amikor megtudta Pickering és Stecker hadnagy szolgálati lapjából, hogy egyikük sem vett részt „szoktató repülésen”, mielőtt Pensacolába küldték őket.

A „szoktató repülés” kifejezésnek vajmi kevés köze volt ahhoz, amit a valóságban jelentett. Főleg azért találták ki, hogy kirúghasanak pár haditengerészeti pilótajelöltet a programból. Ha a szolgálati szabályzatot betartották volna, akkor a két hadnagyocskát, akit a kegyetlen sors az útjába sodort, el kellett volna küldeni a „szoktató repülésre”, még mielőtt Pensacolába mennek. Persze megfeleltek volna a „vizsgán”, mert különben nem küldték volna őket Pensacolába.

Sokkal több értelme volt felvinni a pilótajelölt urakat egy kis próbarepülésre – amely során az oktatópilóta mindent megtett, hogy halálra rémítse és/vagy meghányassa a jelöltet –, hogy még Pensacola előtt eldönthessék, hogy valóban pilóták akarnak-e lenni, és hogy fizikálisán képesek-e megbirkózni a repüléssel járó fizikai és pszichikai terheléssel. Így aztán már a képzés előtt ki lehetett szórni azokat, akik nem gondolták komolyan a repülést, vagy akikről kiderült, hogy alkalmatlanok rá. Ezzel a módszerrel rengeteg pénzt és időt takarítottak meg.

A hadnagy urak ezen a szűrőn is átestek valahogy. Először is egyiküket sem lett volna szabad Pensacolába küldeni, az pedig, hogy még a kötelező szoktató repülésen sem vettek részt, teljes mértékben természetellenes volt. Carstairs százados rájött, hogy két módon lehetett a csorbát kiköszörölni. Először is ír egy előterjesztést, amelyben kéri, hogy a fent nevezett hadnagyok vegyenek részt szoktató repülésen. Aztán legépelteti egy írnökkel, elküldi Mainside-ba, és megvárja, hogy a bürokratikus gépezet elvégezze a dolgát. Az legalább egy vagy inkább két hétig tartana. De be is rakhatná a hadnagy urakat a Pontiak sportkocsijába, kikocsikázhatna velük a saufleyi repülőtérré, és elvihetné őket egy körre a Sárga Veszedelemmel.²⁵

Stecker hadnagy ment fel először. Carstairs százados a hátsó ülésre ültette, majd beállította a visszapillantó tükrét, hogy láthassa Stecker arcát, aztán pedig felszállt. Elhagyta Sausfield repülőterét, elrepült egészen az US 98-as főútig, Florida és Alabama határáig. Ott felemelkedett 2400 méterre, és csinált pár műrepülő

---

²⁵ mint a Haditengerészet másik, saját gyártmányú oktatógépét, az N3N-t, a leg-többen úgy hívták: a „Sárga Veszedelem”.

figurát a Sárga Veszedelemmel – közben persze gyakran belenézett a tükörbe, mert kíváncsi volt Stecker hadnagy reakcióira.

Amit Stecker arcán látott, az maga volt az eltökéltség csúcsa. Az arca időnként holtápadttá vált; nagyokat nyelt, és állandóan az ajkát nyalogatta. Egyébként pedig zord ábrázattal bámult maga elé, mintha csak attól félt volna, hogy belehal, ha oldalra néz.

De a szemét nem csukta be, hogy tudatából kirekessze az iszonyatot, amit a szoktató repülés jelentett a számára, és nem fordult fel a gyomra sem. Jobban belegondolva, Carstairs százados nem is várt más reakciót. Stecker fiatal volt, a kondíciójára pedig egy rossz szót sem szólhatott. De ami még ennél is nagyobb súllyal nyomott a latba: West Pointban végzett. Mivel ő maga Annapolisban végzett, Carstairs hajlott rá, hogy elismerje, a fegyelemre való nevelésben az Egyesült Államok Hadserege Akadémiája valószínűleg majdnem olyan jó munkát végzett, mint az Egyesült Államok Haditengerészeti Akadémiája. Ez azt jelentette, hogy akaraterejének köszönhetően Stecker nyitva tudta tartani a szemét, és meg tudta állni, hogy hányja el magát.

Negyven perccel azután, hogy Carstairs százados felszállt – ebből fél órát műrepülő figurák demonstrálásával töltött –, a Sárga Veszedelmet egyenesbe kormányozta. Aztán utasította Stecker hadnagyot, hogy tegye a lábát az oldalkormány pedáljaira, fogja meg a botkormányt, és „kövesse le” Carstairs mozdulatait, hogy legalább valamilyen elképzelése legyen arról, hogy milyen mozdulatokra van szükség az emelkedéshez, a süllyedéshez, illetve a gép jobbra, illetve balra történő döntéséhez.

Stecker hadnagy szoktató repülése egy perc híján egy órán át tartott. Amikor Carstairs elgördült a Sárga Veszedelemmel arra a helyre, ahol Pickering hadnagynak kellett várnia a sorára, meglátta a nyugodtan falatozó Pickeringet.

A vendéglátós vállalkozóknak engedélyezték, hogy saufleyi, a correyi és a chevalieri repülőtér repülőgép-állóhelyei környékén járkaljanak fel-alá, és szendvicseket adjanak el a repülőgép-szerelőknek és a földi személyzetnek. Pickering nyilván vett magának valami harapnivalót.

Amikor közelebb ért, Carstairs százados döbbenten konstataulta, hogy Pickering osztrigás szendvicset evett, ami kb. nyolc olajban sült, pokolian csípős Tabasco szósszal leöntött osztrigából állt, amiket egy hosszú, puha zsömlébe tettek. Nem éppen olyan étel volt ez, amit bölcs dolog lett volna elfogyasztania annak, aki éppen egy olyan gépre készült felszállni, amelynek pilótája várhatóan vad mű-

repülő mutatóványokat fog bemutatni. De Pickering még tovább feszítette a húrt. Az osztrigás szendvicset fél liter csokoládés tejjel öblítette le.

Carstairs százados biztosra vette, hogy Pickering hadnagy tele fogja hányni a Sárga Veszedelmet. Persze ennek is megvolt a pozitív oldala. A pilótajelölt szélirányban ült az oktató mögött, úgyhogy Pickering gyomrának tartalma nem érhetett el.

Ráadásul, ha kidobja a rókabőrt, Pickering megtanulja, hogy egy pilótának alaposan át kell gondolnia, hogy mit lehet repülés előtt, és mit nem. Abból, hogy majd ki kell takarítania maga után a Sárga Veszedelmet, két további dologra is fény derülhet: először is arra, hogy az első lecke mennyire fontos, másodszor pedig arra, hogy Malcolm Pickering mennyire elszántan akar haditengerész repülőssé válni.

– Ha befejezte az evést, Pickering, akkor szálljon be – mondta Carstairs százados.

Pickering hadnagy a szájába gyúrte az utolsó darab osztrigás szendvicset is, leöblítette a maradék csokis tejjel, aztán bemászott a Sárga Veszedelem hátulsó ülésébe.

Carlson százados ugyanabba az irányba repült, mint Steckerrel. Amint a Florida-Alabama határ közelébe ért, jobbra-balra döntötte a gépet. A tükörben látta, amint Pickering hadnagy szemöldöke felszalad a meglepetéstől.

Aztán Carstairs hátrarántotta a botkormányt, amitől a Sárga Veszedelem meredeken emelkedni kezdett. Végül a tehetetlenség legyőzte a gyorsulást, és a gép sebessége azon bizonyos érték alá csökkent, ami szükséges lett volna ahhoz, hogy felhajtóerő jöjjön létre. A Sárga Veszedelem „átesett”, ami azt jelentette, hogy hirtelen zuhanni kezdett a föld felé.

Carstairs százados újból belepillantott a tükörbe, és meglátta Pickering arcát, ami csak úgy ragyogott.

Carstairs kihozta a gépet a zuhanásból; a Sárga Veszedelem orrát enyhén előredöntötte, de éppen csak annyira, hogy a gép felgyorsuljon arra a sebességre, amely szükséges volt ahhoz, hogy a levegőben tudjon maradni. Aztán hirtelen leborított a Sárga Veszedelmet balra, és zuhanórepülésbe kezdett.

Pickering gyomra erősebbnek bizonyult annál, amit Carstairs százados feltételezett. De a „vulkánkitörés” nem maradhatott el. Vagy akkor fog feltörni az osztriga, amikor felhúzza a gépet, vagy amikor megcsinál pár orsót. Amint eléri az emelkedés csúcát, fejre állítja a Sárga Veszedelmet.

Amikor megkezdte a hátonrepülést, belenézett a tükörbe, hogy megnézzze, miként reagál az utasa. Az utasa arca olyan volt, mint egy kisgyermeké, aki a vártnál sokkal több ajándékot talált a karácsonyfa alatt. Fülig ért a szája, és boldogan és lenyűgözve szemlélte a feje tetejére állított világot, amelyet akkor látott először.

Az ez után következő tizenöt perces légi bemutatótól nemcsak hogy nem fordult fel Pickering hadnagy gyomra, de még az a karácsonyi vigyor sem tűnt el a képéről. Sőt, ha lehet, akkor az egyre vadabb manőverektől egyre szélesebben vigyorgott.

Carstairs százados kénytelen volt beismerni, hogy rosszul ítélte meg ezt a fiatalembert. Egyenesbe hozta a Sárga Veszedelmet, és utasította Pickering hadnagyot, hogy kövesse le a mozdulatait. Egy pillanattal később finom ellenállást érzett a botkormány és az oldalkormány pedáljainak mozgatása közben. Ebből tudta, hogy Pickering rátette a lábát a pedálokra, a kezét pedig a botkormányra.

Carstairs föl-le mozgatta a gépet, aztán egyik oldaláról a másikra döntötte, végül pedig meredek fordulóba. Ekkor érzékeny keze, amellyel a botkormányt kezelte, megsúgta neki, hogy Pickering abahagyta a lekövetést. Már nem érezte azt a finom ellenállást.

Ez az arrogáns gazember unatkozik; levette a kezét a botkormányról. Azt hiszi, hogy sétatrepülésen van!

Újabb meredek emelkedőfordulóba kezdett, ezúttal balra, azután levette a lábát az oldalkormány pedáljairól, és elengedte a botkormányt is.

Az elképzelései szerint a Sárga Veszedelem addig fogja folytatni a manővert, amíg le nem csökken a sebessége, és át nem esik. És mivel az átesés pillanatában bal oldali irányba fog haladni, nem fog egészen átesni, hanem balra fog csúszni. Kis szerencséivel elkezd pörögni is.

Az bizonyára felkelti majd Pickering hadnagy érdeklődését.

Azért figyelte a sebességmérőt. A gép sebessége egyre csökkent, s lassan elérte az átesési sebességet. Carstairs készenlétben állt. Időnként belenézett a tükörbe, mert várta, hogy mikor jelennek meg az aggodalom első jelei Pickering arcán. Az aggodalmat követi majd a döbbenet, azt pedig a rettegés.

Amikor a sebességmérő úgy 8 km/h-ra megközelítette az átesési sebességet, Carstairs százados először azt érezte, hogy a gép már nem emelkedik olyan meredeken, majd pedig, hogy a Sárga Veszedelem lassan kijön a fordulóból. Lenézett a lába között lévő botkormányra. Mozgott. Aztán lenézett az oldalkormány pedáljaira, és azok is mozdultak.

Egy pillanattal később a sebességmérő mutatója ismét emelkedni kezdett, és kicsivel ez után a botkormány újból megmozdult, s a gép folytatni kezdte a Carstairs által megkezdett manővert, de ezúttal nem emelkedett olyan meredeken, így gyakorlatilag szinte a végtelenségig képes lett volna tartani ezt az emelkedési szöget és sebességet.

Ez a mocskos gazember született pilóta, ráadásul nem is rossz. Reflexszerűen reagált, mintha csak a zsigereiben érezte volna, hogy a gép mindjárt átesik. Pontosan azt tette, amit kellett, hogy a levegőben tartsa a gépet.

Carstairs százados beleszólt a szócsőbe.

– Jól van, Pickering. Most forduljon vissza a repülőtér felé, és tegye le a gépet – adta ki az utasítást.

Ettől viszont már kiült Pickering hadnagy arcára a régen várt zavarodottság és aggodalom.

– Ha én magának parancsot adok, akkor maga azt mondja, hogy „igenis, uram” – mondta Carstairs.

– Igenis, uram – felelte Pickering hadnagy.

A Sárga Veszedelem 180 fokos fordulóba kezdett.

Meredek – gondolta Carstairs – *de sima.*

Tíz perc nyílegyenes repülés után láthatóvá váltak a saufleyi repülőtér leszállópályái. Nyolc vagy kilenc Sárga Veszedelem várt arra, hogy megkezdhesse a rárepülést.

– Uram – hallatszott Pickering hangja a szócsőben –, most mit csináljak?

– Tegye le, Pickering.

Egy pillanat csönd következett, majd Pickering megszólalt.

– Igenis, uram.

Pickering a Sárga Veszedelmet az előtte lévő gyakorlógép mögé kormányozta.

Carstairs végre talált egy hibát Pickering repülési technikájában. Egy kicsit túl közel kerültek az előttük lévő Sárga Veszedelemhez, mert Pickering túl későn vette vissza a gázt.

Ők következtek.

– Uram – szólalt meg Pickering ismét. – Soha életemben nem szálltam még le repülőgéppel.

– Akkor adjon bele mindent, hadnagy – felelte Carstairs. Amikor elérte a leszállópálya-küszöböt, Pickering rácsapott a gázkarra, és a Sárga Veszedelmet ide-oda döntögette, ahogy megpróbálta párhuzamosba állítani a gépet a leszállópályával.

Carstairsnek gyorsan kellett döntenie. Nagyon is lehetségesnek találta, hogy Pickering képes lenne letenni a gépet egy darabban, de akkor is túl későn kezdte meg a süllyedést.

Átveszem – hangzott Carstairs hangja a szócsőben. Előretolta a gázkart, megfogta a botkormányt, és rálépett az oldalkormány pedáljaira. Leírtak egy nagy kört.

Carstairs a gépet az előttük lévő Sárga Veszedelem mögé kormányozta, majd a beleszólt a szócsőbe.

– Úgy kell csinálni – magyarázta Pickeringnek –, hogy pont akkor szűnjön meg a felhajtóerő, amikor a szárnyat vízszintesbe állítja. Csak ez lehetőleg olyan három méter magasságban történjen, ne pedig harminc méteren.

Pickering hevesen bólogatott, jelezve, hogy érti, miről van szó.

A következő leszállási kísérleténél Pickering a leszállópályaküszöbtől olyan hatvan méterre tette le a Sárga Veszedelmet. Először az elülső futómű ért földet, azután egy pillanattal később a gép puhán a hátsó futóművére nehezedett.

Amióta Pickering beült a gyakorlógépbe, most először érződött rémület Pickering hangján.

– A földön nem tudom, hogy kell kormányozni!

– Átveszem – felelte Carstairs százados, és fékezni kezdett, majd bekanyarodott az egyik gurulópályára, és visszagördült a Sárga Veszedelemmel arra a helyre, ahol Stecker hadnagy várt rájuk.

Carstairs százados, megelőzve Pickeringet, kipattant az üléséből, aztán megállt a szárnytőnél, de úgy, hogy jól láthassa Pickering hadnagy arcát.

– Most higgyem el magának, Pickering, hogy azelőtt soha nem próbálkozott a repülőgép-vezetéssel?

– Igen, uram – felelte Pickering. – Százados, tudom, hogy rendesen eltoltam. De azt hiszem, hogy meg tudom tanulni.

Carstairs egyenesen Pickering szemébe nézett. Csak hosszú pillanatok múlva szólalt meg.

– Az igazság az, Pickering, hogy egyáltalán nem csinálta rosszul – mondta Carstairs, amitől Pickering arcára megkönnyebbült mosoly ült ki. – De tovább megyek. Bizonyos jelek... halvány, de mégis határozott jelek alapján azt kell mondanom, hogy nem lehetetlen, hogy maga született pilóta.

A megkönnyebbült mosoly helyét igazi örömmámorra utaló vigyor vette át.

– Köszönöm, uram.

– Keményebben kell majd dolgoznia, mint a barátjának, Steckernek – mondta Carstairs százados –, de ha rendesen fog tanulni, szerintem minden további nélkül el fogja végezni a kurzust.

– Köszönöm, uram – felelte Pickering teljes komolysággal. – Minden erőmmel azon leszek, hogy a lehető legjobb teljesítményt nyújtsam, uram.

Carstairs Pickering felé biccentett, azután leugrott a szárnytőről.

Malcolm Pickering hadnagy aznap másodszor lepte meg James L. Carstairs századost.

Fél nyolckor Carstairs százados a San Carlos Hotel bárjában üldögélt Lowell B. Howard tengerészgyalogos százados és neje, illetve Mrs. Martha Culhane társaságában. Arra vártak, hogy felszabaduljon egy asztal az étteremben. Nyolcra foglaltak asztalt.

Mellettük a bárpult előtti két bárshéz üres volt.

Két frissen zuhanyozott és borotvált hadnagy, Pickering és Stecker hadnagy lépett a helyiségbe.

– Jó estét, uram – mondta Pickering.

– Uram, foglalt ez a két shéz?

– Nem. Üljenek csak le. Mi úgylis mindjárt megyünk.

– Köszönöm, uram – mondta Pickering. – Hello, Martha.

– Hello, Pick – felelte Martha Sayre Culhane.

– Hadd mutassam be Dick Stecker hadnagyot – mondta Pickering.

– Hello – mondta Martha Sayre Culhane, és kezét nyújtott neki.

– Egy kicsit meglep, hogy ismeri Mrs. Culhane-t, Pickering – mondta Carstairs százados.

– Az anyám mutatott be minket egymásnak a golfpályán – mondta Martha.

Aztán bemutatták őket Howard századosnak és nejének.

– Itt vacsoráznak maguk is? – kérdezte Carstairs százados beszelgetést kezdeményezve.

– Igen, uram – felelte Pickering.

Megjelent a főpincér, és intett Carstairsnek.

– Az asztal előállt – mondta Carstairs. Aztán rátört a nagylelkűség. – Nézzék, úgy tűnik, hogy nagyobb asztalt foglaltattunk, mint amire szükségünk van. Volna kedvük velünk vacsorázni? Mostanában nem könnyű asztalt foglalni, és...

– Köszönöm, uram, de inkább nem – mondta Stecker hadnagy.

– Fogd be – mondta Pickering. – Igen, uram. Nagyon köszönjük a meghívást.

Martha Sayre Culhane-t nem nyugözte le Carstairs ötlete.

– Szerintem nem okoz nekik gondot az asztalfoglalás – mondta Martha Sayre Culhane. – Az urak ugyanis itt laknak a manzárdban.

Carstairs úgy vélte, hogy meglehetősen udvariatlanra sikeredett Martha megjegyzése. Azon tűnődött, hogy vajon mennyi ideje várhatott rájuk a nő a bárban, és vajon hány italt guríthatott le.

– Hát, nem lehet az olyan rossz, ha valakinek gazdag apja van – viccelődött Carstairs.

– Nem, uram. Csak egyszerű hadnagyok vagyunk, akik éppen most verik el a zsoldjukat – mondta Dick Stecker. – Az apám százados az Elliott Bázison.

– De az ő apja – mondta Martha Sayre Culhane, és fejével Pickering felé intett – a Pacific & Far East Shipping tulajdonosa.

Martha nyilvánvalóan ki nem állhatja Pickeringet – gondolta Carstairs. – *Vajon miért? Mi történhetett a golfpályán?*

– Ha jobban belegondolok, uram – mondta Pickering –, azt hiszem, hogy talán mégsem élnénk a meghívással. Köszönjük.

Carstairsnek semmi sem jutott az eszébe, amivel meg lehetett volna oldani ezt a roppant kínos helyzetet.

Biccentett Pickering és Stecker felé, aztán karon fogta Martha Sayre Culhane-t, és kivezette a bárból.

De az étterem bejáratánál a nő eltolta magától Carstairs, és elindult vissza a bárba. Carstairs most már biztosra vette, hogy a nő berúgott, és hogy botrányt akar csinálni. Utána sietett.

Martha Pickering vállára tette a kezét, Pickering pedig megfordult, és a nőre nézett.

– Valamiért – mondta a nő – maga kihozza belőlem a ribancot. Sajnálom. Kérem, vacsorázzon velünk.

Pickering vonakodott.

– Kérem, Pick – mondta Martha. – Bocsánatot kértem. Carstairsnek elég volt egy pillantás Pickering arcára, és tudta, hogy képtelen visszautasítani Martha Sayre Culhane-t. Aztán arra is rájött, hogy Pickering miért hozta ki belőle a ribancot. Martha roppant vonzónak találta Pickeringet, és jelen körülmények között nem tudta, hogy mihez kezdjen ezzel a vonzalommal.

Carstairs százados is csak nemrég jött rá, hogy ő maga sem tudja, hogy mihez kezdjen Martha Sayre Culhane-nel.

Carstairs Annapolisban ismerkedett meg Greg Culhane-nel. Greg három évvel alatta járt. Akkor lettek jó barátok, amikor Greg Pensacola-ba ment. Carstairs ott volt Sayre admirális házában, ami-

kor Greg eljegyezte Marthát, aztán pedig ő lett Greg esküvői tanúja is.

Azután pedig, hogy megérkezett az a bizonyos telegram a Haditengerészet titkárától, amely hivatalossá tette azt, amit Sayre admirálissal pár nappal azelőtt közölt a haditengerészeti vezérkari főnökhelyettes telefonon, gyakorlatilag családtaggá vált. A gyászmisén is együtt ült a családdal abban a kápolnában, amelyben Greg és Martha örök hűséget esküdött egymásnak.

Aztán Martha elkezdett körülötte meg a barátai körül lógni. Tapintatosságából azt terjesztették, hogy Marthát megnyugtatta, ha a tisztfelések társaságában lehet. Ebből egy szó nem volt igaz. Marthát a tiszt urak, és különösképpen James L. Carstairs tengerészgyalogos százados társasága nyugtatta meg.

Persze erre Sayre admirális is rájött, aki elbeszélgetett Carstairs századossal a dolgot illetően.

„Mrs. Sayre és jómagam nagyon örülünk, hogy ennyi időt és figyelmet szentel Martnára. Neki most egy barátira van szüksége, akiben megbízhat ebben az érzelmileg instabil és kiszolgáltatott állapotban.”

Carstairs akkor tudta, hogy az admirális minden bizonnyal komolyan gondolta azt, amit mondott. De arra is gondolt, hogy az admirális talán azt akarta neki mondani, hogy *„Mrs. Sayre és jómagam egyáltalán nem bánnánk, ha valami kialakulna maga és Martha között”*, de az is lehet, hogy pont az ellenkezőjére célzott: *„Biztos vagyok benne, hogy egy ilyen intelligens fiatalember, mint maga, nagyon jól tudja, hogy egy olyan ember, mint én, mit tenne magával, ha rájönne, hogy kihasználta megözvegyült leányom érzelmi instabilitását, és levarázsolta róla a bugyiját.”*

Carstairs egy ujjal sem nyúlt Martha Sayre Caulhane-hez. Először elképzelhetetlennek tartotta, hogy ilyesmire vetemedjen. Elvégre mégiscsak tengerészgyalogos-tiszt volt, a nő pedig egy tisztársa özvegye. De nemrégiben ráébredt, milyen nagy különbség van az özvegy és a feleség szavak jelentése között. És a nő szépsége is rabul ejtette. De persze még így is túl korainak tartotta, hogy rámozduljon. De végül arra a következtetésre jutott (és közben azon rágódott, hogy nem szemétség-e ilyesmire gondolni), hogy az idő majd csak be fogja gyógyítani a nő lelkén a sebet, és akkor az életében újra lesz hely egy férfi számára.

De ahogyan Martha viselkedett Pickering hadnaggyal – ezzel a gazdag gazemberrel – rádöbbsentette, hogy még ha ő maga nem is tudja, a Martha Sayre Culhane lelkén esett seb szépen behegedt.

Pickering lehuppant a bárszékről. Martha egy pillanatra megfogta a kezét, majd mintha csak akkor döbbsent volna rá, hogy mit tett, gyorsan elengedte.

Carstairs százados elállt az útjukból, és mögöttük lépkedve beszélt az étterembe.

XII.

(Egy)

Kalifornia, Elliott Bázis

2. sz. géppuskaölőter

1942. január 19., 10.30

A furgon egy háború előtti Chevrolet volt. Magasfényű karosszé-riája ragyogott; az ajtókra a Tengerészgyalogság jelvényét festették, alá pedig az „USA Tengerészgyalogság” feliratot. A felniken krómozott dísz tárcsák csillogtak.

A Tengerészgyalogság szolgálatba állított, legújabb (és a háború előtti néhány hónapban gyártott) furgonjait tengerészgyalogos-mattzöldre festették, egyikre sem szereltek krómozott dísz tárcsát, és az ajtókra sem festették fel a Tengerészgyalogság emblémáját. Az „USA Tengerészgyalogság” felirat persze rájuk volt stencilezve valami fekete festékkel.

A furgon vezetője még a szokatlan kinézetű járműnél is furcsább, vékony – sőt, inkább sovány –, alig negyvenkét esztendő-s alak volt. Kezslábaszt viselt; a kezslábas felsőjére fekete festékkel rástencilezték a Tengerészgyalogság egyszerűsített emblémáját és az „USA Tengerészgyalogság” feliratot. A felsőt elfelejtették ki-vasalni, így az alezredesi sasokat alig lehetett látni a gyűrött gallé-ron.

Az alezredes a többi jármű – egy mentőautó, két másik furgon és két újonnan szolgálatba állított, nem túl elterjedt, negyedtonnas, négykerék-meghajtású jármű mellé, amit dzsipnek neveztek el – mellé parkolt le a Chevrolettel, aztán kiszállt. A kis, könnyűszerke-zetes épület – az újonnan felépített lőtéri kiszolgálóépület – árnyé-kában egy százados, néhány hadnagy és négy altiszt ácsorgott.

Az épületet kétemeletesre tervezték. A második emeleten egy megfigyelőplatformot alakítottak ki, amit még nem fejeztek be telje-sen. A megfigyelőplatform fölé egy fadarabokból összeeszkábált

zászlórúd magasodott, amelyre egy vörös jelzőzászlót húztak, amely a „lövészet folyamatban” jelentéssel bírt.

Az alezredes úgy vélte, hogy két gyalogszázadnyi (úgy négyszáz) katona üldögélt a földön, mintegy huszonöt méterre a lövonal mögött. A levegő egyre forróbb volt, és a nap is fényesen sütött. Nemsokára – gondolta az alezredes – pocsékul fogják magukat érezni.

A százados az újonnan érkezett furgon sofőrjére nézett, aztán elfordult. Elég volt neki egy pillantás a férfi arcára, és már tudta, hogy a kora alapján maximum tűzvezér őrmester lehetett. Az át sem futott az agyán, hogy az idegen esetleg tiszt, mondjuk alezredesi rangban. A tiszteket sofőrök furikáztak, ráadásul a csapattisztek szolgálati Forddal vagy Chevrolettel jártak. .”

A százados nemtörődömsége érthető volt. Az alezredes azelőtt soha nem ment ki a 2. számú géppuskaállásra. A furgon motorház-tetejének dőlt, és onnan tanulmányozta a löteret.

Tizenkét géppuskaállást látott. Mind a tizenkettő nagyjából úgy nézett ki, mintha egy valós harcászati szituációhoz állították volna fel. Ez azt jelentette, hogy minden állás elé egy homokzsákokból álló, lapított félkör alakú fedezéket „építettek”, amelynek a közép-pontjába egy Browning típusú géppuskát állítottak, mégpedig úgy, hogy azzal ki lehessen löni a homokzsákok felett.

Három különböző típusú géppuskát használtak. A lövonal jobb oldalán lévő homokzsák állásokba 1919A4-es, .30 kaliberes Browningokat raktak. A Browningnak ezt a verzióját léghűtésesnek nevezték. A cső köré egy perforált burkolatot erősítettek, amelynek az volt a feladata, hogy leadja a csövön keresztülhaladó lövedékek által gerjesztett hőt. A fegyvert egy alacsony, háromlábú állványra erősítették, amelynek az egyik, rövidebb lába előre, a két hosszabb lába pedig hátrafelé nézett egy nagy V-t formálva. A két hátsó láb közé egy acélmerevítőt erősítettek. A fegyvert egy menetes rúddal lehetett megemelni, amelyet a fegyver hátulsó részéhez és a két lábat összekötő acélmerevítőhöz „erősítettek”. A fegyvert csak olyan szögben lehetett oldalirányba elfordítani, amelyet a két hátulsó láb közötti merevítő hossza lehetővé tett.

A középső négy tüzelőállásban négy darab M1917A1-es .30 kaliberes vízhűtéses Browningot helyeztek el. Ezeknek a géppuskáknak a csövére is egy burkolatot erősítettek, azonban ezen víz áramlott keresztül. A '17A1-esek állványa csupán egyetlen dologban különbözött a '19A4-esek állványától: ha elég hosszú volt a borítást a víztartállyal összekötő cső, a fegyvert bármilyen szögben el lehetett fordítani. Elméletben a '17A1-essel 360 fokban lehetett tüzelni.

A fegyver magasságát hajlított acéllemezekkel oldották meg, amelyeket a géppuskához és az állványhoz erősítettek.

A lövonal bal oldalán felállított négy tűzállásban a Browning .50-es kaliberű verziói, az M2-es Browningok – gyakorlatilag a .30-as kaliberű, '19A4-es Browning nagyobb testvérei – voltak. De a perforált hűtőalkalmatosságot ezen a fegyveren a tokhoz egészen közel szerelték fel. A gyorsan cserélhető csövet egy fogantyúval látták el, hogy könnyebb legyen megfogni; az elsütőbillentyűt megnagyobbították, és egy kis fafogantyút erősítettek rá; a '19A4-es markolatát egy fából készült, iker-elsütőszerkezetre cserélték.

Az alezredes semmi kivetnivalót nem talált abban, ahogy a géppuskákat elhelyezték. Azt is látta, hogy a fegyverek miért hallgattak: az egyik 1917A1-essel valami probléma adódott. Egy fegyvermester az egyik '17A1-es darabjai előtt térdelt. A két főből álló géppuskakezelő személyzet lenyűgözve figyelte, ahogy dolgozott.

A lőteret nemrégiben alakították ki; elég egyszerűre is sikeredett. Még célárkot²⁵ sem ástak a lőtér végén, és a golyófogó töltésre²⁶ sem jutott idejük. A célkeretet öt centiméter vastag, tíz centiméter széles fenyődeszkákból ácsolták, amelyek közé „célhálót” feszítettek ki. A célkeretre erősített céltáblák nagyjából életnagyságú emberalakokat ábrázoltak; a szokásos lőlapokat hanyagolták.

A géppuskák csövet elhagyó lövedékek – az ezredes becslése szerint – valahol a lövonaltól mintegy másfél-két kilométernyire lévő dombokba fúródtak. Feltételezte, hogy aki megtervezte a lőteret, az tökéletesen tisztában volt a .30-as és .50-es kaliberű lövedékek ballisztikájával, és a dombok mögötti nagy területet becsapódási területté nyilvánította, ahová BELÉPNI SZIGORÚAN TILOS.

Miután mindent látott, amit látni akart (és nem azért ment ki a lőterre, hogy véleményt alkosson a géppuskások lögyakorlatáról; egyszerűen csak a szakmai kíváncsiság hajtotta), az alezredes ellökte magát a furgon motorháztetejétől, amelynek addig támaszkodott, és a lőtéri kiszolgálóépület (az iroda) árnyékában hűsölő tisztak felé indult.

Már majdnem odaért hozzájuk – éppen az egyik tiszt köré gyűlve csevegtek valamiről –, amikor az egyik őrmester felé fordult, és valami ezüstösen csillogó dolgot pillantott meg az alezredes felsőjé-

---

²⁵ Közöséges árok, amelyet a céltáblák mögött alakítottak ki. Az árokban lévő személyzet feladata volt bejelölni a találatokat, *a ford.*

²⁶ Egyszerű, földből emelt töltés, amelybe belefúródtak a céltáblákon/lőlapokon áthatoló lövedékek, *a ford.*

nek gallérján. A százados felé bökött a fejével, aki gyorsan az alezredes irányába fordította a fejét.

Amikor az alezredes közelebb ért, a tisztek és az altisztek vigyázzba vágta magukat. A százados tisztelgett, és elmosolyodott.

– Jó reggelt, uram – mondta.

– Jó reggelt – mondta az alezredes, és olyan tisztelgést produkált, amelyet aligha lehetett szabályosnak nevezni. – Maga az ügyeletes tiszt, százados?

– Én vagyok a rangidős tiszt, uram – felelte a százados.

– Én is azt kérdeztem – mondta az alezredes egy mosoly kíséretében. Végignézett a hadnagyokon, és rábökött az egyikre. – Maga McCoy hadnagy?

A hadnagy vigyázzba vágta magát.

– Nem, uram.

– Nekem azt mondták, hogy itt találom McCoy hadnagyot – mondta az alezredes.

– A lövonalnál keresse, uram – mondta a százados. – Az egyik fegyvernél akadályt jeleztek.

A százados abba az irányba mutatott, ahol az alezredes a fegyvermestert látta, aki a géppuskát próbálta megjavítani.

Az alezredes elindult a megadott irányba. A százados követte. Amikor már elég messze értek ahhoz, hogy az árnyékban ácsorgók ne hallhassák őket, az alezredes a századoshoz fordult.

– Azt hiszem, egyedül is megtalálom McCoy hadnagyot, százados – mondta halkan. – Talán az lenne a legjobb, ha az egyik hadnagyot, meg mondjuk két altisztet felküldene a megfigyelőtoronyba, a többiek pedig odaküldené a katonákhoz. Ha én mondjuk őrzető lennék, bizony zokon venném, ha a tűző napon kellene üldögeznem, miközben az őrmesterem az árnyékban álldogálna. Ha ezt egy tisztem tenné, akkor még jobban megorrolnék rá.

A százados vigyázzba vágta magát. Az arcára kiült a meglepetés.

– Igenis, uram – mondta.

Az alezredes ahhoz a géppuskaálláshoz sétált, ahol az akadályt jelentették.

Az egyik katona meglátta, és mondott valamit a harmadik férfinak, aki már majdnem befejezte a fegyver összeszerelését. Lassan felegyenesedett. Az ezredes akkor látta meg a „fegyvermester” kezéslábasának gallérján a hadnagyi aranyávokat. A két tengerészgyalogos vigyázzba vágta magát.

– Fejezze csak be, amit csinált! – mondta az alezredes kínaiul.

– Igen, uram – válaszolt McCoy angolul, azután visszatért a munkájához.

– Maguknak meg pihenj – adta ki az utasítást az alezredes, majd újból kínaiul szólalt meg. – Mi volt vele a baj?

– Koszos volt – felelte McCoy ismét angolul. – Most vételeztük ezeket a fegyvereket. Az első világháború óta nem nyúlt ezekhez senki. Ebbe itt szó szerint megkövült a Cosmoline. Benzinnel sem lehetett lemosni, de a sok lövés fellazította, aztán meg megakasztotta a felhúzókart töltés közben.

– A szolgálati lapja szerint, hadnagy, maga folyékonyán beszél a kantonit – mondta az alezredes kínaiul.

– De nem olyan jól, mint maga – mondta McCoy. Ezúttal a kínai kantoni nyelvjárást használva szólalt meg. Befejezte a géppuska összeszerelését. Kinyitotta a zárat, és felállt. – Miben lehetek a segítségére, uram?

Az alezredes ügyet sem vetett a kérdésre.

– A fegyvermester nincs itt? – kérdezte.

– De, igen, uram – mondta McCoy. – De én jobban szeretem, ha a géppuskáim tudják is, hogy mi okozta a problémát. Az nekem nem elég, ha valaki egyszerűen csak megjavítja a fegyvert.

– Honnan ért a géppuskákhoz?

– Egy nehézfegyverzetű századnál szolgáltam Sanghajban, uram, a 4. tengerészgyalogosoknál, uram – felelte McCoy.

Az alezredesnek tetszett, amit hallott és látott. McCoy hadnagy szolgálati lapja szerint McCoy mesterlövész-minősítést szerzett a .30-as és az .50-es kaliberű Browninggal, és folyékonyán beszélt a kantonit. Most kiderült, hogy mindkét állítás megfelelt a valóságnak.

– Tudomásom szerint maga a lövésztiiszt. Így van? – kérdezte az alezredes.

– Igen, uram.

– Ha nem bánja, akkor ezt a feladatot egy időre átruháznám valamelyik másik tisztre. Szeretnék pár szót váltani magával.

– Megkérem valamelyik tisztet, hogy vegye át az irányítást, uram – mondta McCoy.

– A furgonomban várom – mondta az alezredes mosolyogva, és a Chevroletre mutatott.

Amikor McCoy a furgonhoz ért, az alezredes a volán mögött ült. Intett McCoynak, hogy szálljon be. Amint McCoy beszállt, az alezredes kezét nyújtott neki. A kézfogása határozott volt.

– A nevem Carlson, McCoy – mondta. – Örülök, hogy megismerhetem. Én magam is öreg kínai tengerészgyalogos vagyok.

– Igen, uram – mondta McCoy.

– Hogyan kapta a kinevezését, McCoy? – kérdezte Carlson.

– Amikor hazajöttem Kínából, jelentkeztem a tisztiiskolára, aztán meg odaküldtek – felelte McCoy.

– Tetszik magának a tiszti élet?

– Jobban fizet – felelte McCoy.

Carlson felnevetett.

– A legtöbb hadnagy fegyvermestert hívatna, ha az egyik Browning felmondaná a szolgálatot – mondta Carlson. – Nem piszkolnák be a kezüket.

– A legtöbb hadnagy azt sem tudná, hogy miért mondta fel a fegyver a szolgálatot, uram – mondta McCoy.

– Reméltam, hogy azt mondja, nem bánja, ha be kell piszkolnia a kezét, ha attól hamarabb megoldódik a probléma.

– Igen, uram – mondta McCoy. – Úgy is van.

– Egy különleges zászlóalj parancsnokává nevezték ki, McCoy – mondta Carlson. – Olyasmi lenne a feladatunk, mint amit a brit kommandóalakulatok is csinálnak. Partraszálló rajtaütéseket tervezünk a japánok által megszállott területeken; aztán később, valószínűleg, japán vonalak mögött is szeretnénk dolgozni. Tiszteket keresek az alakulatomba.

– Hallottam róla, uram – mondta McCoy.

– Mit hallott?

– Azt, hogy katonákat toboroz öngyilkos akciókra, ezredes – mondta McCoy. – Meg hogy nem akar nős embereket a csapatába.

– Egyvalamit azért tisztázzunk – mondta Carlson. – Szó *sincs* öngyilkos akciókról. Csak egy hülye jelentkezne egy öngyilkos akcióra, hülyékre pedig egyáltalán *nincs* szükségem. Nem akarok nős embereket a csapatomba, mert nem akarom, hogy az embereim a felelőségeikre meg a gyerekeikre gondoljanak... mert akkor nagyobb az esélye annak, hogy megöletik magukat. Azt akarom, hogy semmi másra ne gondoljanak, csak a küldetésükre. Ha ezt teszik, akkor sokkal nagyobb az esélyük arra, hogy megússzák élve. Tud követni?

– Igen, uram – mondta McCoy.

– A kiképzés kemény lesz, és intenzív, ami nagyon megnehezítené a nős emberek dolgát, mert nem mehetnek majd haza az aszszonyhoz éjszaka, de még hétvégén sem. Az én filozófiám az, hogy egy tisztességesen kiképzett katonának nagyobb az esélye az életben maradásra. Tud követni?

– Igen, uram.

McCoy éppen eleget látott Evans F. Carlson alezredesből, hogy villámgyorsan felmérje, milyen ember. Úgy gondolta, hogy Carlson jó tiszt. Észrevette például, hogy a tisztek és az altisztek végre elkezdtek tenni a dolgukat, és abbahagyták a süketelést a lőtér irodájának az árnyékában. Biztosra vette, hogy Carlson tette őket helyre. Emellett McCoyt lenyűgözte Carlson, az ember is. Valamiért tiszteletet parancsolt a pusztá jelenléte. Nem kellett az alezredesi ezüstlevelét a katonái orra alá dörgölni, hogy tiszteletet ébresszen bennük.

A tekintete lágy volt, de intelligens. Egyáltalán nem látszott örültnek. Nem is úgy nézett ki, mint aki „besárgult”. Ami a kommunista dolgot illette, McCoynak fogalma sem volt, hogy hogyan kellene kinéznie egy kommunistának.

Az intelligens tekintet egy kicsit aggasztotta McCoyt. Úgy érezte, hogy Carlson alezredes figyelmét nem sok minden kerülhette el. Azon tűnődött, hogy vajon mennyi idő kell ahhoz, hogy Carlson elkezdjen gyanakodni – ha ugyan nem kezdett el máris gyanakodni –, hogy az aranygallérosok talán a nyakára küldtek valakit, hogy rajta tartsa a szemét, és hogy kiderítse, hogy örült-e vagy kommunista, vagy mindkettő. Ha megszimatolja, hogy ráküldtek valakit, egy-kettőre rájön, hogy a kém nem más, mint McCoy hadnagy.

A francba! Miért nem küldtek inkább valaki mást? Nekem tetszik ez a fickó.

(Kettő)

Hawaii, Pearl Harbour

1942. január 17.

A *Pickere*l fedélzetéről evakuált vakokat a Haditengerészet mentőautóival szállították el az öbölből a kórházba.

Alapos orvosi vizsgálaton vettek részt, hogy megtudják, nincs-e valamelyiküknek szüksége azonnali kezelésre. Egyiküknek sem volt szüksége ilyesmire. Az egyikük, aki valamilyen megmagyarázhatatlan okból visszanyerte a látását, még azt is követelte, hogy azonnal szolgálatba léphessen, amit azonban természetesen megtagadtak tőle. Közölték vele, hogy a repeszek által ejtett sebe még nem gyógyult meg, úgyhogy a többiekkel együtt vissza kell mennie az Egyesült Államokba.

Emellett az orvosok úgy vélték, hogy ennek az embernek pszichiátriai vizsgálaton kellene átesnie, mert a vaksága valószínűleg pszichoszomatikus eredetű volt, amelynek a hátterében gyakran

pszichiátriai problémák álltak. Természetesen semmit nem mondtak neki, mert azzal csak súlyosbították volna az állapotát.

A kilenc vakot és azt az egy tisztet, aki visszanyerte a látását, a gyengélkedőn helyezték el, ahonnan (amint arra lehetőség nyílt) az Egyesült Államokba kellett őket szállítani, ahol újból megvizsgálják őket, és esetlegesen további kezelésben részesülnek.

Kiderült, hogy az első szállító alkalmatosság egy személyszállító hajó volt, amelyet a Haditengerészet „bérelt”. Amint ez a rangidős tisztiorvos – egy haditengerész kapitány – tudomására jutott, azonnal elment megnézni magának a hajót, és kiderítette, hogy elég kezdetleges módon növelték meg a személyszállító férőhely-kapacitását. A hajó kettes és hármas számú rakterében hevenyészett ágyakat alakítottak ki: vásznat feszítettek ki a vascsövek közé. Az illemhelyet, amelyet a világtalanok használhattak volna, kezdetlegesenek tartotta, és egyébként is számos olyan helyet talált a hajón, ahol a világtalanok éles tárgyaknak ütközhetnek volna.

Ezt követően a haditengerész doktor tiszteletét tette a Csendes-óceáni Flotta főparancsnokának személyszállításért felelős vezérkari tisztjénél, és megkérdezte tőle, hogy nem lehetne-e tenni valamit azért, hogy a világtalan katonák jobb körülmények között utazhassanak haza.

A személyszállításért felelős tiszt maga is a Haditengerészetnél szolgált, szintén kapitányi rangban. Mivel tisztában volt vele, hogy a doktor egyszer még feljebb juthat a haditengerészeti ranglétrán, mint ő, nem hepciáskodott a doktorral, hanem inkább kiselőadást tartott arról, hogy mennyire elfoglalt ember, meg hogy odakint dűl a háború, meg hogy a tisztiorvosoknak tényleg inkább az orvostudománnyal kellene foglalkozniuk, és hagyniuk kellene, hogy a Haditengerészetet a csapattisztek irányítsák.

Ezt a találkozást hamarosan egy telefonbeszélgetés követte, ugyanis a doktor az első működő telefonról felhívta a Csendes-óceáni Flotta parancsnokának vezérkari főnökét. Csak némi kellemtelenkedés árán sikerült elérnie a vezérkari főnököt, de végül meghallotta az ismerős hangot.

– Tényleg azt mondtad a szárnysegédemnek – kérdezte az admirális –, hogy Diegóig rugdosod a seggét, ha nem hív a telefonhoz?

– Valami hasonlóval fenyegettem meg – felelte a doktor.

– Mi a gond, Charley? – kérdezte az admirális, miközben azon erőlködött, hogy visszafojtsa a nevetését. Az admirális húsz éve ismerte a doktort; valamikor – még hadnagyként – egy kabinban voltak elszállásolva a *Minneapolis* fedélzetén.

– Az egyik szarházi, részmunkaidős tengerészded egy teherszállítóval akarja az Államokba küldeni azokat a szegény vak ördögöket, akiket a *Pickrel* hozott vissza a Corregidorról. Annak a seggarcú gazembernek volt képe azt mondani nekem, hogy háború van, meg hogy mindenkinek áldozatokat kell hoznia.

– Gondolom, a személyszállításért felelős tisztemről beszélsz – mondta az admirális szárazon.

– Azt hiszem, a neve Young – mondta doktor Pawley. – Magas, vékony szarházi. Tegnapelőtt lépett be a Haditengerészethez, és azt hiszi magáról, hogy ő ifjabb Bull Halsey²⁷.

– Elintézem a dolgot, Charley – mondta az admirális. – Hány emberről van szó?

– Tízről.

– Elintézem, Charley – mondta az admirális. – De most már nyugodj meg.

– Ne haragudj, hogy ilyesmivel zavartalak, Tom. Tudom, hogy elfoglalt vagy...

– Ilyesmire mindig van időm – mondta az admirális.

Másnap délután az Egyesült Államokba induló rendszeres futárjáratot majdnem egy teljes órával később tudták csak elindítani. Már az összes utas beszállt, és a repülőcsónak is a vízen volt, amikor a Martin PBM-1-est visszarendelték a hidroplán-kikötőhelyhez, ahol mind a hét utast és a háromszáz kilogrammnyi, prioritással feladott csomagokat kirakodták.

Aztán kilenc világtalan katonát segítettek a fedélzetre egy tengerészgyalogos százados felügyelete mellett. A gépről leszállított hat tiszt mindegyike magasabb rangfokozattal rendelkezett, mint a százados, és mindannyiuknak sürgős dolga lett volna az Államokban. Mindannyian panaszt tettek a személyszállításért felelős tisztnél.

De hiába. A személyszállításért felelős tisztet még előző nap magához hívatta a Csendes-óceáni Flotta főparancsnokának vezérkari főnöke egy kis csevegésre. Az említett tiszttel azelőtt soha senki nem beszélt ilyen hangon.

---

²⁷ William F. Halsey négycsillagos admiralist a második világháborúban japánellenes jelmondatai (pl: Öljétek a japánokat, öljetek a japánokat, öljetek meg még több japánt!), általános japángyűlölete és harciassága tette ismertté, *a ford.*

(Három)

Dél-Carolina, Parris-sziget

USA Tengerészgyalogság

alapkiképző tábor

1942. január 19., 08.45

A műszaki tiszt, az újonctábor teherautóinak és gépkocsijainak üzemben tartásával megbízott tiszt Vincent S. Osadchy főhadnagy volt. Karcsú, napbarnított bőrű, huszonnyolc éves musztáng volt, tizenegy év tengerészgyalogos-szolgálat a háta mögött. Három hónappal azelőtt nevezték ki tisztté, műszaki tisztté pedig mindössze kilenc napja. Az elődjét, egy őrnagyot (a Szervezeti és Ellátmány-jegyzék őrnagyi rangot irt elő erre a posztra) áthelyezték. Az őrnagy értette a dolgát. Osadchy viszont, akinek fogalma sem volt arról, hogy mi a dolga egy műszaki tisztnek, mindössze annyi időre nevezték ki erre a posztra, amíg nem találnak egy megfelelő rangfokozattal és szakmai tapasztalattal rendelkező tisztet.

Osadchy hadnagy a maga vezette dzsippel hajtott el a gépállásból a téglából készült parancsnoki épületbe. Nem tudta, hogy jó ötlet-e a támadás. Csináljon úgy, mintha dührohamot kapott volna, vagy pedig essen térdre a személyzeti tiszt előtt, és kezdjen el zokogni?

A személyzeti tiszt egy pocakos, jólöltözött őrnagy volt, aki tökéletesen kitöltötte ropogósra keményített khaki ingjét. Persze a haj azért nem buggyant ki kétoldalt, és a gombok sem akartak lerepülni, de Osadchy szerint az őrnagy aligha tudott volna benyúlni az ingje alá, hogy mondjuk megvakarja az oldalát.

– Jó napot, Vince – mondta az őrnagy mosolyogva. – Megkínálhatom egy csésze kávéval?

– Igen, uram – mondta Osadchy. – Köszönöm. És ha szabad kérnem, adna egy törölközőt is, amit telesírhatnék?

Az őrmester felnevetett. Egy termoszból kávé t töltött egy porceláncsészébe, és Osadchy felé nyújtotta.

– Sejtettem, hogy be fog ugrani hozzám – mondta az őrnagy.

– Tarthatnék egy kiselőadást arról, hogy mi kell ahhoz, hogy rendszeren üzemeljen egy gépállás?

– Egész nyugodtan – felelte az őrnagy.

– A gépjárművek – kezdett hozzá Osadchy –, a szerszámok és a BOG (benzin, olaj és gépzsír) mellett szükségeltetik még öt vagy hat hozzáértő altiszt, tizedes vagy őrmester, aki meg tud különböztetni egy gyújtógyertyát a sebességváltótól, és legalább egy, de inkább két tiszt, aki minimum feleannyit tud, mint az altisztek.

– Egyetértek – mondta az őrnagy egy kedves mosoly kíséretében.

– Egy hónappal ezelőtt a gépállásunkban ez mind rendelkezésre is állt – folytatta Osadchy. – Aztán a Tengerészgyalogság áthelyezte az összes altisztet... nem csak néhányat, az összes altisztet, aki térkép nélkül is meg tudta találni a seggét két kézzel.

– Roppant festői az elbeszélő stílusa – mondta az őrnagy nevetve.

– Aztán a bölcs Tengerészgyalogság küldött nekünk egy őrmestert, aki azért már látott egyszer egy teherautót, amiről leszerelték a kerekeket. Egyébként egészen ügyes fickó, persze csak nemrégiben engedték ki a kórházból. De aztán, a Tengerészgyalogság adta, a Tengerészgyalogság elvette, áthelyezték a műszaki tiszte.

– A Tengerészgyalogságnak van pár személyzeti jellegű problémája, Vince – mondta az őrnagy. – Állítólag az egész azért van, mert valami háború dúl odakint.

Osadchy elmosolyodott, pedig nem akart. Tartott tőle, hogy ez lesz. Az őrnagy meghallgatja, pokolian türelmes lesz vele, és végezetül az égvilágon semmilyen segítséget sem ad neki.

Így aztán a gépállás egy olyan tiszt irányítása alá került, aki körülbelül annyit tud a gépállások üzemben tartásáról, mint a mélytengeri halászatról. Ja, és persze ott van neki egy őrmester segítségével, aki véletlenül még érti is a dolgát.

– Most viszont a Tengerészgyalogság előlépteti tűzvezető őrmesterré, és áthelyezi. Igaz? Emiatt lett boldogtalan, Vince?

– Igen, uram – mondta Osadchy. – Félre ne értsen, uram. Zimmerman őrmester jó ember, és örülnék is neki, ha előléptetnék mondjuk törzsőrmesterré vagy műszaki őrmesterré. De tűzvezérré? Én voltam tűzvezér. Zimmerman nem az a tűzvezér típus.

– Vagyis, ha magán múlna, akkor Zimmermant előléptetné, de nem tűzvezető őrmesterré, és itt tartaná?

– Igen, uram.

– Nézze, Vince – mondta az őrnagy –, én tudom, hogy maga mélyen hisz abban, hogy én azért ülök itt egész nap, hogy kifundáljam, milyen módon lehetne a magához hasonló embereket alaposan megkínózni...

– Nem, uram – tiltakozott Osadchy.

– Ezért aztán – folytatta az őrnagy – bizonyára nagyon meg fogja lepni, hogy amikor megérkezett telex, megvizsgáltam a maga helyzetét, és átnéztem Zimmerman őrmester szolgálati lapját, és ugyanarra a következtetésre jutottam, mint maga. Tegnapelőtt visz-

szatelexeztem, és kértem, hogy gondolják át az áthelyezést. Leírtam, hogy Zimmerman számunkra nélkülözhetetlen.

– És? – kérdezte Osadchy.

– És mivel nem kaptam választ, engedélyt kértem az Öregtől, hogy rájuk telefonálhassak.

– És? – kérdezte Osadchy.

– Jól figyeljen, hadnagy – mondta az őrnagy. – Most maga is láthatja, hogyan hunyászkodnak meg a csapattisztek az igazi munkát végző tisztek lábai előtt egy jó ügy érdekében.

Felvette a telefonkagylót.

– Asher őrmester – mondta. – Hívja fel nekem a Tengerészgyalogság főparancsnokságán a G-1 sorállományú kinevezések részlegét. Az ügyeletes tiszttel akarok beszélni.

Visszatette a kagylót a helyére.

– Előfordulhat, Vince – mondta az őrnagy –, hogy bejön. De az is előfordulhat, hogy nem. Már elég régen nem hívtam őket, talán szerencsénk lesz.

Egy vagy két perc múlva csörgött a telefon. Maga a beszélgetés két percig sem tartott.

– Értem, uram... Nagyon köszönöm – mondta az őrnagy, letette a kagylót, aztán Osadchy hadnagyhoz fordult.

– Ezúttal nem jártunk szerencséivel – mondta. – A döntés, amely alapján Zimmermant előléptetik és áthelyezik, „fentről” érkezett. Miután az ügyeletes tiszt gondosan ügyelt arra, hogy véletlenül se utaljon arra, hogy mit jelent a „fentről”, szinte biztosra veszem, hogy a Hírszerzésről van szó. Mit szól hozzá?

– Nem tudom, uram – mondta Osadchy hadnagy. – Zimmerman... Zimmerman *nem* az a *hírszerző* típus. Ő csak egy jó kínai tengerészgyalogos őrmester a gépállásból.

– Hát, Vince, itt a vége – mondta az őrnagy. – Ettől többet nem tehetek. Sajnálom.

– Azért köszönöm, hogy megpróbálta, uram.

Az őrnagy behívatta az írnokát, és utasította, hogy gépelje le a parancsot, amely Zimmerman őrmestert 1941. december 31-i dátummal tűzvezető őrmesterré lépteti elő, azután pedig gépelje le a parancsot, amely áthelyezi Zimmerman tűzvezető őrmestert a 2. önálló tengerészgyalogos-zászlóaljhoz Quanticóba, Virginia államba, méghozzá azonnali hatállyal.

(Négy)

Kalifornia, San Diego

1942. január 19., 08.30

A Martin PBM-I-es „repülőcsónak” a Csendes-óceán felől közelítette meg a San Diego-i öblöt. 1600 lóerős Wright R-2600-6-os ikermotorja majdnem 18 órán át duruzsolt megszakítás nélkül. A távolság Pearl és Diego között mintegy 5400 kilométer volt, ami meglehetősen hosszú útnak számított egy olyan repülőgépnak, amely mindössze 305 kilométer/óra sebességgel haladt.

Amint a gép hatszáz méterre süllyedt, a sebessége pedig lecsökkent, a pilóta utasította a másodpilótát, hogy engedje ki az úszóművet, amelynek következtében a gép magas sirályszárnyaiból szárnyvégtuskók csusszantak ki.

– Haditengerészet négyes-kettes-négyes – jelentkezett be a torony. – A keleti leszállózónában jelenleg kisebb civil hajók tartózkodnak. Ügyeljen rájuk a leszálláskor.

– Vettem – mondta a másodpilóta. – Már látjuk őket. Négyes-kettes-négyes megkezdte a rárepülést.

A Martin lassú, tompaszögű ereszkedésbe kezdett, majd egy hatalmas csobbanás kíséretében „vizet ért”, majd felpattant. Azután újból „vizet ért” egy – az előzőnél is nagyobb – csobbanás kíséretében, de ezúttal a vízen maradt.

– Négyes-kettes-négyes óra 31-kor landolt – jelentette a másodpilóta.

– Négyes-kettes-négyes, álljanak zéró-harminc fok irányba. Egy felvezető hajót küldünk maguk elé. Az majd elirányítja magukat a hidroplán-kikötőhelyhez.

– Vettem.

Egy szürke, haditengerészeti szolgálati autó és két mentőautó (az egyik egy magasfényű Packard, krómozott villogókkal és szírnával, a másik pedig egy háromnegyed tonnás, olaj zöld-drapp színűre festett Dodge, az oldalán és a tetején nagyméretű vörös keresztel) várta, hogy a PBM megérkezzen a kikötőhelyhez.

A PBM éppen olyan közel ment a kikötőhely rámpájához, amennyire a pilóta szerette volna, aztán leállította a motorokat. Egy tengerész végigsétált a rámpán, be a vízbe, amíg az derékig nem ért neki. A feje felett egy kábelt tartott, amit a PBM orrán lévő karikába akasztott. A rámpa végén egy repülőgép-vontató állt, ami kihúzta a PBM-et, de csak annyira, hogy elé tudjon tolatni, és rá tudjon akasztani egy vontatórudat. Aztán a parkolózónába vontatta a gépet.

A mentőautók ajtaja kipattant, és orvosok és szanitécek siettek a repülőcsónak oldalán lévő kabinajtóhoz. Egy orvos és két szanitéc lépett az utastérbe. Aztán Ed Banning százados jelent meg az ajtóban.

A szolgálati autóból kiszállt egy köpcös, harminc év körüli technikai őrmester, Banninghez lépett és tisztelgett.

– Banning százados?

Banning viszonzotta a tisztelgést.

– Elkísérem ezeket az embereket az egyik mentőautóban – mondta Banning.

Az őrmester egy telexpapírt nyomott Banning kezébe.

PRIORITÁS

TITKOS

USA TENGHERÉSZGYALOGSÁG FŐPARANCSNOKSÁG WASH DC
X 1942. JANUÁR 16. X PARANCSNOK X TENGHERÉSZGYALOGSLAKTANYA PEARL HARBOUR HAWAII X INFO SAN DIEGO
TENGHERÉSZGYALOGSLAKTANYA-PARANCSNOK X TELEX
TÁRGYA X EDWARD J. BANNING SZÁZADOS ÉRKEZÉSE PEARL HARBOURBÓL X KIELÉGÍTŐ EGÉSZSÉGI ÁLLAPOT ESETÉN NEVEZETT TISZT TOVÁBBUTAZIK X ÚTI CÉL TENGHERÉSZGYALOGSÁG FŐPARANCSNOKSÁGA X AAA2 PRIORITÁS ENGEDÉLYEZVE X WASH-BA VALÓ ÉRKEZÉS VÁRHATÓ IDŐPONTJÁRÓL PEARL TENGHERÉSZGYALOGSLAKTANYA-PARANCSNOKA ÉRTESÍTI A DIEGÓI TENGHERÉSZGYALOGSLAKTANYA-PARANCSNOKÁT ÉS A FŐPARANCSNOKSÁG G 2-JÉT X.

H. W. T. FORREST TENGHERÉSZGYALOGOS DANDÁRTÁBORNOK
X

UTASÍTÁSÁRA

– Honnan tudta, hogy én vagyok Banning, őrmester? – kérdezte.

– Felhívtak... egy bizonyos Sessions százados hívott fel ma reggel, miután megtudták, hogy elindult Pearlból, uram. Sessions százados adott magáról személyleírást. Megkért, hogy üdvözljem idehaza a nevében, uram.

Banning bólintott.

A Western kettő-harmincötös Los Angeles-i járatára foglaltunk helyet magának, uram. Öt-nulla-ötör van csatlakozása a United washingtoni járatával. De csak akkor, ha elég erősnek érzi magát az úthoz.

Banning ismét bólintott, de nem szólt egy szót sem. Félt, hogy a hangja el fog csuklani.

Maga dönt, uram. Foglalhatunk helyet egy későbbi járatra is, ha fáradt. Azt a parancsot kaptam, hogy maradjak magával, és tegyek meg mindent, amit szükségesnek tart.

Banning egy hosszú pillanatig csak bámult az őrmesterre, s csak akkor szólalt meg, amikor biztosan tudta, hogy a hangja nem fog több érzelmet tükrözni, mint ami egy tengerészgyalogos-tiszt számára elfogadható.

– Amit szükségesnek tartok, őrmester – mondta Banning –, hogy ha már civil repülőgépre kell szállnom, az egy normális kinézetű egyenruha, amiben nem hozok szégyent a Tengerészgyalogságra. Ahhoz pedig pénz kell. Hogy juthatnék némi készpénzhez, őrmester?

– Már intézkedtem, uram – mondta az őrmester. – Sessions százados jelezte, hogy várhatóan nagyon kevés csomaggal és pénzzel fog megérkezni, uram.

XII.

(Egy)

Kalifornia, San Diego

1942. január 19., 08.30

Miss Ernestine Sage először akkor figyelt fel a fiatal nőre, amikor a LaSalle-lal megállt a Bay-Vue Super diszkont szupermarket előtti parkolóban. A fiatal nő vonzó volt, bár egy kicsit zaklatottnak tűnt; ránézésre nyolc hónapos terhes lehetett. A terhes fiatal nő mintha őt figyelte volna – szokatlan érdeklődéssel –, de az is lehet, hogy csak az autóját nézte.

De aztán, amint kiszállt az autóból, Ernie figyelmét egy haditengerészeti repülőgép, egy hatalmas, ikermotoros hidroplán vonta magára, amely az óceán felől érkezett, és az öbölben szállt le két irtózatosan nagy csobbanás kíséretében. A nap sütött (errefelé a nap mintha állandóan sütött volna), az öböl kék volt, a repülőgép pedig, amely leszállt, gyönyörű. Legalábbis Ernie így gondolta. Pick Picke- ringet juttatta az eszébe, aki repülni tanult.

A terhes nő a szupermarket síkúveg ablakai előtt ácsorgóit, amikor Ernie megragadta az egyik bevásárlókocsit, és elindult az ajtó felé. A nő Ernie-re mosolygott – egy kicsit talán szégyellősen –, Ernie pedig visszamosolygott rá.

A szupermarketben Ernie elővette a bevásárlólistáját a retiküljéből, és tejtermékes hűtőpulthoz sétált, hogy tejet, tojást és vaját vegyen. Útban San Diego felé, és amióta megérkeztek, Ernie-t lenyűgözte, hogy Ken milyen hatalmas reggeliket fogyasztott el. Minden reggel befalt négy tojást, és annyi sonkát meg szalonnát, amennyit Ernie elé tett. Egyszer, csak úgy a vicc kedvéért, Ernie megsütött fél kiló szalonnát, és a maga három szeletétől eltekintve, Ken az egészet megette.

Aztán a húsos hűtőpulthoz ment, és a bevásárlókocsiba tett egy nagy adag szalonnát, sonkát és szalámit. Aztán hirtelen olyan érzése támadt, mintha a terhes nő követte volna.

Ernie elindult a szalonnás-szalámis részlegtől, és befordult a pultok közötti egyik sorba. Félúton sem járt, amikor meglátta a terhes nőt, aki ugyanabban a sorban tolta a kocsiját, de a másik irányból.

Nem akart semmi olyat tenni, amiből egyértelművé vált volna, hogy le akarja rázni a fiatal terhes nőt, úgyhogy Ernie vágott egy olyan „*Jaj, hát nem elfelejtettem a paprikát!*” arcot, aztán kétszer irányt változtatott, és barangolni kezdett a pultok között.

De a terhes nő, akinek a bevásárló kocsijában mindössze egy kenyér és négy üveg gyömbérízű üdítőital volt – és semmi más –, újra meg újra feltűnt mögötte. Akkor Ernie három sorral arrébb próbálkozott – a marhahúsos hűtőpultnál –, ahol bedobott a bevásárlókocsijába vagy fél tucat hússzeletet, de így sem sikerült lerázni a terhes nőt.

Ken egyszerűen nem tudta megunni a steaket, aminek Ernie csak örülni tudott, mert a főzőtudománya a tojásrántotta, a szalonna és a steak-sütéssel nagyjából ki is merült.

Ahogy a bevásárlókocsijával manőverezett, Ernie-nek sikerült megnéznie a terhes nőt (sőt, az egyik domború tükörben, amelyet minden biztonnyal azért szereltek fel, hogy elbátortalanítsák a bolti tolvajokat, sikerült alaposan szemügyre vennie). Most már biztosan tudta, hogy azelőtt soha nem látta. Azt is biztosra vette, hogy fiatal nő – aki egyébként kedvesek tűnt – nem jelentett számára veszélyt.

De elvette Ernie kedvét a vásárlástól. Ernie egy kicsit ostobának érezte ugyan magát, de lerövidítette a bevásárlást. A vacsorára való steaket és a reggelire való dolgokat már úgyis betette a bevásárlókocsiba. Útban a pénztárhoz majd bedob egy kenyeret, meg pár tekercs vécépapírt. A többit majd megveszi másnap. Vagy délután, ha Ken odaszól neki telefonon, hogy megint később megy haza.

A pénztár előtti sorban már nem látta a fiatal nőt, de amint kitolta a bevásárlókocsiját a szupermarketből, a fiatal nő Ernie és a LaSalle között állt.

Ernie letolta a bevásárlókocsit a betonjárdáról, rá az aszfaltútra, és elindult az autó felé. A terhes nő most már egyértelműen őt nézte. Ernie halványan elmosolyodott (biztosra vette, hogy a fiatal terhes nő összekeverte valakivel), és elindult az autó felé.

– Elnézést – mondta a fiatal terhes nő. – Te ugye tisztfeleség vagy?

Ernie egy pillanatig hezitált.

– Láttam az Elliott Bázis matricáját – mondta a terhes nő, és bátoritanul a LaSalle szélvédőjére ragasztott matricára mutatott. A matrica tanúsága szerint az autót egy tengerészgyalogos-tiszt regisztráltatta a támaszponton.

– Az autó az egyik barátomé – mondta Ernie.

– Ó – mondta a terhes nő csalódottan, aztán hozzátette: – Én az vagyok. Mármint tisztfeleség. Egy tengerészgyalogos-tiszt felesége.

– Jelenleg – vágta rá Ernie – ez életem nagy álma. Hogy tengerészgyalogostiszt-feleség legyek.

A fiatal nő elmosolyodott. *Kedves a mosolya* – gondolta Ernie –, *és ez a fiatal nő is valószínűleg egy kedves teremtes.*

– Segíthetek valamiben? – kérdezte Ernie.

A terhes nő a retiküljébe nyúlt, és kivette belőle a tárcáját. Kivett belőle egy igazolványt, és Ernie kezébe adta. Az igazolványon lévő fényképen úgy tizenhat évesnek nézett ki. A neve Dorothy Burnes volt, Martin J. Burnes tengerészgyalogos tartalékos főhadnagy felesége.

– Beszélhetnénk? – kérdezte Dorothy Burnes.

– Persze – mondta Ernie. – Az én barátom hadnagy.

– Követlek a supermarketben – mondta Dorothy.

– Észrevettem – mondta Ernie. Dorothy Burnes arca kipirult a szégyentől. – Miért nem ülünk be az autóba?

– Köszönöm – mondta Dorothy, és beült az „anyósülésre”. Ernie a bevásárlókocsi tartalmát bepakolta a LaSalle-be, aztán a kocsit visszatolta az acélsövekből kialakított bevásárlókocsi-tartóba. Amikor mindezzel végzett, visszasétált a lenyitható tetejű autohoz. A teteje le volt hajtva, a csomagtartó pedig le volt csatolva. Az autó ragyogott. Ernie kente le Simoniz pasztával. Egyrészt azért, mert rájött, hogy milyen fontos volt az autó Kennek, másrészt pedig azért, mert nemigen talált magának semmilyen más értelmes elfoglaltságot, mivel Ken egész nap odavolt.

Ernie beült a volán mögé, behúzta az ajtót, és Dorothy Burneshöz fordult.

– El vagyok keseredve – mondta Dorothy. – Ma kiraktak a motelből, és ha délután fél hatig nem találok valami helyet, ahol ellehetnék, akkor a férjem fél hétkor felrak a Pacsirtára.

– Pacsirtára?

– A vonatra, ami Los Angelesbe megy – magyarázta Dorothy. – Ahol át lehet szállni a Kansas Citybe induló vonatokra. Mi Kansas Cityből jöttünk.

– Ó – mondta Ernie.

– Azt hittem, hogy ha kétszer annyi pénzt ajánlok fel nekik, akkor megengedik, hogy maradjak – mondta Dorothy. – De a tulajdonos hölgy azt mondta, hogy az nem lenne tisztességes a „többi lánnyal” szemben, és hogy költözzek ki.

– Elképesztő – mondta Ernie.

– Úgyhogy – mondta Dorothy, és próbált úgy tenni, de nem sok sikerrel, mintha szórakoztatná az egész – azt találtam ki a nagy eszemmel, hogy ha megkérnék egy tisztfeleséget, aki úgy néz ki, mint akinek van hol laknia, szóval az talán tudna nekem segíteni találni valami helyet. Aztán arra jutottam, hogy tisztfeleséget legkönnyebben a szupermarketben lehet találni. Ha élelmiszereket vesz, akkor biztosan lakik valahol, ahol főzhet. Úgyhogy idejöttem, és megláttalak téged.

– Szerintem jó ötlet volt – mondta Ernie.

Pont olyan, mint én. Isten kegyelme és Pick apja nélkül én is erre a sorsra jutottam volna.

– De gondolom, te a szüléidnél laksz – mondta Dorothy. – És persze azt sem tudod, hogy hol húzhatnám meg magam... valami száraz helyen.

– Egy hajón lakom – mondta Ernie. – És tartok tőle, hogy nem tudok kiadó házról.

– Hajón? – kérdezte Dorothy.

Ernie bólintott.

– Egy olyan izén, ami a vízen ringatózik.

– És nem tudnál egy... – kezdett hozzá Dorothy.

Ernie megrázta a fejét.

– A fenébe – mondta Dorothy, aztán szipogni kezdett.

Ernie tudta, hogy a könnyecseppek valódiak voltak, és őszinték. Az utolsó szalmaszál is elszakadt, amibe Dorothy Burnes kapaszkodhatott volna. Gyermeket várt, nem volt hova mennie, és a tengerészgyalogos férje haza akarta küldeni.

– Bocsánat – mondta Dorothy Burnes, és megtörölte az orrát egy Kleenex papír zsebkendővel.

– Ha kidobtak, akkor hol a csomagod? – kérdezte Ernie.

– A motel irodájában – felelte Dorothy.

– Figyelj, nálunk maradhatsz éjszakára – mondta Ernie. – Reggel meg majd kerítünk neked valami szállásfélét.

– De van elég hely nálatok?

Ernie bólintott.

– Van pénzem – mondta Dorothy. – Tudok érte fizetni. Tényleg azt hittem, hogy ha kétszer annyit kínálok fel... Sürgönyöztem

apámnak, hogy küldjön pénzt, és nem is akartam elmondani Martynak...

– Merre van az a motel? – vágott közbe Ernie, és megnyomta a LaSalle indítógombját.

– Nem is tudom, hogyan köszönjem meg – mondta Dorothy.

– Mi, tengerészgyalogos-követők tartsunk össze – mondta Ernie. Ettől Dorothy Burnes elnevette magát. Szégyellősen mosolygott Ernie-re. Ernie örült, hogy segíthet rajta.

Húsz perccel később Ernie leállította a LaSalle-t a San Diegó-i Jachtklub 4. sz. rakpartja közelében. A *Last Time* a rakpart elejétől mintegy száz méterre himbálózott a vízen. A mólótól öt fehér színű, szemeteskuka nagyságú gumiütköző választotta el, és egy indiai tölgyfából készült hajóhid, valamint egy elektromos kábel és egy köteg telefonvezeték kötötte össze azzal.

A *Last Time* egy San Diegó-i jogász tulajdonát képezte, aki meglehetősen sokat üzemelt a Pacific & Far East Shipping Inc.-vel. A hajó 16 méter hosszú, 4,8 méter széles volt, 1,8 méteres merüléssel. Egy General Motors Detroit dízel ikermotor hajtotta.

Amikor a Pacific & Far East Shipping Inc. igazgatótanácsának elnöke megkereste, a hajó tulajdonosa a legnagyobb örömmel ajánlotta fel az American Personal igazgatótanácsa elnökének leánya részére, méghozzá korlátlan időre. Nemcsak a magától értetődő okból engedte át a hajóját, hanem azért is, mert a bárka háromfős legénységét megszállta a hazafiság szelleme, és mindhárman jelentkeztek a Parti Őrségnél szolgálatra, úgyhogy a *Last Time* felvigyázó nélkül maradt.

– Jaj, Istenem! – mondta Dorothy Burnes, amikor belépett a hajó társalgójába. – Ekkorán még soha nem voltam. Mi ez? Egy Bertram?

A kérdésből ítélve – gondolta Ernie – tudsz te egyet s mást a jachtokról. Ebből pedig, meg még sok minden másból, amit mondtál, az következik, hogy habár hajléktalan és terhes leány vagy, valószínűleg van mit a tejbe aprítanod.

– Nem – mondta Ernie. – Egy Mitchell. Floridában készítették, aztán ide hajókáztak vele.

– A tiéd?

– Egy barátom barátjáé – mondta Ernie. – Mi vigyázunk rá. A legénység felcsapott parti örnek.

– Remélem, hogy ez nem csak egy álom – mondta Dorothy. – El sem tudom mondani, mennyire hálás vagyok.

– Örülök, hogy végre lesz társaságom – mondta Ernie. Aztán rájött, hogy noha másnap bemennek a városba, hogy valami szállás

után nézzenek – alaposan szét fognak nézni –, ahol Dorothy ellehet a férjével, biztosan nem fognak találni semmit sem.

Ez azt jelenti, hogy itt maradnak. Ami viszont lehet, hogy nem is olyan rossz ötlet. Lesz társaságom. Egyébként is, bizonyos értelemben testvérek vagyunk.

– Talán el kellett volna mondanom már korábban is – mondta Ernie –, de azt hiszem, hogy amit én és a tengerészgyalogosom csinálunk, azt úgy hívják, hogy „összeköltözés”.

Dorothy Burnes elszégyellte magát.

– Nem kellett volna elmondania – mondta halkan. – Nem tartozik rám.

– Ken úgy gondolja, hogy az olyan tengerészgyalogosok, akiket bármelyik pillanatban háborúba küldhetnek, ne nősüljenek meg – mondta Ernie.

– Szereted?

– Ó, igen – mondta Ernie.

– Hát nem ez az egyetlen dolog, ami számít? Úgy értem igazán?

– Én is így gondolom – mondta Ernie.

– Talán, ha meglát engem és Martyt, őt is elkapja a nősülési láz – mondta Dorothy.

– Szép lenne – mondta Ernie. – Gyere, megmutatom a szobád... a kabinod.

Délután négyre Ernie Sage és Dorothy Burnes összebarátkozott. Egykorúak voltak, és nagyjából ugyanolyan anyagi háttérrel rendelkeztek. Dorothy apja egy nagy élelmiszeripari töltőüzemet vezetett (savanyúságot, mártásokat, tormát meg ilyesmit töltöttek különböző üvegekbe), amit a nagyapja alapított. Először az Emma Willardba járt, aztán következett a Vanderbilt Főiskola, ahol még az első évben hozzáment Martyhoz, aztán lediplomázott. Marty akkor Quanticóba ment a szakaszvezető-kurzusra.

Ken is Quanticóban szerezte meg a tiszti kinevezését – mondta Ernie. – Vele volt a gyermekkori udvarlóm is. Így találkoztunk. A gyermekkori udvarlóm szülei intézték nekünk ezt a hajót.

– Tudják? – kérdezte Dorothy, és a mondatot már nem is kellett folytatnia, így az „azt, hogy együtt vagy Kennel ezen a hajón?” rész el sem hangzott.

– Tudják – mondta Ernie. – A szüleim is tudják, de úgy tesznek, mintha nem tudnák. Úgy értem, tudják, hogy itt vagyok Kennel. A hajóról nem tudnak.

– Ken melyik főiskolára járt? – kérdezte Dorothy.

– Semelyikre – felelte Ernie egy csipetnyi gyanakvással a hangjában. – Ő egy musztáng. Az altisztek közül küzdötte fel magát.

– Ó!

– Nagyon értelmes – mondta Ernie. – A Tengerészgyalogság is felfigyelt erre, és tisztiiskolába küldték.

– Akkor biztosan nagyon okos – mondta Dorothy egyetértően. Egy óra valahol négyet ütött.

– Ideje érte menni – mondta Ernie. – És mi legyen a férjeddél? Ő hová fog menni? A motelbe?

Dorothy bólintott.

– Akkor a motelnél kiteszlek, és elmegyek Kenért – mondta Ernie. – Te addig hozd csak ide a férjed.

Ken, aki egyébként kezeslábast viselt, fáradtnak látszott, amikor Ernie felvette az Elliott Bázis ezredirodája mögött. Amikor fáradt volt, idősebbnek nézett ki. Néha – gondolta Ernie – úgy néz ki, mint egy kisfiú. A kezeslábasban pedig egyáltalán nem hasonlított a toborzóplakátokon feszítő tengerészgyalogos-tisztre.

Kinyitotta Ken előtt az ajtót, aztán arrébb csúszott az ülésen, hogy Ken beülhessen a volán mögé.

– Sokára jöttem? – kérdezte Ernie.

– Nem – felelte Ken kurtán.

Puszt nem is kapok?

Ken McCoy nagy kegyesen odatartotta az arcát. Ernie nem éppen erre számított, de tudta, hogy ez minden, amit pillanatnyilag elérhet. A hivatalos kifogás szerint létezett valami tengerészgyalogos-szabály – már megint egy szabály –, ami megtiltotta a tisztek és úriemberek számára, hogy nyilvánosság előtt fejezzék ki az érzelmeiket. Az igazság az volt, hogy Ken kényelmetlenül érezte magát, ha nyilvánosság előtt kellett kimutatnia az érzelmeit. A szabály csak jó ürügy volt a számára, hogy a világ előtt úgy kezelje Ernie-t, mint a kishúgát.

– Előfordult, hogy ezzel – mint most is – alaposan felbőszítette Ernie-t.

Gyors mozdulatokkal végigfogdosta Kent.

– Jesszusom! – mondta Ken, és eltolta Ernie kezét.

– Mindennek megvan a maga helye és ideje, igaz? – cukkolta Ernie. – És ez most nem az?

McCoy ránézett, és megrázta a fejét.

– Nem vagy semmi – mondta.

– Aha – felelte Ernie.

Egy röpke pillanatra McCoy lágyan megérintette az arcát a kézfejével.

– Vigyázz! – mondta Ernie gúnyosan, rémületet színlelve. – Még valaki meglátja, és akkor levágják a gombjaidat, aztán meg dobpergés kíséretében szégyenszemre elzavarnak a Tengerészgyalogságtól!

McCoy elnevette magát, és Ernie-re mosolygott.

– Milyen volt a napod?

– Zajos – mondta McCoy. Az ingzsebébe nyúlt, kivett belőle egy réz töltényhüvelyt, és a kezébe nyomta.

– Mi ez?

– Nézd, mit ütöttek bele – mondta McCoy. – Az alján.

– Nézem – mondta Ernie. – Mit kellene látnom?

Azt, hogy „FA 15” – mondta McCoy. Ernie bólintott. – Ez azt jelenti, hogy a Frankfurti Arzenálban készült 1915-ben, az első világháború előtt.

Elérték a támaszpont kapuját. Egy tengerészgyalogos MP²⁸ tisztelgett nekik, közben pedig intett, hogy továbbmehetnek.

– Gondolod, hogy akkor is elengedne, ha tudná, hogy együtt kavarunk? – kérdezte Ernie ártatlan arccal, miután Ken viszonzta a tisztelgést. – Vagy lecsukatna? „*Uram, ma láttam egy tisztet, akiről tudom, hogy együtt kavar egy nőnemű civillel, uram.*”

McCoy megint elnevette magát, és Ernie-re mosolygott.

– Te aztán nem adod fel, mi?

– Működik még?

– Micsoda?

– A golyó, amit az első világháború előtt gyártottak – kérdezte Ernie.

– A golyó az a csúcsos dolog, ami kijön a csőből – mondta Ken. – A lőszer részei: a töltényhüvely, a löpor, a gyutacs... és a golyó.

– Bocsánat – mondta Ernie gúnyosan.

– A válaszom pedig az, hogy többnyire – mondta Ken. – Engem is meglep.

– És mi van akkor, ha nem működik? – kérdezte Ernie.

– Carlson ezredes tiszteletét tette nálam – mondta McCoy témát változtatva.

– Mi? – kérdezte Ernie. Nem éppen erre a válaszra várt.

---

²⁸ *Military Police* – Katonai Rendőrség. A fegyveres erőknél szolgáló katonai rendőrökre is szokás használni, *a ford.*

– Carlson ezredes kijött a géppuskalőtérre – mondta McCoy. – Engem akart látni.

– Mit akart?

– Kantoni nyelvjárásban beszélt hozzám – mondta McCoy mosolyogva. – Látnod kellett volna a srácok arcát, amikor megszólalt.

– Mit akart? – tette fel a kérdést Ernie másodszor is.

– Hát, szerintem csak meg akart nézni magának, meg kíváncsi volt, hogy tényleg tudok-e kínaiul.

– És? – kérdezte Ernie türelmetlenül.

– Kíváncsi volt, hogy hallottam-e a Kínai Hadsereg 8. menetoszlopáról, és ha igen, akkor mi a véleményem róla.

– Mit mondtál neki?

– Amit hallani akart – mondta McCoy. – Hogy szerintem elég jó munkát végeznek.

– Ez minden?

– Ó, hát még feltette a szokásos kérdéseket, a tapogatózó kérdéseket – mondta McCoy. – Aztán meg közölte velem, hogy éppen most állítanak fel egy zászlóaljat, és hogy lenne-e kedvem csatlakozni hozzájuk.

– Erre te természetesen igent mondtál – mondta Ernie.

– Ezért küldtek ide – mondta McCoy. – Tudod jól. Az egészben pont az a lényeg, hogy bekerüljek a csapatába.

McCoy hirtelen sávot váltott, és megállt az egyik mosoda előtt. Bement, aztán egy vagy két perc múlva, két irdatlan nagy csomaggal tért vissza. A frissen mosott ruhákat bedobta az autó hátsó ülésére, aztán visszaült a volán mögé.

– Mi van vacsorára? – kérdezte.

– Steak. A változatosság kedvéért – felelte Ernie.

McCoy elégedetten bólintott.

– Akkor elmondod, vagy nem?

– Micsodát?

– Bevett a csapatba, vagy nem?

– Megpróbálta beadni nekem, hogy még össze akarja hasonlítani a szolgálati lapomat a többi önkéntes anyagával – mondta McCoy. – De csak linkelt. Be fog venni. Szüksége van egy fiatal „öreg” kínai tengerészgyalogosra.

– Ez meg mit jelentsen?

– Olyan embereket akar az alakulatába, akik lehúztak pár kanyart Kínában, akik képesek a keletiek fejével gondolkodni. Fiatal tisztet is akar. Én megfelelek mind a két kitételnek. Be fog venni.

– És örült a fickó?

– Én szimpatikusnak találtam – mondta McCoy. – Ez aztán a szívas.

– Nem örült?

– Nem, nem örült. Sőt, szerintem átkozottul jó tiszt. Elképesztően okos, és ami a remekül felkészített emberekkel végrehajtott rajtutús ötletét illeti, egyáltalán nem ostobaság.

– Na, és kommunista?

– Politikáról egy szót sem ejtett – mondta McCoy. – Én meg nem igen tudtam kérdéseket feltenni neki.

– És most mi lesz?

– Felhívom Sessions századost, és elmondom neki – mondta McCoy.

– Úgy értem, veled mi lesz?

– Pár nap, talán egy hét múlva szerintem át fognak helyezni – mondta McCoy.

A San Diego-i Jachtklub kapuja előtt lekanyarodott a főútról, és a vízparton hajtott tovább. A „4. számú rakpart” tábla előtt egy Pontiac sportkocsi állt missouri rendszámú táblával. A volán mögött egy tengerészgyalogos-tiszt ült zöld egyenruhában, mellette pedig Dorothy Burnes ült.

– Jaj, de jó – mondta Ernie. – Itt vannak.

– „Jaj, de jó” – ismételte Ken McCoy. – Kik vannak itt? *Atyaisten! Szólnom kellett volna neki!*

– Vendégeink vannak – mondta Ernie, miközben kinyitotta a LaSalle ajtaját, és kiszállt.

A Pontiac ajtaja is kinyílt, és Dorothy Burnes egy nyögés kíséretében kipréselte magát az autóból. Melegen és hálásan mosolygott Ernie-re. A férje is kiszállt az autóból, de ő egy kicsit kellemetlenül érezte magát.

Aztán tisztelgett. Ernie azon tűnődött, hogy erre miért volt szükség, aztán rájött, hogy Ken tisztelgését viszonzta. Azt is tudta már, hogy miért. Martin J. Burnes váll-lapján két ezüstsáv csillogott. Magasabb rangfokozattal rendelkezett, mint Ken. Ken ezért tisztelgett neki.

– Szóval nem kerültétek el egymást – mondta Ernie. Megfordult, és látta, hogy Ken elindult a pár felé. – Ez itt Ken. Ken, ez itt Marty Burnes.

– Jó napot, uram – mondta Ken McCoy hivatalos hangon. Ernie-nek egyáltalán nem tetszett Ken arckifejezése.

– Ez pedig itt Dorothy – mondta Ernie, és Ken elé szökkent.

– Szia.

– Dorothy meg én régi barátok vagyunk, és nem talált maguknak szállást, úgyhogy pár napig nálunk maradnak.

– Remélem, hogy nem leszünk nagyon útban – mondta Marty Burnes McCoynak.

– Végül is az ő hajója – mondta Ken egyszerűen.

Atyaisten! Nem tetszik neki ez az egész. De miért nem? Mi baja van? Ő is lehetne Burnes hadnagy helyében. Aztán megértette. Ken nem csak egy, a sok hadnagy közül Ő azért van itt, hogy Hogyishívják ezredes után kémkedjen, és most attól fél, hogy a Burnes házaspárral a hajón most problémái lesznek. És lehet, hogy igaza van.

– Hát, akkor talán menjük is fel a hajóra – mondta Ernie, és megpróbálta egy kicsit feldobni a hangulatot. – Dorothyval egész délután az előételen dolgoztunk.

– Aztán jöhet a steak – tette hozzá Dorothy vidáman.

– Szerintem mindkettőtökre ráférne egy ital – mondta Ernie, és egy gyors pillantást vetett Kenre. A tekintete hideg volt. Nem látzott ugyan dühösnek, csak csalódottnak tűnt és lemondónak. Mint-ha az lett volna az arcára írva: „Várható volt, hogy előbb-utóbb csinál valami ehhez hasonló hülyeséget.”

McCoy udvarias mosolyt erőltetett az arcára.

– Én szívesen bedobnék valamit – mondta McCoy.

– Csak maga után, hadnagy.

– Nem felejthetnénk el a Tengerészgyalogságot egy időre? – kérdezte Ernie. – Mondjuk egy-két órára? Úgy értem, az uramozás helyett szólíthatnátok egymást a rendes neveteken is.

– Persze – mondta Marty Burnes. Elmosolyodott, és kezét nyújtott McCoynak. – Szólíts Martynak.

– Ken – McCoy egy újabb, rövid, udvarias mosoly kíséretében megszorította Marty Burnes kezét.

– Akkor ti szépen pakoljatok ki az autókból – adta ki az utasítást Ernie. – Mire elkészültök, az italotok ki lesz töltve.

Amikor az italok elkészültek, Ernie pohárköszöntőt mondott.

– Azt hiszem, hogy a Burnes házaspár számára ez az a bizonyos öreg kikötő, mely menedéket ad a vihar elől – mondta Ernie. – Isten hozott titeket a fedélzeten!

McCoy felnevetett, aztán megemelte a poharát. Ezúttal a mosolyt nem kellett erőltetnie.

– Isten hozott titeket a fedélzeten – ismételte.

Belerogyott a kabin négy fotelje közül a legnagyobbba. Még mindig nem vette le a kezeslábasát, nyersbőr bakancsa is ott éktelenkedett kinyújtott lábán. Ernie most először döbbsent rá (talán azért, mert Marty Burnes zöld egyenruhát viselt), hogy mennyire nem illett McCoy ruhája a plüsskabinba.

Ernie és Dorothy behozta a tálcára helyezett előételt. McCoy bedobott jó pár darab cheddar sajtot, aztán felhajtotta az italát.

Most, hogy végre fel vagyok tankolva – mondta Ken –, azt hiszem, hogy megyek, és levakarom magamról a retket.

Végigsétált a folyosón, és belépett a hajó legnagyobb kabinjába. Egy perccel később hallani lehetett a zuhany hangját és McCoyét, amint halkan énekel.

Hála istennek. Elmult a rohama.

– Ő is szokott énekelni – mondta Dorothy Burnes, és szeretetteljesen a férjére bökött.

Ernie készített Marty Burnesnek még egy italt.

A zuhany már egy ideje elhallgatott, de McCoy nem került elő, úgyhogy Ernie elnézést kért, és belépett a kabinjukba.

Ha veszekedni akar, akkor tudjuk le mielőbb.

Amikor belépett a kabinba, Ken éppen az ágyon feküdt – meztelenül – a kezében a telefonnal.

Ernie-re nézett ugyan, de nem szólt egy szót sem. Arra sem reagált, amikor Ernie szemöldöke elégedetten felszaladt a mezítelen test láttán.

– Központ? „R” beszélgetés lesz. Terhelje akárkinek a számlájára. McCoy hadnagy vagyok és a Szabadság hét nulla öt kilenc öt hatot kérem Washington D. C-ben. Tartom.

– Ken, nem volt hová mennie. A férje haza akarta küldeni – mondta Ernie.

Ken eltartotta a fejétől a telefonkagylót, jelezve, hogy nem tud vele beszélni, aztán visszatette a füléhez. Ernie tudta, hogy mit akart neki mondani Ken, úgy döntött, hogy félreérti a mozdulatot, és melléfekszik, hogy behallgasson a beszélgetésbe. Ken teste egy pillanatra megfeszült, és Ernie már attól félt, hogy el fog mellőle húzódni, vagy feláll. De aztán a férfi ellazult.

– Szabadság hét nulla öt kilenc öt hat – szólalt meg egy nem túl udvarias férfihang.

– „R” beszélgetés egy bizonyos McCoy hadnagy részéről – mondta a telefonközpontos. – Vállalják a hívás költségeit?

– Igen – felelte a férfihang.

– Parancsoljon, uram – mondta a telefonközpontos. – A hívott fél a vonalban van.

– Jó napot, őrmester – mondta McCoy a telefonba. – Ott van valahol Sessions százados?

– Megcsörgetem. Mondta, hogy beszélni akar magával. Mi újság a bozótosban?

– Pont egy őrmestert keresek, aki tudja, hogyan kell szétszedni egy kilencszáztizenhét A-t – mondta McCoy.

Az őrmester felnevetett, aztán egy másik hang szólalt meg.

– Sessions százados.

– McCoy hadnagy van a vonalban, uram – mondta az őrmester.

– Az remek. Ken?

– Igen, uram.

– Már hívni akartam. Csak gondoltam, várok még egy keveset, hogy biztosan hazaérjen. Mi a gond?

– Ma meglátogatott Carlson ezredes, uram – mondta McCoy.

– A géppuskalőtéren voltam, ott talált meg.

– És?

– Ellenőrizte, hogy tényleg beszélek-e kínaiul, aztán megpróbált kiszedni belőlem ezt-azt.

– Na, és mit szedett ki magából?

– Azt akarta megtudni, hogy mi a véleményem Mao Ce-tung ferdeszeműiről – mondta McCoy. – Csak azt mondtam, amit hallani akart.

– A raiderekről beszélt?

– Raiderek? Így fogják őket hívni?

– Igen, úgy tűnik. A parancsnok február 4-i dátummal fogja elrendelni a 2. önálló zászlóalj megalakítását maguknál, az Elliott Bázison. Még aznap egy megerősített századot, úgy kétszázötven embert, át fognak helyezni a quanticói 1. önálló zászlóaljból a 2.-ba. A mi Zimmerman barátunk, akiből tűzvezető őrmester lett, szintén köztük lesz. Február 19-én a 2. önálló zászlóaljat átnevezik 2. raiderezászlóaljja. Ezért is akartam felhívni, hogy ezt közöljem.

– Talán jobb lenne, ha nem terjesztené, amit most fogok mondani, uram – mondta McCoy –, de tartok tőle, hogy az ezredes elképzelése meglehetősen jó.

– Beszélt róla magának?

– Igen, uram. És amit mondott, az egyáltalán nem hangzott ostobaságnak.

– Beszélt arról, hogy esetleg be akarja venni az alakulatába? Ezt csak azért kérdezem, mert ha nem tudja magát felvetetni, akkor

Rickabee ezredes át fogja magát helyezettetni az 1. önálló zászlóaljhoz, aztán az 1. önállókkal együtt áthelyezteteti Carlson alakulataiba.

– Jött nekem a szokásos süketeléssel, hogy összehasonlíttja az anyagomat a többi tiszt anyagával, de nagyon meglepne, ha nem helyeztetne át.

– Jól van. Akkor marad minden, ahogy van. Ha viszont téved, és nem veszi be... Nem vett rajta észre olyasmit, ami arra utalna, hogy nem dőlt be a kikozmetikázott szolgálati lapjának?

– Nem, uram.

– Ha nem veszi be magát, akkor majd kitalálunk valamit.

– Százados, beszélhetnék magával, mint férfi a férfival?

– Természetesen nem, mondta a tiszt a másik tisztnek, aki megmentette az életét – mondta Sessions. – Mi nyomja a lelkét, Ken?

– Nem tetszik nekem ez a munka – mondta McCoy. – Egy szemét mocsoknak érzem magam, amiért Carlson ezredes után kémkedek. Nekem tetszik ez a fickó. Jó tiszt, és szerintem ez a kommandósalakulat ötlet is jó.

– *Raiderek* – javította ki Sessions, aztán elnémult.

– Túl messzire mentem, mi? – kérdezte McCoy egy hosszú másodperccel később.

– Nem, nem – mondta Sessions. – Csak azon gondolkoztam, hogy mit mondjak erre. Azt hiszem, tudom, mit érez most, Ken. Csak annyit mondhatok, hogy ezt a munkát el kell végezni, mégpedig magának. Nem hiszem, hogy bárki is örülne neki, ha kiderítené, hogy Carlson elmeháborodott vagy kommunista.

– Szerintem lenne, aki örülne. Volt időm gondolkozni a dolgon. Szerintem az aranygallérosok között van egy rakás olyan alak, akinek nem tetszik Carlson, mert jó kapcsolata van az elnökkel.

– Ebben van némi igazság, persze – mondta Sessions. – De azt hiszem, hogyha tényleg elment az esze, akkor nagyon nagy kárt tehet a Tengerészgyalogságban. Olyan nagyot, amilyennek maga sem örülne, Ken.

– Igenis, uram – mondta McCoy.

– Igenis, uram, mi, Ken? – kérdezte Sessions.

– Úgy értem, hogy megértettem a parancsot, és a feladatot el fogom végezni – mondta McCoy. – Hallott már ilyesmiről, százados úr?

– Ne szellemeskedjen itt nekem, maga hadnagyocska – mondta Sessions, aztán a hangja komolyabbra váltott. – Ken, amit maga csinál, annak meg kell lennie.

– Kezdetől fogva tudom, uram – mondta McCoy. – És éppen ezért nem adom fel.

– Ma támadt még egy „Éljen a Tengerészgyalogság”-gondolatom – mondta Sessions. – Kíváncsi rá?

– Persze.

– Ha a raiderzászlóaljok létszámát teljesen fel is töltik, akkor sem lesz benne még ötven katona, se tiszt, se altiszt, se sorállományú, akire valaha lőttek volna. Lehet, hogy senki nem fog tudni róla a kikozmetikázott szolgálati lapja miatt, de maga lesz a legtapasztaltabb tiszt az alakulatnál. Hogy maga lesz a legtapasztaltabb hadnagy, az biztos. Az igazi megmérettetés egy tiszt számára az, amikor élesben lőnek rá. Csak az számít, hogy ilyenkor hogyan viselkedik. Maga már kétszer is megmérettetett, Gyilkos, és maga mind a kétszer kiválóan vizsgázott.

– Francokat – mondta McCoy.

– Csak semmi francokat, Ken. Én vagyok az élő tanú arra, hogy milyen jól tűri a stresszes szituációkat. Ha nem is tesz többet, mint akkor, biztos vagyok benne, hogy a kölykök közül nem egy magának köszönheti majd az életét.

Ernie eddig úgy feküdt az ágyon, hogy a feje McCoy vállán pihenhessen, és közben hallhassa a beszélgetést. Most viszont feleremelte a fejét, és Ken szemébe nézett.

Ken megvonta a vállát, mintha szégyellte volna magát amiatt, amit Sessions százados mondott róla.

– Azt mondta, hogy van pár dolog, amit el akar nekem mondani – mondta McCoy.

– Ja, igen. Örülök, hogy emlékeztetett rá. Az egyik dolog Zimmermannal kapcsolatos.

– Nem tudja, hogy mit csinálok itt, ugye?

– Nem, és ne is mondja el neki – mondta Sessions. – Hadd higgye, hogy csak azért van ott, mert beszél kínaiul, és mert Carlson szereti a kínai tengerészgyalogosokat.

– Igen, uram – mondta McCoy. – Még valami?

– Nem futott össze Banning századossal, ugye?

Banning századossal? A mi Banning századosunkkal?

– Tengeralttjáróval evakuálták a Corregidorról. Ma érkezett meg Diegóba, és már útban van hozzánk. Megvolt rá az esély, hogy összefutnak, úgyhogy meg kellett kérdezni. Az nagyon nem lett volna jó, ha Carlson hallótávolságán belül találkoznak, és Banning üdvözli magát, mint rég nem látott bajtársát. Az pedig aztán vég-

képp nem hiányzott volna, hogy megköszönje magának, hogy megmentette az életét. Azzal a szép új szolgálati lapját akár le is húzhatta volna vécen, mert Carlson egyből kiszúrta volna, hogy őt figyeli.

– Nem találkoztam vele – mondta McCoy. – Milyen sors vár rá?

– Hát, először is közölni fogjuk vele, hogy nem ismeri magát, a többit pedig nem mondhatom el.

– Azért üdvözlé a nevemben?

– Persze, Ken – felelte Sessions.

– Akkor, gondolom, ez minden – mondta McCoy.

– Hogy van a barátnője? – kérdezte Sessions.

– Ahhoz semmi köze.

– Csak azt akartam mondani, hogy üdvözlje a nevemben.

McCoy nem válaszolt.

– Mostantól kezdve minden nap jelentkezzen be. Vagy nálam, vagy Rickabee ezredesnél.

– Igenis, uram.

McCoy felült, magával húzva Ernie-t, aztán letette a telefont a háta mögött lévő polcra.

– Tud rólunk? – kérdezte Ernie. McCoy bólintott. – Mit mondtál neki?

McCoy elmosolyodott.

– Hogy te vagy a legjobb bőr, akivel valaha kavartam – mondta McCoy, aztán az arca elé emelte mindkét kezét, hogy megvédje magát a záporozó ütésektől, amelyekre Ernie irányából számított.

De az ütések elmaradtak. Ernie megvárta, amíg McCoy leengedte a kezét, és csak azután szólalt meg.

– Örülök, hogy elmondtad neki az igazat.

Aztán leszállt az ágyról, és kísért a kabinból.

McCoy felvett egy khaki nadrágot és egy pólót, aztán ő is ki-ment, és készített magának egy italt.

– Úgy tudom – mondta Marty Burnes hadnagy –, hogy egy nehézfégyverzetű századnál szolgálsz.

– Így van – mondta McCoy. – És neked milyen feladatot adtak?

– Pillanatnyilag az S-3 mellé vagyok beosztva – mondta Burnes.

– Pillanatnyilag? – kérdezte McCoy.

– Hallottál már a raiderekről? – kérdezte Burnes.

– Valamicskét – felelte McCoy. Észrevette, hogy Ernie figyeli őket.

– Hát, én jelentkeztem, és szerintem be is fognak venni a csapatba – mondta Burnes. – Beszéltem Rooseveltt századossal, az elnök fiával, és ő azt mondta, hogy valószínűleg megfelelek a kritériumoknak.

– Aztán meg jól szétlövök a segged – mondta McCoy.

– Ken! – mondta Ernie.

– Bocs – mondta McCoy. – Ezt tényleg nem kellett volna.

XIII.

Egy)

A Haditengerészetpensacolai légibázisa

Saufleyi repülőtér

1942. február 20.

Allen W. Minter haditengerésztiszt egy percig sem kételkedett abban, hogy Malcolm S. Pickering tartalékos tengerészgyalogos hadnagy jóval több időt töltött el repülőgépek pilótafülkéjében, mint ami a szolgálati lapján szerepelt. Lehet, hogy csak félhivatalosan repült, de hogy repült, az biztos.

Ebből viszont az következett, hogy Pickering hazudott. Nemcsak, hogy hazudott, de ráadásul nagyon jól hazudott. Persze mindezt úgy is fel lehetett fogni, hogy a hadnagy remekül játszotta a szerepét. Az ember akár azt is hihette – de legalábbis feltételezhette –, hogy Pickering eljátszotta, hogy ő egy együgyű fickó, aki semmit sem tud a repülőgépekről, de aki nagyon akar, és képes is elképesztően gyorsan tanulni.

Amióta Minter először kivitte a repülőtér indítózónájához, Pickering feltett egy tucat olyan értelmes és hülye kérdést, amit egy olyan pilótatanonctól el lehetett várni, akinek a szolgálati lapján az „ELŐZETESEN REPÜLT ÓRÁK SZÁMA” rovatba a „NULLA” szó szerepelt. Pickering úgy tett, mint aki feszülten figyel, mintha az egészet akkor hallotta volna először – miközben Minter megmutatta neki az N3N „Sárga Veszedelem” elemeit, és elmagyarázta, hogy mi mire való.

Minter eleinte még hajlott rá, hogy elhiggye, Pickering akkor hallotta először, hogy az az ízé, ami a Sárga Veszedelem hátuljából meredt ki, volt a függőleges stabilizátor, és hogy a hátulsó részét az oldalkormánypedállal lehetett mozgatni, ami éppen olyan funkciót töltött be a levegőben, mint a hajók kormánylapátja a vízben.

Pickeringet látszólag az is lenyűgözte, hogy a magasságmérő valóban a tengerszint feletti magasságot mutatta, de csak hét másodperc késéssel. Más szóval, mivel időre volt szükség ahhoz, hogy a nyomásváltozás kifejtse a megfelelő hatást a magasságmérő barométer membránján, a műszer pár másodperc késéssel jelezte a magasságot, amely így lehetett a pillanatnyi magasság.

Amikor azonban Minter felvitte Pickeringet a gyakorlógéppel, rögtön rájött, hogy a hadnagy hülyét csinált belőle.

Az oktatópilóták bizonyos értelemben szabadkezet kaptak a pilótaképzésben. Minter hadnagy nem hitt abban a filozófiában, amely szerint a buzgó fiatalokból akkor válik a legjobb pilóta, ha felviszi őket az oktató, és úgy megijeszti őket, hogy a szar is vigyázzba álljon bennük és/vagy, hogy kihányják a belüket.

Minter abban hitt, hogy a legjobb az egyszerű dolgokkal kezdeni: meg kell mutatni a pilótajelöltnek, hogy ha egészen finoman hátrahúzza a botkormányt, akkor a Sárga Veszedelem orra megemelkedik, ha pedig finoman előretolja, akkor a Sárga Veszedelem orra lefelé mozdul el.

Amint a pilótajelölt megértette és megtanulta, hogy egy mozdulatnak mi a hatása a gépre, jöhetett a következő mozdulat. Végezetül megértette, hogy milyen koordinált mozdulatokra van szükség ahhoz, hogy a gép elvégezzen minden olyan manővert, amelyre képes volt.

A „lassan és nyugodtan” módszer Minter hadnagy véleménye szerint célravezetőbb volt, mintha valaki bedobta a pilótajelöltet a mélyvízbe, és halálra rémisztette. Halálra rémisztetni valakit nem volt túl nehéz.

Az első repülés során Minter megmutatta Pickeringnek, hogy hogyan lehet a gépet emelkedésre és süllyedésre bírni, aztán hogyan lehet finoman jobbra és balra fordulni vele. Elmagyarázta Pickeringnek, hogy a fordulót úgy kell végrehajtani, hogy közben a gép ne emelkedjen, és ne is veszítsen a magasságból. Ehhez az kellett, hogy az ember folyton a függőleges sebességmérőn tartsa a szemét, amely azt jelezte (gyorsabban, mint ahogy a magasságmérő reagált a változásra), hogy mennyi eltérés van a repülőgép kezdeti és pillanatnyi magassága között (300 méter/perc, fel vagy le).

Miközben Minter demonstrálta, hogy mi az, amit Pickeringtől elvárt, figyelmeztette, hogy a repülőgép fejre állításához nem kell sok, és hogy a legtöbb pilótajelölt általában túlkormányozza a gépet, mert sokkal nagyobb erőt fejt ki a botkormányra és az oldal-kormány pedáljaira, mint ami szükséges.

Aztán, amikor Minter átadta a gép irányítását Pickeringnek, és utasította, hogy emelkedjen, aztán pedig süllyedjen, először arra gondolt, hogy végre van egy olyan tanítványa, aki odafigyel arra, amit mond. Nem kormányozta túl a gépet. A botkormányt és az oldalkormány pedálját is finoman, de határozottan kezelte.

Aztán amikor Pickering megpróbálkozott egy 360 fokos jobbfordulóval, a függőleges sebességmérő mutatója még csak meg sem rezzent. Amikor pedig kijött a fordulóból, alig két fokkal tért el a kezdeti iránytól. Az egész manőver olyan sima volt, mint selyem.

Túlságosan is sima egy abszolút kezdőtől. Ebből következett, hogy Pickering nagyon is tudott repülni. Abból pedig az következett, hogy Pickering hazudott, mert az USA Haditengerészetének azt mondta, hogy előzetesen „NULLA” órát repült.

Az egészet úgy is fel lehetett fogni, hogy Pickering hadnagy szimplán megviccelte Allen W. Minter haditengerész hadnagyot. De úgy is fel lehetett fogni, hogy Pickering súlyos függelemsértést követett el. Tengerészgyalogos-tisztként tudnia kellett, hogy a tisztek nem hazudhattak. Egy tiszt annyit ért, amennyit az adott szava ért. Azt a tisztet, aki aláírt egy dokumentumot, amely olyan adatokat tartalmazott, amelyről nevezett tiszt pontosan tudta, hogy nem felelt meg a valóságnak, azt hadbíróság elé állították és lefokozták.

Először Minter hadnagy úgy döntött, hogy a legjobbat fogja feltelezni Pickering hadnagyról. Pickering rendes kölyöknek tűnt, aki csak nemrégiben került a Tengerészgyalogsághoz, fiatal is volt, és talán bele sem gondolt abba, hogy emiatt a kis vicc miatt akár ki is rúghatják Pensacolából. Minter azt hallotta, hogy az a tiszt, akit függelemsértés miatt elítéltek, az nem mehetett haza, hanem közlegényként kellett tovább szolgálnia. Hacsak nem volt tényleg szükség rá, Minter nem szeretne volna Malcolm S. Pickering hadnagyot a Parris-szigetre küldeni – közlegényként.

Amikor leszálltak, kellemesen elbeszélgetett Pickeringgel, és közölte vele, hogy rendkívül jól teljesített (amitől Pickering area felragyogott), aztán pedig megadott neki minden lehetőséget, hogy bevallja, már repült azelőtt valahol. Pickering erre rögtön rávágta, hogy igen, Carstairs százados felvitte egy körre, amikor megérkezett Pensacolába, de ez minden.

Minter ezt követően figyelmesen átolvasta Pickering szolgálati lapját. Azt mondogatta magának, hogy talán mégis tévedett. De nem. A szolgálati lapon ott állt fehéren-feketén: „ELŐZETESEN REPÜLT ÓRÁK SZÁMA: NULLA”, és Pickering aláírása.

Minter ezután felkereste James L. Carstairs századost, a Pickeringért és a másik hadnagyért, Steckerért felelős tengerészgyalogos-tisztet. Minter nem kedvelte Carstairs-t, ami egy természetesnek mondható reakció volt a tényre, hogy Carstairs sem kedvelte őt. Carstairs tengerészgyalogos volt, ráadásul hivatásos Annapolisból. Magas, jóképű, bajszos férfi volt. Mint egy rohadt tengerészgyalogos-poszter.

Az a réteg, amelybe Carstairs százados is tartozott, általában ki nem állhatta az olyan embereket, mint Minter, aki az Ohioi Egyetemen szerzett diplomát, aztán rögtön belépett a Haditengerészethez, hogy pilótaképzést kapjon, és aki azt tervezte, hogy amint lehet, leszerel, és szerez magának egy állást valamelyik légitársaságnál. Az ilyen alakok ráadásul egy kicsit kövérek is voltak, és nem úgy néztek ki, mint azok a kék szemű, magas, egyenes tartású haditengerész-repülők a toborzóplakátokon.

Ennek ellenére Minter úgy döntött, hogy aznap este felkeresi Carstairs századost a tiszti klub bárjában.

– Jó estét, százados – mondta.

– Ni csak, kit látnak szemeim? Nokedli hadnagy – mondta Carstairs.

Minter nem törődött a százados csúfolódásával.

– Ma reggel felvittem a két hadnagyát – mondta, és közben intett a csaposnak, hogy hozzon neki két sört.

– Csakugyan?

– Az egyikük, Pickering, szokatlanul tehetségesnek látszik.

– Csakugyan?

– Vagy egyszerűen tehetséges, vagy pedig suttyomban már repült valahol – mondta Minter.

– A szolgálati lapján mi áll?

– Az, hogy azelőtt egyetlen órát sem repült semmivel – mondta Minter.

– Akkor kénytelenek vagyunk azt feltételezni, hogy valóban nem repült. Nem gondolja? – mondta Carstairs.

– Azt mondta, hogy maga is felvitte – makacszkodott Minter. – Magának mi volt a véleménye?

– Semmi különös – felelte Carstairs. – Szerintem csak egy hétköznapi, bővérű, amerikai gyerek, aki alig várja, hogy kitűzhesse az aranyszámnyakat.

– Nem tud róla semmi mást, csak annyit, ami a szolgálati lapján áll? – kérdezte Minter.

Carstairs Minterre nézett, aztán pedig hátrapillantott, mintha csak biztosra akart volna menni, hogy senki sem hallgatja ki a beszélgetésüket.

– Azt hallottam – súgta Minter fülébe bizalmasan –, hogy amikor Henry Fordnak elfogy a készpénze, Pickeringhez szalad kölcsönrért. Erre gondol?

– Ne szórakozzon már velem, Carstairs – mondta Minter türelmetlenül.

Egy pillanatig azt hitte, hogy Carstairs le fogja tolni, amiért a vezetékevényen szólította. Ehelyett Carstairs szélesen elvigyorodott.

– Na de kedves Nokedli, ugyan miért szórakoznék én magával? – kérdezte Carstairs százados. – Azt *ugye* tudja, hogy a San Carlos Hotel manzárdlakosztályában lakik?

– Nem, eddig nem tudtam róla – vallotta be Minter, és közben azon tűnődött, hogy Carstairs csak szórakozik-e vele.

Carstairs bólogatni kezdett, mintha csak azt akarta volna mondani: „Bizony.”

– Ha ez a helyzet – vágta rá Minter –, akkor mit csinál a Tengerészgyalogságnál?

– Ejnye, Nokedli! Ugyanazt, amit maga meg én. Nem felejtí Pearl Harbourt, bosszút akar állni a Wake-szigetért, és egy békés világot akar teremtem, amiben működhet a demokrácia. Igazán meglep, hogy ilyesmit kérdez tőlem.

Minternek nem kis erőfeszítésébe tellett uralkodnia magán és megfékezni a nyelvét. Megitta a sörét, és távozott.

Másnap reggel, amikor újra fel kellett vinnie Pickeringet, már azon volt, hogy lehazugozza, amiért eltitkolta, hogy előzőleg már részt vett valamilyen pilótaképzésen. Aztán úgy döntött, hogy leszárja az egészet.

Azt nem tudta, Carstairs igazat mondott-e neki a tiszti klubban arról, hogy Pickering milyen gazdag, meg hogy a San Carlos manzárdjában lakik. Lehet, hogy Carstairs csak szórakozott vele, mert hülyét akart csinálni belőle.

Egyedül csak az számított, hogy Pickering rendes kölyöknek látszott, a Tengerészgyalogságnak pedig pilótákra volt szüksége. A tisztek számára kötelezően előírt viselkedés-kódexet ugyan fontosnak tartotta, de igazából csak az számított, hogy teljesítse a parancsát, a parancs szerint pedig pilótát kellett faragnia Pickeringből, hogy csatlakozhasson a 2. repülőszázadhoz. Minter azt mondogatta magának, hogy ő csak egy oktatópilóta és nem FBI-ügynök, és ha va-

laki azt hazudta, hogy előzőleg nulla órát repült, az nem volt halálos bűn.

Repült Pickeringgel két órát, aztán Steckerrel is. Amikor elengedte őket ebédelni a délutáni elméleti oktatás előtt, úgy érezte, hogy Steckernek tényleg megtanított ezt-azt, de Pickering csak újra átvette azt, amit már úgyis tudott. De már ez sem tűnt fontosnak.

Másnap az elméleti oktatás délelőttre, a repülőlecke pedig délutánra esett. Minter először Steckert vitte fel, és két órán keresztül gyakoroltatta vele a felszálláshoz, a forduláshoz és a leszálláshoz szükséges mozdulatokat. Az utolsó fél órában csak érintőleszállásokat végeztetett Steckerrel, akinek le kellett követnie a hadnagyot.

Pickeringgel lényegében ugyanezt a programot végeztette el a gyakorlása alatt, de neki egy egész órát adott az érintőleszállásra, majd az utolsó tizenöt percben utasította Pickeringet, hogy egyedül szálljon fel és le.

Amikor a két óra letelt, Minter megengedte Pickeringnek, hogy egyedül vezesse a Sárga Veszedelmet a hangárelőtérig, de amikor odaértek, nem utasította, hogy állítsa le a motorokat, hanem kiszállt az üléséből, és a pilótafülke melletti szárnytőre térdelt, és Pickering szemébe nézett.

– Nem tudok olyan okot felhozni, ami miatt ne vihetne fel a gépet egyedül is, Pickering. Hát maga?

Pickering elmosolyodott.

– Én sem, uram.

– Akkor csak rajta, hadnagy – adta ki az utasítást Minter, és leugrott a szárnytőről.

Minter látta, hogy Pickering csak némi nehézségek árán tudott visszagurulni a Sárga Veszedellel a kifutópályához. Aztán egy pillanatra komolyan azt hitte, hogy Pickering össze fog ütközni egy másik Sárga Veszedellel, amely a kifutópálya középvezetékén haladt.

Mindezeket látva Minter eltűnődött azon, hogy vajon nem ítélte-e meg mégis rosszul a helyzetet, és hogy nem volt-e hiba Pickeringet szülőbő felküldeni öt óra oktatás után.

De akkor a torony rávillantotta a zöld lámpát Pickering Sárga Veszedelmére, megadva neki a felszállási engedélyt. A Sárga Veszedelem mozgásba lendült. A hátsó kerék finoman, és a megfelelő pillanatban emelkedett el a földtől, majd egy pillanattal később a Sárga Veszedelem könnyedén a levegőbe szökött.

Pickering Minter utasításait követte: szálljon fel, aztán soroljon be a leszállni készülő gépek mögé, és szálljon le.

Ennek ellenére, amint besorolt a leszállásra váró gépek mögé, csak egyszer ugyan, de jobbra-balra döntögette a gépet örömeiben. Minter úgy döntött, hogy ha Pickering biztonságban földet ér – és most már 95%-ban biztosra vette, hogy ez így lesz –, nem fogja a szemére vetni.

A leszállás éppen olyan simára sikeredett, amilyenre Minter számított. De miközben Pickering visszagördült a hangárelőtérhez, és leállította a Sárga Veszedelem motorját, az arcára olyasmi ült ki – megilletődés, megkönnyebbültség, büszkeség és egy kis hitetlenkedés is –, amit Minter azoknak az arcán látott, akik éppen akkor teljesítették az első önálló repülésüket.

Aztán, amikor kikászálódott a Sárga Veszedelem pilótafülkéjéből, Minterre meredt.

– Jesszusom, ez aztán nem volt semmi.

– Tényleg most repült először egyedül? – kérdezte Minter.

– Igen, uram – felelte Pickering, de nem tudta, hogy mire vélje a kérdést.

– Azért a fejébe ne szálljon, Pickering – mondta Minter. – A Kaliforniai Egyetem által készített tanulmány szerint minden egyetemet végzett idiótát meg lehet tanítani repülni.

(Kettő)

Florida, Pensacola

Gayfer's Áruház

1942. február 20.

Malcolm Pickering tengerészgyalogos tartalékos hadnagy két sorral arrébb pillantotta meg Martha Sayre Culhane-t. Három egészalakos tükör előtt állt, egy fekete ruhát tartott maga elé, és elmélyülten vizsgálta a tükörképét.

Martha világosbarna pulóvert és barna tweedszoknyát viselt. A gyöngysor a nyakában egy kissé félrecsúszott, és a bal melle köré tekeredett. Papucscipő és lábszárközépig érő zokni volt a lábán.

Pick úgy érezte, hogy ennél a nőnél nőiesebb lényt soha nem látott. Már attól is egészen összeszűkülte és kiszáradt a torka, ha ránézett. Még a szíve is összevissza kalapált.

Martha kétsornyira állt, mégpedig ott, ahol férfiembernek semmi keresnivalója nem volt: a női fehérneműket tartalmazó üvegpolc előtt, amely telis-tele volt bugyikkal, melltartókkal, harisnyatartókkal és harisnyákkal. A pultokra fej nélküli próbababákat helyeztek, amelyekre többé-kevésbé átlátszó fehérneműket húztak.

Pick kezdte magát nagyon kényelmetlenül érezni ennyi női féhernemű láttán. És attól sem lett jobban, hogy belegondolt, hová ment és miért. Akaratlanul behunyta a szemét, és megrázta a fejét.

Martha bólintott, mint aki meghozott egy döntést, aztán elsétált a három tükörtől, és eltűnt Pick szeme elől.

Pick egy sorral arrébb sétált, és látta, amint Martha belép az egyik próbafülkébe, és behúzza a függönyét.

– Segíthetek valamiben, hadnagy? – kérdezte egy nő, Pick nem kis meglepetésére.

– Nem – mondta Pick. – Köszönöm, nem. Csak nézelődök.

Buzgón elkezdte vizsgálni a körülötte lévő polcokat. Éppen a kismama-részlegen volt, és a próbababákon szoptatós melltartók díszeltek.

Biztos azt hiszi, hogy nem vagyok normális! Igaza van.

A függöny, amely Martha próbafülkáját eltakarta a külvilágtól, a padlótól mintegy fél méterre kezdődött. Pick látta, amint Martha tweedszoknyája a földre hull. Aztán a nő kilépett belőle, és felmárkolt. Aztán a függöny felett Pickering meglátta a nő kezét, ahogy levette a pulóverét.

Pickering lelki szemei előtt megjelent a nő egy szál gyöngysorban, no és persze melltartóban, meg bugyiban.

Ismét behunyta a szemét, és megrázta a fejét, amikor pedig újból kinyitotta a szemét, látta, amint Martha keze még egyszer a magasba lendül, hogy belebújjon a fekete ruhába, amit kiválasztott.

Egy pillanattal később kilépett a próbafülkéből, és visszasétált a három tükörhöz, hogy szemügyre vegye magát. A fekete ruhát nem cipzárazta fel, úgyhogy hátul kilátszott a fekete melltartó pántja, amit a ruha alatt viselt.

Aztán Pickering elindult felé, először nagy léptekkel, aztán egyre kisebbekkel, ahogy kezdett fogyni a bátorsága.

– Meglepetés! – mondta a tőle telhető legderűsebb hangon. – Micsoda véletlen, hogy éppen itt futunk össze!

– Mi ebben a véletlen, Pick? – kérdezte Martha, és egyenesen a szemébe nézett. – A légibázis óta követ.

Pick elvörösödött.

– Ma szóloztam először – bökte ki. – Pár órája.

– Remek! – mondta Martha.

– Jesszusom! – mondta Pick dühösen és megszegyenülten.

– Nem úgy értettem – mondta Martha. – Azt akartam mondani, hogy gratulálok, Pick. De tényleg. Tudom, hogy milyen nagy dolog ez, és örülök, hogy jól mennek a dolgai.

– Szeretném megünnepelni – mondta Pick.
 – Hát ünnepeljen – mondta Martha. – Ez tényleg jó ok az ünnepelésre.

– Úgy értem, magával – bökte ki Pick.

– Tartottam tőle, hogy ezt fogja mondani – mondta Martha.

– Gondoltam, megvacsorázhatnánk, aztán pedig...

Martha megrázta a fejét, aztán feltartotta a bal kezét, amelyen a jeggyűrűje volt.

– Talán nem mindig látszik rajtam, Pick, de gyászolok.

– De azért Bajusz századossal eljár szórakozni – vágta rá Pick. Martnából kitört a nevetés. Elbűvölő volt a nevetése.

– Bajusz századosnak hívják? – mondta Martha. – Elképesztő!

– Imádkozzanak, hogy soha ne tudja meg. Jimmy nagyon büszke a bajuszára.

– Szóval vele eljár szórakozni – makacskodott Pick.

– Az más – mondta Martha. – Ő egy barát.

– Nem lehetnék én is egy barát?

– Tudja, hogy értem – mondta Martha. – Jimmy mindig is a *barátunk* volt. Ő volt a férjem esküvői tanúja.

– Megelégszem azzal is, ha a barátja lehetek – mondta Pick.

– Magának aztán nem lehet nemet mondani, mi? – kérdezte Martha.

– De igen, csak az úgy szokott hangzani, hogy „Jaj, de csodás!” – felelte Pick.

– Nos, Mr. Pickering – mondta Martha –, igazán sajnálom, hogy csalódást kell okoznom magának, de nemcsak hogy nem megyek magával vacsorázni, de megkérném arra is, hogy legyen olyan jó, ne kövessen, és ne bámuljon rám úgy, mint borjú az új kapura.

– Jesszusom!

– Özveggy vagyok, az isten szerelmére – folytatta Martha dühösen –, és engem maga nem érdekel. Érti? Nem tudom, hogy mit képzel magáról...

Megállt a mondat közepén, mert Pickering hadnagy sarkon fordult, és távozott.

Martha megnyugtatta a lelkiismeretét, hogy nagyon is helyénvaló volt rátámadni Pickeringre, és hogy nem kell rosszul éreznie magát azért, amiért ilyen csúnyán belegázolt a lelkivilágába.

Végül is ő egy özveggy, az isten szerelmére.

Greg, az én csodálatos Gregem két hónapja és tizenkét napja halt meg. Csak egy igazi kurva kezdene el egy másik férfi után epekedni két hónappal és tizenkét nappal a férje halála után, akit annyira szeretett,

mint magát az életet. Ha pedig az a jóképű gazember csak egy kicsit is ünember lenne, akkor megértené.

Martha Sayre Culhane esküt tett, hogy soha többé nem fog arra a szempárra emlékezni, amely olyan végtelenül megbántva nézett rá, amikor elküldte Picket a fenébe. Megesküdött rá, hogy nem fogja az a szempár kínozni, mert nem fog rágondolni soha többé.

Nézzen csak egy másik lányra, vagy asszonyra azokkal a szemekkel. Attól a nézéstől bárkit be tud csalni az ágyába, hisz úgyis csak erre vágyott. Biztosan tükkor előtt gyakorolta ezt a nézést.

A fene essen belé! Mégis minek néz ez engem?

Visszament a próbafülkébe, és levette a fekete ruhát. Nem vette meg.

A Gayfer's Áruházból a San Carlos bárjába ment. Megvárta Jimmy Carstairs. Mire a százados megérkezett, Martha már elég jól érezte magát.

Amikor másnap felébredt, annyira emlékezett az előző estéből, hogy vitatkozott Jimmy Carstairs-szel, aki nem engedte, hogy autóval menjen haza. Aztán arra is emlékezett, hogy egyszer – vagy kétszer – megpróbálta felhívni Picket telefonon. Nem volt joga elsétálni, amikor még be sem fejezte a fejmosását, pedig ő mindig befejezte azt, amit elkezdett. A telefont senki sem vette fel, pedig Martha jó hosszú ideig próbálkozott.

(Három)

Kalifornia, a Haditengerészet San Diegó-i bázisa

1942. február 21.

Noha dupla szögesdrót kerítéssel vették körül, a távolból a diegói kóter nem tűnt túlságosan fenyegetőnek. Úgy nézett ki, mint a Haditengerészet bármelyik rendesen gondozott telepe.

De odabent, Michael J. Grotski tartalékos korvettkapitány, aki éppen arra várt, hogy beléphessen a parancsnok irodájába, úgy vélte, egy igazi börtönben van. Az átlagostól tisztább börtönben, de akkor is börtönben. 1941 novemberéig Grotski korvettkapitány büntetőjoggal foglalkozott szülővárosában, az Illinois állambeli Chicagóban. Elég sok időt töltött azzal, hogy az ügyfeleit kereste fel különböző büntetés-végrehajtó intézményekben.

– Bemehet, uram – mondta egy fiatal, egészen rövidre nyírt hajú, ropogósra keményített khaki egyenruhát viselő tengerészgyalogos tizedes, miközben felállt az íróasztala mögül, és kinyitott egy lakkozott faajtót. Az ajtó fölött egy vörös tábla lógott, amelyre a

Tengerészgyalogság jelvényét festették, illetve a következő feliratot: „C. F. KAMNIK, SZÁZADOS, TENGERSZGYALOGOS KÓTER-PARANCSNOK.”

Grotski korvettkapitány tudta, hogy a „C.” annyit jelentett, hogy „Casimir”. Elég jól ismerte Kamnik századost. Nemcsak hogy mindketten egyenruhába bújt lengyel srácok voltak Chicagóból, de ráadásul mindketten ministráltak is a tiszteletre méltó Taddeus Wiznewski atyánál a Szent Terézben. Wiznewski atya rendszerint azzal hálálta meg a ministránsfiúk szolgálatát, hogy a szent mise után jól szájon vágta őket, ha nem volt megelégedve azzal, amit a szertartás alatt produkáltak.

De nem egyszerre ministráltak. Kamnik százados hat évvel idősebb volt Grotski korvettkapitánynál. Grotski még csak hatodikos volt a Szent Teréz egyházi iskolában, amikor Kamnik jelentkezett a Tengerészgyalogságnál. Ennek ellenére jóleső érzéssel töltötte el mindkettejüket a tény, hogy osztozhattak az emlékeikben, s annak is örültek, hogy van egy tisztársuk, aki ugyanazon a környéken nőtt fel.

– Jó reggelt, korvettkapitány – mondta Kamnik százados, miközben felállt az íróasztala mögül, és Grotskira vigyorgott. – Mit tehet a Haditengerészet a Tengerészgyalogságért?

– Ó, csak éppen erre jártam, és gondoltam, beugrók, hogy tönkretegyem a napodat.

– Kitalálom – mondta Kamnik, de előtte még bezárta az irodája ajtaját, aztán pedig az aktákkal teli szekrényhez lépett. A szekrényből kivett egy üveg Seagram's Seven Crownt. – Valami ártatlan kisfiú védelmére akarsz kelni, akit igazságtalanul megvádoltak.

– Közel jársz az igazsághoz, de nem elég közel – mondta Grotski, és nagyot húzott az üvegből, majd visszaadta Kamniknak. Kamnik is meghúzta az üveget, aztán visszatette a szekrénybe. Jogi szemmel nézve, amit éppen tettek, az nem volt más, mint „szeszital fogyasztása szolgálat közben”, egyike azon kihágásoknak, amelyeket a Haditengerészet Szolgálati Szabályzata tartalmazott, s amelyért hadbíróság járt. Ugyanakkor egy kellemes szokásnak is lehetett tekinteni, amelyet otthonról hozott magával ez a két lengyel, ex-ministráns fiú.

Kamnik Grotskira nézett, a szemöldökét kérdőn felhúzva.

– Van itt nálad egy kedves, fiatal tengerészgyalogos, akit úgy hívnak, hogy McCoy. Thomas Michael McCoy – mondta Grotski.

Kamnik arcán egyértelműen látszott, hogy hiába kutat az emlékezetében, ilyen nevű rabról sosem hallott.

– McCoy? – kérdezte, és közben az íróasztalához lépett, majd végignyálazott egy gépelt listát, majd egy másikat. – Itt is van. *Volt* tengerészgyalogos, útban Portsmouth felé.

Portsmouth volt az USA Haditengerészete büntetés-végrehajtó intézménye.

– Már nem csak *volt* – mondta Grotski. – Itt van az aktája?

– Valahol. Persze. Miért?

– Mert szükséged lesz rá – mondta Grotski szimplán. Kamnik százados az ajtóhoz lépett, és kinyitotta.

Scott, kellene nekem egy McCoy nevű fogoly aktája. Pearlból jött a többiekkel együtt. Portsmouthba megy.

– Igenis, uram – mondta a tizedes.

Kamnik Grotskihoz fordult.

– Elmondanád, hogy mi ez az egész?

– Majd, ha elolvastad az aktát – mondta Grotski. – Vagy legalábbis belepillantottál. Azért adok egy tippet: tartok tőle, hogy a diegoi egyesített gyakorló haderő parancsnoka több mint pipa rám.

– Igazán? Nem baj, ha egy kicsit örülök neki?

– Lekötelezel – felelte Grotski.

Egy perccel később Scott tizedes lépett az irodába, kezében egy majdnem húsz centi vastag csomagot tartott, amelyet gondosan körbetekertek zsírpapírral, és le is ragasztottak ragasztószalaggal. A csomag tetejére nem kifejezetten gyöngybetűkkel azt írták: McCoy, Thomas Michael.

A csomag a teljes hadbíróági eljárás anyagát tartalmazta, amelyet Thomas M. McCoy tengerészgyalogos őrzető (utolsó szolgálati helye USA Tengerészgyalogság, 1. védelmi zászlóalj, tengerészgyalogos-laktanya, Pearl Harbour, Hawaii) ügyében folytattak le, mivel a vádak szerint, 1941. december 24-én, fent nevezett súlyos testi sértest követett el egy szolgálatban lévő haditengerésztiszt ellen: ököllel többször is megütötte a tiszt arcát és egyéb testrészét.

Az eljárás anyaga szerint McCoy őrzetőt szintén vádolták egy szolgálatban lévő haditengerész altiszt ellen elkövetett súlyos testi sértéssel: ököllel többször is megütötte a tiszt arcát és egyéb testrészét, illetve lábával ágyéktájon rúgta az altisztet.

Az eljárás anyaga szerint McCoy őrzetőt mindezek mellett azal is megvádolták, hogy az 1. és 2. vádpontokban szereplő cselekmények elkövetése idején nem tartózkodott a számára előírt szolgálati helyen.

A jegyzőkönyv tanúsága szerint a titkos tárgyalás során, amelyet a Pearl Harbour-i tengerészgyalogoslaktanya parancsnokának (T. H.)

felhatalmazásával rendeztek meg, a jelenlévő felek kétharmados szavazati többséggel bűnösnek nyilvánították McCoy őrzetöt az említett összes pontban, és szintén kétharmados szavazati többséggel ítéletet is hoztak.

Ami az 1. számú vádpontot illette, az ítélet szerint McCoy őrzetöt közlegénnyé kellett lefokozni, meg kellett vonni mindennemű juttatását, és Portsmouthba, illetve a Haditengerészet titkára által kijelölt egyéb haditengerészeti büntetés-végrehajtó intézménybe kellett szállítani, ahol öttől tíz évig terjedő időtartamra elzárással egybekötött kényszermunka várt rá. A büntetés letöltését követően érdemei elismerése nélkül – el kell hagynia a Haditengerészetet.

Ami a 2. számú vádpontot illette, az ítélet szerint McCoy őrzetöt közlegénnyé kellett lefokozni, meg kellett vonni mindennemű juttatását, és Portsmouthba, illetve a Haditengerészet titkára által kijelölt egyéb haditengerészeti büntetés-végrehajtó intézménybe kellett szállítani, ahol öttől tíz évig terjedő időtartamra elzárással egybekötött kényszermunka várt rá. A büntetés letöltését követően érdemei elismerése nélkül – el kell hagynia a Haditengerészetet.

Ami a 3. számú vádpontot illette, az ítélet szerint McCoy őrzetöt közlegénnyé kellett lefokozni, meg kellett vonni mindennemű juttatását, és a Haditengerészet Pearl Harbour-i kóterébe, illetve a Pearl Harbour-i tengerészgyalogos-laktanya parancsnoka (T. H.) által kijelölt egyéb haditengerészeti büntetés-végrehajtó intézménybe kellett szállítani, ahol hat hónap elzárással egybekötött kényszermunka várt rá.

– Egy újabb ártatlan báránka. Igaz, korvettkapitány úr? – mondta Kamnik százados.

– Nyilván egy kellemes emberrel van dolgunk – mondta Grotski.

– Szóval, mi legyen vele?

Grotski egy papírlapot nyomott Kamnik kezébe.

OP-29-BC3

L21-[5]-5

SORSZÁM 0002

FELADÓ: A CSENDES-ÓCEÁNI FLOTTA FŐPARANCSNOKA
CÍMZETT: PEARL HARBOUR TENGERSZGYALOGOS-LAKTANYA PARANCSNOKA

TÁRGY: THOMAS MICHAEL MCCOY TENGERSZGYALOGOS
ŐRVEZETŐ HADBÍRÓSÁGI JEGYZŐKÖNYVE

1. ALULÍROTT TÖRVÉNY ÁLTALI KÖTELESSÉGÉNÉL FOGVA FELÜLVIZSGÁLTA MCCOY ŐRVEZETŐ TÁRGYALÁSÁNAK LEFOLYTATÁSÁT ÉS AZ ÍTÉLET MEGHOZATALÁT.
2. A FELÜLVIZSGÁLAT SORÁN KIDERÜLT, HOGY A LEFOLYTATOTT HADBÍRÓSÁGI ELJÁRÁS NEM FELELT MEG A VONATKOZÓ TÖRVÉNYI JOGSZABÁLYOKNAK. (LÁSD A CSA-TOLT MELLÉKLETET.)
3. EZEK OKÁN A MCCOY ŐRVEZETŐ ÜGYÉBEN HOZOTT ÍTÉLETET AZONNALI HATÁLYAL SEMMISSÉ NYILVÁNÍTOM.

E. J. KING
ADMIRÁLIS
USA HADITENGERÉSZETE

Azt akarod nekem mondani, hogy újra kell tárgyalnunk ennek a fickónak az ügyét? – kérdezte Kamnik százados. – És mi az, hogy az „eljárás nem felelt meg”?

A törvény előírja, hogy „a tárgyalás lefolytatása során minden félnek jelen kell lennie” – magyarázta Grotski. – McCoy esetében nem ez történt. A tárgyalás három napig tartott. Egy vagy több tisztet háromszor is elhívtak. A haditörvényszéki írnok, aki nyilván ropant alapos ember, minden egyes alkalommal bejegyzést tett a jegyzőkönyvben, amikor valaki elhagyta a tárgyalótermet, illetve amikor az illető visszament.

– El sem tudom képzelni, hogy miért hívták el őket – mondta Kamnik gúnyosan. – Még ha háború lenne, vagy ilyesmi.

– A CINCPAC²⁹ persze nem személyesen vizsgálja felül az ügyeket – folytatta Grotski. – Odaadja valamelyik ügyvédnek a katonai ügyészségen, akinek az ajánlását rendszerint elfogadja. Akárki végezte ennek az ügynek a felülvizsgálatát, úgy látta, hogy a tárgyalóteremben ki-be járkáltak a bizottsági tagok.

Csak nem kell az egész istenverte tárgyalást még egyszer végigcsinálni? – kérdezte Kamnik.

– Nem – felelte Grotski. – Emlékszel, mit mondtam? Hogy a tábornok pipa rám?

– Mert?

– Mire az ügy felülvizsgálatára sor került, McCoyt már elindították Portsmouthba... vagyis ide. Úgyhogy a telexet is ide címezték. Aztán a tábornok behívott, és közölte, hogy valaki elcseszett valamit

---

²⁹ *Commander in Chief, Pacific-a.* Csendes-óceáni Flotta főparancsnoka, *a ford.*

Hawaiiion, meg hogy újra kell tárgyalnunk McCoy testvér ügyét, és hogy tegyek róla, hogy a tárgyalás gyors és hatékony legyen, meg hogy személyesen gondoskodjam róla, hogy senki se hagyja el a tárgyalótermet az eljárás ideje alatt. Erre én azt mondtam, hogy „igenis, uram”, aztán elolvastam az aktáját. Akkor visszamentem a tábornokhoz, és közöltem vele, hogy az a szakmai véleményem, hogy McCoy testvér ügyében nem lehet több tárgyalás. Két okból. Először is ez dupla vádalahelyezés lenne. McCoy ügyét már egyszer megtárgyalták. A kormány egyszer lehetőséget kapott, hogy felelősségre vonja a tettéért. Nem lett volna szabad folytatni a tárgyalást, ha csak egy személy is elhagyta a tárgyalótermet. De ezt a szabályt nem vették figyelembe. Erről McCoy nem tehetett. Ő jelen volt végig. Aztán közöltem a tábornokkal, hogy a McCoy védelmére kirendelt ügyvédnek nem volt kötelező tiltakoznia a létszámváltozás ellen. Sőt, gyakorlatilag neki ki kellett használnia a vád által elkövetett hibákat. Aztán megmondtam a tábornoknak, hogy ha ezt az egészet a szőnyeg alá is söpörnék, és újból megtárgyalnák az ügyet, McCoy-nak jogában állna becitáltatni a vádlóit. Akkor a Haditengerészetnek ide kellene hozatnia Pearlből (vagy akárhonnan) a tisztet, akit kiűtött, aztán a haditengerész járőrt és persze McCoy haverjait, akik már egyszer eskü alatt vallották, hogy McCoy nagy ártatlanul üldögélt a kuplerájban, amikor az a haditengerész járőr berontott, és minden előzetes nélkül nekirontott.

– Szóval ez a szarházi meg fogja úszni, hogy képen törölt egy tisztet? Egy haditengerésztisztet? – kérdezte Kamnik százados hitetlenkedve.

– Inkább fogd fel a dolgot úgy – mondta Grotski korvettkapitány –, hogy jobb, ha ezer bűnös ember kiszabadul, mintha egy ártatlant igazságtalanul elítélnének.

– Az a gazember bűnös és nem ártatlan! Ártatlan a seggem! – Joga volt a tisztességes tárgyaláshoz, de nem lehetett benne része – mondta Grotski. – Azt kell, hogy mondjam, a tábornok jobban viselte a dolgot, mint te.

– Nem azt mondtad, hogy pipa? – kérdezte Kamnik.

– De igen. Rám pipa. Mert én vittem neki a rossz hírt. McCoy testvér ügye annyira nem izgatja. Igazából már azt is kitalálta, hogy McCoy örvezető hol lehetne a Tengerészgyalogság hasznára, és hogyan vihetne előbbre a háború ügyét.

– Mit jelentsen ez?

– Azért jöttem, hogy „tanácsadásban” részesítsem McCoyt – mondta Grotski. – Végignézheted, ha akarod, de csak akkor, ha tartod közben a szád.

– A világért sem hagynám ki – mondta Kamnik. – Akarod, hogy idehozassam?

– Az igazán remek lenne, Kamnik százados – mondta Grotski. – Igazán értékelem a segítőkész együttműködését, uram.

– Scott! – kiáltott ki Kamnik százados. A tizedes bedugta a fejét az ajtón. – Tudja, hogy hol van most a kóterőrmester?

– Idekint velem, uram. Magával akar beszélni.

– Akkor szóljon neki, kérem, hogy jöjjön be!

A kóterőrmester volt a legaljasabb kinézetű szarházi, akit Grotski korvettkapitány az utóbbi időben látott: kopasz, köpcös, harminc év körüli őrmester volt, himlőhelyes arccal. Grotski hirtelen nem találta a megfelelő szót, de aztán beugrott neki. „Sertés”. Az őrmester úgy nézett ki, mint egy sertés, egy disznó, egy aljas kinézetű vaddisznó kan.

A kóterőrmester vigyázzba vágta magát Kamnik százados íróasztala előtt.

– Mi a gond, őrmester? – kérdezte Kamnik.

– Nem tudtam, hogy elfoglalt, uram.

– Mint ha itt sem lennék, őrmester – mondta Grotski barátságosan.

Az őrmester még mindig hezitált.

– Ki vele, őrmester – mondta Kamnik százados.

– A százados úr azt mondta – kezdett hozzá a kóterőrmester vonakodva –, hogy hallani akar egy bizonyos „incidensről”.

– Így van.

– Volt egy kis gondunk az egyik tranzitfogollyal, uram – mondta a kóterőrmester.

– Ó?

– Beszölt az egyik őrnek, uram – mondta a kóterőrmester. – Aztán meg nekiment két őrnek. A lényeg, uram, hogy mielőtt le tudtuk volna fogni, szétsapta Tober örvezető orrát.

– De most már uralják a helyzetet?

– Ó, igen, uram – mondta a kóterőrmester. – Csak gondoltam, kíváncsi, hogy mi lett Tober örvezetővel, uram. Leküldtem a gyengékedőre.

– Na és a tranzitfogoly?

– Lefogtuk, uram. Engedélyt szeretnék kérni, uram, hogy a dobozban tarthassuk, amíg nálunk van.

– A „dobozban”, őrmester? – kérdezte Grotski korvettkapitány ártatlan hangon.

– Így hívjuk a magánzárkát – magyarázta Kamnik százados.

– Ó, értem – mondta Grotski. – Pusztá kíváncsiságból megkérdezhetném, hogy mi a neve ennek a bizonyos fogolynak, aki betörte az őrrorát?

A kóterőrmester először Kamnik századosra nézett, hogy megtudja, válaszolhat-e a kérdésre. Kamnik bólintott.

– McCoy, uram – mondta a kóterőrmester. – Egy aljas szemétláda az, uram. Portsmouthba készül. Ötől tízet kapott. Nekiment egy tisztnak meg ilyenek.

– Remegek a kíváncsiságtól – mondta Grotski korvettkapitány. – Szeretném látni ezt a gatzickót.

A kóterőrmester mintha feszengni látszott volna. Kamnik százados felé fordult segítségért, de hiába.

– Ide tudja hozni, őrmester? – kérdezte Grotski korvettkapitány.

– Uram – mondta a kóterőrmester Grotskinak –, maga nem akarhatja látni ezt az alakot.

– De még mennyire, hogy látni akarom. Hozza ide, őrmester.

A kóterőrmester újból Kamnik százados felé fordult segítségért: ismét hiába.

Amikor elment, Grotski korvettkapitány törte meg a csendet.

– Szoktál fogadni, Casimir?

– Előfordul – felelte Kamnik.

– Három az öt ellen fogadok, hogy McCoy le fog esni a lépcsőn útban az irodád felé.

– Az ilyesmi előfordul, korvettkapitány – mondta Kamnik ártatlan arccal. – Igyekszem megakadályozni, de időnként előfordul.

Öt perccel később Thomas Michael McCoy fogvatartottat bevették a kóterparancsnok irodájába. Kezslábast viselt. Huszonöt centiméteres „P” betűt stencileztek a nadrágszára felső részére, csakúgy, mint a felöltője hátára. A keze meg volt bilincselve, a bilincset pedig derekán lévő vastag bőrszíjhoz láncolták. A bokáján nehéz vaskarikák éktelenkedtek, amelyeket összeláncoltak, így a fogvatartott legfeljebb csoszogni tudott.

A keze fel volt dagadva, és vöröslött a jódtól. Az arcára, a szájára és a szeme fölé még több jódot kentek. Az arca fel volt dagadva, és úgy tűnt, hogy mindkét szeme környéke pár órán belül be fog fekedni.

Jól felbosszantotta ezeket, ami nem is csoda, mert beverte az egyik őrrát – gondolta Grotski korvettkapitány. – Különben a verés nyomai nem látszanának ennyire.

– Mi történt az arcával? – kérdezte Grotski korvettkapitány. McCoy fogvatartott egy ideig tűnődött a válaszon.

– Elestem a zuhanyzóban – mondta.

– Elestem a zuhanyzóban, *uram* -javította ki Grotski.

– Elestem a zuhanyzóban, *uram* – ismételte McCoy kötelességtudóan.

– Ez minden, őrmester – mondta Grotski korvettkapitány. – Ha szükségünk lesz magára, majd szólunk.

Az őrmester attól tart, hogy amint kilép az irodából – gondolta Grotski –, McCoy elkezd nekünk énekelni, hogy négy vagy öt őrr behajította a dobozba, és botokkal meg rudakkal ütötték-verték, meg mindenféle eszközzel, ami fájdalmat okozhat neki. Az ilyesmit tiltja a Haditengezészet Szolgálati Szabályzata.

– Tényleg elesett a zuhanyzóban, McCoy? – kérdezte Grotski, amint a kóterőrmester kilépett, és bezárta maga mögött az ajtót.

– Igen, *uram* – mondta McCoy rövid gondolkodás után. – Maga azt hiszi magáról, hogy kemény fickó, mi? – kérdezte Grotski.

McCoy nem válaszolt.

– Kérdeztem magától valamit, McCoy – mondta Grotski.

– Vagyok olyan kemény, mint bárki más – felelte McCoy, aztán még hozzátette: – ...*uram*.

– Magának fogalma sincs arról, hogy milyen egy igazán kemény fickó, maga baromarcú – mondta Grotski. – Régen nem láttam már akkora idiótát, mint maga. Azt sem tudja, hogy mi vár magára. Ahhoz is hülye, hogy belegondoljon. Tényleg azt hiszi, maga szerencsétlen idióta, hogy kibírná azt, ami Portsmouthban megy?

McCoy nem válaszolt.

– Az őrmester nem végzett túl jó munkát magán – mondta Grotski. – Portsmouthba ilyen teljesítménnyel fel sem vennék. Portsmouthban az őrmester gyenge kezdő lenne. Portsmouthban mesteri fokon üzik a verést. Nincs nyoma. Mennyi ideig lesz Portsmouthban, McCoy?

– Öttől tízet kaptam, *uram* – felelte McCoy.

– Elmondom én magának, hogy mennek ott a dolgok. Ha csak sandán néz valakire Portsmouthban, maga baromarcú, akkor úgy megdolgozzák, hogy ahhoz képest a verés, amit most kapott, olyan kellemesnek fog tűnni, mint az édesanyja csókja. Aztán hozzácsap-

nak még hat hónapot a büntetéséhez néma függelemsértésért. Aztán ahányszor sandán néz egy örre, annyiszor fogják laposra verni, és annyiszor csapnak hat hónapot a büntetéséhez, amíg a következő két dolog egyike be nem következik. Nem néz többet sandán senkire, vagy leesik a lépcsőn, és kitöri a nyakát. Akkor aztán elföldelik a börtön temetőjében. Fel sem fogja ezt az egészet, mi?

– Majd meghúszom magam, uram – mondta McCoy.

– Egy francot! Nincs magának annyi esze, hogy meghúzza magát – mondta Grotski.

Várt egy kicsit, hogy McCoy fel tudja fogni mindazt, amit elmondott.

– Azt sem tudná, hogy mit csináljon, maga szerencsétlen idióta, ha azt mondanám, hogy ki tudom hozni Portsmouthból.

McCoy értetlenül meredt rá.

Aztán csak annyit tudott mondani:

– Uram?

– Én a maga helyében, maga szerencsétlen seggfej, ha valaki azt mondaná, hogy meg tud menteni Portsmouthtól, én térdre esnék előtte, és megkérdezném, hogy mit kell tennem, aztán pedig elre-begnék egy imát Szűz Máriához, hogy elhiggye nekem az a valaki, hogy meg is teszem.

McCoy tágra nyílt szemekkel bámulta Grotskit.

Aztán letérdelt, és megpróbálta felemelni a kezét, hogy imára kulcsolhassa, de a bilincse a derékszíjához volt láncolva, úgyhogy a kezét csak valamivel a dereka fölé tudta emelni.

– Mondja meg, hogy mit kell tennem, uram, és én megteszem. Az anyám sírjára esküszöm!

– Most pedig imádkozzon, maga szerencsétlen idióta – parancsolta Grotski. – De hangosan!

McCoy rémulten és zavarodottan nézett rá.

– Mit imádkozzak?

– Mondjon el egy Üdvözlégý Máriát, maga gennyes pattanás a Tengerészgyalogság seggén – parancsolta Grotski hideg tekintettel.

– „Üdvözlégý Mária, kegyelemmel teljes – kezdett hozzá McCoy –, az Úr van teveled, áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhednek gyümölcse, Jézus. Asszonyunk, Szűz Mária, Istennek szent Anyja, imádkozzál érettünk, bűnösökért, most és halálunk óráján. Ámen.”

Grotski Kamnik századosra nézett, aztán intett neki a fejével, hogy kövesse.

Kisértáltak az irodából, és Grotski bezárta maguk mögött az ajtót.

– Egész jól csinálja, Casimir – mondta. – Lehet, hogy ő is ministrált valamikor?

– Jesszusom! – mondta Kamnik, aztán észrevette a kóterőrmestert. – Várjon a folyosón, őrmester.

Amikor Grotskira nézett, Grotski szélesen vigyorgott.

– És most?

– Most jön a pszichológiai hadviselés – mondta. – Addig fog imádkozni, amíg nem érzem, hogy megpuhult, aztán felajánlom neki a megváltást.

– Hogyan? – kérdezte Kamnik.

– Hallottál már egy bizonyos Carlson alezredestől? – kérdezte Grotski.

– Nem – mondta Kamnik, és megrázta a fejét.

– Hát, úgy tűnik, hogy ő is felkerült a tábornok feketelistájára. Valami félcédulás. Kapott egy kommandóegységet. A tábornok azt akarja, hogy amint McCoy kiszabadul innen, jelentkezzen önként Carlson alakulatába. Azt hiszem, hogy egy csöppet sem bánna, ha McCoy lelövetné magát Carlson valamelyik kommandósbevetése közben.

– Gondolod, hogy önként fog jelentkezni?

– Addig térdepeltetem ott, amíg be nem adja a derekát – felelte Grotski korvettkapitány.

XIV.

(Egy)

San Diegó-i Jachtklub

1942. február 28., 14.00

A Yellow Cab a Jachtklub 4. számú rakpartja előtt tette ki a kezeslábast viselő Kenneth J. McCoy tengerészgyalogos hadnagyot. A taxisofőr nem túl gyakran furikázott kezeslábasba bújtatott tengerészgyalogosokat – és úgy általában tengerészgyalogosokat – a Jachtklubba. Kíváncsian figyelte, ahogy McCoy végigsétál a rakparton, majd a hajóhídon át fellép a *Last Time* fedélzetére. Aztán vállat vont, és ment a dolgára.

McCoy kinyitotta a társalgóba vezető kis tölgyfa ajtót, aztán belépett.

Ernie Sage és Dorothy Burnes odabent üldögélt. Rádiót hallgattak. Dorothy – sátorszerű pamutruhájában – az egyik fotelben próbált kényelmesen elhelyezkedni – kevés sikerrel. Ernie Sage, aki egy nagyon rövid sortot és egy pólót viselt, felpattant az egyik kanapéről, amikor meglátta.

– Miért jöttél haza ilyen korán? – kérdezte, miközben hozzásétált. Megfogta Ken fülét, az arcához húzta, aztán egy hangos és nedves csókot nyomott az ajkára. – Amint látod, azért nem bánom.

Dorothy felnevetett.

– Azt mondták, hogy délben nyugodtan leléphetek – mondta McCoy.

– Miért nem hívtál fel? Eléd mentem volna – mondta Ernie. A karjait Ken köré fonta, és a testéhez simult. McCoy rögtön rájött, hogy a feltételezése helyes volt: a póló alatt nem volt más, csak Ernie Sage.

– Busszal gyorsabb – mondta Ken.

– De hogy jöttél ide?

– Taxival.

- És mennyit fizettél?
- Borravalóval együtt másfél dolcsit.
- Mr. Pénzeszsák – mondta Ernie.

– Az ahogy Ernie viszonyult a pénzhez – igazi sóher volt – egyike volt azon dolgoknak, amivel folyton meglepte McCoyt. Talán Pick Pickering kivételével Ernie volt a leggazdagabb ember, akivel valaha találkozott, de bizonyos dolgokban – mint például, ha McCoy taxiba ült – nagyon merev volt. A taxizásával egykettőre feldühítette Ernie-t.

Ken benyúlt Ernie rövidnadrágja alá, és jól megcsípte a fenekét – a rövidnadrág alatt is csak Ernie-t találta. Ernie nemtetszést imitálva felsikoltott, aztán hátraugrott.

- Kérsz valami harapnivalót? Egy sört? Egy italt? Akármit?

– Azt hittem, hogy már meg sem kérdezed – mondta McCoy. – Az akármi érdekelne.

– Jó lesz, ha vigyázol vele – mondta Dorothy nevetve. – El sem hinnéd, milyen kalamajka lehet az ilyesmiből.

- Na, és hogy vagy ma, Dorothy? – kérdezte McCoy.

– Mit gondolsz? – kérdezett vissza Dorothy, és végigsimított a hasán. – Kezdem azt hinni, hogy hármas ikreim lesznek.

- Akkor? – kérdezte Ernie.

– Akkor mi?

- Eszel valamit? Iszol valamit?

– Az eredeti ajánlat nem így hangzott – mondta McCoy.

– Valamit biztosan beletesznek a kajájukba a Tengerészgyalogságnál – mondta Dorothy nevetve.

- Akkor? – kérdezte Ernie.

– Először is le kell zuhanyoznom – mondta McCoy, és elindult a kabinjához vezető folyosó felé.

– Miért engedtek el délután? – kérdezte Ernie. – Nem úgy volt, hogy ma áthelyeznek?

– De, igen – felelte McCoy. – Holnap megyek Észak-Kaliforniába. McCoy meglátta az Ernie arcára kiülő rémületet, úgyhogy gyorsan hozzátette:

- Csak pár napra.

Aztán gyorsan belépett a folyosóra, hogy ne kelljen tovább magyarázkodnia.

Amikor meztelenül kilépett a zuhany alól, Ernie már várta. Az egyik kezében egy tálcát tartott, a másikban egy üveg Schlitzet.

– Szardínia sós keksszel – jelentette be. – És Schlitz. És bármire rá tudsz beszélni, ha a szándékaid komolyak.

Aztán végignézett Kénen, és elpirult. Hangosan felnevetett.

– Úgy látom, hogy komolyak – mondta Ernie.

– Ez is a te műved – mondta Ken. – Valamit biztosan beleteszel azokba a szardíniákba.

– Bárcsak tudnám, hogy mi az – mondta Ernie, miközben letette a tálcát és a sört az éjjeliszekrényre. – Odaadhatnánk a receptet apámnak életjáradék ellenében, és meggazdagodnánk.

Levette a rövidnadrágját, aztán kibújt a pólójából.

– Ó, kedvesem – mondta McCoy fátyolos hangon, miközben Ernie hozzá lépett, és köré fonta a karjait.

– Elmondod, hogy mit fogsz csinálni Észak-Kaliforniában? – kérdezte Ernie, és a fejét Ken mellkasához nyomta.

– Telefonálnom kell – mondta Ken. – Hallgatózhatsz.

– Előtte, vagy utána?

– Utána – felelte Ken.

– Nem is tudod, milyen szerencsés vagy, hogy helyes választ adtál – mondta Ernie, és magára húzta Kent az ágyban.

Rickabee ezredes – szólalt meg egy szintelen, fém hang a vonal másik oldalán.

– Elnézést, uram, de Sessions ezredest kértem – mondta McCoy.

– Mi a gond, McCoy? – felelte Rickabee. – Nem kedvel engem? Ernie, aki félig McCoyon feküdt, kuncogni kezdett, aztán pedig feljebb csúszott, hogy jobban hallhassa a beszélgetést.

Mivel McCoy nem válaszolt, Rickabee törte meg a csendet.

– Pontosan mi az, amit Sessionsnek elmondhat, nekem viszont nem?

– Semmi, uram – mondta McCoy.

– Remek! – mondta Rickabee enyhén gúnyos hangon.

– Ma benéztem a 2. raiderzászlóaljhoz, uram.

– Hogy ment?

– Simán, uram. Kineveztek a „Baker” századhoz szakaszvezetőnek, de nem az lesz az igazi dolgom.

– Mi történt, McCoy? Mondjon el mindent az elejétől a végéig. Meséljen a vörös zászlókról, meg a kórusról, ami az *Internacionálét* zengte.

– Semmi ilyesmi nem volt, uram – mondta McCoy nevetve.

– Carlson ezredessel találkozott?

– Igen, uram.

– És Rooseveltt századossal?

– Igen, uram.

- Valamelyikük nem vonyított a telihold láttán?
Ernie olyan hangosan kuncogott, hogy Rickabee is meghallotta.
- Van magával valaki? – kérdezte halálosan komoly hangon. – Remélem, biztonságos vonalat használ?
- A vonal tökéletesen biztonságos, uram – mondta McCoy.
- Rendben van. Akkor kezdjük az elejéről.
- A szárnysegéd már várt rám, amikor megérkeztem a reggeli sorakozóra, uram. Azt mondta, hogy nála vannak a parancsok, amelyek szerint áthelyeznek a raiderekhez, és hogy ne is próbáljak meg tiltakozni, mert a zászlóaljparancsnok már járt a 2. egyesített gyakorló haderő személyzeti tisztjénél.
- Egy újabb trükk, amivel Carlson ezredes megpróbálja belopni magát a Tengerészgyalogság szívébe – mondta Rickabee ezredes szárazon. – Elhalássza a legjobb embereinket. Folytassa.
- Szóval felültettek egy teherautóra, és elvittek a 2. raiderzászlóaljhoz – mondta McCoy. – A szárnysegédnél kellett jelentkeznem. Ő aztán beküldött Carlsonhoz, hogy nála is bejelentkezzek.
- Roosevel?
- Vele csak később találkoztam, uram.
- Folytassa.
- Ezredes, pont úgy jelentkeztem be, ahogy a 3. zászlóaljnál – mondta McCoy. – Carlson ezredes kezét rázott velem, és üdvözölt az alakulatnál. Elmondta, hogy most már én is tagja vagyok a Tengerészgyalogság legjobb alakulatának, és hogy ez egy nagy lehetőség a számomra, meg nagy kihívás... a szokásos süketelés.
- Remélem, hogy Carlson nem szimatolta meg a cinizmusát – mondta Rickabee. – A maga dolga az, hogy eljátssza a csillogó szemű buzgómócsingot.
- Ezredes, ez az ember nem hülye – mondta McCoy. – Nem próbáltam meg viccelődni vele. Csak azt akartam ezzel mondani, hogy a bejelentkezésemben nem volt semmi szokatlan.
- Miért? Valami szokatlanra számított?
- Olvastam azt a levelet, uram, amit Roosevel írt a „vezetőkrol” meg a „harcosokról”, meg a többi Vörös Hadsereg-baromságról.
- És semmi ilyesmit nem tapasztalt? – kérdezte Rickabee.
- Nem egészen, uram.
- Ezt fejtse ki.
- Először arról beszélt, hogy mi lenne a raiderek dolga. Szóval a rajtaütésről. Hogy ott kell támadni a japánokat, ahol a legkevésbé sem számítanak rá. Mint a *brit kommandósok*. Aztán azt mondta, hogy a küldetésünk olyan fontos, hogy a személyzetet és a felszere-

lést illetően a Tengerészgyalogság prioritást adott neki, ami azt jelenti, hogy a személyzetet...

– Félbeszakítanám egy pillanatra – mondta Rickabee. – Maga szerint Carlson azt hiszi, hogy a Tengerészgyalogság olyan fontosnak tartja a raidereket, hogy korlátozás nélküli felhatalmazást adott neki?

– Uram?

– Hogy bármit megkaphasson, és bármit megtehessen, amit csak akar?

– Nekem úgy tűnt, hogy azt hiszi. De ha jobban belegondol, mi mást is mondhatott volna?

Rickabee felhorkant.

– Folytassa.

McCoy intett Ernie-nek, hogy kér egy cigarettát. Ernie áthajolt felette, és az éjjeliszekrényről elvette Ken Lucky Strike-ját és a Zippo öngyújtóját. Közben a melle Ken arcához ért. McCoy azon tűnődött, hogy véletlen volt-e a dolog, aztán kiderült – legnagyobb öröme –, hogy szó sem volt véletlenről.

Es akkor mondta azt, hogy mivel ilyen remek sorállományúakat sikerült toboroznia, másként kezelheti őket.

– Mennyire másként? – kérdezte Rickabee halkán.

– Mondhatnánk úgy is, uram, hogy „jobban” – mondta McCoy. – De nem egészen erről van szó. Azt mondta, hogy nagyobb felelősséget lehet rájuk bízni... Ezredes, én azt hiszem, hogy arra gondolt, hogy többet lehet kihozni az emberekből, ha ők maguk hozzák a döntéseket. Vagy legalábbis bizonyos döntéseket. Vagy ha azt *hiszik*, hogy ők hozhatnak döntéseket.

– Úgy beszél, mint akit megtérítettek – mondta Rickabee szárazon.

– Amikor Carlson ezredes beszél róla, akkor nem tűnik ez az egész akkora zagyvaléknak, mint amikor én próbálom meg elmagyarázni – mondta McCoy.

– Még valami?

– Azt mondta, hogy ő is volt már sorállományú és tiszt is, és hogy sorállományúként attól lett nagyon pipa, hogy a tiszteknek jártak bizonyos privilégiumok, és ezt rendszeresen a sorállományúak képébe dörgölték, és hogy ez nem történhet meg a raiderek-nél.

– Érdekes – mondta Rickabee.

– Ezredes, azt hiszem, tudom, hogy mire gondol – mondta McCoy. – Nem akarja felgyújtani a tiszt klubit. Csak arra célzott,

hogy ha az ember kint van a csatatéren, és a katonák a földön alsznak, akkor a tisztek se aludjanak ágyon szép tiszta ágyneműben.

– Szerintem se – mondta Rickabee. – Ebben én nem látok semmi forradalmat.

– Kezdem azt hinni, ezredes, hogy ha Rooseveltnem írta volna le a levelébe azt a marhaságot a „harcosokról” meg a „vezetőkrol”...

– De beleírta – vágott közbe Rickabee. – Ha nem írta volna bele, akkor valószínűleg nem lennének raiderzászlóaljok sem.

– Igen, uram.

– Mondott még Carlson ezredes valami szokatlant? Valami meglepőt?

– Nem, uram.

– Mennyi ideig volt vele?

– Úgy tizenöt percig, uram. Aztán leküldött a századhoz.

– A Baker századhoz, igaz?

– Igen, uram. Ralph H. Coyte százados.

– Mi van vele?

– Úgy nézett ki, mint egy igazi tengerészgyalogos, mint aki tudja, hogy mit csinál. Rendes tagnak tűnt.

– És adott magának egy szakaszt?

– Igen, uram. De hozzájuk nem jutottam el. A százados is körbeszimatolt. Alig voltam a századnál vagy tíz percet, amikor Rooseveltn százados megjelent.

– Mit akart?

– Közölte Coyte századossal, hogy kölcsön akar venni. Azt mondta, hogy valamikor a 4. tengerészgyalogosoknál szolgáltam az egyik nehézfegyverzetű századnál, meg hogy értek a fegyverekhez, és elküld a Hadsereg San Francisco melletti hadianyagraktárába, nehogy a Hadsereg egy halom szemetet adjon nekünk.

– Rendben – mondta Rickabee ezredes. – Ebben nincs semmi szokatlan.

– Aztán pedig azt mondta, hogy délután leléphetek.

– Rooseveltről mi a véleménye?

– Nekem szimpatikus – mondta McCoy. – Úgy viselkedik, mint egy igazi tengerészgyalogos.

– És a zsebében nem lapult ott a *Kommunista Kiáltvány* egyik példánya?

– Nem, uram – nevetett McCoy.

– Nos, nekem úgy tűnik, hogy bevették, és senki sem gyanakszik – mondta Rickabee. – Úgyhogy tudja, mostantól mi a dolga: a szemét nyissa ki jól, és tartsa a száját.

– Igen, uram.

– Szeretném emlékeztetni, McCoy, hogy minden szokatlan dologról tudni akarunk, legyen az *bármilyen*.

– Igen, uram – felelte McCoy. – A fegyverek egy kicsit szokatlanok.

– Hogy érti ezt?

– Hát, a fegyverek, amiket vételeznem kell... amiket meg kell próbálnom vételezni a Hadseregtől, főleg sörétes puskák meg karabélyok.

A .30-as kaliberű M1-es karabély egy félautomata vállfegyver volt, 15 lőszeres, pisztolyméretű tárral. Eredetileg a .45-ös Colt pisztolyt szerették volna kiváltani vele. A későbbi, M2-es változat már teljesen automata volt, 30 töltényes tárral.

– Na, pont ilyesmire gondoltam – mondta Rickabee. – A sörétes puská alatt, gondolom, 12-es kaliberű, előágytáras fegyvereket ért.

– Igen, uram. Az első világháborúból. Karabélyt egyébként még életemben nem láttam.

– Hát, ha maga a fegyverszakértőjük, akkor vak vezet majd világtalant, nem igaz? – kérdezte Rickabee.

– Tartok tőle – mondta McCoy.

– Még valami?

– Rooseveltnél azt mondta, hogy mindenki kapni fog még egy tört meg egy pisztolyt – mondta McCoy.

– Erről hallottam – mondta Rickabee. – Még valami?

– Belebotlottam Zimmerman tűzvezető őrmesterbe.

– Tudta, hogy őt is odaküldték, nem? – kérdezte Rickabee.

– Igen, uram. Sessions százados szólt előre.

– Sessions úgy vélte – mondta Rickabee ezredes –, és én egyetértettem vele, hogy talán kapóra jön magának, ha van ott még valaki, akiben megbízhat. Még egy figyelő szempár.

– Zimmerman szerint a raideralakulat remek ötlet – mondta McCoy.

– De nem mondta el neki, hogy miért van ott?

– Nem, uram. Természetesen nem.

– Akkor ne is mondja el neki. Zimmerman lesz a maga tartalék szeme és füle a sorállományúak között.

– Értem, uram – mondta McCoy. – Ő ezt úgysem értené. Igazából én sem vagyok benne biztos, hogy értem.

– Ez minden?

– Igen, uram.

– Akkor most átadnám Ed Banning százados jókívánságait – mondta Rickabee.

– Köszönöm, uram – mondta McCoy. – Magukkal van Washingtonban?

– Igazából a Haditengerészet brooklyni kórházában van – felelte Rickabee.

– Mi van vele? – kérdezte McCoy gyorsan.

– Egy időre megvakult – mondta Rickabee. – Nem tudta?

– Nem, uram – mondta McCoy döbbenten.

– Úgy tűnik, hogy pszichoszomatikus eredetű volt a dolog – mondta Rickabee. – Ez azt jelenti, hogy nem volt egyértelmű szervi károsodás. Most már lát, de az orvosok alaposan ki akarják vizsgálni.

– Igen, uram.

– Rendben. Akkor ez volna minden. Ha visszajött San Franciscóból, hívjon fel. Tudni szeretném, hogy ment a dolog a Hadseregnél. Akkor elmondhat bármit, ami közben az eszébe jut.

– Igenis, uram.

– Viszlát, McCoy – mondta Rickabee ezredes. – Csak így tovább. A telefon túlsó oldalán csend lett.

McCoy a helyére tette a kagylót, aztán Ernie-re nézett.

– Van kérdés?

– Itt van Zimmerman őrmester? – kérdezte Ernie.

– Aha.

– Nem hívod meg vacsorára? – kérdezte Ernie.

– Ez nem ilyen egyszerű – mondta McCoy. – A tisztek nem járnak össze a sorállományúakkal.

– Sznob vagy – mondta Ernie. – Ki tudná meg?

– Például Marty Burnes. Vajon mit szólna hozzá? – csipkelődött McCoy.

– Kinyalhatja a seggem. Ez a mi hajónk – mondta Ernie. McCoy felnevetett.

– „*Kinyalhatja a segged*”? – ismételte. – Amikor megismertelek, nem használtál ilyen kifejezéseket.

– Amikor megismertelek, még szűz voltam – mondta Ernie. – Nem a káromkodás az egyetlen rossz szokás, amit eltanultam tőled.

A fejét Ken mellkasához nyomta, harapdálta a férfi mellbimbóját, aztán felpattant az ágyról, és besétált a fürdőszobába.

McCoy újra felvette a telefont, és felhívta az Elliott Bázist, mert beszélni akart a 2. raiderzászlóalj főtörzsőrmesterével. Közölte vele,

hogy ha lehetséges, akkor magával vinné Zimmerman tűzvezető őrmestert Észak-Kaliforniába.

– Együtt szolgáltunk a 4. tengerészgyalogosoknál, főtörzs – magyarázta McCoy. – És az őrmester nagyon ért a fegyverekhez.

– És, a legnagyobb tisztelettel, uram – mondta a főtörzsőrmester nevetve –, az öreg kínai tengerészgyalogosok mindig összetartanak. Nem igaz?

– Egyszer majd elmesélem magának, főtörzs, hogy milyen volt régen a Tengerészgyalogság.

– Megkérném rá – mondta a főtörzsőrmester nevetve, aki mellesleg kétszer olyan idős volt, mint McCoy. – Zimmerman a gépálásban fogja várni, hadnagy.

(Kettő)

USA Haditengerészeti Kórház

Brooklyn, Haditengerészeti Telep

1942. március 2.

Az agyzsugorító fehér orvosi köpenyt viselt, amelynek a mellrészére orvosi jelvényt hímeztek; a nevét és a rangfokozatát viszont nem tüntették fel rajta. Mivel a Haditengerészetnél nem volt szokás a rangfokozatot a gallér sarkába is felvarni, Banning egyszerűen nem tudta eldönteni, hogy az agyzsugorítót hogyan szólítsa meg. A kora alapján lehetett akármi hadnagytól kezdve korvettkapitányig.

– Jöjjön be, Banning százados – mondta az agyzsugorító, amikor meglátta a külső irodában álldogáló Banninget.

Banning pizsamát és kék fürdőköntöst viselt, a lábán pedig kórházi szövetpapucs volt.

– Jó reggelt, uram – mondta Banning. – Azt mondták, hogy magánál kell jelentkeznem.

– A nevem dr. Toland – mondta az agyzsugorító. – Már vártam.

– Miért? – kérdezte Banning kihívóan. Üres szócséplésnek tartotta az orvos megjegyzését.

Az agyzsugorító egy pillanatra csúnyán nézett rá, de aztán elmosolyodott.

– Hogy miért? Mert úgy gondoltam, hogy érdekesebb eset lesz, mint a pácienseim többsége. Általában ágyba vizelő matrózokkal foglalkozom, akik le akarják szereltetni magukat, meg parancsnokokkal, akik most tapasztalják meg először az öregedés kellemetlen hatását a férfiasságukra. Maga az első háborús veteránom.

Banning nem tudta visszatartani a nevetést.

– És maga dönti el, hogy örült vagyok-e vagy sem, mi?

– A maga helyében, százados, engem is pokolian dühítene a dolog – mondta dr. Toland. – Akkor talán tisztázzuk is a dolgot most rögtön. Úgy látom, hogy a maga állapota rendkívül stabil. Mármint pszichológiai szempontból nézve, tudva azt, hogy min ment keresztül.

– Csak most sétáltam be ide – mondta Banning. – Ennyi idő alatt el tudta dönteni?

– Üljön le, Banning – mondta dr. Toland. – Hozok egy kis kávé, aztán meg megteesszük, amit meg kell tennünk.

Banning arra számított, hogy egy szanitéc vagy egy írnok fogja behozni a kávé, ehelyett Toland doktor maga sétált ki az irodából, majd tért vissza két porceláncsészével.

– Tejszínt és cukrot? – kérdezte.

– Nem, feketén iszom – mondta Banning, és elvette a csészét. – Köszönöm.

– A dolog lényege – mondta Toland –, hogy hacsak valaki nem vérben forgó szemekkel sétál be ide, és nem képzeleli magát Istennek, akkor először mindig csak azt vizsgálom meg, hogy miért kérték a vizsgálatot. Vagyis megnézem, hogy a páciensnél milyen aberrációk manifesztálódtak, ha egyáltalán manifesztálódtak, és mérlegelem, hogy a stressz, amelynek ki volt téve, milyen mértékű lehetett. Ha ezeket végiggondolom, igazán meglep, hogy meglepi, hogy pszichológiai felülvizsgálatra küldték.

– Nem igazán tudom követni – mondta Banning.

– Forrest tábornok szerint – mondta Toland – olyan feladatot szánnak magának, amely teljesen egészséges embert igényel; nem engedhetik meg maguknak, hogy megbetegedjen, mármint testileg, de az sem volna jó, ha egy szép napon úgy döntene, hogy maga Napóleon.

Banning szúrós szemmel nézett Tolandre. Nem számított rá, hogy Forrest tábornok is a beszélgetésük egyik témája lesz. Azon tűnődött, hogy Toland az igazat mondja-e neki, vagy pedig csak valamilyen agyzsugorító fogás az egész. Néhány másodpercnyi gondolkodás után úgy döntött, hogy Toland igazat mond, és ez az agyzsugorító és a Tengerészgyalogság helyettes hírszerzési vezérkari főnöke valószínűleg egyeztetett az ügyében. Aztán azon kezdett el gondolkodni, hogy erre miért kerülhetett sor? Miért lehetett ő annyira fontos Forrestnek, hogy az időt szakítson egy agyzsugorítóra?

– Úgy látom, meglepi a dolog – mondta Toland, és Banning tudta, hogy ez már *tényleg* egy agyzsugorító kérdés volt.

– Én csak egy egyszerű százados vagyok – mondta Banning.

– Már nem sokáig – mondta Toland. – Forrest tábornok többek között arra is választ szeretett volna kapni, hogy előléptetheti-e magát őrnaggyá.

Banninget ez is meglepte, de amikor dr. Tolandre nézett, hogy valami magyarázatot kapjon tőle, Toland egy köteg papírt lapozott végig, amely az íróasztalán hevert. Megtalálta, amit keresett, kivett egy tollat a tolltartóból, és aláírta mind a négy másolatot. Aztán egyet Banning felé nyújtott.

– A lényeg a hátoldalon van – mondta Toland.

Egy zárójelentés volt az. A papír hátoldalán, a „Megjegyzés” rovatba a következő szöveget gépelték:

„Edward J. Banning tengerészgyalogos százados testileg tökéletesen alkalmas a szolgálatra (tengerészgyalogos őrnagyként), amelyre kiválasztották.

Jack B. Toland tartalékos haditengerész kapitány, Egészségügyi Szolgálat.

Banning meglepetten, de megkönnyebbülten nézett Tolandre. Toland nem látszott elég öregnek ahhoz, hogy kapitány legyen. (A haditengerész kapitány megfelelője a tengerészgyalogos ezredes volt.) Az is meglepte, hogy itt – és így – kellett megtudnia, hogy előléptetik. De leginkább örült, és elképesztően megkönnyebbült a „*testileg tökéletesen alkalmas*” megjegyzéstől.

Toland mosolygott.

– Már akkor is figyeltük, amikor elvégezték az orvosi vizsgálatokat – mondta Toland. – Attól féltem, hogy tumort fogunk találni az agyában. Gyakran ezzel lehet magyarázni az átmeneti vakságot.

– Akkor mi okozhatta?

– Azt hiszem, hogy a maga esete abba az általános orvosi kategóriába tartozik, amit úgy hívunk: „*Fogalmunk sincs, hogy mi a franc baja lehet*” – mondta Toland. – Ha találgatnom kellene, azt mondanám, hogy valószínűleg az agyrázkódás váltotta ki, vagy pedig az agyrázkódástól valahogy megsérültek a látóidegek. Úgy hallottam, hogy kétszer találták el a tüzéségi lövedékek, és mind a kétszer csúnyán.

– Igen, uram – mondta Banning.

– Nos, bármi is okozta a vakságot, Banning *őrnagy*, szerintem nem kell többé aggódnia miatta.

– Meglep, hogy ennyivel megúsztam ezt a vizsgálatot – hadarta Banning. – Hirtelen úgy érzem magam... a francba is, nem is tudom. ... mint egy nedves törölköző.

– Ez várható volt – mondta Toland. – A szokatlan csak az, hogy egy magafajta fickó elismeri.

Banning csak nézett Tolandra, de nem szólalt meg. – Azért viszonzozhatná a kedvességemet, Banning – mondta Toland.

– Uram?

– Sokan fognak még megvakulni ebben a háborúban – mondta Toland. – Néhányukat már hozzák is haza. Sokat segítene, ha elmondaná, hogy milyen érzés.

– Ijesztő – mondta Banning. – Nagyon ijesztő. Toland a fejével biccentett, hogy folytassa.

– Aztán dühbe gurultam – mondta Banning. – Tomboltam. Miért én? Miért nem haltam meg?

Toland újra biccentett, de Banning nem mondott semmi mást, úgyszólván feltett egy gyors kérdést.

– Öngyilkosság? Gondolt az öngyilkosságra?

Banning hosszan Toland szemébe nézett, és csak azután válaszolt.

– Igen.

– Miért nem tette meg? – kérdezte Toland.

– Egy felhúzott pisztoly volt az övembe dugva, amikor levettem a kötést – felelte Banning.

– Gondolja, hogy meg is tette volna... meg tudta volna tenni?

– Igen – felelte Banning kurtán.

– Mert nem akart világtalanul élni?

– Mert nem lettem volna jó semmire – mondta Banning. – Én tengerészgyalogos-tiszt vagyok.

– És nem akart a családjá terhére lenni?

– A Tengerészgyalogságon kívül nincs családom, csak egy feleségem. Őt pedig otthagytam egy rakparton, Sanghajban. Isten tudja, mi lett vele.

– Azt tudtam, hogy nős – mondta dr. Toland. – A körülményekről viszont semmit sem tudtam. Hát, ez így elég durva lesz.

– Uram?

– A következő sor az lett volna: „*Nos, most, hogy végeztünk magával, harminc nap betegszabadságra megy. Akár második násztúra is elmehet a kormány költségén.*”

– Jesszusom! – mondta Banning.

Ami viszont még ennél is rosszabb, az az, hogy nem kérdezhetem meg, hogy „*akar-e harminc nap betegszabadságra menni?*”, hanem közölnöm kell, hogy „*harminc nap betegszabadságra kell mennie*”. Sajnos, ezen nem változtathatok. Tényleg nincsenek rokonai? Egy nagybácsi vagy egy unokaöcs...

– Olyan nincs, akit szívesen látnék – mondta Banning. – Szívesebben állnék újból szolgálatba.

Toland megrázta a fejét, jelezve, hogy szó nem lehet róla.

– New York legolcsóbb hotelszobáit a nőtlen tiszték szállásán találja – mondta Toland. – Másfél dollár egy éjszaka. Egy hónapra turista lesz.

Banning hitetlenkedve nézett rá.

– Letudhatja azt a rengeteg papírmunkát, ami magára vár – macskodott Toland. – És vehetne magának pár egyenruhát is.

– Uram?

– Banning őrnagy, ez a mi jószívű kormányunk – mondta dr. Toland szárazon –, nemcsak hogy végre kifizeti az elmaradt zsoldját, amint a szolgálati lapjára felvezetik az elmúlt időszak eseményeit, de még kárpótlást is fizet magának mindazért, amit a Távol-Keleten kellett hagynia. A szállásán hagyott holmikért, az autójáért, mindenért. Úgy tudom, hogy mindössze egy egyenruhája van, amiben idejött. Készítenie kell majd egy listát azokról a dolgokról, amiket elvesztett, és meg kell esküdnie, hogy a lista a valóságnak megfelelő.

– Erre nem is gondoltam – ismerte el Banning.

– Egy halom pénze lesz – mondta Toland. – És egy frissen előléptetett őrnagynak kell, hogy legyen pár rendes egyenruhája. A szentségít, annyi pénze lesz, hogy akár a Brooks Brothersnél is készíttetheti az egyenruháit.

– A Brooks Brothersnél? – ismételte Banning, aztán felnevetett.

– Ez olyan vicces?

Banning hátravetett fejjel nevetett.

– Aznap, amikor a japánok partra szálltak a Fülöp-szigeteken – magyarázta Banning –, én éppen egy dombtetőn voltam, ahonnan jól rá lehetett látni a tengerpartra. Ott volt pár századnyi tengerészgyalogos a 4. tengerészgyalogosoktól, néhány géppuskával. A tűzérsegi meg a légi támogatás, amire vártunk, nem érkezett meg. A part mentén már vagy fél tucat japán romboló meg csapatszállító hajó gyűlt össze. Pár perccel az invázió megkezdése előtt, egy musztáng hadnagy, egy McCoy nevű kölyök jelent meg. Tizedesként nekem dolgozott Kínában, a Fülöp-szigetekre meg futárként érkezett. Szó-

val feltűnt a kölyök, kezében egy BAR-ral, nyakában meg egy halom töltényövvvel rohant felém, mint egy egyszemélyes lovasság. A japán csapatok elindultak a part felé, a rombolók pedig zárótűz alá vették a partot. Aztán McCoy halálra rémült hangon felkiáltott: „Úristen!” Én rögtön felé fordultam, hogy mi történhetett vele. Mire ő: „A gatyám! A gatyám! Tönkre fog menni a gatyám! Tudja maga, hogy mennyit fizettem érte a *Brooks Brothers*nek!”

Toland is elnevette magát.

Mi lett vele? – kérdezte.

Pár perccel később a nyakunkba sóztak egy 125 mm-es tüzérségi löveggel, és a következő dolog, amire emlékszem, az, hogy egy templom pincéjében vagyok. McCoy cipelt oda.

– Hát, ha hazajön, a kormány őt is kárpótolni fogja a gatyájáért – mondta Toland.

– Már hazajött – mondta Banning nevetve. – Tiszti futár, és sikerült kijutnia. Valószínűleg már úgy ült fel a repülőgépre, hogy az ölében volt a nyomtatvány, amin jelezte a gatyája elvesztését. McCoy egy roppant értelmes fiatalember.

– Ha a barátja – mondta Toland –, akkor talán meglátogathatná.

– Az nem lehetséges – mondta Banning kurtán.

Toland szemöldöke felszaladt, de Banning nem mondott semmit.

– Ha már úgyis itt lesz, és ez egy kérés lenne, őrnagy, nagyon megköszönném, ha beszélne még nekem azokról az érzésekről, amelyek magában kavartak, amikor azt hitte, végleg megvakult.

– Hogyne – mondta Banning. – Ha ez magának segít.

– Segítene – mondta Toland. – Lekötelezne.

Banning bólintott.

– Még egy szóra, Banning – mondta Toland. – Ez egy kissé érzékeny téma. A betegszabadságot azért is adják, mert a nemi közösségnek van bizonyos terápiás hatása.

Banning szemöldöke felszaladt.

– Komolyan beszélek – mondta Toland. – *Beutalót* persze nem adhatok magának valamelyik kuplerájba...

– Értem a célzást, uram – mondta Banning.

– Helyes – mondta Toland.

XV.

(Egy)

Kalifornia, Elliott Bázis

1942. március 3.

A szokásos reggeli tisztii eligazításon Carlson ezredes bejelentette, hogy 240 karabély érkezett a Hadsereg hadianyagraktárából, majd McCoy felé fordult, és nevéen szólította.

McCoy talpra szökkent.

– Uram?

– Azok kedvéért, akik nem találkoztak még vele – mondta Carlson –, bemutatom Ken McCoy hadnagyot. Nemrégiben végzett Quanticóban, de ez senkit se tévesszen meg, mert Quantico előtt a 4. tengerészgyalogosoknál szolgált altisztként Sanghajban.

McCoy nagyon kényelmetlenül érezte magát, amit csak súlyosbított a tény, hogy Martin J. Burnes főhadnagy, aki egyébként hátrafordult, és elismerően bólintott McCoyra, szintén bekerült Carlson alakulatába. De Carlson ezzel még nem fejezte be.

– McCoyt küldtem el a Hadsereghez a karabélyokért, és nem valakit az S-4-től – mondta Carlson –, mert úgy gondoltam, hogy az összes emberem közül ő és Zimmerman tűzvezető őrmester, aki szintén régi kínai tengerészgyalogos, szóval ők ketten képesek leginkább arra, hogy elhozzák azt, amiért elküldtem őket. Biztosra vettem, hogy legyőzik az akadályokat, amelyeket a Hadsereg fog az útjukba gördetni. Tudtam, hogy nem fogadnak el olyan választ, hogy „nem”, sem pedig olyat, hogy „jöjjenek vissza két hét múlva.” Tudtam, hogy mindenképpen elhozzák azokat a karabélyokat, még akkor is, ha kénytelenek lesznek az éjszaka közepén vételezni azokat, amikor a Hadsereg alszik.

Carlson megvárta, hogy elüljön a várt nevetés, aztán folytatta:

– A tanulság, uraim, a következő: „*A megfelelő embert, a megfelelő munkára, és nem számít, hogy a szervezeti és ellátmányjegyzék mit ír*

elő.” Egyetlen dologra kell koncentrálniuk: a küldetésre. A szabály az, hogy tegyenek meg mindent, amit meg kell tenniük, még hozzá a lehető leghatékonyabban. Rangfokozatra való tekintet nélkül, uraim. Azt a tisztet nem fogják kevésbé tisztelni, aki nem sajnálja bepiszokolni a kezét csak azért, hogy el legyen végezve, amit el kell végezni. Persze csak akkor, ha az a raiderküldetés teljesítéséhez szükséges.

McCoy leült.

– Még nem végeztem magával, McCoy – mondta Carlson ezredes. McCoy újból felállt.

– McCoy, ha magának kellene megszerveznie azt a gyors, de alapos kurzust, amely során a zászlóaljából mindenki elsajátíthatná a karabély kezelését... mindenki kapna úgy száz löszert a gyakorlásra... mit tenne?

McCoy alig tudott szóhoz jutni a kérdés hallatán. Nem mintha nem lett volna elképzelése a dologról, de alezredek igen ritkán kértek tanácsot hadnagyoktól.

Ennek ellenére elmondta, hogy szerinté mit kellene tenni.

Carlson egy pillanat alatt végiggondolta McCoy elképzelését.

– Ki lenne a fegyvermester?

– Zimmerman tűzvezér, uram, amíg ki nem képez valakit, hogy átvegye a posztot – mondta McCoy.

– Rendben van, hadnagy, csinálja – mondta Carlson, aztán a többi tiszthez fordult. – McCoy a nehézfegyverzetű században szolgált a 4. tengerészgyalogosoknál, Kínában. Amíg nem találunk valakit, aki nagyobb szakértelemmel rendelkezik nála, ő lesz az új és különleges fegyverek használatának betanításával megbízott kiképző tisztünk, amíg pedig nincsen kiképzett fegyvermesterünk, ez utóbbi feladattal Zimmerman őrmestert bízom meg.

McCoy leült, mert biztosra vette, hogy Carlson végzett vele. Tettség neki, ami történt. Egyetértett azzal, amit Carlson mondott, hogy a legjobban képzett katonára kell bízni a nehéz feladatokat, függetlenül attól, hogy az illető milyen posztra van beosztva. Az pedig, hogy a fegyver használatának betanítására felvázolt programját változtatások nélkül elfogadták, teljesen lenyűgözte.

– Mihez kezdjek magával, McCoy? Mivel tudnám rávenni, hogy talpon maradjon? Talán tegyek egy gránátot a székére? – mondta Carlson inkább szórakozottan, mint dühösen.

– Elnézést, uram – mondta McCoy, majd vörös képpel talpra szökött.

– Van még egy problémánk, amelynek a megoldásában szintén McCoy siet a segítségünkre. Az ember harmadik legösibb fegyvere... mert az első a kő, a második pedig a bot, uraim... a kés. Ahogy láttam, a katonáink úgy vélik, hogy a kés elsődleges funkciója a sörnyítés. De ha egy olyan ember kezébe kerül, aki tudja, hogy mit csinál, akkor a kés egy roppant hatékony, és teljességgel halálos fegyverré alakul át. Először is, a használata nem jár zajjal. Számos olyan emberről tudunk, aki jártas a késpárbajozás művészetében. A gond velük csak annyi, hogy nagyrészt elméleti emberek, és a gyakorlatban egyáltalán nem szereztek tapasztalatot e téren. Közülük csak egészen kevesen használták a kést emberélet kioltására.

McCoy már sejtette, hogy mi fog következni. Összeszorított foggal várta a folytatást.

– Rádadásul azok, akiket kiképeznek a kés halálos használatára, általában megneszelik, hogy az oktatóik *igazából* nem tudnak többet a késpárbajozásról, mint ők. Éppen ezért nem igazán figyelnek oda arra, amit az oktató mond.

Páran megint felnevettek, úgyhogy Carlson várt pár másodpercet, mielőtt folytatta volna.

– Amikor McCoy Sanghajban volt, *Gyilkosnak* nevezték – mondta Carlson. – Nem ok nélkül. Egy éjszaka négy olasz tengerészgyalogos támadt rá, akik megpróbálták átrendezni az arcrendszerét, rádadásul szoprán énekest akartak belőle faragni. De nagyon elszámították magukat. McCoynál kés volt, és még mielőtt a beszélgetés befejeződött volna, két olasz élettelenül hevert a kövön, egy harmadik pedig súlyosan megsérült.

A helyiségben síri csend volt. Minden tekintet McCoyra szegeződött. Marty Burnes arcára kiült a döbbenet.

McCoyt egy igazi profi tanította meg a késpárbajozásra – folytatta Carlson. – Bruce Fairbairn a Sanghaji Rendőrkapitányságról. Fairbairn szerkesztett egy tört, kizárólag harci célokra, amelyet valamiért Fairbairnnek nevezett el. McCoynál is van egy ilyen tört. A bal ingujjában hordja; markolattal lefelé oda van szíjazva a csuklójához, hogy gyorsan elő tudja rántani. Ha szépen megkérlik, talán megmutatja maguknak. De ami biztos: az embereinknek meg fogjuk tanítani, hogy a kést nem csak sörnyítő helyett lehet használni, és ezennel bejelentem, hogy Gyilkos McCoy hadnagyot kinevezem késpárbaj-oktató tisztnak... természetesen egyéb kötelességei mellett.

Marty Burnes hadnagy tapsolni kezdett, s kisvártatva a többi tiszt is.

Amint befejezték a tapsolást, Carlson újból megszólalt:

– Na, *most* már leülhet, Gyilkos.

Amint a tiszti eligazítás véget ért, McCoy Carlson ezredes után futott, aki éppen a zászlóalj-parancsnokság épülete felé tartott Rooseveltszázados társaságában.

– Uram, lenne egy perce a számomra?

– Persze, Gyilkos – mondta Carlson. – De először mutassa meg Rooseveltszázadosnak a törét.

– Uram, én nem hordok magamnál törét – mondta McCoy.

– Ha én is egyike lennék a világ legjobb késpárbajozóinak, Gyilkos – mondta Carlson –, én bizony a töröm nélkül egy lépést sem tennék.

– Uram – hadarta McCoy –, én nem vagyok késpárbajozó.

– *Ab esse ad posse valet elatio*, McCoy – mondta Carlson.

– Uram?

– Durva fordításban azt jelenti, hogy „A tények magukért beszélnek” – mondta Carlson.

– Uram, én nem vagyok késpárbajozó, és ez is tény – mondta McCoy határozottan.

Carlson átváltott kínaira.

– Ezt én is tudom, és maga is tudja – mondta. – Az viszont igaz, hogy kénytelen volt megölni azokat az olaszokat a késével aznap este, és Sanghajban valóban *Gyilkosnak* nevezték. Délre az egész zászlóalj erről fog beszélni. Amikor pedig elkezdi a késpárbaj-oktatást, mindenki magára fog figyelni.

– Uram – felelt McCoy kínaiul –, én nem tudom, hogyan kell az ilyesmit tanítani. Fairbairn századost is csak egyszer láttam az egyik ezredszemlén. Azt sem tudja, hogy a világon vagyok, és egyáltalán semmire sem tanított meg.

– Írt egy nagyon jó könyvet ebben a témában – mondta Carlson. – Véletlenül van is nálam egy példány. Odaadom magának. Olvassa el, és használja fel a kurzus megtervezéséhez.

McCoy nem válaszolt.

– Figyelt maga a tiszti eligazításon, McCoy? Amikor arról beszéltem, hogy a legjobb embert kell a megfelelő feladatra kijelölni?

– Igen, uram – mondta McCoy.

– Magáról beszéltem – mondta Carlson. – Maga egy eszes fiatal ember, McCoy. Több esze van, mint amit az emberek első látásra feltételeznek magáról. Tudja, hogy mit várok el magától, és azt akarom, hogy adjon bele mindent.

– Igenis, uram – mondta McCoy angolul.

– Megtudhatnám, hogy mi volt ez az egész? – kérdezte Roosevelt százados.

Gyilkos csak annyit mondott, hogy most nincs nála a kése – mondta Carlson –, de a jövőben mindig nála lesz, és ha legközelebb találkoztok, nagyon szívesen megmutatja neked.

– Remek – mondta Roosevelt ragyogó arccal.

– Még valami, Gyilkos – kérdezte Carlson ezredes.

– Nem, uram – mondta McCoy, majd gyorsan hozzátette: – Uram, megköszönném, ha nem szólítana Gyilkosnak.

Carlson barátságosan elmosolyodott.

– Sajnos ez a dolog része a „reklámkampányunknak”, McCoy. Aligha hívhatnánk a világ élvonalába tartozó késpárbajozó-szakértőnket másként. Nem igaz? Ilyen hatást csak ezzel a névvel gyakorolhatunk a raiderekre.

McCoy nem válaszolt.

– Ha ez minden, Gyilkos – mondta Carlson –, akkor térjen vissza a posztjára.

McCoy tisztelgett.

– Igenis, uram.

– Tényleg szívesen megnézném a kését, Gyilkos – mondta Roosevelt százados.

(Kettő)

Kalifornia, Elliott Bázis

1942. március 7.

Hajnalban Kenneth J. McCoy hadnagy, Ernst Zimmerman tűzvezető őrmester és az Able század tizenkét tengerészgyalogosából álló különítmény kihajtott a lőtérré két féltonnás Chevrolet furgonnal és egy GMC6X6³⁰-ossal.

A 6 x 6-os egy vízzel teli tartályt vontatott, a teherautókat is alaposan megrakták súlyos rakománnyal: stószba rakott, 250 literes szemeteskukákkal, vödrökkel, rongykötegekkel, kötélfogantyúval ellátott ládákkal, olaj zöld-drapp lőszeresdobozokkal, 20 literes vizeskannákkal, 20 literes marmonkannákkal, meg mindenféle egyéb felszereléssel, többek között nyolc darab benzinüzemű vízmelegítővel.

---

³⁰ Két és fél tonna összsúlyú, vászonponyvás teherautó, amelyet azért neveztek el 6X6-osnak, mert hatkerék-meghajtású volt. A 6x6 elnevezés egyébként helytelen volt, mert a hátsó duplatengelyre nyolc kereket terveztek.

Az Able századtól küldött tengerészgyalogos-különítménnyel egy őrmester és egy tizedes érkezett. Zimmerman tűzvezető őrmester – McCoy legnagyobb meglepetésére, mivel ő úgy emlékezett Zimmermanra, mint a jámbor őrmesterre a 4. tengerészgyalogosok gépállásából – a különítményt gyorsan és hatékonyan munkába állította.

Egy kivétellel az összes szemetesekukába vizet szivattyúztak a tartálykocsiból, aztán szépen sorba állították azokat, egymástól mintegy húsz méterre.

Zimmerman figyelte, ahogy az egyik őrmester az egyik szemetesekukába helyezte az egyik vízmelegítőt³¹, és begyűjtötte. Miután látta, hogy az őrmester el tud bánni a többi vízmelegítővel is, Zimmerman körülnézett, hogy hol tehetné magát hasznossá.

Utasította a tengerészgyalogosokat, hogy vegyék le a lőszeresdobozokat a Chevrolet furgonról, amellyel McCoy érkezett a lőtérré, és rakodják a lőtéri kiszolgálóépületbe. Minden egyes olaj zöld-drapp lőszeresdobozra a következő feliratot festették sárga festékkel:

.30-AS KALIBERŰ USA KARABÉLY
GRANUM LŐSZER
480 DARAB CSOMAGOLVA
4 DB TÖLTÉNYÖV 12 DB 10 TÖLTÉNYES TÖLTŐLÉCCSEL

Ezt követően utasította az embereket, hogy az egyik szemetesekukát, négy darab 20 literes marmonkannát és egy köteg rongyot rakjanak a furgon hátuljába.

Aztán az egyik nehéz faládához ment, amelyet a kötélfogantyúknál fogva emeltek le a 6X6-osról. Ezekre a ládákra is egy feliratot stencileztek sárga festékkel:

10 DB USA .30 MI-ES KARABÉLY
TENGERENTÚLI SZÁLLÍTÁSRA
COSMOLINE-BA CSOMAGOLVA
A CSOMAGOLÁST ENGEDÉLY NÉLKÜL ELTÁVOLÍTANI TILOS

Csomagolásból aztán volt bőven. A ládákat huzallal tekerték körbe. Miután Zimmerman elvágta a huzalt, észrevette, hogy a láda tetejét nyolc darab szárnyas csavarral rögzítették. Amikor a csavarokat el-

---

³¹ A vízmelegítőket rendszerint hordókba töltött víz forralására használták, amelyekkel a harctéri konyhák eszközeit sterilizálták.

távolította, körülnézett, és kölcsönkérte a legközelebbi raider ijesztő kinézetű vadásztörét. A tör tizenennyolc éves tulajdonosa is elég ijesztően nézett ki, nagyjából olyan ijesztően, mint egy kisfiú, aki most állt be cserkésznek.

Amikor végre sikerült felfeszíteni a láda fedelét, egy nehéz szurkos papírt talált a ládában, amelyet a láda tartalmára helyeztek. Zimmerman azt is átvágta. A ládában tíz darab súlyos, fémfólia-papír tokot talált. Zimmerman kivett két tokot, és a raidernek adta, aki kölcsönadta neki a vadásztörét.

– Ezt rakja a hadnagy furgonjának a hátuljába – adta ki az utasítást Zimmerman.

Aztán megkereste az őrmestert.

– Huszonnégy láda – mondta. – Tíz karabély ládánként. Az kétszáznegyven karabély, mínusz kettő, ami a hadnagynál van. Amikor visszajövök, kicsomagolva akarom látni mind a kétszázharmincnyolc karabélyt. Aztán pedig tizenkét katonát akarok látni, ahogy tizenkét karabélyról lefőzik a Cosmoline-t.

– Hová megy, tűzvezér? – kérdezte az őrmester.

– Ellenőrzöm a löteret a hadnaggyal – mondta Zimmerman, és a lötér irányába mutatott.

Aztán elsétált a furgonhoz, beült a volán mögé, túlhajtott a 100 m-es, 200 m-es és 300 m-es célvonalon, majd megállt az 500 m-es vonal előtt olyan ötven méterre lévő mélyedésben. A mélyedésben már senki sem láthatta őket a lövonalról.

McCoy és Zimmerman kiszállt a furgonból.

– Hogy csináljuk? – kérdezte Zimmerman.

– Óvatosan – felelte McCoy.

Felmászott a furgon platójára, megfogta a szemeteskukát, és leeresztette a földre. Zimmerman megfogta az egyik 20 literes marmonkannát, kinyitotta, és a benne lévő benzint a szemeteskukába öntötte. Aztán, miközben McCoy megfogta az egyik fémfólia-papír tokot, és óvatosan letépte a tetejét, Zimmerman a maradék három marmonkanna tartalmát is a szemeteskukába öntötte.

A tokban egy egészen kis puskát találtak, amely alig volt hosszabb 90 cm-nél, s amelynek alsóágya pisztolymarkolatba ment át a ravasz mögött. Az egész egy barna, ragacsos anyaggal volt bevonva. McCoy óvatosan beleengedte a kis puskát a benzinnel teli szemeteskukába, aztán a műveletsort a másik tokkal is elvégezte.

Aztán elkezdtek óvatosan lötyögtetni a fegyvereket a benzinben.

Az USA Tengerészgyalogság szabályzata szigorúan megtiltotta a Cosmoline fegyverekről történő eltávolítását bármilyen illékony

anyaggal, mint például benzinnel. Csakhogy éppen ez volt a Cosmoline eltávolításának leghatékonyabb módja – sokkal hatékonyabb volt, mint a forró vízben való áztatás.

Ahogy a Cosmoline kezdett feloldódni, a kis fegyver körvonalai egyre élesebben kezdtek körvonalaazódni.

– Ne lélegezd be a benzingőzt! – figyelmeztette McCoy Zimmermant.

Zimmerman átadta a szemeteskukáját és a karabélyát McCoy-nak.

– Hozom a vödöröt – mondta.

Elsétált a furgonhoz, majd egy 10-es számú vödörrel tért vissza. A zsebéből elővett egy sömnyitót, és apró lyukakat fűrt a vödör aljára, az alsó karima mellé. Aztán letette a vödöröt, a furgon hátuljára kiterített egy darab vásznat, majd elvette McCoytól az egyik kis fegyvert.

A fegyver tokjából kiemelte a zárszerkezetet, a tokot és az előagyat (egy kis darab fa, ami a cső tetején található) pedig visszaadta McCoy-nak, majd belemerítette a lecsupaszított zárszerkezetet a benzinbe, a vászonra helyezte, majd apró darabokra szedte, és az alkatrészeket a vödörbe rakta.

Közben McCoy egy rongy és egy fogkefe segítségével kihámozta a tokot és az előagyat a Cosmoline-ból. Amikor elérte a kívánt tisztasági fokot, a fa alkatrészeket a furgonra tette. Zimmerman megölgybölte a fegyver alkatrészeit a vödörben, aztán megtörölgette a kis fémдарabokat egy ronggyal, majd a fogkefével meg is súrolta mind.

Gyorsan dolgoztak, de nem kapkodtak. Hamarosan mindkét fegyver a vászondarabon pihent, immár megszabadulva a Cosmoline-tól. Az elsütőszerkezettől eltekintve, mind a két karabélyt apró darabokra szedték szét.

– Szerinted ezt is szedjük szét? – kérdezte McCoy, és tanácstalanul vizsgálta az apró fémдарabokból és rugókból álló szerkezetet.

Zimmerman a kezébe vette a másik fegyver elsütőszerkezetét.

– Nem – hangzott a szakvéleménye. – Nem hinném.

– Kézikönyv persze nincs nálad, mi? – kérdezte McCoy. – Nehogy össze tudjuk rakni ezt a két szart.

Zimmerman előhúzott a zubbonya zsebéből egy apró, papírkötésű kézikönyvet, az USA Hadserege .30-as kaliberű M1-es karabélyhoz rendszeresített használati útmutatóját, és diadalittasan a feje fölé tartotta.

– A végén még elfogadható tűzvezér lesz belőled – mondta McCoy.

– Kapd be, McCoy – mondta Zimmerman, aztán gyorsan végignyálazta a kézikönyvet. Amikor megtalálta a szétszerelésről szóló részt, kinyitotta a kis könyvet, és párszor végighúzta a tenyerét a könyv gerincén, hogy nyitva maradjon.

Aztán, miután beolajoztak minden alkatrészt, és figyelmesen elolvasták az összeszerelésről szóló passzust, összerakták a kis puskát.

Kipróbálták a zárat, és elcsattantották az elsütőszerkezetet, hogy megnézzék, működik-e a karabély.

– A benzinnel mi legyen? – kérdezte Zimmerman.

– Borítsd ki, és a vödröt is hagyd itt egyelőre – mondta McCoy. Elvette Zimmerman kezéből a karabélyt, és beszállt a furgonba. Zimmerman az oldalára fordította a szemeteszkukát, és figyelte, ahogy a homokos talaj felszívja a benzint, aztán beült a volán mögé.

Az egész nem tartott tizenöt percig. A sorba állított, vízzel teli szemeteszkukákból gőz csapott ki, a tengerészgyalogosok pedig rendületlenül lötyögtették bennük a karabélyokat. Hosszú, és meglehetősen mocskos munka lesz – gondolta McCoy –, de ezek a kölykök máshogy nem csinálhatják. Benzinnel csak az öreg tengerészgyalogosok próbálkozhattak. Ezek a kölykök – még az őrmester is – csak felrobbantanák magukat.

Az nem tűnt fel neki, hogy az őrmester és a tizedes, meg még legalább két raider legalább olyan idős volt, mint ő – ha nem idősebb. De ő és Zimmerman megcsinált egy kanyart a 4. tengerészgyalogosoknál. Ők voltak a tengerészgyalogosok, a kínai tengerészgyalogosok. A többiek csak kölykök voltak.

Amint McCoy végigsétált a gőzölgő szemeteskukasoron, Zimmerman a 6X6-oshoz sétált, kivett belőle egy nagyméretű, lapos kartondobozt, amiből kihúzott két darab nagy, a 200 m-es lövészet-hez rendszeresített lölapot. Aztán körülnézett, és meglátott egy magas, jóképű kölyköt, akinek mintha éppen nem lett volna feladata.

Csettintett az ujjával, és amikor a kölyök felé fordult, intett neki, hogy menjen oda hozzá.

– Mutatok valamit – mondta Zimmerman, és demonstrálta, hogyan lehet ragasztót³² készíteni lisztből és vízből egy 10-es sz. vödörben.

---

³² Csiriz, a ford.

Amikor a ragasztó elkészült, Zimmerman a 100 m-es célvonalhoz ballagott a kölyökkel. A célvonal környékén célkeretek³³ heverték a földön, amelyeket 5X10-es deszkákból és a közékük kifeszített pamutvászon „célhálóból” készítettek. Zimmerman megmutatta a kölyöknek, hogy kell a csirizt a célhálóra kenni, és hogy kell a csirizes célhálóra tapasztott lölapokat kisimítani. Aztán felállították a célkereteket, és a lábaikat a földbe ásott égetett agyag csövekre húzták, aztán visszagyalogoltak a lövonalhoz.

Zimmerman észrevette, hogy a vörös jelzőzászlót („lövészet folyamatban”) már fel is húzták a zászlórúdra, és hogy McCoy, aki megtalálta a karabélyokhoz járó tölténytárákat és a többi hiányzó alkatrészt, az őrmester, a tizedes és pár kölyök társaságában megpróbálta befejezni a karabélyok összeszerelését.

– Tűzvezér – mondta McCoy hadnagy határozottan –, tudja, hogy lehet felrakni a hevedert erre a fegyverre?

– Igen, uram – mondta Zimmerman magabiztos hangon, pedig fogalma nem volt róla, hogy hogyan kell felrakni azt a hevedert.

A karabély hevedere vászonból készült. A Springfield és a Garand puskákkal ellentétben, amelyeken alul és felül volt a heveder forgógyűrűje, a karabély hevederét a fegyver elülső részére kellett erősíteni egy patent segítségével. McCoy erre magától is rájött.

A heveder másik vége okozott neki problémát. Zimmerman kivette McCoy kezéből a karabélyt. A karabélytok jobb oldalán volt - közel a tus végéhez – egy 7,5 cm-es, függőleges rögzítővájat. A rögzítővájat közepébe egy lyukat fúrtak. A tok bal oldalán a heveder szélességének megfelelő, vízszintes vájatot látott, erről az oldalról kellett befűzni a hevedert a lyukon át.

A hevederhez járt egy kis, mindkét végén zárt fémcső is, amelynek a tok jobb oldalán lévő, függőleges rögzítő vájatba kellett volna illeszkednie. A hevedert tehát a tok bal oldalán kellett befűzni, aztán át kellett hurkolni a függőlegesen beékelt fémcsövön, majd visszafűzni a tokon keresztül, és rögzíteni.

---

³³ Négyzet alakú fakeret két lábbal, amely nem más, mint a keret függőleges oldalainak a meghosszabbítása. A lábakra megfelelő átmérőjű lyukakat fúrnak, hogy azokat rá lehessen helyezni a földbe ásott, néhány centiméterre kiálló tartórudakra (ebben az esetben égetett agyag csőre), de úgy, hogy a tábla lehetőleg ne mozduljon el semmilyen irányba. A célkeretre valamilyen szövetet, „célhálót” feszítenek ki, amelyre felragasztják a lölapot valamilyen gyenge ragasztóval, hogy később gond nélkül el tudják távolítani, és új lölapot tessenek a helyére, *a ford.*

Zimmerman tűzvezető őrmester észrevette, hogy amikor McCoy hadnagy áthurkolta a hevedert a fémcsövön, a heveder nem ment bele a lyukba. Pedig bele kellett mennie, különben a fémcső kiesett volna a tokból.

Zimmerman a kezébe vette a csövet.

– Ez itt, uram – jelentette be –, a hevederrögzítő.

Ebben a pillanatban vette észre a cső egyik végén lévő bevágást. Egy kupakszerű dologgal zárták le a cső egyik végét. Lecsavarta. A kupakhoz egy, az egyik végén ellapított drót volt erősítve.

– És amint látja – mondta Zimmerman –, egyben az olajozó tokja is.

Visszacsavarta a kupakot a helyére, közben pedig azon tűnődött, hogy mi a fészkes fenét csináljon vele. Aztán hirtelen megszállta az ihlet. Rájött, hogyan működött az átkozott szar.

– A hevedert a következőképpen lehet rögzíteni, uram – magyarázta lassan és érthetően. – *Először* behelyezi a hevederrögzítőt vagy olajozótokot a tokba... a pontos megnevezésben nem vagyok biztos... és *azután* hurkolja át rajta a hevedert.

Ezt az egészet persze csak akkor találta ki, és nem is tudta biztosan, hogy be fog-e válni, de más nem jutott az eszébe, úgyhogy ki kellett próbálni. Bevált. A fémhenger szilárdan állt a tokban, és a heveder is a helyére került.

– Így, uram – mondta Zimmerman tűzvezető őrmester.

– Nagyon jó, tűzvezér.

– Az egész roppant egyszerű.

– Őrmester – mondta McCoy. – A tűzvezér meg én most kipróbáljuk ezeket a fegyvereket. Szóljon az embereinek, és gondoskodik róla, hogy ne jöjjenek a lövonal közelébe.

– Igenis, uram – mondta az őrmester. – Uram, mi is lőhetünk vele?

– Maga próbálhatja ki elsőként, ha a század megérkezik – mondta McCoy.

Zimmerman felnyitotta a lőszeresdobozt, és kivett belőle egy olaj zöld-drapp töltényövet. Hat zsebet alakítottak ki rajta. A zsebek mindegyikében két darab, egymástól egy kartondarabbal elválasztott tár volt. Zimmerman kiszabadította az egyik fénylő tárat, és felfordította. A tár aljába a következő feliratot ütötték: FC 42.

– Megmutatta McCoynak.

– Vadonatúj, uram – jelentette be ünnepélyes hangon.

– Most látok életemben először új lőszert – mondta McCoy.

Zimmerman megvizsgálta a töltőlécet és a karabély tölténytárát, és megkereste a töltőlécnek azt a végét, amelyik a táraikba paszszolt. A helyére tette, és a hüvelykujjával benyomta. A töltények becsusszantak a tárba.

McCoyra nézett, aki végig őt figyelte. McCoy is behelyezett egy-egy töltőlécet a két tárba, amit kivett a töltényövből.

Aztán a lövonalhoz mentek. McCoy leült, Zimmerman pedig követte. A hevedert a csuklójára tekerte, aztán addig helyezkedett, amíg valami tisztességes pozíciót nem sikerült felvennie a tüzeléshez.

Aztán hátrapillantott, majd végignézett a lőtéren, hogy meggyőződjön róla, egyik kölyök sem kószált valami veszélyes helyre. Azért a biztonság kedvéért megszámolta őket. Mindegyik megvolt. Aztán felemelte a hangját.

– Jobb oldal felkészül! Bal oldal felkészül! Lövész tüzelésre kész. Zászlót fel, zászlót lenget, zászlót le, tüzelést megkezdeni!

Amennyire tudta, a célgömböt a lölap közepére irányította, és tüzelt. Pokolian merevnek érezte a ravaszt. Biztosan azért ilyen – gondolta –, mert új. A fegyver alig rúgott vissza, és a torkolattűz is kisebb volt annál, amire számított.

Lassan tüzeltek, és figyelmesen. Zimmerman már végzett, amikor McCoy eltartotta a karabélyát a célról.

– Mind a két tárat? – kérdezte Zimmerman.

– Felőlem – mondta McCoy, majd tárat cserélt, és folytatta a lövést.

Amikor végeztek, McCoy kiadta az utasításokat, hogy mindenki győződjön meg róla, hogy nem maradt lőszer a fegyverében, aztán hogy mindenki hagyja el a lövonalat, és adják át a fegyvereiket az őrmesternek. Aztán elsétáltak a 100 m-es célvonalon elhelyezett lölapokhoz.

Mindkét lölapon húsz lyuk volt. Zimmerman lövései nagyjából a lölap közepe köré csoportosultak, McCoyé viszont a lölap bal alsó sarkába. Azonban nem az számított, hogy a lölapon hová mentek a golyók. Csak a szórás volt a fontos. Az irányzékon könnyűszerrel lehetett állítani, hogy a lövedékek a megfelelő helyre menjenek.

– Ez egy kalap szar – mondta Zimmerman undorral, miközben kinyújtotta a kezét, és a hüvelykujját az egyik, a kisujját pedig egy másik lyukra helyezte a lölapon. – Bassza meg, ez húsz centi 100 méterről.

– Néhány lőszernek biztosan rossz volt gyújtása – mondta McCoy –, aztán a többi lőszer meg már a koszos csőből ment ki, és a ravasz is merev, mert még új.

– Baromság, McCoy – mondta Zimmerman. – Ez egy kalap szar, és ezt te is tudod.

– Lőj még vele párat – makacskodott McCoy. – Hadd kopjon egy kicsit az elsütőemelő rugó. Meglátod, tízcentis lesz a szórás.

– Tízcentis? – kérdezte Zimmerman gúnyosan.

– Ernie, ez az izé nem is puska. A pisztoly helyett találták ki – mondta McCoy. – Nem tudom, hogy te hogy vagy vele, de nekem a negyvenötössel nem sikerült 100 méterről tízet egy tízcentis körbe rakni gyorstüzeléssel.

Zimmerman csak nézett rá.

– Lehet, hogy a Thompsonnal sem tudnám megcsinálni – kötötte az ebet a karóhoz McCoy. – Ezzel az izével tizenöt löszert lehet kilőni, és ilyen kis visszarúgás mellett gyorsabban célra tudsz tartani, mint amilyen gyorsan meg tudod húzni a ravaszt. Ez a fegyver nem egy kalap szar, Ernie.

– Hát, ha a pisztoly *helyett* van, akkor talán nem az – adta meg magát Zimmerman morogva.

– Ahelyett van – mondta McCoy.

– Már jönnek is – mondta Zimmerman, és a lövonal felé bökött. Egy kétszáz főből álló négyes menetoszlop közeledett a lőtérhez vezető úton futólépésben. A tengerészgyalogosok kezeslábast viseltek, és – a puskát és a sisakot leszámítva – teljes menettfelszerelésben vezényelték ki őket a lőtérré. A 2. raiderzászlóalj B százada volt az, amelyre McCoy már várt. Arra viszont nem számított, hogy a századparancsnok is velük lesz, meg az összes tiszt. Azt gondolta, hogy a Baker század majd a tűzvezér irányítása alatt jön ki a lögyakorlatra.

A „30-as kaliberű M1-es karabélyok kiosztása és a próbálövészet levezenylése 16.00-kor”, ahogy az a kiképzési programban szerepelt, igazából a tűzvezér dolga lett volna. De a menetoszlop élén az Őreg kocogott, mögötte meg az összes tiszt a századtól – kivéve a végrehajtó tisztet.

Zimmerman benyúlt az ujjával a lőlap és a célháló közé, és lelépte a lőlapot.

– Miért szedted le?

– Nem akarom, hogy valaki meglássa, hogy milyen szarul lőttem 100 méteren – mondta Zimmerman, miközben galacsinná gyúrta a lőlapot.

McCoy felnevetett, aztán gyors léptekkel a lövonal felé indult, hogy odaérjen, mire a menetoszlop odaér.

Coyte százados átadta a századot az őrmesternek, és elindult McCoy irányába.

McCoy tisztelgett.

– Jó reggel, uram – mondta. – Nem számítottam magára, százados.

– Még soha nem láttam karabélyt – mondta Coyte százados. – Részt vennék az oktatáson. De attól még maga a főnök, Gyilkos.

– Igenis, uram – mondta McCoy.

– Mintha lövéseket hallottam volna – mondta Coyte százados.

– Igen, uram. Zimmerman tűzvezér és én az imént teszteltünk két fegyvert.

– Azokat ott az asztalon? – kérdezte Coyte, és a lövonal mögött felállított, négy durván megmunkált faasztal egyikére bökött. Még mielőtt McCoy válaszolhatott volna, a százados az asztalhoz lépett, és intett a többi tisztnek, hogy kövessék.

Ahogy az asztalhoz ért, felvette az egyik karabélyt, belenézett a nyitott zárba, hogy megbizonyosodjon róla, a fegyver nincs töltve, aztán elengedte a felhúzókart, a vállához emelte a karabélyt, McCoy lölapjára emelte a fegyvert, aztán meghúzta a ravaszt. Hiába próbálta meg a felhúzókart hátsó helyzetben tartani, nem sikerült neki, úgyhogy McCoyhoz fordult segítségért.

– Van egy kis csapszeg a felhúzókar hátulján, százados – magyarázta McCoy. – Húzza hátra, és nyomja be a csapszeget.

Coyte századosnak sikerült kinyitni a zárat.

– Talán nem helyénvaló ilyesmit mondani egy fegyverre – mondta –, de egészen helyes kis darab. Nem igaz?

– Ha pisztoly helyett kell használni, uram – mondta McCoy –, akkor tényleg tűrhető.

– Pontosság?

– Száz méterről nagyjából húsz centiméteres szórást sikerült produkálnunk, uram – mondta McCoy.

Coyte százados szemöldöke felszaladt.

– Ennek nyilván számos oka lehet – mondta.

Azt hiszem, ha kitisztítanánk a csövét, és olyan száz vagy inkább kétszáz lövéssel felpuhítanánk a ravaszt, jobb szórást is össze tudnánk hozni, uram.

– Ha tíz centi lenne a szórás, az is sok lenne – mondta Coyte százados elgondolkodva. – Azt hiszem, már értem, miért mondta, hogy pisztoly helyett tűrhető fegyver.

– Százados, miért nem raknak fel néhány lölapot, és lőnek párat a többi tiszttel? – kérdezte McCoy. – Egyébként is úgy terveztem, hogy az emberekkel megtisztítatom a fegyvereiket...

Coyte körül nézett.

– McCoy, itt most maga a főnök – mondta. – Ha tényleg nem borítjuk fel a programját, akkor...

– Nem, uram.

– Nos, ebben az esetben – mondta Coyte százados –, a hatékonyabb munka kedvéért, és nem azért, mintha azt gondolnám, hogy a rang privilégiumokkal jár, Gyilkos, vágjunk bele.

A szeme mosolygott, és McCoy tudta, hogy a százados Carlson ezredes „nincsenek privilégiumok” filozófiáját gúnyolta ki. Furcsának találta, hogy egy százados veszi a bátorságot magának, és gúnyt mer üzni a zászlóaljparancsnokból, ráadásul azért, hogy egy egyszerű hadnagyot mulattasson vele.

McCoy mindössze tizenöt perc alatt betapasztotta a lölapján ejtett lyukakat, és arra is maradt ideje, hogy gyorsan elmagyarázza Coyte századosnak, hogy hogyan kell használni a karabélyt, aki azután el is lőtt húsz darab löszert.

Mire mindezzel végeztek, a Baker század tűzvezére négy csoportra osztotta a századot; a négy asztal mindegyike köré egy-egy csoportot állított. Az első asztalnál Zimmerman egy csapat altisztnak demonstrálta az egyik karabélyon, amit benzinnel tisztítottak meg, hogy hogyan kell szétszedni a fegyvert. Azt akarta, hogy az altisztek aztán menjenek a többi asztalhoz, és próbálják meg szétszedni a többi, részben megtisztított fegyvert.

Úgy tűnt, hogy a rendszer, amit McCoy a tiszti eligazításon talált ki és valamelyest módosított Zimmerman javaslatai alapján, működött. Egyedül a Cosmoline eltávolítása okozott némi csúszást, de azal úgy sem lehetett mit tenni. A próbálövészet biztonságossága érdekében mindent megtettek. Az egyes szakaszokon belül a kijelölt őrmesterek fogják ellenőrizni a fegyverek tisztaságát, aztán a fegyvereket megmutatják a tűzvezéreknél, végezetül pedig Zimmerman is meg fogja nézni az összes karabélyt.

McCoy látta, hogy Zimmerman már a fegyvermestert is kiválasztotta. Az egyik kölyköt. Látta, hogy azelőtt együtt keverték a csirizt, meg együtt ragasztották fel a lölapokat Zimmermannal.

McCoy végignézett az asztalokon, meg az asztalok köré gyűlt arcokon. A legtöbbje kölyök – gondolta –, néhány alig lehet tizenhét. Jó páran meg valaki másnak a személyijével léptek be a Tengerészgyalogsághoz, akik már betöltötték a tizenhetet.

Már éppen elfordult az asztaloktól, amikor valamiért vissza kellett fordulnia. Az utolsó előtti asztal mellett ismerős arcot pillantott meg. Először nem akart hinni a szemének, de aztán tudta, hogy ő az. Az egyik raider, aki közelebb próbált férkőzni az őrmesterhez, hogy megnézzze, hogyan kell szétszedni a karabélyt, Tommy volt. Thomas Michael McCoy. Thomas Michael McCoy tengerészgyalogos őrzető, Kenneth J. McCoy hadnagy öccse.

Az én kisöcsém – gondolta McCoy. – Ez a gazember nagyobb darab, mint amire emlékeztem. És a feje is elvetemültebb.

– Mitől döbbsent meg ennyire, McCoy – kérdezte Coyte százados.

– Ennyire rosszul lőttem?

McCoy arcára kiült a döbbenet, ami még akkor is látszott, amikor felnézett Coyte századosra.

– McCoy?

– Uram, éppen most szúrtam ki az öcsémet. Az a törött orrú őrzető a hármasszűrt. Látja?

– Láttam a névbeli hasonlóságot, amikor szolgálatra jelentkezett mondta a százados. – Pearlból helyezték át. Valószínűleg elvesztették a kartonját, mert a szolgálati lapja teljesen új.

– Olyankor is új szolgálati lapot állítanak ki, ha semmissé nyilvánítanak egy katona ellen hozott hadbíróági ítéletet.

– Ezt nem tudhatjuk, McCoy – mondta Coyte. – Ami engem illet, és ami a raidereket illeti, ez a kölyök tiszta.

A tekintetük egy pillanatra találkozott.

– Ha ez problémát jelent magának, McCoy – folytatta Coyte százados –, megpróbálhatom áthelyeztetni.

– Nem lesz rá szükség, uram – mondta McCoy. – Elbírok a gazemberrel.

– Ebben biztos is vagyok, Gyilkos – mondta Coyte százados.

XVI.

(Egy)

Kalifornia, Elliott Bázis

Altishti klub, 2. sz. melléképület

1942. március 10.

Ernst Zimmerman tengerészgyalogos tűzvezető őrmester egyedül ült egy fából készült, összehajtható széken a klub egyik négy-személyes asztalánál. Frissen zuhanyozott és borotválkozott, és tiszta kezeslábast viselt. A lábát az egyik széken pihentette.

Az altishti klub 2. számú melléképülete egy félhenger alakú fém-bódé volt. A funkcióját tekintve arra szolgált, hogy a törzsben szolgáló altisztek – a három legalacsonyabb rangfokozattal rendelkező és ezért legrosszabbul fizetett altisztek³⁴ – be tudjanak itt dobni egy sört, miután befejezték a szolgálatot – fáradtan, koszosán és izzadtan. Az altishti klub főépületébe kizárólag zöld egyenruhában lehetett belépni.

A 2. számú melléképület berendezése roppant egyszerű, mondhatni kezdetleges volt. Például a bárpult harmadolyan hosszú volt, mint az épület maga, és rétegelt falemezből csinálták. Miután elkészült, valaki nekiment egy lángszóróval, amitől kiemelkedett a fa erezete. Aztán lelakkozták. A bárpult előtt tizenöt bárszék állt, és egy tucat kisebb asztal. Egy zenegépet és négy játékautomatát is felállítottak. Kettő ötcentsessel, egy tízcentessel, a negyedik pedig negyeddollárossal működött.

Zimmerman soha nem játszott a játékautomatákkal. Szívesen játszott acey-deucey³⁵-t pénzben, de pókerezett is, és közismerten szívesen fogadott bárkivel arra, hogy jobban lő a Springfield puská-

---

³⁴ Őrmesterek, tűzvezető őrmesterek és törzsőrmesterek, *a ford.*

³⁵ Egyszerű kártyajáték. Mindenkinek három lapot kell húznia. A nyeréshez a harmadik lap értékének az első két kártya értéke közé kell esnie, *a ford.*

val. Játékautomatákkal viszont sohasem játszott, mert hülyeségnek tartotta, ráadásul a bedobott pénz huszonöt százalékát az altiszti klub személyzete kapta.

Az altiszti klub főépületébe sem ment soha. Hülyeségnek tartotta, hogy valaki csak azért öltözzön zöldbe, hogy egy rakás másik zöldbe öltöztetett altiszttel együtt beüljön az altiszti klubba, és tengerészmesékkel traktálják egymást. A zöld egyenruhát ki kellett tisztíttatni, meg vasaltatni, az pedig pénzbe került. A klub főépületében lehetett venni hamburgert meg hot-dogot, aztán még szalon-nás, salátás és paradicsomos szendvicset, meg sült krumplit is, de Zimmerman szerint csak a hülyék vettek maguknak külön kaját, amikor a Tengerészgyalogság háromszori étkezést biztosított.

És aki egy jót akart enni, az kimehetett a bázisról, és az egyik civil étteremben rendelhetett magának egy steaket.

A bárpult mögött egy halom whiskysüveg sorakozott. Zimmerman szinte soha nem ivott töményet. Nem mintha valami baja lett volna a töménnyel, csak éppen túlzásnak tartotta a harminc centet egy háromcentesért. Tíz feles áráért már egy egész üveg whiskyt lehetett kapni, és egy üvegben tíz háromcentesnél jóval több volt.

A 2. számú melléképületben negyven centért két liter frissen csapolt sört kapott egy nagy kancsóban, egy ötcentesért pedig egy zacskó Planter's sós mogyorót is adtak hozzá. Zimmerman szerette a mogyorót, de nem akart öt centet adni fél marék rágcárnivalóért, úgyhogy inkább vett a PX³⁶-ben egy nagy dobozzal huszonkilenc centért – egyszerre két-három dobozzal vett –, amikor beszerezte az egyheti cigarettaadagját, az egy karton Camelt. A mogyorót a szobájában tartotta. Amikor a 2. számú melléképületbe ment legurítani egy kancsó sört, kiborított fél doboz mogyorót egy darab papírra, összehajtotta, és magával vitte. Kiszámolta, hogy ugyanannyi pénzért kétszer annyi mogyorót tudott megenni a söre mellett.

Mindent egybevéve, Zimmerman meg volt elégedve a jelenlegi beosztásával. Egy kicsit hiányzott neki a gépállás, de tűzvezető őrmesterként az ember nem dolgozhatott a gépállásban. Egyáltalán nem volt rossz tűzvezérnek lenni. Soha nem gondolta, hogy egyszer tűzvezér lesz belőle. Arra számított, hogy átkerül a törzshöz, vagy hogy technikai őrmesterré léptetik elő. De hogy tűzvezérré! Valószínűleg az egészet csak a háború miatt találta ki a Tengerészgyalogság, de azt sem tartotta lehetetlennek, hogy valamelyik írnok nem figyelt oda, amikor az előléptetését gépelte, és tévedésből tűzvezető

---

³⁶ PX – az amerikai laktanyák területén működő vegyesbolt, a *ford*.

örmestert írt a papírra. De Zimmerman úgy döntött, hogy nem fog rákérdezni a dologra, és panaszt sem fog emelni. Ha valaki elcsepszett valamit, akkor majd ügyis korrigálják a hibát.

Szerette a tűzvezér posztját az 1. önálló zászlóaljnál is Quanticóban. Jobban érezte magát, mielőtt a századot átvezényelték a 2. önálló zászlóaljhoz, amikor pedig az alakulatot átnevezték 2. raider-zászlóaljja, egy kicsit meg is ijedt.

Persze mindenkinek azt adták be, hogy a dolog önkéntes alapon megy. Erről szó sem volt. Amikor áthelyezték a Parris-szigeteki gépállásból, tőle senki sem kérdezte meg, hogy volna-e kedve önként jelentkezni, és amióta ide megérkezett, az „önként jelentkezni” kifejezés még csak el sem hangzott.

Az önkénteseket gyakran még este is szívatták, de mivel ő McCoynak dolgozott, más feladatot nem osztottak rá. Ez nem azt jelentette, hogy nem dolgozott keményen, de az a munka, amit McCoy adott neki, értelmesebbnek tűnt, mint amit a többiek csináltak, főleg amikor a sötétben rohagáltak, meg amikor a „közelharcot” gyakorolták.

Ugyan Zimmerman nem tette szóvá, de a raiderek kiképzésében elég sok baromságot fedezett fel. Az összes kölyök azt hitte, hogy amint a Csendes-óceán szigetvilágába viszik őket, mindenki átmegy John Wayne-be, és akkor majd egymás után fogják átvágni a japánok torkát.

Zimmerman tudta, hogy McCoyt és Carlson ezredest leszámítva, ő volt az egyetlen az alakulatban, aki közelről látott japán katonát. Akiket ő látott, elég jó katonáknak látszottak. Néhány közülük olyan magas és nagydarab volt, mint ő. A legtöbb raider, főleg az a sok kölyök (ami azt jelentette, hogy a raiderek nagy része; Zimmerman úgy tudta, hogy a sorállomáynak nyolcvankét százaléka húsz év alatti volt) azt hitte, hogy a japánok kiálló fogú törpék, akik szódásüveg lencséjű szemüveget viselnek.

Carlson ezredes próbálta nekik elmagyarázni, hogy erről szó nincs, meg hogy a japánok kemények, okosak és jól képzettek. De a kölykök azt hitték, hogy csak fel akarja hergelni őket. Látszott rajtuk, hogy addig nem fogják megváltoztatni a japánokról kialakított véleményüket, amíg valamelyik meg nem próbálja belemártani azt a pokolian hosszú japán bajonettet.

A raiderek persze csináltak jó néhány olyan dolgot is, amivel Zimmerman is egyetértett. Mindenkinek kiutaltak, illetve ki akartak utalni egy .45-öst a többi kiutalt fegyver mellé. A régi Tengerészgyalogoságnál még csak nem is terveztek ilyesmit. Csak a magasabb ran-

gú altisztek és a tisztek kaptak .45-öst. A legtöbben még az istálló ajtaját sem tudták volna eltalálni pisztollyal, de azért nem ártott, ha az embernél volt még valami arra az esetre, ha a puskájával valami történt.

Csak ne lett volna az a majomkodás, amit a raiderek levágtak a Thompsonok meg a karabélyok körül. Ezeket akarták rendszeresíteni, pedig ha lett volna eszük, akkor azt az új, nyolcövetű, .30-06-os Garandot kérték volna.

Amióta a Tengerészgyalogsághoz került, Zimmerman mindössze két emberrel találkozott, aki rendesen tudott lőni a Thompsonnal. Az egyik az az alacsony, köpcös, tagbaszakadt, szarházi „Hencegő” Puller őrnagy volt (Zimmerman szemében Puller őrnagy és nem Lou Diamond tűzvezető őrmester volt az igazi tengerészgyalogos), aki brutális erejével meg tudta tartani a Thompson, a másik pedig McCoy. Puller mellett McCoy egy kis seggdugasznak tűnt, de az a gazember megtanulta, hogyan lehet úrrá lenni a fegyver visszarúgásán a megfelelő ravaszkezeléssel. Kettes és hármas lövéseket adott le, amelyek oda mentek, ahová akarta; a kettes és hármas lövéseivel majdnem olyan gyorsan ki tudott üríteni egy ötven lőszeres tárat, mint Puller őrnagy, aki megragadta a fegyvert, aztán meghúzta a ravaszt, és tízes, tizenegyes és tizenkettes sorozatokat adott le – természetesen neki is minden lövése oda ment, ahová akarta.

McCoyon meg Pulleren kívül, na és azon a pekingi tengerészgyalogos tűzvezető őrmesteren kívül mindenki, aki megpróbált célzott sorozatot leadni a Thompsonnal, az végül azon kapta magát, hogy a horizontot lövi vagy a holdat.

De a Thompson olyan menő és kemény fegyvernek találták, hogy a hülye kölykök kezük-lábuk eltörték volna, hogy kaphassanak egyet. A régi Tengerészgyalogságnál az ember azt kapta, amit a szabályzat előírt, és pont. De McCoy elmondta neki, hogy Carlson ezredes felhatalmazást kapott, hogy olyan felszereléssel lássa el a raidereket, amilyennel csak akarta. Ha valamelyik raider altiszt vagy tiszt elő tudott állni valamilyen töketlen magyarázattal, hogy miért van szüksége a Thompsonra, akkor szinte minden esetben kapott egyet.

Zimmerman személyesen szedett atomjaira kilencvenhat Thompson – a fele vadonatúj volt, a másik fele meg kidobnivaló szemét –, amit a Hadseregűl kaptak, és amit McCoy átnézetett vele.

Ennek ellenére a legtöbb tiszt rajongott a Thompsonért. Ha viszont nem sikerült szerezniük, akkor karabélyt akartak. Talán volt abban valami, amit McCoy mondott, hogy a karabélyt a pisztoly he-

lyett akarták bevezetni. De rajta kívül ezt senkitől sem hallotta. Mindenkinék azért kellett a karabély, mert azt hitték, hogy könnyebb lesz cipelni, mint a Springfieldet vagy a Garandot.

Aztán meg ott voltak a kések. Minden kis hülye raider kölyök késsel rohanguált a bázison. Daniel Boone-nak képzelték magukat, és arról álmodoztak, hogy megskalpolnak minden japánt a hülye késekkel.

McCoy volt az egyetlen, akiről Zimmerman tudta, hogy már használt kést valaki ellen. Sanghajban hallott pár tengerészgyalogosról, aki a zavargások idején nekiment pár olasz tengerészgyalogosnak a Springfield bajonettjével, de azért az mégis más tészta volt. A bajonettnek nincs éle, és ők is többnyire botként vagy kisméretű, életlen kard gyanánt használták. Zimmerman tudomása szerint azok az olaszok nem is hagyták ott a fogukat.

Viszont kettő azok közül az olasz tengerészgyalogosok közül, akik ráugrottak McCoyra Sanghajban, meghalt. McCoy kibelezte őket a Fairbairnjével, amit egy brit százados talált fel a Sanghaji Rendőrségről. A Fairbairn olyan törféle volt, borotvaéles, dupla élű pengével, amit úgy alakítottak ki, hogy akkor se törjön le a hegye, ha csontnak ütközik. McCoy kése nem *igazi* Fairbairn volt, hanem annak a kisebb változata, amit egy kínai kovácsolt egy ócska autó rugójából. A valódi Fairbairn úgy egyharmaddal hosszabb volt, úgyhogy az nem is fért volna el az ember ingujjában – csuklótól könyökig. McCoy kése egy Baby Fairbairn volt.

McCoy újra elkezdte hordani a Fairbairnjét. Amikor Zimmerman megkérdezte tőle, hogy miért, McCoy először azt mondta, hogy „*azért, mert Carlson megkért rá*”. Aztán viszont lehordta a sárga földig, amiért eljárt az a lepcsés szája, és elpofázta, hogy mi történt Sanghajban. Zimmerman azzal mentegetőzött – és igazat mondott –, hogy ő egy kurva szót nem árult el az egészről senkinek, de nem volt benne biztos, hogy McCoy hitt-e neki.

Szóval az egész istenverte raideralakulat tudta, hogy mi történt, és most már mindenki Gyilkosnak nevezte – a tisztek így is szólították, a többiek meg a háta mögött hívták így. Egy idő után persze leálltak vele, de addig a kölykök közül egy csomó a csuklójára csatolt késsel próbált járkálni a bázison. Nem sok sikerrel, de ennek ellenére baromira keménynek képzelték magukat.

Ez a késes meg géppisztolyos keménykedés a kiképzés alatt még el is megy – gondolta Zimmerman –, de ha a raidereknek egyszer majd tényleg azt kell tenniük, amire az alakulatot létrehozták (a csapatszállítóra átalakított rombolókról apró gumicsónakokkal hol-

mi japán kézen lévő sziget partjára lopakodnak, és elkezdik elvagdostni a japánok torkát, mint valami szar John Wayne- vagy Alan Ladd-fümben, meg elkezdik szarrá lőni az állásaikat), a saját bőrükön fogják megtapasztalni, hogy a valóságban a harc nagyon nem olyan, amilyennek elképzelték.

Ernst Zimmerman tűzvezető őrmesterrel is csak egyetlenegyszer történt meg, hogy fegyveresek megpróbálták elvenni az életét. Negyven vagy ötven, a japánoknak dolgozó kínai „bandita” támadt rá és egy Sessions nevű tengerészgyalogos-tisztre, amikor elszakadtak a konvoj többi részétől.

Nem szarta tele a gatyáját, és nem próbált meg elbújni vagy elmenekülni sem, vagy ilyesmi. Csak állt ott, derekán a tokban pihenő .45-ösével, és egyszerűen elfelejtette, hogy fegyver van nála, amíg McCoy meg nem jelent, mint egy istenverte egyszemélyes lovasság, és el nem kezdte leszedni a kínaiakat a Thompsonjával. És még *akkor* sem csinált semmit. McCoynak rá kellett ordítania, hogy „*lőj már, az isten szerelmére!*”, és csak akkor vette elő a .45-ösét, hogy megmentse a seggét.

Zimmerman tudta, hogy vele ez többé nem fordulhat elő – miután „felébredt”, megtette, amit meg kellett tennie. De azon tűnődött, hogy vajon ezek a raiderek, akik a késeikkel, a karabélyaikkal meg a Thompsonjaikkal rohángáltak a bázison, hogyan fognak reagálni, ha szemközt találják magukat valami japánnal, aki pont akkor lesz, mint ők, és akin nem lesz szódásüveg szemüveg, meg akinek nem lesz kiálló foga, és aki készen áll majd arra, hogy halomra lője, vagy felfűzze őket a bajonettjére.

Danny Esposito, a Baker század tűzvezető őrmestere jelent meg az asztalánál, egyik kezében egy kancsó sörrel, a másikban pedig egy korsóval. Nagydarab, cserzett bőrű, harminc év körüli férfi volt (spanyol vagy olasz, Zimmerman nem tudta eldönteni, hogy melyik), és zöld egyenruhát viselt.

– Vársz még valakire? – kérdezte.

– Ülj le – mondta Zimmerman.

– Mehet? – kérdezte Esposito tűzvezető őrmester, és a kancsóját Zimmerman üres korsója fölé tartotta.

– Miért ne?

Esposito teletöltötte Zimmerman korsóját, aztán leült. Zimmerman Esposito orra alá dugta a zsírpapírba csomagolt mogyorót. Esposito felmarkolt pár szemet, a szájába dobta, aztán bólintott, hogy köszöni.

Azt mondják, hogy ha valakinek van egy kopott Thompsonja, és kell neki egy új – mondta Esposito tűzvezető őrmester –, hozzád kell fordulnia.

– Kell egy Thompson? – kérdezte Zimmerman színtelen hangon.

– Az egyik hadnagyomnak – mondta Esposito. – Most lőttem el száz löszert egy Garanddal, és valahogy megtetszett. Persze nem egy Springfield, de szépen hozza az öt-hat centis szórást.

– A Garand nagyon jó puska – mondta Zimmerman. – Azért nem tetszik egy csomó embernek, mert még új. Ez minden.

– Na és a Thompson? Segítesz szerezni egyet?

– Meglátom, hogy mit tehetek – mondta Zimmerman. – Csak ezért kerestél?

– Miből gondolod, hogy kerestelek?

– Abból, hogy így ki vagy öltözve – mondta Zimmerman. Esposito vállat vont, felhajtotta a sörét, aztán újra teletöltötte, és csak aztán válaszolt.

– Reméltem, hogy összefutunk – vallotta be.

– Hát, összefutottunk – mondta Zimmerman.

– Most végeztél? – kérdezte Esposito.

Zimmerman bólintott.

– Nagyon jóban vagy McCoy hadnaggal – mondta Esposito.

– Együtt voltunk a 4. tengerészgyalogosoknál – mondta Zimmerman. – Rendes tag.

– Azt mondják, hogy meghívott vacsorázni – mondta Esposito –, valami jachtra, amin összeköltözött egy tyúkkal.

– Ezt mondják? – kérdezett vissza Zimmerman.

– Mit tudsz az öccséről?

– Nem sokat – felelte Zimmerman.

– Van egy haverom a diegói kóterben – mondta Esposito.

– És mit csinált? – kérdezte Zimmerman.

– Nem elítélt, hanem ott szolgál – mondta Esposito. Aztán leesett neki, hogy Zimmerman csak szórakozik vele. – *Kapd be, Zimmerman!*

– Szóval mi van a kóteres haveroddal?

– Azt mondja, hogy McCoy... McCoy örvezető náluk volt – mondta Esposito. – Erről tudtál?

Zimmerman megrázta a fejét.

– Nem.

– Portsmouthba kellett volna mennie, hogy lehúzzon öttől tízet, amiért szájon vágott egy tisztet.

– Ezt hallottad, mi? – mondta Zimmerman.

– Azt is megtudtam, hogy amikor szolgálatra jelentkezett, új egyenruhát meg új szolgálati lapot kapott.

– Ami mit jelent?

– Azt jelenti, hogy a kóteres haverom nem linkelt – mondta Esposito. – Ha valakit elítél a hadbíróság, de az ítéletet semmissé nyilvánítják, akkor új szolgálati lapot kell kiállítani. Aztán meg mi veí a szabadon engedett fogvatartottaknak nincs egyenruhája, csak P-betűs kezeslábas, új egyenruhát is kap.

– Én a te helyedben, Esposito – mondta Zimmerman –, nem nagyon pofáznék erről.

– Úgy érted, McCoy hadnagy miatt?

– Úgy értem, ha a Tengerészgyalogság új szolgálati lapot adott neki, akkor a Tengerészgyalogság azt akarja, hogy tiszta lappal kezdhesen újra. Ne akard felverni a port.

– Mit szólna a te McCoy hadnagy haverod ahhoz, ha a szart is kiverném a kisöccséből?

– Ugyan miért tennél ilyet? – kérdezte Zimmerman.

– Először is azért, mert nagy a pofája – mondta Esposito. – Másodszor pedig azért, mert nagyon kemény gyerekek képzei magát. Két kölyöknek már szétverte a képét. Senki nem akarja megmondani, hogy miért, de szerintem csak egyszerűen meg akarta mutatni, hogy milyen kemény. Meg folyton nagyképűsködik. Mármint a bátyjával. Mi van azzal a jachtos picsával? Igaz a mendemonda? És ha már itt tartunk, mi a helyzet ezzel a McCoy hadnaggal?

Zimmerman rágyújtott egy Camelre a Zippo öngyújtójával, aztán nagyot kortyolt a söréből.

– Mi az, hogy „mi a helyzet”?

– Tényleg kinyírt egy halom olasz tengerészgyalogost azzal a késsel?

– Két olaszt – mondta Zimmerman. – Két olaszt ölt meg. Ahányszor elmesélik ezt a sztorit, valaki mindig hozzátesz valamit.

– Te ott voltál?

– Ott voltam – mondta Zimmerman.

– Kegyetlen kis faszkalap, mi? – mondta Esposito tűzvezető őrmester elismerően. – Én tizenöt meg húsz olaszt hallottam. Tudtam, hogy baromság.

– Az húsz *kínai* volt – mondta Zimmerman. – Nem olasz, *kínai*.

– Nem szívatsz?

– Nem jár el a pofád, igaz? – kérdezte Zimmerman, és megvárta, amíg Esposito megrázta a fejét. – McCoy meg én haverok voltunk a negyediknél. Jól ment a sorunk. Konvojokat kísértünk Sanghajtól Pe-

kingig. Egyszer majdnem ottmaradtunk. A konvojt lerohanták. Állítólagos kínai banditák. Igazából a japánok műve volt. McCoy egy csomót megölt... húszat vagy többet, mindegy... egy Thompsonnal.

– Nem szívatasz? – kérdezte Esposito döbbenten.

– Ne akard magadra haragítani, Esposito – mondta Zimmerman.

– A hajóról kérdeztél...

– Az öccse *jachtot* mondott – mondta Esposito. – Meg egy gazdag tyúk, aki megengedi neki, hogy vezesse a lenyitható tetejű LaSalle-ját.

– Csak sorjában... A fene belétek! Mit csináltok ti egész nap? Tisztekről pletykáltok, mint egy rakás hülye pica?

Esposito csúnyán nézett Zimmermanra, de nem szólt semmit.

– Először is – folytatta Zimmerman –, a LaSalle McCoyé. Egy halom pénzzel jött haza Kínából...

– Honnan szerezte?

– Átkozottul jó pókerjátékos – mondta Zimmerman –, és ráadásul párszor szerencséje is volt. Nagy szerencséje.

Esposito bólintott, hogy elfogadja a magyarázatot.

– Szóval megvette a LaSalle-t, ami az övé – mondta Zimmerman.

És mind a ketten ide kerültünk. De ő most már tiszt, úgyhogy ő nem jöhet ide, én meg nem mehetek a tiszt klubba. És van egy barátnője. Egy nagyon *kedves* barátnője. Érted, Esposito? Nem nagyon tetszik nekem, amikor „jachtos picsának” nevezed. A lány egy hajón lakik. Egy hajón, nem egy jachton, egy hajón. McCoy beszélt a barátnőjének rólam, meg az öccséről, ő meg azt mondta, hogy vigyen oda minket vacsorára. Úgyhogy odamentünk. Ennyi. Vacsoráztunk, ittunk pár sört, aztán McCoy visszahozott minket ide.

– Gondoltam, hogy valami ilyesmi lehetett – mondta Esposito. – Az öccsének nagyon nagy a pofája.

– Ezt aláírom – ismerte el Zimmerman.

– És ráadásul egy szemét mocsok – mondta Esposito. – Mondom, két emberemnek szétverte a pofáját.

– Én nem ütöm az orrom olyasmibe, ami nem tartozik rám – mondta Zimmerman. – De talán, ha akarod, beszélhetek az öcskőssel.

– Nem tudom – mondta Esposito kételkedve. – Szerinted hallgatni fog rád? Mert, hogy rám nem hallgat, az kurvaélet.

– Ha megverted, akkor a sávjaidnak búcsút inthetsz – mondta Zimmerman.

– A francba, Zimmerman, ha úgy látod, hogy tudsz hatni rá – mondta Esposito.

– Abból nem lehet baj, ha megpróbálom – mondta Zimmerman.

– A francba – mondta Esposito. – Miért ne? És a Thompson?

– Holnap vidd a régít a fegyverraktárba – mondta Zimmerman –, és mondd meg a fegyvermesterek, hogy azt üzenem, cserélje ki neked egy újra.

– Megiszunk még egy kancsó sört?

– Egy francot. Holnap rohadtul korán kell kelnem. De azért kösz. Tíz perccel később Ernst Zimmerman tűzvezető őrmester a sorálmányú söröző, közismert nevén a „Sörcsúszda” előtt állt.

Három méterre a bejáratától egy cédrusfa pózna állt ki a földből. Vagy hetvenöt kés állt ki belőle. Zimmerman már hallott a póznáról, de azelőtt soha nem látta. A szabályzat szerint a raiderek nem vihetek kést a Sörcsúszdába. Így aztán valamelyik rettenthetetlen raider, aki lusta volt visszamenni a barakkjába vagy a sátrába, hogy letegye a kését, beleállította a póznába, amikor pedig végzett a Sörcsúszdában, kivette belőle, és hazament. A dologra hamar rákaptak a többiek is.

Kibaszott Dodge City – motyogta Zimmerman az orra alatt. Kinyitotta az ajtót, és belépett. A savanyú sör szagától, a sűrű cigarettafüsttől meg a savas vizelet bűzétől elfintorodott.

– Hé, öreg, a késedet nem hozhatod be – szólalt meg egy hang a háta mögött. Zimmerman hátrafordult, és egy tizedest látott, aki a bejáratnál posztolt. Zimmerman nem válaszolt. A tizedes végül felfismerte. – Elnézést, tűzvezér. Nem ismertem meg.

Zimmerman végignézett a zsúfolásig telt sörözőn, aztán kiszúrta Thomas McCoy örvezetőt, aki fél tucát társával egy hevenyészett asztalnál ült, és sört ivott a csajkájából.

Zimmerman az asztalhoz sétált.

– Nézd már, a tűzvezér! – köszöntötte az egyik közlegény vidáman. – Kér egy sört?

– Váltanék pár szó McCoyjal, de azért köszönöm – mondta Zimmerman.

– Mi a francért? – kérdezte McCoy örvezető. Zimmerman látta rajta, hogy kissé berúgott.

– Már azon volt, hogy ráordít: „Azért, mert azt mondtam, seggfej! Felállni!”, de még időben visszafogta magát.

– Carlson ezredesnek egy kis gondja támadt, és azt hiszem, hogy te meg tudnád oldani – mondta Zimmerman mosolyogva.

A többiek felnevettek, és még McCoy is halványan elmosolyodott. Aztán felállt.

– Sokáig fog tartani? – kérdezte.

– Nem hinném – mondta Zimmerman.

Intett McCoynak, hogy induljon el előtte, aki végig is sétált a sörözőn, aztán pedig kilépett az épületből. A cédrusfa póznához lépett, és kirángatott belőle egy kést, és az övére csatolt tokba csúsztatta.

– Hova megyünk? – kérdezte.

– Csak ide – felelte Zimmerman. – Nem messze.

A Sörcsúszda mögött különböző épületek kaptak helyet: könnyűszerkezetes házak szurkos papír tetővel, félhenger alakú fémródék és sátrak. Itt-ott egy-egy halványan pislákoló izzó gondoskodott a térvilágításról.

Zimmerman az egyik kisebb könnyűszerkezetes ház ajtajához lépett, levette a kezeslábasa felöltőjét, aztán a sapkáját is, és mindkettőt a kilincsre akasztotta.

– Mi az, tűzvezér? – kérdezte McCoy gyanakodva.

– Tudod te, hogy mi, te szaros kis kóterpatkány – mondta Zimmerman. – Most már nyugodtan hívhatsz Zimmermannak, mert most nem vagyok tűzvezér. Az előbb akasztottam fel a sávjaimat a kilincsre.

– Mi a franc baja van? – kérdezte McCoy.

– Nekem semmi bajom sincs – mondta Zimmerman. – Akinek baja van, az te vagy, te seggfej.

– Nem tudom, hogy mi francról beszél, tűzvezér, de ha azt hiszi, hogy összeakaszkodók magával, hogy visszakerüljek a kóterbe, akkor magának elment az esze.

– Nem kerülsz vissza a kóterbe – mondta Zimmerman, és közelebb lépett hozzá. – Ha az öcsikéje a kóterbe kerülné, az nagyon kínos lenne McCoy hadnagy számára, és te már így is éppen elég kínos helyzetbe hoztad, kóterpatkány.

– El is higgyem, mi? – mondta McCoy. – Pedig szívesen kivenném a fogsorod.

– Próbáld meg – mondta Zimmerman. – Nézz csak körül. Nincs itt senki. A bátyád pedig tiszt. Nem hagyná, hogy kóterbe zárják a kisöccsét hamis vádak alapján.

– Kapd be – mondta McCoy.

– Azt hittem, hogy kemény gyerek vagy – mondta Zimmerman. – Én úgy látom, hogy csak kisfiúkkal vagy olyan kemény.

McCoy ökölbe szorította a kezét, de nem emelte fel.

– Gyere csak, te kemény gyerek – mondta Zimmerman. – Mi van, ennyitől összeszartad magad?

McCoy minden erejét beleadta a jobb csapottba.

Zimmerman a bal karjával blokkolta az ütést, és ágyékon rúgta McCoyt.

McCoyból valami egészen furcsa hang tört elő, ami félig ordításra, félig nyögésre emlékeztette Zimmermant, aztán a földre zuhant. A kezét az ágyékához szorította, a térdeit pedig felhúzta.

– *Te faszszopó* – mondta a dühtől fortyogó hangon. – *Megrúgtál!* Zimmerman újból belerúgott, ezúttal a gyomrát célozta meg.

– Ezt azért kaptad, mert a bátyád barátnőjét „jachtos picsának” nevezted – mondta Zimmerman társalogva.

Aztán ismét megrúgta.

– Ezt pedig azért kaptad, mert „faszszopónak” neveztél. Túl sokat jár a pofád, kóterpatkány.

McCoy a földön vonaglott. Levegő után kapkodott, miközben mindkét kezével az ágyékát szorította.

Zimmerman némán, karba tett kézzel figyelte. Néhány perccel később McCoynak sikerült felülnie.

– Vetted az adást, kemény gyerek? Vagy folytassam?

– Nem bunyózol tisztességesen – mondta McCoy felháborodottan. – *Megrúgtál, te szemét!*

– Akkor gyere, Joe Louis – mondta Zimmerman. – Használd az ökleid.

McCoy vett pár mély levegőt, aztán talpra szökkent, ökölbe szorította a kezét, és felvett egy többé-kevésbé szabályos ökölvívóállást.

– Úgy látszik, mellérúgtam – mondta Zimmerman eltűnődve. – Akibe én belerúgok, az általában a földön marad.

– *Te faszszopó!* – ordította McCoy, és támadásba lendült. Ütött, de Zimmerman elkapta a karját, hátat fordított neki, és nagyot dobott McCoyon. McCoy a hátán landolt. A tüdejéből kiment az összes levegő.

Zimmerman mellélépett, és oldalba rúgta.

– *Nem megmondtam?* – mondta. – *Ne nevezz faszszopónak.* McCoy óriási nehézségek árán levegőhöz jutott, és feltérdelt. Aztán nagy nehezen felegyenesedett.

Zimmerman kétszer ütötte meg McCoyt: először arcon a bal kézfejjével, aztán torkon a jobb tenyérével. Már az első ütéstől is megtántorodott McCoy, a másodiktól pedig szabályosan hanyatt vágódott. Alaposan megütötte magát, mert zuhanás közben a torkát fogta, és próbált levegőhöz jutni.

Zimmerman mellélépett, és újból oldalba rúgta. McCoy összegörnyedt, aztán elhányta magát.

– Egyszerűen pofon vágtalak – mondta Zimmerman társalogva, majd a bal kezére mutatott. – Ha tenyérrel vágtalak volna képen, ripityára tört volna az orrod. Ha meg erősebben ütöttem volna a torkodra, akkor az ádámcsutkád tört volna darabokra, és akkor most szépen megfulladnál. Erre kizárólag azért nem került sor, mert a bátyád a barátom, és mert lehetséges, hogy bántaná a dolog.

– Jesszusom! – nyöszörögte McCoy alig hallhatóan.

– Ha meghallom, hogy egyetlen rossz szót szóltál, vagy hogy csak megcsíptél valakit, McCoy, megkereslek, de akkor tényleg ellátom a bajod. Kemény gyerek! A seggem is keményebb nálad!

McCoyhoz lépett, és felemelte a lábát, hogy még egyszer bele-rúgjon.

McCoy négykézláb próbált elmenekülni a rúgás elől.

Zimmerman leengedte a lábát, aztán felnevetett.

– *A francba!* – mondta lenézően, aztán a kis épülethez sétált, felvette a kezeslábasa felsőrészét, és elsétált.

Thomas McCoy örvezető addig várt, amíg biztosra nem vette, hogy Zimmerman tényleg elment, és csak akkor állt fel. A heréi sajogtak, csakúgy, mint az oldala, meg a háta, és valami odabent is, és pokolian fáj neki a lélegzetvétel is.

Kivett egy zsebkendőt a zsebéből, és letörölte a hányadékot a zubbonyáról, a nadrágjáról és a bakancsáról. Aztán – bicegve és émelygő gyomorral – elindult a barakkja felé.

(Kettő)

Georgia, Atlanta

Foster Peachtree Hotel

1942. március 14.

Richard J. Stecker tengerészgyalogos hadnagy a kezében egy pohár, savanyú malátából lepárlott, tizenkét éves Dickel's Kentucky whiskyvel álldogált a hálósobája ablaka előtt, a J. E. B. Stuart tábornokról elnevezett lakosztályban. Odakint esett az eső – igazából úgy nézett ki, mintha az idő nem tudta volna eldönteni, hogy most akkor eső essen vagy hó. A szél az ablaküveghez dobálta az esőcseppeket. Stecker az ujjával követte az egyik esőcseppet, amint az lassan lecsúszott az üvegen.

Berágott a cimborájára, Malcolm S. Pickering tartalékos tengerészgyalogos hadnagyra, nem is kicsit, méghozzá számos okból. Az egész azzal kezdődött, hogy Pick belehabarodott egy nőbe, akit Stec-

ker magában felváltva nevezett „az admirális lányának” és „az özvegynek”.

Stecker egyszer sajnálta a szegény barmot – amiért reménytelenül belezúgott Martha Sayre Culhane-be, vagy amiért reménytelenül ráizgult arra nőre, vagy ki tudja, mi a franc jött rá –, máskor meg szétrúgta volna a valagát.

Pillanatnyilag az utóbbihoz lett volna kedve.

Előző nap olyan déli tizenkét órától egészen tizenöt perccel azelőttig, felcsillanni látszott egy reménysugár.

Előző nap éppen az ebédjüket fogyasztották a saufleyi repülőtér egyik hangárjában egy betongerendán, amit asztal gyanánt használtak (rostonsült húsos szendvicset ettek, és hozzá tejet ittak), amikor Pick váratlan kérdést szegezett neki.

– Mit szólnál egy kis csajozáshoz?

– Most úgy általában kérdezed, Pickering, vagy van valami konkrét elképzelésed is?

– Arra gondoltam, hogy át kéne kocsikáznunk Atlantába – mondta Pick –, és meg kéne nézni a történelmi nevezetességeket. Hallottam, hogy van ott egy körkép az atlantai csatáról, amit minden bizonnyal roppant érdekfeszítőnek találna két olyan harcos, mint te meg én. Meg aztán biztos találnánk még pár lovas szobrot is, amiből ihletet meríthetnél.

– Nem azt mondtad, hogy csajozni akarsz?

– De, persze – mondta Pick.

– Azt ugye tudod, hogy ha átugrunk Atlantába, akkor nem lógatsz a San Carlos előcsarnokában, hogy epekedő pillantásokat vetess a te szép Martnadra?

– A szép Martha bekaphatja – mondta Pick éppen csak egy csöppnyi keserűséggel a hangjában, aztán gyorsan magához tért. – Ami nem is olyan rossz ötlet, ha jobban belegondolok.

– Ahhoz is két ember kell – mondta Dick.

– Akkor velem jössz Atlantába, vagy nem?

Mivel több mint 150 kilométerre akartak utazni a Haditengerészeti pensacolai légibázisától, engedélyt kellett kérniük. Csakhogy mire elkapták Bajusz századost, hogy engedélyt kérjenek tőle, hat óra lett. Ennek az lett az eredménye, hogy éjfél után érkeztek meg a Foster Peachtree Hotelbe. A bár nem volt ugyan bezárva, de sehol sem láttak olyan nőket, akik éhes tekintettel fürkésztek volna a te-repet jóképű, fiatal tengerészgyalogosokra vadászva, akikkel össze-gyűríhtek volna pár lepedőt.

Picket ez látszólag nem zavarta. Őt jobban érdekelte az ivászat; végül ők zárták be a bárt, jóval azután, hogy az utolsó vendég távozott. Stecker azon tűnődött, hogy a csapos miért nem hajította ki őket, de aztán beugrott neki, hogy Pick nagyapjái a hotel.

Aztán persze Pick részeg okfejtésbe kezdett arról, hogy miért képtelen összejönni az admirális lányával. Dick Stecker már jó pár-szor hallotta az egészet, és nagyon untatták Pick siralmait.

– Kössünk üzletet, Pick – mondta Stecker. – Te nem említet meg Hogyishívják hölgyike nevét egész hétvégén, én pedig megígérem, hogy nem locsolom az öngyújtóbenzinemet a tőködre, és nem gyűjtöm meg, miközben alszol.

Pick végül nyugovóra tért, és egészen reggel tízig aludt – hango-san horkolva.

Aztán elszánt, vidám képpel Stecker szobájába ment, és a szoba-pincérrel felvitetett egy halom kaját reggelinek, aztán meg közölte Steckerrel, hogy azért ne egyen túl sokat, mert háromnegyed egykor találkozniuk kell Ramóna nénikéjével.

– Ramóna nénikéddel? – kérdezte Dick undorral a hangjában.

– Ramóna nénikém imád engem – mondta Pick. – Mindig igyekszem meglátogatni, amikor Atlantában vagyok. Csak egy nagyon cinikus ember gondolhatná azt, hogy kizárólag azért teszem ily gyakran tiszteletem a nénikémnél, mert többnyire két vagy több szőke bombázó társaságában szokott mutatkozni, akik mintha most léptek volna ki *Az elfújta a szélből*.

– Nem szívatasz?

– Jó lesz, ha vigyázol arra a mocskos szádra, Stecker – mondta Pick. – Semmi sem lehet visszataszítóbb egy csinos popsijú déli hölgy számára, mint egy mocskos szájú tengerészgyalogos. Ha pedig káromkodni merészelsz Ramóna nénikém előtt, akkor jól fejen húz a botjával.

Ramóna néni egyáltalán nem az volt, aminek Dick Stecker gondolta azok után, amit Pick mesélt róla. Helyes arcú, vörös hajú, harminc körüli nő volt ezüstróka kalapban, amely pompásan illett térdig érő ezüstróka bundájához. Olyan harmincas lehetett – Stecker annyinak saccolta, miközben a nő odatartotta az arcát, hogy Pick egy puszit nyomjon rá.

– Ramóna néni – mondta Pick, elővéve a legudvariasabb hangját –, engedd meg, hogy bemutassam jó barátomat, Richard Stecker hadnagyot. Dick, a hölgy Mrs. Heath.

– Nagyon örülök a találkozásnak, hadnagy – mondta Ramóna néni, és olyan mozdulattal nyújtotta gyémántgyűrűktől roskadozó kezét Stecker felé, ami a brit királynőnek is becsületére vált volna.

– Megtisztel, hölgyem – mondta Stecker.

– Ha tíz előtt szóltál volna, Pick, hogy itt vagytok – mondta Ramóna néni –, akkor szerveztem volna valamit.

– Tudom, hogy kellemetlenséget okoztam – mondta Pick udvariasan.

– Mindig is egy kis gazember voltál – mondta Ramóna néni. – De azért örülök, hogy látlak.

Aztán megjelentek a lányok.

Az egyik szőke volt, a másik pedig vörös, és gyönyörű.

Dick Stecker egyből arra gondolt, hogy ezeket nem fogják megdönteni. Ezeket a gyönyörű teremtéket nem lehet még aznap megdönteni. Talán csak úgy, ha előtte végigsétálnak egy szép hosszú szőnyegen, amelynek a végén már vár rájuk valaki, hogy a házasság szent kötelékét rájuk aggassa. Aztán arra gondolt: *Kit érdekkel? Az is elég, hogy velük lehetünk. Az ember ritkán találkozik ilyen lányokkal.*

Meglehetősen erős déli akcentussal beszéltek, ami egészen elbűvölte Dick Steckert, csakúgy, mint a nevük. A szőket Catherine-Anne-nek hívták, a vöröset pedig Melanie-nak. Melanie szeme gyönyörű kék volt, és apró, vörös nyelvecskéjével gyakran megnyalogatta az ajkát, amivel szintén elbűvölte Dicket. Ráadásul úgy tűnt, hogy ezt a lányt még Catherine-Anne-nél is jobban lenyűgözte, hogy találkozhatott egy tengerészgyalogossal, aki West Pointban végzett, és aki éppen arra készül, hogy haditengerész repülő váljék belőle.

A hotel legnagyobb, magas mennyezetű ebédlőjében fogyasztották el az ínycsiklandó ebédet, amelyet jelen körülmények között Dick Stecker tökéletesnek talált. Még pezsgő is volt.

– Ha már úgylis ünneplünk – mondta Ramóna néni –, akkor... nem szívesen használom ezt a szót... de úgy *vágyom* egy kis pezsgőre.

Amikor a pezsgőt meghozták, és mindenkinek töltöttek a poharába, koccintottak. Melanie a pohara felett egy pillanatra elkapta Dick Stecker tekintetét.

Aztán három alkalommal – persze csak véletlenül – a térde Stecker térdének ütődött. Az utolsó két alkalommal Melanie rögtön el is húzta a lábát, de belenézett Stecker szemébe.

Először minden úgy ment, mint a karikacsapás. Megittak még egy üveg pezsgőt. A hotel éttermében egy vonósnégyes muzsikált,

úgyhogy táncoltak is egyet. Mindketten először Ramóna nénivel táncoltak, természetesen, aztán pedig a lányokkal. Amikor végre átkarolta Melanie-t, a nő parfümjétől egészen megszédült. A nő mellét – persze csak véletlenül – Stecker mellkasának nyomta.

Picket inkább Catherine-Anne érdekelte, Catherine-Anne-t pedig Pick, amiért Stecker nem győzött magában hálát adni. Most már csak annyi dolguk volt, hogy elhívják őket vacsorázni. És persze meg kellett szabadulniuk Ramóna nénitől is.

Aztán Ramóna néni gyémántberakásos órájára nézett, és úri hölgyhöz méltóan felkiáltott.

– Nahát, nem is *sejtettem*, hogy így elszaladt az idő! Lányok, most *rögtön* indulnunk kell!

Pick felpattant, és Dick tudta, hogy a cimborája most fogja bedobni magát. Ez a hihetetlenül mézes-mázás alak minden bizonnyal a megfelelő dolgot fogja mondani, ráadásul a lehető legjobb csomagolásban, és a végén szépen elviszik Catherine-Anne-t és Melanie-t vacsorázni. Az is lehet, hogy előtte bedobnak pár koktélt.

De nem ez történt. Arcon csókolta az istenverte nénikéjét, és azt mondta neki, hogy jó volt újra látni. Aztán a lányokra mosolygott, és azt mondta nekik, hogy örült, hogy megismerhette őket, és hogy reméli, hogy még találkoznak a közeljövőben.

És pont. Melanie csábítóan nézett Dickre, és kezét nyújtott neki, aztán pedig elment. Kisétált a másik két nővel együtt.

– Ezt aztán szépen eltoltad! – csattant fel Dick.

– Micsodát?

– Elmentek! A francba! Neked *fel sem tűnt*?

– Miért? Mire számítottál? – kérdezte Pick ártatlan hangon.

– Azt hittem, hogy kefélni jöttünk ide – suttogta Dick dühösen, és egy kicsit talán hangosan is. Néhány fej hátrafordult.

– Te tényleg azt hitted, hogy... Ramóna néni barátnőivel?

Először csak vacsorára gondoltam.

– Csak most találkoztatok – magyarázta Pick. – Atlantában nem így mennek a dolgok.

– Miért nem?

– Talán, ha legközelebb visszajövünk, akkor Ramóna nénit rávehetem, hogy adja meg a telefonszámukat, és akkor meghívhatjuk őket egy italra.

– És most mi a francot csinálunk? Miért nem hívjuk meg őket most?

– Mondhatok valamit? De ne sértődj meg – mondta Pick.

– Hát, nem is tudom – mondta Dick. – Közel állok hozzá.

– Az ilyen lányokról te nem sok mindent tudsz – mondta Pick komolyan. – Nem kritikának szántam, csupán ténymegállapításnak.

– Na és? Majd kiismerem őket.

– Tetszett neked a vörös, nem igaz? – kérdezte Pick.

– Melanie, a neve Melanie – mondta Dick. – Igen, tetszett.

– Na, akkor úgy lesz, ahogy mondtam. Legközelebb, ha itt leszünk, *talán* rá tudom beszélni Ramóna nénit, hogy szóljon pár jó szót az érdekedben.

– De nem most, mi? – kérdezte Dick lemondóan.

– Tényleg azt gondoltad, hogy lesz valami?

– A francba, nem. Nem hiszem.

– Sajnálom a dolgot – mondta Pick, miközben aláírta a számlát, és felállt. – Miattam élted magad bele ebbe az egészbe a lányokkal.

– Felejtsd el – mondta Dick.

Kisétáltak az étteremből, és elindultak az egyik lift felé.

– Hová megyünk?

– Hív a természet – felelte Pick.

– Engem is – mondta Dick.

Amikor felértek a lakosztályba, Pick megérintette Dick karját.

– Te, haver – mondta –, telefonálnom kellene. Elég fontos hívás, és nem bánnám, ha a szobádban maradnál, amíg végzek.

– Azt akarod nekem mondani, hogy hét órát kocsikáztunk azért, hogy a végén ne jöjjön össze semmi, te meg felhívhasd azt a kibaszott özvegyet? – robbant ki Dickből.

Pick úgy nézett rá, mint aki mondani akar valamit, de meggondolta magát. Dick Stecker hirtelen elszégyellte magát.

– Egy seggfej vagyok – mondta. – Sok szerencsét a telefonhoz.

– Vidd magaddal a minibárt – mondta Pick.

– Mi?

Pick megmutatta neki. A lakosztályban volt valami, amit nem látott, mielőtt lementek az étterembe, hogy találkozzanak Ramóna nénivel. Egy zsúrkocsihoz hasonló, nagy, rézkerekű kocsit látott, amelyre mindenféle tömény italt pakoltak, plusz egy jéggel teli vödört két üveg pezsgővel.

– Nem hinném, hogy egyhamar végzek – mondta Pick.

– Ebben az esetben, köszönöm – mondta Dick.

– Add ide az egyik pezsgőt – mondta Pick, és levett egy üveget a jégről.

Aztán hátat fordított Steckernek, és nekilátott kibontani a pezsgőüveget.

Stecker betolta a kocsit a szobájába. Nem akart pezsgőzni. Mi a fenének igyon ilyen romantikus izét, amikor úgyis egyedül van a hote szobájában. Különben is olyan íze volt, mint a szénsavval dúsított ecetnek.

Áttanulmányozta a kocsi tartalmát, aztán kiválasztott egy üveg whiskyt, töltött magának egy pohárral, és visszasétált az ablakhoz.

Nézd a dolog jó oldalát – mondogatta magának. – Örülj neki, hogy itt vagy, egy olyan cifra szállodában, amelyben életedben nem voltál, meg hogy találkoztál vele. Talán még visszajöhetsz ide. Ne add fel a reményt!

Dick úgy öt perce állhatott az ablak előtt, amikor meghallotta a kopogást az ajtaján.

– Az ablak előtt állok – mondta. – Azon gondolkodom, hogy most akkor ugorjak vagy ne ugorjak?

– Jaj, eszedbe ne jusson! – mondta egy lány női hang déli akcentussal. – Rengeteg érdekes dolog van, amivel jobban is el lehet tölteni egy esős délutánt.

Dick Stecker nem akart hinni a szemének, amikor elfordult az ablaktól, és meglátta az ajtóban ácsorgó nőt.

Melanie mosolyogva állt, kezében egy üveg pezsgővel – anyaszült meztelenül.

– *Atyaisten!* – mondta Dick.

Melanie lassan közeledett felé. A melle egyszerűen lenyűgöző volt. Dick most már azt is látta, hogy a haja is eredeti vörös volt.

– Menni fog a dolog, hadnagy? – kérdezte Pickering a nappaliból. – Vagy talán szüksége van repülési tervre is?

Dick szeme Melanie mögé, a nyitott ajtóra fókuszált. Pickeringet pillantotta meg, aki egyik kezében a pezsgősüveget tartotta, a másikkal pedig átkarolta Catherine-Anne derekát, aki egy szál harisnyakötőt viselt, és mosolygott. Catherine-Anne nem volt igazi szőke.

Melanie Dickhez lépett, és nekilátott kiszabadítani a Sam Browne övéből. Dick újra az ajtóra nézett, amely éppen akkor csukódott be. A szobába még behallatszott Pickering nevetése. Aztán Dick figyelmét teljesen magára vonta Melanie.

Másnap, útban Pensacola felé, Pick felvilágosította Dicket arról, hogy mi is történt valójában. Ramóna néni soha nem volt a nénikéje; a hölgy madámként kereste a kenyerét. Pick évek óta ismerte. Tizenhat évesen találkozott vele először, amikor kifutófiúként dolgozott. Egy tucat lányt futtatott, akikkel együtt járta az országot. A szolgáltatásainak rendszeresen megkérte az árát, de a legszebb lányokkal dolgozott. A legtöbb középkorú kliense nem akart tudni ar-

ról, hogy mennyibe került egy éjszaka azoknak, akik azért fizették a lányokat, hogy azzal is elősegítsék az üzletkötést. Inkább azzal hitgették magukat, hogy vonzó külsejüknek és megjelenésüknek köszönhetik azt, hogy ilyen gyönyörű, fiatal lányok ágyba bújtak velük.

– Meg vagyok lepve – mondta Jack.

– Meg vagy lepve? Csajozni akartunk, és csajoztunk.

– Úgy értem, hogy egy ilyen jó nevű hotelben – mondta Stecker.

– Vagy naivság ilyesmin meglepődni?

– A nagyapám egyszer azt mondta – mondta Pick –, persze nem nekem, de hallottam, hogy csak egyetlen dolog miatt zavarná, ha valamelyik fizetővendége egy elefánttal csinálná valamelyik szobájában: mert valószínűleg nehéz lenne kitisztítani a szőnyeget.

– Mibe került neked ez a kis vicc? – kérdezte Stecker.

– Semmibe. Megpróbáltam ugyan fizetni, amikor táncoltunk... emlékszel?... de Ramóna nem hagyta. Azt mondta, vegyem úgy, hogy ő ezzel járult hozzá a háború sikeréhez.

– Jesszusom, Pickering, te elképesztő vagy.

– Az, igen – mondta Pickering, de a hangjában volt valami szomorúság.

– Mi van?

– Hát, azért mentem Atlantába, hogy becsajozzak. Úgy is lett. A kurvának nem kis erőfeszítésébe telt, mire sikerült felállítani, pedig mondhatom, roppant fantáziadús és alapos munkát végzett. Aztán, amikor vége lett, úgy éreztem magam, mint egy darab kutya-szar. *Hogyan csalhattam meg Hogyishívják hölgyikét?*

– Pick, öregem, sajnálom – mondta Stecker.

– Mi a francot csináljak, Dick? – kérdezte Pick szomorúan.

– Tarts ki, cimbora, tarts ki – mondta Stecker, mert jobb nem jutott az eszébe.

XVII.

*New York-i Városi Könyvtár
1942. március 25., 12.15*

Carolyn Spencer Howell harminckét éves, magas, elegáns nő volt. Sokkal elegánsabban öltözködött, mint a 42. utcán működő New York-i Városi Könyvtár központi olvasótermében dolgozó többi könyvtáros. Vállig erő, fekete haját közepén elválasztotta. Négy nappal azelőtt kezdett hozzá ahhoz a „különleges kutatómunkához”. Kicsit furcsán érezte magát, és már azon is elgondolkodott, hogy valójában miért is vállalta el ezt a feladatot.

Noha az utcákon egyre több egyenruhás férfit lehetett látni, a könyvtárban nem sokkal lehetett találkozni – talán csak a könyvtár előcsarnokában, ahová az eső elől menekültek. Egy egyenruhás, akit Carolyn Spencer Howell kifejezetten érdekes embernek tartott, mégis meglehetősen sok időt töltött el a központi olvasóteremben. Azt persze nem tudta, hogy hányszor látogathatott el a férfi az olvasóterembe, mielőtt felfigyelt rá, de amióta felfigyelt rá, tíz nappal azelőtt, a férfi minden nap megjelent.

A férfi tengerészgyalogos volt, és tiszt. Carolyn tudása a fegyveres erőkről ezzel nagyjából ki is merült. A tengerészgyalogosok egy olyan földgömbre helyezett, szétlapított horgonyt viseltek az egyenruhájukon, az jelezte, hogy melyik fegyvernemhez tartoztak. A tisztek pedig kitűzött is viseltek a zubbonyuk és az ingük váll-lapján, ami a rangfokozatukat jelölte. Ennek a tengerészgyalogosnak a galérija sarkában is volt egy kitűző. Carolynnak fel kellett ütnie a Britannica nagylexikont, hogy kiderítse, az arany tölgyfalevél az őrnagy rangot jelöli.

Amióta felfigyelt rá, a tengerészgyalogos őrnagy mindig ugyanúgy járt el. Minden reggel kilenc óra után pár perccel érkezett, aztán a napilapokhoz sétált, ahol elolvasta az aznapi *New York Times*, az-

tán a legfrissebb *Baltimore Sun*t és a San Diegó-i *Union Leadert*. Lehet, hogy csak az időt akarta agyoncsapni, ami már magában is eléggé meglepő volt, de úgy tűnt, hogy a napilapokban konkrét információk után kutatott.

A tengerészgyalogos őrnagy minden alkalommal magával hozta vadonatúj kinézetű, bőr aktatáskáját, amiben két, nagy méretű, zöld színű, szövetkötésű spirálfüzetet tartott, illetve egy köteg ceruzát, két töltőtollat, cigarettát és egy Zippo öngyújtót egy öngyújtófolyadék-utántöltővel. Egyszer végignézte, ahogy feltöltötte az öngyújtóját. Először szokatlannak tartotta, hogy valaki öngyújtófolyadék-utántöltőt tartson magánál, de miután jobban belegondolt, rájött, hogy nem is olyan nagy ostobaság.

Az egyik spirálfüzetbe mindig ceruzával jegyzetelt, a másikba pedig töltőtollal. Amikor kiolvasta az újságokat, a könyvtárosspulthoz sétált, ahol Carolyn Spencer Howell – vagy valamelyik másik lány – dolgozott, és kért egy cédulát, amit ki kellett töltenie, ha valamilyen anyagot fel akart hozatni a raktárból.

Az első néhány szó, amit Carolyn Spencer Howellhoz intézett, így hangzott:

– Esetleg megkaphatnám a *New York Times* összes kiadását ezerkilencszáznegyvenegy november tizenötödikétől, mondjuk ezerkilencszáznegyvenkettő december elsejéig?

– Természetesen – felelte Carolyn –, de elég szép kupac lesz. Mi lenne, ha egyszerre csak négy napnyit hoznék fel? Mondjuk, ezerkilencszáznegyvenegy november tizenötödikétől?

– Jó lesz – mondta az őrnagy. – Nagyon köszönöm.

Kellemes, mély, férfias hangja volt, és valamilyen akcentussal beszélt, amiből Carolyn mindössze annyit tudott leszűrni, hogy az őrnagy nem New York-i. És kicsit betegnek is látszott. Nem tűnt olyan robusztusnak és napbarnítottnak, mint ahogy egy tengerészgyalogos őrnagyot elképzelt magának.

Viszont kellemes, barátságos és intelligenciát tükröző tekintete volt.

Amikor másodszor beszélt az őrnaggyal, azt kérdezte tőle, hogy a könyvtárnak nincsen-e néhány példánya a *Shanghai Post*ból?

– Természetesen van – felelte Carolyn. – A háború előtti összes kiadás megvan.

– Megkaphatnám az összes kiadást, ezerkilencszáznegyvenegy november elsejétől... az utolsóig?

– Természetesen.

kék szegéllyel. A negyedik is sárga, két vörös-fehér-vörös és egy kék-fehér-vörös szegéllyel. Ezen egy csillag is volt.

Carolyn könyvtárosként dolgozott, és arra „képezték ki”, hogy kutasson. Nem esett nehezére kideríteni, mit jelentettek a szalagok. Az első a Bronzcsillag, amit a harcban nyújtott bátor szolgálataért adtak. A bíborszínű a Bíborszív, amit szolgálat teljesítése közben szerzett sebesülésért adományoztak. A kis kitűző (hivatalos nevén *tölgyfalevél-klaszter*, legalábbis az *Egyesült Államok haditengerészeti kitüntetései* c. papírkötésű kiadvány 21. oldala szerint (1942. január, Haditengerészeti Minisztérium, Washington D. C.) azt jelentette, hogy kétszer kapta meg, vagyis kétszer sebesült meg. A csillagos sárga szalagot az ázsiai és csendes-óceáni hadszíntéren teljesített szolgálataért adta a Tengerészgyalogság; a csillag azt jelentette, hogy az őrnagy ütközetben is részt vett. Az utolsó pedig az Amerikai Védelmi Medál volt, amiről nem derült ki, hogy mit jelent.

Mindez viszont azt jelentette, hogy a némileg sápadt, beesett szemű őrnagy igazi hős. Hősnek kellett lennie, különben azt kellett feltételeznie, hogy egy pszichopata metróvezető, aki nem tudott beletörődni nyugdíjaztatásába, és ezért tengerészgyalogos-tisztnek öltözött, unaloműzőként pedig a könyvtárban üldögélt, és a háborúról olvasgatott.

A tengerésztiszt, kezében egy köteg könyvvel, Carolyn Spencer Howell pultjához lépett.

– Félre tudná ezeket tenni? – kérdezte. – Csak amíg megebédelek.

– Természetesen – mondta Carolyn, aztán sietve hozzátette: – Látom, szolgált a Csendes-óceánon.

Az őrnagy most először nézett rá, az emberre, és nem a könyvtárosa.

– Szolgáltam a csendes-óceáni térségben – mondta az őrnagy. – Meglep, hogy ismeri a szalagok jelentését. A legtöbb civilnek nem sokat mondanának.

– Igen, ismerem – mondta Carolyn. – És kétszer meg is sebesült. A szalagok szerint.

– Helyes – mondta az őrnagy mosolyogva. – Gratulálok! Megnyerte a kerékpárt és az utazást a Coney-szigetre! A költségeket természetesen mi álljuk!

Aztán a mosoly eltűnt az őrnagy arcáról. Egy szigorú pillantást vetett Carolynra, aztán megrázta a fejét, és felnevetett.

kék szegéllyel. A negyedik is sárga, két vörös-fehér-vörös és egy kék-fehér-vörös szegéllyel. Ezen egy csillag is volt.

Carolyn könyvtárosként dolgozott, és arra „képezték ki”, hogy kutasson. Nem esett nehezére kideríteni, mit jelentettek a szalagok. Az első a Bronzcsillag, amit a harcban nyújtott bátor szolgálátért adtak. A bíborszínű a Bíborszív, amit szolgálat teljesítése közben szerzett sebesülésért adományoztak. A kis kitűző (hivatalos nevén *tölgyfalevél-klaszter*, legalábbis az *Egyesült Államok haditengerészeti kitüntetései* c. papírkötésű kiadvány 21. oldala szerint (1942. január, Haditengerészeti Minisztérium, Washington D. C.) azt jelentette, hogy kétszer kapta meg, vagyis kétszer sebesült meg. A csillagos sárga szalagot az ázsiai és csendes-óceáni hadszíntéren teljesített szolgálátért adta a Tengerészgyalogság; a csillag azt jelentette, hogy az őrnagy ütközetben is részt vett. Az utolsó pedig az Amerikai Védelmi Medál volt, amiről nem derült ki, hogy mit jelent.

Mindez viszont azt jelentette, hogy a némileg sápadt, beesett szemű őrnagy igazi hős. Hősnek kellett lennie, különben azt kellett feltételeznie, hogy egy pszichopata metróvezető, aki nem tudott beletörődni nyugdíjaztatásába, és ezért tengerészgyalogos-tisztnak öltözött, unaloműzőként pedig a könyvtárban üldögélt, és a háborúról olvasgatót.

A tengerésztiszt, kezében egy köteg könyvvvel, Carolyn Spencer Howell pultjához lépett.

– Félre tudná ezeket tenni? – kérdezte. – Csak amíg megebédelek.

– Természetesen – mondta Carolyn, aztán sietve hozzátette: – Látom, szolgált a Csendes-óceánon.

Az őrnagy most először nézett rá, az emberre, és nem a könyvtárosra.

– Szolgáltam a csendes-óceáni térségben – mondta az őrnagy. – Meglep, hogy ismeri a szalagok jelentését. A legtöbb civilnek nem sokat mondanának.

– Igen, ismerem – mondta Carolyn. – És kétszer meg is sebesült. A szalagok szerint.

– Helyes – mondta az őrnagy mosolyogva. – Gratulálok! Megnyerte a kerékpárt és az utazást a Coney-szigetre! A költségeket természetesen mi álljuk!

Aztán a mosoly eltűnt az őrnagy arcáról. Egy szigorú pillantást vetett Carolynra, aztán megrázta a fejét, és felnevetett.

– Mégis, mire készült? – kérdezte. – Csak nem akarta felhívni a katonai rendőrséget?

Carolyn ostobán érezte magát, és teljesen összezavarodott.

– Csak nem értettem, hogy ha a csendes-óceáni térségben szolgált, akkor hogy lehet máris itthon?

– Képzeld, hazahozott egy tengeralattjáró – mondta az őrnagy nevetve. Belenyúlt a zsebébe, kivette a tárcáját, abból pedig a személyigazolványát, és Carolyn kezébe nyomta.

Egy fénykép volt rajta, és a neve: EDWARD J. BANNING, ŐRNAGY, USA TENGHERÉSZGYALOGSÁG.

– Akkor vigyázna a könyveimre, amíg megebédelek? – kérdezte Banning.

– Sajnálom – mondta Carolyn Spencer Howell vörös képpel. Aztán leszegte a fejét, és mondott még valamit, de alig hallhatóan.

Mivel az őrnagy nem válaszolt, Carolyn felnézett. Banning eltűnt.

Carolyn Spencer Howell megrázta a fejét.

– A francha! – mondta olyan hangosan, hogy néhány olvasó rögtön hátrafordult.

Tizenöt perccel később besétált egy gyorsbüfébe a 42. utcában, és egy üres szék után nézett. Egy begyes, felkontyolt hajú, olasz nő meglökte, mire Carolyn mérgesen megfordult, és akkor szembetalálta magát Edward J. Banning tengerészgyalogos őrnaggyal, aki a fal mellett ült egy kis asztalnál.

– Csak nem követ? – kérdezte Banning.

Carolyn elvörösödött, és már azon volt, hogy kiszalad a büféből. Banning gyorsan felállt, és megfogta a karját.

– Most én kérek elnézést – mondta Banning. – Kérem, üljön le. Én már ügyis majdnem végeztem.

Carolyn leült.

– Jó nagy hülyét csináltam magamból – mondta. – De tényleg nem követtem. Gyakran ebédelek itt.

– Tudom – mondta Banning. – Már láttam itt magát. Reméltem is, hogy ma is itt ebédel.

Carolyn rápillantott.

– Nézze – mondta Banning –, hasonló körülmények között én is gyanakodtam volna.

– Én inkább *kíváncsiskodásnak* nevezném – mondta Carolyn.

– Maga gyanakodott – mondta Banning. – Nincs ebben semmi szégyellnivaló.

Megjelent a pincérnő, így Carolynnak nem kellett tovább mentetgetnie. Szendvicset és kávért rendelt. A pincérnő Banninghez fordult.

– Ha a hölgy nem bánja, hogy meg kell osztania velem az asztalát, akkor meginnék még egy kávért – mondta Banning.

– Kérem – mondta Carolyn.

Carolyn Banningre nézett, és a tekintetük találkozott.

– Emlékszik még rá, hogy a Nansen-útlevelek miatt érdeklődtem? – kérdezte Banning. Carolyn bólintott. – Azért akartam megtudni mindent róla, mert a feleségemnek, aki Sanghajban kellett hagynom, ilyen útlevele van.

– Értem – mondta Carolyn.

– Szerettem volna már az elején tisztázni.

– Igen – mondta Carolyn Spencer Howell, aztán hozzátette: – Én tizenöt évig voltam férjnél. A férjem lecserélt egy fiatalabb modellre. Elég sok pénzébe került. Szóval le akartam kötni magam, úgyhogy visszamentem a könyvtárba dolgozni.

Banning bólintott.

– *Most már mindketten tudjuk* – gondolta Carolyn. – *De ő már hamarabb tudta. Vajon miért nem szégyellem magam? És hogyan tovább?*

Együtt sétáltak vissza a könyvtárba. Már majdnem lejárt a műszakja, amikor Banning a pultjához lépett, és megkérdezte tőle, hogy mit szólna egy italhoz, mielőtt felülne a metróra, hogy visszamenjen Brooklynba? Carolyn azt mondta, hogy szívesen meginná vele egy italt a Biltmore Hotelben. Megbeszéltek egy találkozót az óra alatt... az órát nem lehetett nem észrevenni.

Úgyhogy munka után megittak egy italt. Aztán még egyet. Amikor a pincér ismét megjelent, Carolyn bejelentette, hogy már nem kér semmit. Aztán Banning megkérdezte, hogy volna-e kedve vele vacsorázni, Carolyn pedig igent mondott, de közölte, hogy előtte fel kell ugrania a lakására valamiért.

A liftben Banningre nézett.

– Egy szóra sem emlékszem abból, amiről a Biltmore-ban beszélünk – vallotta be Carolyn.

– Csak jártattuk a szánkat – mondta Banning.

– Nem szoktam ilyesmit csinálni – mondta Carolyn Spencer Howell halkán, miközben közelebb húzódtak egymáshoz.

– Tudom.

Utána Carolyn leszaladt a 3. sugárúton lévő kínai étterembe, és két nagy papírzacskóval tért vissza, amiben apró, fehér kartondobo-

zok voltak, amire Ed Banning azt mondta, hogy úgy néznek ki, mint az akváriumok.

Aztán újra levette a ruháját, és megették a vacsorájukat ott, ahol Ed Banninget hagyta, az ágyban, meztelenül.

(Kettő)

New York, Brooklyn

USA Haditengerészeti Kórház

Nőtlen tisztok szállása

1942. március 26., 09.30

A nőtlen tisztok szállásának személytelensége szinte arcon csapta Edward J. Banning tengerészgyalogos őrnagyot, amikor kinyitotta a síküveg ajtót, és belépett az előcsarnokba. Egy kicsit egy kisebb szállodára emlékeztette.

Az előcsarnokban volt egy recepcióspult, amely mögött rendszerint egy haditengerész altiszt ácsorgott. Rendszerint, de ezúttal nem. Az előcsarnokban és a belőle nyíló két folyosón egy lelket sem látott.

Az előcsarnokban állt egy kanapé krómozott acélcsőből és műanyagból, előtte dohányzóasztal krómozott acélcsőből és műanyagból, mellette két szék krómozott acélcsőből és műanyagból. Az asztalon egyetlen üveg hamutartó árválkodott.

A linóleumpadlót frissen fényezték fel; még látszott rajta a fényezés nyoma. Szőnyeg nem volt. A falon két fénykép lógott; az egyik az *Arizona* csatahajóról, a másik pedig – a változatosság kedvéért nem vigyorgó – Franklin Delano Rooseveltről készült. Az egyik falra egy parafa hirdetőtáblát erősítettek, amelyre stencilezett üzeneteket tűztek ki a lakók számára.

Az emeletre betonlépcső vezetett. A lépcső korlátját acélcsőből készítették, a lépcsőfokok éleit pedig acéllemezzel erősítették meg.

Banning a recepcióspulthoz lépett, és a pult fölé hajolva megnézte a postaládaként szolgáló polcot, ahol az üzeneteket tartották. Nem kapott se levelet, se üzenetet. Nem mintha meglepte volna. Nem várt levelet senkitől.

Banning felsétált a betonlépcsőn az első emeletre. Az első emelet pontosan úgy nézett ki, mint a földszint, csak itt nem volt recepcióspult. A pult helyén kanapé, dohányzóasztal és két szék állt – éppen olyan, mint amelyet a földszinten helyeztek el –, így az emeleti közlekedő közepe gyakorlatilag üresen tátongott. A falon a földszinti Roosevelt-fénykép másolata lógott, meg egy másik fénykép, amin

két – a forgalomból rég kivont – kétfedelű haditengerészeti gép suhant a felhők között.

A jobb oldali folyosó közepén éppen az az altiszt tolt egy nagy méretű, elektromos polírozógépet a linóleumpadlón, aki általában a recepcióspult mögött tartózkodott. Banning befordult a bal oldali, a szobájához vezető folyosón.

Aztán rájött, hogy egyszerre miért tűnt fel neki a nőtlen tiszték szállása spártai mivolta. Negyvenöt perccel korábban egy szőnyeggel borított, kristálysillárral megvilágított folyosón sétált egy lift felé, amelynek a belsejét valamilyen fura okból pácolt tölgyfával lamبériázták le, aztán a liftből kiszállva szőnyeggel borított márványpadlójú előcsarnok következett, amely roskadozott az antik bútoroktól, végül pedig egy csillogóra fényezett, rézből és üvegből készült forgóajtón ment át, amely előtt egy kapus állt, aki olyan egyenruhát viselt, ami az Orosz Cári Haditengerészet admirálisának is a becsületére vált volna.

– Jó reggelt, Mrs. Howell – köszöntötte a kapus Carolynt. – Egy kicsit csípős az idő. Ne hívjak egy taxit?

– Nem, köszönöm – felelte Carolyn. – Inkább sétálok.

A kapus arca végig kifejezéstartan maradt, de legalábbis nem szaladt fel a szemöldöke, amikor meglátta, hogy Mrs. Carolyn Howell egy tengerészgyalogos társaságában sétál ki az épületből. Carolyn arca viszont kipirult, és Banning tudta, hogy a nő szégyellte magát.

– De hamar összeszedte magát, és – majdhogynem kihívóan – belekarolt Banningbe, mielőtt elindultak volna az utcán.

A szeretkezésnek meg lett a terápiás hatása, ahogy az orvos előre megmondta. Attól a pillanattól kezdve, hogy megcsókolta Carolynt a liftben felfelé menet, nem volt semmi álszenteskedés, semmi elhúzódozás, és semmi „milyen nőnek néz maga engem?”. Carolyn éppen annyira akarta őt – vagy legalábbis egy férfit –, mint amennyire ő akarta Carolynt – vagy legalábbis egy nőt.

Carolyn azt mondta neki, és ő el is hitte, hogy most először volt férfival, amióta volt az a kis probléma a férjével.

– Olyan ez, mint a biciklizés, nem igaz? – kérdezte Carolyn elragadóan pajkos (és elégedett) mosollyal az arcán, miközben kihálászott egy garnélarákot az egyik kartondobozból. – Nem lehet elfelejteni. Csak éppen úgy érzem, veled olyan, mintha te lennél a Tour de France bajnoka.

A szeretkezés mellett roppant különös (vagy inkább perverz) élmény volt meztelenül feküdni Carolyn ágyán, és Millárról mesélni

neki, miközben Carolyn, aki őszinte érdeklődéssel hallgatta, mellette térdelt, szintén meztelenül. Azon gondolkodott, hogy vajon Millának tetszene-e Carolyn, és hogy Carolynnak tetszene-e Milla. Azon is eltűnődött, hogy vajon szemét dolog-e azt hinni, hogy ha tudna Carolynról, Milla nem bántódna meg, és nem lenne dühös. Talán még örülne is neki.

Megérkezett a szobájához, kinyitotta a szürke fémajtót, és belépett.

A szobájában volt egy ágy, egy egyenes háttámlájú szék, egy komód, karosszék krómozott acélcsőből és műanyagból, egy kis fa íróasztal és egy fénykép Franklin Delano Rooseveltről, amin éppen szélesen vigyorgott.

F. L. Rickabee tengerészgyalogos alezredes egyenruhában üldögélt Banning egyenes háttámlájú székén – ágyra tett lábbal –, és a *New York Timest* olvasta. A zubbonyát már korábban levette, így láthatóvá vált a nadrágtartója, és még egy másik hevederszerű dolog is, amiről Banning csak egy pillanattal később állapította meg, hogy Rickabee hónaljtokjához tartozik.

– Á, Banning – mondta Rickabee. – Hát itt van. Türelem rózsát terem.

– Jó reggelt, uram.

– Kénytelen vagyok közölni magával, hogy a hajnali négyes vonattal jöttem a Potomac parti Szodomából, abban a naiv hitben, hogy itt találom, még mielőtt elmegy valamerre.

– Ha ide telefonált volna, uram... – mondta Banning. Rickabee nagy ívben leemelte a lábát az ágyról, összehajtotta az újságját, és az ágyra dobta. Amikor szembefordult Banninggel, a hónaljtokból kivillant egy maroklófegyver markolata – Banning egy Smith & Wesson Chiefs Specialnek nézte.

– Semmi gond – mondta Rickabee. – Legalább így beszélhettem Toland kapitánnyal magáról, amit egyébként is meg akartam ejteni. És végre én is játszhattam titkos ügynököt.

– Uram?

– Megkértem az ügyeletes fehérsapkást odalent, hogy engedjen be a szobájába. Azt mondta, hogy az teljességgel szabályellenes.

Rickabee átnyúlt az ágy felett, és a zubbonyából kivett egy irat-tárcához hasonló valamit, és Banning kezébe dobta.

– Szóval megmutattam neki ezt. Teljesen puffá lett tőle.

Banning kinyitotta a tárcát, és egy aranyjelvényt meg egy műanyag borítású igazolványt talált benne. Az igazolványon, amelyre a Haditengerészeti Minisztérium bélyegzőjét nyomták, Rickabee fotó-

ja volt látható, és a Haditengerészet titkárának különleges ügynökeként azonosította, akinek az egyetlen felettese a Haditengerészeti Hírszerzés igazgatója volt.

Banning Rickabee ezredesre meredt.

– Azt hiszem, akár arra is utasíthattam volna, hogy gyűjtsa fel az épületet – mondta Rickabee. – Elképesztő hatást gyakorolt a kölyökre. Szinte hallani véltem a harsonaszót.

Kinyújtotta a kezét, jelezve Banningnek, hogy szeretné visszakapni a tárcát.

Banning felnevetett, és visszadobta az igazolványt.

– Le vagyok nyűgözve, uram – mondta.

– Egy ilyen igazolvány rossz kezekben veszélyes fegyverré válhat – mondta Rickabee.

– Tisztában vagyok vele, uram – felelte Banning. Hirtelen egy másik bőrtárca repült Banning felé.

– A magáé – mondta Rickabee. – Maga is csapattiszt, úgyhogy gondolom, nem kell elmagyaráznom, hogy vigyáznia kell rá.

Banning elképedve nyitotta ki a tárcát. Ugyanolyan jelvény és igazolvány volt benne, de az igazolványról az ő fényképe nézett vissza rá.

– Kap egy pisztolyt is – mondta Rickabee, és egy nagy méretű, nyilvánvalóan telepakolt, bőr aktatáskára mutatott. – Mivel úgy véltem, hogy komolyabb ellenséges erőkkel nem kell majd megküzdenie útban Diego felé, gondoltam, beéri egy ilyen kis Smith & Wessonnal, mint az enyém.

Banning legalább egy tucat kérdést szeretett volna azonnal feltenni.

– Uram... – kezdett hozzá.

– Először elmondom a mondókámat, Ed – vágott közbe Rickabee alezredes. – Valószínűleg sok időt takarítunk meg vele.

– Igen, uram – mondta Banning.

– Forrest tábornok küldött ide – kezdett hozzá Rickabee. – Az első feladatom az volt, hogy kielégítő választ kapjak a maga mentális stabilitását illetően. Dr. Toland diagnózisa, amely szerint magának nincsen semmi olyan baja, amit egy jó nővel ki ne lehetne kúrálni, megerősítette a magáról alkotott véleményemet. Toland elmondta, ahogy viselte a vakságát, az magában bebizonyította, hogy mennyire stabil az idegrendszere.

Banning várta, hogy Rickabee folytassa.

– Tehát mostantól maga hivatalosan is olyan tiszté van nyilvánítva, akinek a képességeiben és megbízhatóságában ezer százalé-

kig megbízik a Tengerészgyalogság helyettes hírszerzési vezérkari főnöke és parancsnoka, akire mostantól rábízhatjuk a Tengerészgyalogság legmagasabb titkossági besorolású információit, és akire ezennel rendkívüli hatalmat ruházunk.

– Jesszusom! – mondta Banning. – Mi a fenét jelentsen ez?

– Csak azt, amit mondtam – mondta Rickabee. – Egyes számú titkos információ. Forrest tábornok tegnap reggel ez idő tájban éppen az íróasztala tartalmát pakolta egy kartondobozba, és azon tűnődött, hogyan fogja elmondani a feleségének, hogy érdemeinek elismerése nélkül nyugalomba vonultatják, amit az is nehezít, hogy a nyugalomba vonultatás okait titkosították.

– Forrest? De hát ő egy remek ember. Mi a franc...

– Tegnap délután két órakor a parancsnok magához hívatta Forrestet, és közölte vele, meggondolta magát, és hogy a Tengerészgyalogság pillanatnyi érdeke nem teszi lehetővé, hogy nyugalomba vonultassák, mivel pillanatnyilag nincs olyan tábornok, aki rendelkezne olyan kvalitásokkal és tapasztalattal, mint Forrest, és alkalmas lenne a posztjára.

– Ezredes – mondta Banning. – Én ezt nem értem...

– Paul H. Lesterby vezérőrnagyot ma reggel nulla óra egy perckor szintén nyugalomba vonultatták – folytatta Rickabee. – Thomas C. Wesley ezredest...

– Aki régen az Atlanti-óceáni Flotta-tengerészgyalogos Haderőnél szolgált? – vágott közbe Banning.

Rickabee bólintott.

– Mostanáig a Tengerészgyalogság parancsnoka tervezési egységéhez volt beosztva. Wesley éppen egy vonaton ül, és Kaliforniába tart, ahol a hadianyagraktár parancsnoka mellett fog szolgálni helyettesként, amíg a Tengerészgyalogság parancsnoka el nem dönti, hogy leszereltesse-e, vagy pedig hadbíróság elé állítsa-e. A parancsnok elég gerincesen megmondta Wesleynek, hogy szívesebben állítatná hadbíróság elé, de nem akarja lejártni a Tengerészgyalogságot egy ilyen ügyvel.

– Mi a *francot* csinált?

– Úgy tudom, maga ismeri Evans Carlson.

– Igen, uram.

– Ebben a pillanatban, Ed, amint látja, még kényesebb témát kezdtünk el boncolgatni – mondta Rickabee, és benyúlt az aktatáskájába. Először kivett belőle egy kis, hónaljtokba helyezett revolvert, és az ágyra fektette. Aztán Banning kezébe nyomott egy nagy köteg papírt. – Ezeket a dokumentumokat tegnapelőtt kapta kéz-

hez a parancsnok. Nem adhatom ki a kezemből egyiket sem, úgy-hogy most kell elolvasnia mindet. Amint visszamegyek Washing-tonba, az egész aktát el fogjuk égetni, és én személyesen fogom közölni a parancsnokkal, hogy a dokumentumok valóban megse-misültek.

A papírköteg legtetején lévő dokumentumra az volt rábélyegez-ve, hogy TITKOS. A címe a következő volt: „Jelentés. Evans Carlson egykori tengerészgyalogos őrnagy tevékenysége az 1939. április—1941. április időszakban.”

A kupac közepén találta meg James Rooseveltt századosnak a Tengerészgyalogság vezérőrnagy parancsnokához írott levelét. A kö-teg alján, szintén TITKOS bélyegzővel ellátva, Rickabee alezredes és Sessions százados telefonbeszélgetéseinek gépelt átirata volt, ame-lyet egy bizonyos K. J. McCoy hadnaggyal bonyolítottak.

Párszor már elgondolkodtam azon, hogy mit csinál McCoy az Elliott Bázison – mondta Banning, miután végzett az olvasással, és a komódja tetején sorba rendezte a dokumentumokat.

– Van kérdése? – kérdezte Rickabee.

– Őszinte választ akar? – kérdezett vissza Banning.

– Megtisztelne – mondta Rickabee.

– Ez egy aljas húzás volt Carlsonnal szemben – mondta Ban-ning.

– Valóban az volt – mondta Rickabee. – A parancsnok jelzői közül is talán ez volt az egyetlen, amit még elbírt volna a nyomdafesték.

– *Volt?*

– *Volt* – erősítette meg Rickabee. – Amint a parancsnok meglát-ta, le is állította az egészet. Persze a mocskot még el kell takarítani.

– Hogy történhetett ez meg? – kérdezte Banning. – Egyáltalán hogy kezdődött ez az egész?

– Az istenverte palotaőrségnek az agyára ment a fontoskodás – mondta Rickabee. – Wesley magára vállalta, hogy megmenti a Ten-gerészgyalogságot Carlsontól. Maga mögé állította Lesterby tábor-nokot a nemes ügy érdekében, aztán ők ketten felkeresték Forrestet a kis tervükkel. Amikor Forrest hezitált, elhitették vele, hogy a pa-rancsnok kérésére teszik azt, amit tesznek.

– Jesszusom!

– Az a szemét Wesley engem is átvert – mondta Rickabee. – Fel sem merült bennem, hogy nem a parancsnoknak dolgozik, külön-ben...

– Nehéz elhinni – mondta Banning, de amikor rádöbbsent, hogy mi is szaladt ki a száján, gyorsan korrigált. – Úgy értem, hogy egy ezredes meg egy tábornok. Jesszusom!

– Azt hiszem, hogy a parancsnok igazából azért dühös Forrestre, mert Forrest feltételezte róla, hogy képes ilyesmire. Szerencsére én csak alezredes vagyok, és az alezredek köztudottan ostobák. A parancsnok leereszkedően és lenézően kezelt, és lassan és tagoltán közölte velem, hogy hogyan takarítsam el a mocskot.

– Itt jövök be én a képbe? Említettél valamit Diegóról – mondta Banning.

– A parancsnok közölte velem... ez még abban a tizennyolc órában történt, amikor Forrest tábornok még azt hitte, hogy szegényszemre leszerelik, és amikor még azt hitte, hogy csak velem kell számolnia... szóval közölte velem, hogy a legrosszabb dolog, amit egy parancsnokkal tenni lehet, az az, ha tudatjuk vele, hogy a felettese megkérdőjelezték a rátermettségét. Ha kell, a parancsnok készen áll elutazni Kaliforniába, bocsánatot kérni Carlsontól, és személyesen biztosítani arról, hogy ő bízik benne. De reméli, hogy Carlson nem jött rá, hogy odaküldtünk egy tisztet, hogy utána kémkedjen, és hogy a bocsánatkérésre nem lesz szükség.

– Mert a bocsánatkérés nem méltó egy parancsnok rangjához? – kérdezte Banning gúnyosan. – Nem amiatt aggódik inkább, hogy az elnöknek a fülébe jut ez a félkegyelmű kém-hadművelet?

Rickabee egy pillanatig hezitált, és csak azután válaszolt.

– Biztos vagyok benne, hogy aggódik – mondta. – Ha ez bekövetkezik, az olyan károkat okozhat a Tengerészgyalogságnak, amire nem is szívesen gondolok. Ha az elnök megtudja, akkor a parancsnoknak mennie kell. Az pedig nem lenne jó a Tengerészgyalogságnak, és nem is kell nagyon törnie a fejét azon, hogy miért.

Banning felmordult.

– De ha már itt tartunk, Ed, nem, szerintem a parancsnoknak nem esne nehezebb bocsánatot kérni. De ha a bocsánatkérésre sor kerülne, azzal beismerné, hogy kételyek merültek fel Carlson lojalitását és hozzáértését illetően, mégpedig elég magas szinten, ha már a parancsnok is belekeveredett. A parancsnok azt akarja megtudni, hogy Carlson tudja-e, vagy legalábbis komolyan gyanakszik-e, hogy valami történt a színfalak mögött. Itt jön be maga a képbe.

– Hogyan?

– Az 1. raiderzászlóalj április elsején elhagyja Quanticót. Diegoba megy, onnan pedig Hawaiiira, amint találunk megfelelő csapatszállító hajót. A 2. zászlóalj, Evans Carlsoné, a tervek szerint április

tizenötödikén fejezi be a felkészülést az Elliott Bázison. A 2. raider-zászlóaljat a főparancsnokságról kiküldött tisztek fogják ellenőrizni. Maga is tagja lesz az ellenőrző bizottságnak. Tapasztalt S-2-ként maga fogja felülvizsgálni Carlson hírszerzési részlegét. Nem úgy kell eljárnia, mint aki hozzánk van beosztva, ha szabad illet mondanom. A megszokott jelentést fogja elkészíteni, amit a megszokott úton juttat el az illetékesekhez. Amint visszatér az ellenőrzésről, azonnal közli a parancsnokkal, hogy a maga véleménye szerint Carlson megneszelt-e valamit.

– Szép kis munka – mondta Banning szárazon.

– McCoyjal egyeztessen. És van ott még valaki, akivel beszélnie kellene. Emlékszik Stecker tűzvezető törzsőrmesterre?

– Aki lehúzott egy kanyart a negyediknél? Aki Becsületrendet kapott?

– Most már százados, Diegóban. A 2. egyesített gyakorló haderőnél. Lou Harris ezredesnek dolgozik, Harris pedig utasította, hogy mindenben segítse Carlson. Ha esetleg négy szemközt beszél vele, megkérdezheti, hogy Carlson megneszelt-e valamit?

– Nem tudom, hogy szóba áll-e velem. Stecker egy kimért szarházi.

– Jó tengerészgyalogos – mondta Rickabee. – Az eszére hallgasson, Ed.

– Vettem az adást, uram – mondta Banning. – Mikor indulok?

– Április másodikán lejár a betegszabadsága – mondta Rickabee.

– A parancsai nálam vannak. Másodikától át van helyezve a Tengerészgyalogság főparancsnoksága ellenőrzési részlegéhez, ahol elfoglalja a posztját a 2. raiderek ellenőrző bizottságában. Viszont mivel ők már április elsején el fognak indulni Washingtonból, maga prioritással megkezdheti az utazást vasúton, és Gregg őrmester... emlékszik rá?

Banning megrázta a fejét.

– Nem.

Gregg szerzett magának egy fülkét a Chicagóba induló Twentieth-Century Limited expresszre, ahonnan meg egy másik vonattal megy tovább... nem tudom mi a neve, de olyan, amin van kilátókocsi is...

– Tudom, mire gondol – mondta Banning. – Nekem sem ugrik be a neve.

– Na, mindegy, szóval átsiklik a Sziklás-hegységen azzal a luxusvonattal, és megérkezik Los Angelesbe, ahol felszáll a Pacsirtára, és

irány San Diego. Az ellenőrző bizottság repülőgéppel utazik majd vissza Washingtonba. Velük fog visszautazni.

– Igenis, uram – mondta Banning.

– Legyen kész a válasszal, mire Washingtonba ér – mondta Rickabee. – A parancsnok nehéz döntés előtt áll. Nagyon úgy néz ki, hogy magán múlik, hogyan dönt majd.

Banning felmordult, aztán elgondolkodva bólogatni kezdett.

– Tudtam én előre, hogy nem fogom sokáig élvezni ezt a jólétet – mondta.

XVIII.

(Egy)

Kalifornia, Elliott Bázis

2. raiderzászlóalj, B század

1942. március 26.

Amikor a dzsip megjelent, a Baker század emberei az Elliott Bázis határában emelkedő dombokon keresztülhaladó keskeny földút – vagy sokkal inkább ösvény – két oldalán heverésztek. A szakaszvezető és Esposito tűzvezető őrmester felállt. Néhány tengerészgyalogos is felült, de a többiek hanyatt fekvé maradtak a földön. Még mindig levegő után kapkodtak. Esposito tűzvezér úgy döntött, hogy nem árt, ha a pihenő előtti öt percet futólépésben teszik meg. Negyvenöt percnyi erőltetett menet után – teljes menetfelszerelésben, amit megtoldott még a minimális lőszer mennyiséggel is – az öt perc futólépés öt órának tűnt.

A dzsipet a századírnok vezette. Az átlagos századírnokoktól eltérően, a Baker század írnoke úgy nézett ki, mint egy futballhátvéd. Ez azért volt, mert a századírnok valóban hátvéd pozícióban játszott az Ohio állambeli Marion Gimnázium „Tigriseinél”, mielőtt beállt tengerészgyalogosnak, három nappal Pearl Harbour után. Aki nem akart kiesni a gimnázium futbalcsapatából, annak minimum 3-as átlagot kellett produkálnia az iskolában, és mivel Rocky Rochamnek nem ment túl jól sem a matematika, sem az irodalom, az edzője azt tanácsolta neki, hogy vegyen fel valami plusztantárgyat, amivel feltornázhathatná a tanulmányi átlagát, például a gépelést.

Parris-szigeten a személyzetis megkérdezte tőle, van-e valami képzettsége? Rocky elmondta neki, hogy elég jól tud gépelni, és hogy a negyvenöt szó percenként nem jelent neki gondot. Természetesen a személyzetis egy szavát sem hitte, és elküldte egy gépirótesztre. Rocky Rockham nem úgy nézett ki, mint aki tud gépelni,

de a tesztje jól sikerült, és a Parris-szigetről Diegóba ment az egyesített gyakorló haderőhöz, ahol egy írnok/gépiró posztot adtak neki.

Rocky Rockham hamar rájött, hogy nagy hibát követett el, amikor elmondta a személyzetisnek, hogy tud gépelni. Azért lett tengerészgyalogos, hogy japánokat öljön, hogy megfizessen a kiálló fogú szarháziaknak Pearl Harbourért meg a Wake-szigetért, és nem azért, hogy egy szaros írógép fölé görnyedjen egész nap egy szaros irodában, és szaros igénylőlapokat töltsön ki.

Egy nap, a reggeli sorakozónál, önkénteseket kerestek egy bizonyos 2. önálló zászlóaljba. Az őrmester elárulta neki, hogy a 2. önálló zászlóaljat a tengerentúlra fogják vezényelni, amint befejezik a katonák kiképzését. Rocky persze önként jelentkezett. Mindig is ezt akarta. A tengerentúlra akart menni, és végre megszabadulni attól a szaros írógéptől.

– Nos, fiam – mondta a Baker század őrmestere mosolyogva, aznap, amikor szolgálatra jelentkezett –, örülök, hogy itt van. Tényleg le tud gépelni negyvenöt szót egy perc alatt?

Egy perccel később az őrmester már nem mosolygott, hanem dühösen magyarázta Rockham örvezetőnek, hogy a Tengerészgyalogságnál van, és hogy a Tengerészgyalogság nagy ívben leszárja, hogy ő mit akar. Azt fogja tenni, amit a Tengerészgyalogság mond neki, és ha van esze, akkor közben úgy fog vigyorgni, mint egy kerti törpe. Mostantól ő a Baker század írnoka, és most már *fogja* be a pofáját.

Amikor Rocky hazaírt, hogy eldicsekedjen a tizedesi előléptetésével, nem említette meg, hogy ráadásul megkapta a 2. raiderzászlóalj Baker századának írnoki posztját is. Csak annyit írt, hogy raider lett, és hogy reméli, hamarosan japánokat fog gyilkolászni.

Rocky megállította a dzsipet, és a hadnagyhoz ment, aki az Öreg kedvéért maga is végigcsinálta a menetgyakorlatot.

– Hívja ide, tűzvezér! – adta ki az utasítást a hadnagy. Esposito tűzvezér megfordult.

– McCoy! – ordította. – Ide! Most rögtön!

A még mindig levegő után kapkodó, kipirult arcú Thomas M. McCoy örvezető feltápáskodott a földről, és odatrappolt, ahol Esposito tűzvezér állt a hadnaggal és Rocky Rockhammal.

– Dobja be a felszerelését a gépjárműbe! – mondta Esposito tűzvezér –, és kövesse Rockham tizedest.

– Hová megyek, tűzvezér?

– A gépjárműbe Rockham tizedessel – magyarázta Esposito tűzvezér.

Amikor lesétáltak a dombról, McCoy megkérdezte Rockham tizedestől, hogy hová kell mennie.

– Az Able századba – mondta Rockham. – Áthelyeztek.

– Mi a faszért?

– Ki a fasz tudja? – felelte Rockham. – Az őrmester a kezembe nyomta az aktát, aztán meg azt mondta, hogy szedjelek fel a cucoddal együtt, és vigyelek át az Able századhoz.

McCoy őrzető arra a következtetésre jutott, hogy a dolog mögött csakis az a kövér, faszszopó Zimmerman lehetett. Azóta, hogy kivitte a Söröcsüzdából, és megdolgozta, McCoy úgy háromszor-négyszer láthatta Zimmermant. Mindig ugyanaz történt. Zimmerman intett neki, hogy menjen oda hozzá.

– Úgy hallom, hogy mostanában nem jártatod a pofád, és nem csináltál semmi hülyeséget – mondta Zimmerman. – Lehet, hogy nem is vagy te olyan hülye, kóterpatkány.

Amikor Rockham kitette az Able század irodája előtt a zsákjával, a szolgálati lapjával és a felszerelésével együtt, McCoy a cuccait az ajtó mellé tette, aztán pedig azt tette, ami az ajtóra volt festve: KO-POGJON, VEGYE LE A SAPKÁJÁT ÉS VÁRJON. MAJD SZÓLÍJTÁK!

– Jöjjön be! – mondta egy hang odabentről.

McCoy belépett.

– Maga McCoy – jelentette be a századírnok. A századírnok egy kis szemüveges seggdugasz volt.

– Azt mondták, hogy itt kell jelentkeznem – mondta McCoy.

Az íróasztal mögött ülő őrmester felnézett a munkájából. Aljas képű, magas, szikár, texasi seggfej volt.

– Remélem, itt van a cucca – mondta az őrmester. Amikor McCoy bólintott, hogy igen, intett neki, hogy adja át a borítékot, amelyben a szolgálati aktája volt.

Kinyitotta a borítékot, kivette belőle a szolgálati aktáját, és kike-reste a szolgálati lapját. Az egyenruha-vételezésre vonatkozó és a lövészeti eredményeit tartalmazó dokumentumokat, meg a többi papírt az asztalára tette. Aztán felállt az asztaltól, és besétált egy ajtón, amely fölött az állt: MERWYN C. PLUMLEY FŐHADNAGY, USA TENGHERÉSZGYALOGSÁG, PARANCSNOK.

Talán két perce lehetett az irodában, amikor kinyitotta az ajtót, és kidugta a fejét.

– McCoy, jelentkezzen a parancsnoknál!

McCoy a nyitott ajtóhoz lépett, és követte a szabályzat előírásait. Az öklével kétszer kopogtatott az ajtófélfán, és várt, amíg nem szóltak neki, hogy bemehet, azután bemasírozott. Megállt Plumley főhadnagy asztala előtt fél méterre, vigyázba vágta magát, majd tizenöt centiméterrel a főhadnagy feje fölé nézve elkiáltotta magát:

– Uram, McCoy őrzető parancs szerint jelentkezik, uram.

– Pihenj, McCoy! – mondta Plumley főhadnagy. McCoy előírás-szerűen kisterpeszbe állt, a kezét pedig a dereka mögé helyezte. Most már Plumley főhadnagra nézhetett. Amikor tényleg ránézett, azt látta, hogy Plumley főhadnagy szúrós tekintettel méregeti.

– Zimmerman tűzvezér mesélt nekem meg Lowery őrmesternek magáról, McCoy – mondta Plumley főhadnagy.

– Na, *ez aztán kurva jó!*

– Amikor egy főhadnagy beszél magához, McCoy, azt kell mondania, hogy „Igen, uram!” – csattant fel Lowery őrmester.

– Elnézést, uram – mondta McCoy.

– Mondja csak, McCoy – mondta Plumley főhadnagy. – Hogy lehet az, hogy ilyen rosszul sikerült a lövészete a BAR-ral a Baker századnál?

– *Mi ez a faszság?*

– Uram, megszereztem a minősítést a BAR-ral – mondta McCoy.

– Lövészminősítést kapott – mondta Plumley főhadnagy. – Csak lövészminősítést.

A Tengerészgyalogságnál háromféle minősítést vezettek be, amelyet a lövészen elért eredmény alapján lehet megszerezni: lövész, jó lövész és mesterlövész. A lövészminősítés annyit jelentett, hogy valaki megfelelt a lövészen, aki viszont mesterlövész-minősítést kapott, annak járt a mesterlövészpótlék is.

– Uram – hadarta McCoy –, az a BAR, amit kaptam, egy kalap szar volt, egy kopott szar, amit a Hadseregtől kaptunk.

– És úgy gondolja, hogy ha jobb fegyvert kapna, akkor jobban tudna teljesíteni?

– Igen, uram – mondta McCoy.

– Zimmerman tűzvezér is így gondolja – mondta Plumley főhadnagy.

– Tényleg nagydarab – mondta Lowery őrmester. A hangjában mintha lett volna egy hangyányi elismerés. McCoy meglepetten nézett rá.

– Amint tudja, McCoy, Zimmerman tűzvezető őrmestert átmene-tileg más szolgálatra osztották be – magyarázta Plumley főhadnagy.

– De amint elindulunk a bevetésre, csatlakozik a századhoz. Kíváncsi rá, hogy mi vár majd rá, ha visszatér.

– Igen, uram – mondta McCoy.

– Nincs elég rajparancsnokunk – mondta Plumley főhadnagy. – Az őrmesterrel és Zimmerman tűzvezető őrmesterrel megvitattuk a dolgot, és Zimmerman tűzvezér javasolta, hogy helyeztessük át magát a Baker századtól, és adjunk magának egy raj parancsnoki posztot.

– Uram? – McCoy végképp elvesztette a fonalat. Biztosra vette, hogy valamit félrehallott.

Zimmerman tűzvezér azt javasolta, hogy maga kapja meg az egyik rajparancsnoki posztot. A poszttal tizedesi előléptetés is jár – magyarázta Plumley főhadnagy. – Ezért furcsállottam, amikor megláttam a lövészminősítését.

– Igen, uram.

– Ha az őrmester elintézi, hogy megismételhesse a minősítő lövészetet egy kifogástalan állapotú fegyverrel, gondolja, hogy jobb eredményt tud produkálni?

– Igen, uram.

– Nos, akkor a következőt tesszük. Egyelőre kinevezzük az egyik BAR-lövészcsoporthoz élére – magyarázta Plumley főhadnagy. – Lowery őrmester elintézi, hogy megismételhesse a lövészetet. Ha megszerzi a jó lövész minősítést, persze én remélem, hogy a mesterlövész is menni fog, akkor megkapja a tizedesi csíkjait. Tisztességes ajánlat, nem igaz?

– Igen, uram.

– Van még valami, őrmester?

– Nincs, uram.

– Akkor egyelőre ez minden, őrmester – mondta Plumley főhadnagy. – Szeretnék pár szót váltani McCoyjal négyszemközt.

– Igenis, uram – mondta Lowery őrmester, és kísértelt az irodából, majd becsukta maga mögött az ajtót.

Plumley McCoyra nézett.

– Van valami, amit tudnia kell rólam, McCoy – mondta. – Engem hidegen hagynak a pletykák. Nem szeretem a pletykákat.

– Igen, uram.

– Ha valaki tiszta szolgálati lappal kerül hozzám, az nálam tiszta lappal indul. Ami engem illet, maga tiszta szolgálati lappal jelentkezett nálam szolgálatra. Tud követni?

– Igen, uram.

Plumley főhadnagy elmosolyodott, és kezét nyújtott McCoynak.

– Isten hozta a fedélzeten, McCoy – mondta. – Mivel Zimmerman tűzvezér ajánlásával került ide, csak jót akarok hallani magáról.

– Köszönöm, uram.

– Leléphet, McCoy – mondta Plumley főhadnagy.

McCoy vigyázzba vágta magát, csinált egy hátraarcot, és kísétált az irodából.

Lowery őrmester a külső irodában várta.

– Jöjjön velem, megmutatom a szállását – mondta.

A századiroda előtt felvette McCoy menetfelszerelését, hogy ne kelljen egyedül cipelnie az összes cuccát.

Félúton a barakk felé, megfogta McCoy karját.

– Úgy hallom, hogy jól tud bánni az ökleivel, McCoy.

– Ha az Able századnál használni meri az ökleit, McCoy, én magam látom el a baját, de úgy, hogy azt fogja gondolni, amit Zimmerman tűzvezértől kapott, az csak simogatás volt.

McCoy az őrmester szemébe nézett.

– Megértett? – kérdezte az őrmester.

– Ja, megértettem.

Lowery őrmester elmosolyodott, és barátságosan megveregette McCoy vállát.

– Akkor jó – mondta Lowery őrmester. – Nagyon jó.

(Három)

New York-i Városi Könyvtár

1942. március 26., 14.15

Carolyn Spencer Howell arra számított, hogy együtt fog vacsorázni Edward Banning őrnaggyal. De mivel az őrnagy nem jelent meg a könyvtárban, és Carolyn egyedül ment ebédelni, el kellett gondolkodnia azon, hogy mi is történt valójában.

Arra a következtetésre jutott, hogy alaposan hülyét csinált magából. Talán a hold tehetett arról, meg az, hogy ő egy egészséges nőnemű lény, Ed Banning pedig egy jóképű férfi, hogy ilyen szépen eljátszotta a tüzelő szukát. Mindent megtett, amit egy tüzelő szukától el lehetett várni, éppen csak nem tolt a hátsóját a hímhez, és nem dörgölte hozzá, hogy aztán kíváncsian hátranézzen, hogy a hím miért nem kezdett még hozzá ahhoz, amire annyira vágyott.

De miután jobban belegondolt, ezekre is sor került, csak emberekhez méltó módon. Mielőtt csókolózni kezdtek volna a liftben, tudatosan és előre megfontoltan a férfi karjához dörgölte a mellét.

Reggel Carolyn meglepetten és pironkodva gondolta végig mindazt, amit a lakásán csinált a férfival – szégyentelenül és buján. Azért gondolta végig az eseményeket, mert mielőtt még rászakadt volna a valóság, azon tűnődött, hogyan is kellene viselkednie a férfival, ha visszatér Brooklynból.

Az utolsó dolog, amit a férfi mondott neki a metró bejáratánál, az volt, hogy hazamegy, átveszi az egyenruháját, és visszamegy hozzá. Még meg is csókolta. Egy kicsit tartózkodó csók volt ugyan, de egy csók, az mégis csak egy csók. Miután beért a könyvtárba, Carolynnak éppen elég ideje volt elgondolkodni azon, hogy mit tett: elfogadta az egyik olvasó meghívását egy italra, aztán pedig rögtön ágyba bújt vele.

Akkor kezdett el aggodalmaskodni, amikor elképzelte, hogyan tud majd a férfi szemébe nézni, amikor visszaérkezik Brooklynból. De mivel tizenegyig nem érkezett meg (Carolyn úgy gondolta, hogy behívja a személyzeti dohányzóba, ahol meghívja egy kávéra, meg talán egy krémesre is, ahogy egy „baráttal” tenné), elkezdett aggódni, és ettől elszabadult a fantáziája.

Délre úgy tűnt, hogy a számos lehetséges elmélet közül, amelyet végiggondolt, az egyik megállja a helyét. Ez volt az egyetlen elmélete, amelyben nem *teljesen* úgy szerepelt Banning, mint egy utolsó szemét. Abban többé nem kételkedett, hogy Banning tengerészgyalogos-tiszt.

De mégis, csak nagyon ködösen utalt arra, hogy tengerészgyalogos-tisztként mi a feladata, és hogy milyen posztot lát el. Miután elég sokat tűnődött a dolgon, már nem tartotta valószínűnek, hogy Banning csak azért töltötte a szabadságát New Yorkban, mert a családjának nyoma veszett, és nem volt hová mennie, és mert New York elég jó helynek tűnt ahhoz, hogy ott töltse el az eltávját.

Ha annyira untatta az eltávja, akkor miért ment eltávra? Érzelmektől mentes, rideg logikája azt sugallta neki – mert délután egy órára, amikor teljesen világossá vált számára, hogy a férfi nem fog jönni, ebbe az állapotba került –, hogy az a könnyfacsaró sztori, amit a fehérórosz feleségéről adott elő, két célt szolgált. Először is, ezzel akarta a tudomására hozni, hogy nős, és hogy Carolyn ne is akarjon tőle semmit. Másodszor viszont, egyértelműen a gyógyíthatatlan nimfomániában szenvedő könyvtáros szívére akart hatni, akiből a történet olyan reakciót váltott ki, ami arra készítette, hogy a Káma Szutrába illő mutatványokat mutasson be rajta az ágyban. Az biztos, hogy alaposan felfújta a történetet, miután rájött, hogy mi-

lyen hatással van rá, és mindent bedobott, amiről úgy érezte, hogy Carolyn gyanakvás nélkül benyeli.

Ebéd közben (amely előtt bedobott egy Manhattant, hogy megnyugtassa az idegeit, és hogy ne kezdjen el hamutartókat hajigálni a helyiségben), eszébe jutott, hogy annak idején mit mondott neki az apja, amikor bejelentette, hogy el akar válni Charleytól: „Az életben előbb-utóbb mindenkit érnek csalódások. Ilyenkor nagyot kell nyelni, és tovább kell lépni.”

Így aztán, mire visszaért a könyvtárba, Carolyn megbékélt a lelkével. Elfogadta a történeteket, úgyhogy lassan kezdtek eloszlanı a sötét felhők, és megjelent az első fénysugár. Mindössze annyi történt, hogy hülyét csinált magából, és hála istennek, senki sem tudta meg. Kivéve persze Henryt, a kapust, de ő csak egy kapus volt. Szerencsére, pillanatnyi elmezavarában nem mutatta be Banninget a kollégáinak. Amennyire fel volt pörögve, a kollégái minden bizonynyal kiszúrták volna, hogy számára Banning több volt egy szimpla könyvmolynál.

Miután úgy döntött, hogy brutálisan őszinte lesz magával, el kellett ismernie, hogy ő is nyert ezen a kis afféron. Azt akarta, hogy valaki ágyba vigye, és Ed pontosan ezt is tette, méghezza mesterien. Ilyen kezelésre jó ideig nem lesz szüksége.

És aztán meglátta a férfit a központi olvasóteremben. Egy asztalnál ült, közel a pulthoz. Amikor meglátta, hogy Carolyn felé közeledik, gyorsan felállt; az arcán aggodalom látszott.

– Szia – mondta.

– Szia – mondta Carolyn.

– Nem árt, ha tudod, hogy nem dolgozol itt – mondta Banning.

– Parancsolsz?

– Idetelefonáltam, és téged kértelek...

– Tényleg?

Hazudik. Biztos végig gondolta a dolgot, és úgy döntött, hogy visszajön még egy fordulóra.

– De egy nő azt mondta, hogy ilyen nevű könyvtáros itt nem dolgozik – mondta Ed Banning.

– Ó, csakugyan?

– Úgyhogy újra tárcsáztam, abban a reményben, hogy valaki más veszi fel, de megint az a nő vette fel, és dühös hangon közölte velem: „Már megmondtam magának, hogy itt nem dolgozik semmi-féle Mrs. Powell.”

Úristen! Még a nevemre sem emlékszik!

– A nevem *Howell* – mondta Carolyn. – Hával.

– Hát, akkor már értem – mondta Banning. Aztán ránézett, és hadarni kezdett. – Már kezdtem félni, hogy te kérted meg rá, hogy ezt mondja, mert nem akartál többé látni.

– Nem – felelte Carolyn kurtán.

– Megkaptam a parancsaimat – mondta Ed. – Ezért késtem. Ezért akartalak felhívni.

– Hová mész? – kérdezte Carolyn.

– A nyugati partra – felelte Ed.

– Mikor?

– Április másodikán – felelte Ed. – Egy hét múlva.

– Ó – mondta Carolyn.

– Velem vacsoráznál? – kérdezte Ed.

– Hogy veled *vacsorázom-e*?

– Nézd, Carolyn, én nem akarom feldúlni az életed – mondta Ed Banning. – De azért reméltem, hogy még egy kicsit együtt lehetnénk.

– Ó – mondta Carolyn.

– Akkor? Együtt vacsorázunk? – kérdezte Banning, de mivel nem kapott választ azonnal, még hozzátette: – Esetleg holnap?

Istenem, attól fél, hogy nemet mondok!

– Mit terveztél ma délutánra? – kérdezte Carolyn.

– El kell mennem a Brooks Brothershöz – mondta Banning.

– A Brooks Brothershöz? – kérdezte Carolyn, mert nem akart hinni a fülének.

– Amikor kicseréltem az egyenruháimat, nem vettem annyit, amennyi a trópusokra kell – mondta Ed.

– Ez azt jelenti, hogy a trópusokra mész... a csendes-óceáni térségbe?

– Ez azt jelenti, hogy ma reggel észrevettem, hogy nincs elég egyenruhám – mondta Ed Banning.

Vajon ez az igazság? Vagy pedig tudja, hogy a csendes-óceáni térségbe megy, csak nem akarja elmondani?

– Ez minden, amit terveztél? – kérdezte Carolyn.

– Ez.

– Ma délutánra vagy egész hétre?

– Egész hétre – felelte Ed Banning.

– Azt hittem, hogy még haza is akarsz menni, vagy valami ilyesmi – mondta Carolyn.

– Én pedig azt hittem, hogy már mondtam – kontrázott Banning –, a legtöbb tengerészgyalogoshoz hasonlóan nekem is a Tengerészgyalogság az otthonom.

Carolyn Banning szemébe nézett.

– Várj meg az előcsarnokban – mondta. – Kell úgy öt perc, hogy szóljak a főnökömnek, hogy elmegyek, meg hogy elmenjek a kabátomért.

Amikor Carolyn kilépett a könyvtárból, Banning a lépcső alján állt az egyik kőoroszlán mellett, amely úgy nézett ki, mintha csak az 5. sugárúton közlekedő járműveket figyelte volna, ahogy elhúznak a könyvtár előtt. Havazott. Banning kabátjának vállrészét és a sapkáját vékonyán belepte a hó.

Carolyn lesietett a lépcsőn, és belekarolt Banningbe, majd saját magát is meglepve azt mondta:

– Hello, tengerész! Nincs kedved egy kicsit szórakozni? Banning egy pillanatra megfogta Carolyn kesztyűbe rejtett kezét, és elmosolyodott.

– Könnyen elengedtek? – kérdezte.

– Azt mondtam a főnökömnek, hogy elkaptam valami náthát – mondta Carolyn. – Legalább egy hétig nem fogok tudni dolgozni.

– Nem lesz belőle baj?

– Dehogy – mondta Carolyn. – A Brooks Brothersen kívül mihez lenne még kedved?

Banning szemöldöke felszaladt, mire Carolyn oldalba bökte.

– Úgy értem, hogy azon kívül – mondta.

Banning megvonta a vállát.

– Mindenképpen a városban kell maradnod? – kérdezte Carolyn, miközben lassan elindultak az 5. sugárúton a 41. utca felé.

– Nem – mondta Banning. – A parancsom szerint április másodikán, este hét óra ötvenkor fel kell szállnom a Twentieth-Century Limited expresszre. Miért kérded?

– Mit szólnál egy kis hóhoz? – kérdezte Carolyn.

– Utálom a havat – ismerte el Banning vigyorogva.

– És ha mondjuk, csak odakint van hó? – makacskodott Carolyn. – A mezőn. Friss hó, szarvasnyomokkal?

– Ez már jobban tetszik – felelte Ed Banning.

– Odabent egy kandallóval? Parázsló rönkökkel?

– Egy vekni friss kenyér, parázsló farönkök és kiskegyed?

– Te meg én a vadonban – mondta Carolyn. – Bucks megyében vagy egy kis házam. A Delaware-re néz. Egy folyóparti, ódon kőház.

– És oda szeretnél menni?

– Veled szeretnék odamenni – mondta Carolyn.

– Én meg már azt hittem, hogy le akarsz rázni – mondta Banning.

Carolyn megszorította Banning karját. Mondani akart valamit, de a hangszálai cserbenhagyták.

(Négy)

Kalifornia, Elliott Bázis

raiderzászlóalj

Fegyverraktár

1942. április 9., 13.00

Az Egyesült Államok Tengerészgyalogságát kevés dologgal lehet megrémíteni. Ezen kevés dolog egyike az IG³⁸ mozaikszó, amely egyszerre jelenti a személyt, aki ezt a posztot betölti, illetve az egész hivatali apparátusát. Az apparátus a legkülönbözőbb rangfokozattal rendelkező altisztekből és tisztekből áll, és az a feladata, hogy katonai alakulatokat látogasson meg, és hosszú-hosszú listákat állítson össze azon hiányosságokról, amelyeket az adott alakulatnál talált.

Amikor az IG bejelenti a látogatását, az ellenőrizendő alakulat örült munkába kezd, és nekilát felkészülni a tortúrára, hogy az IG a lehető legkevesebb hiányosságot találhassa. De az IG akkor is talál hiányosságot, különben az IG (és az egész apparátus) nem végezné rendesen a dolgát. Soha nem készült olyan IG-jelentés, amely azt állította volna, hogy az ellenőrzött alakulatnál mindent tökéletesen rendben találtak, ami az alakulat szervezetét, személyzeti állományát, illetve a felszerelések állapotát illette. Egy alakulat a legjobb esetben is csak arra számíthatott, hogy az IG csupán jelentéktelen és könnyen korrigálható hibákat fog találni.

A félelem hisztériába megy át, amikor az IG mozaikszó mellett meglátják azt, hogy „Washington D. C-ből”. Ezredesek, akik hidegvérrel vezetnek támadást egy sűrűn aláaknázott területen, egyenesen az ellenség ágyúinak, és tűzvezető törzsőrmesterek, akik széles mosollyal indulnának bajonettrohamra, egy szempillantás alatt leizzadnak, és görcsbe ugrik a gyomruk, amint közlik velük, hogy az egységüket hamarosan meglátogatja az „IG Washington D. C-ből”. A félelmük nem alaptalan. Ha az IG egy alakulatot „elégtelen” minősítésben részesít, az olyan, mintha azt közölnék az alakulat parancs-

---

³⁸ IG, vagyis *Inspector General*, amely nagyjából főellenőrt és/vagy Ellenőrzési Főosztályt jelent, *a ford.*

nokával, hogy megmérettettek Isten és a Tengerészgyalogság előtt, és rossz tengerészgyalogosnak találtattak.

A 2. raiderzászlóaljat nem oltották be IG-hisztéria ellen. Az „IG Washington D. C-ből” ellenőrzése előtt számos „előzetes” ellenőrzésre sor került, amelyek során a törzstisztek megvizsgálták a raiderek felszereléseit és a tengerészgyalogosokat magukat, és olyan dolgok után kutattak, amiket az IG biztosan fel fog róni nekik. Emellett kétszer annyi „előzetes-előzetes” ellenőrzést hajtottak végre a szakaszvezetők és tűzvezető őrmesterek, akik olyan dolgok után kutattak, amiket az aranygallérosok biztosan fel fognak róni nekik az előzetes ellenőrzés során.

Embere válogatja, de általános tapasztalat, hogy azok, akik már átéltek egy IG-ellenőrzést, valamelyest nyugodtabban élik meg a dolgot. Ami Kenneth J. McCoy hadnagyot illette, ő négy éves IG-ellenőrzést csinált végig, amikor a 4. tengerészgyalogosoknál szolgált sorállományúként, ezért őt nem izgatta fel annyira az a rengeteg előzetes ellenőrzés, de az „IG Washington D. C-ből” ellenőrzés sem, mint például Martin Burnes főhadnagyot (akinek a jelenléte a *Last Time* fedélzetén, kedves feleségével egyetemben, már az élete szerkesztésévé vált).

McCoy olyannyira tapasztalt volt már az IG-ellenőrzésekben, hogy pontosan ismerte is a játékszabályokat, és a saját portáján (a fegyverraktárban) gondoskodott róla, hogy az IG-ellenőrök elégedetten mehessenek majd haza. Tudta, hogy az IG-ellenőrök addig nem adják fel, amíg nem találnak valamit. Hát ő tett róla, hogy legyen nekik mit megtalálni.

McCoy a századtól berendelt a fegyverraktárba néhány egységnyi raidert, akikkel addig pucoltatta az alakulat szolgálati és speciális fegyvereit (sörétes puskákat stb.), amíg a végtelen precizitásáról közismert Zimmerman tűzvezető őrmester azt nem mondta, hogy elég, aztán kikészíttette velük a fegyvereket az IG-ellenőrzésre. Ezt követően mindenkit elzavart, és Zimmerman tűzvezető őrmester társaságában nekilátott egy kicsit szétcseszni a dolgokat. Például miközben Zimmerman meglazította az egyik Thompson hevederét, McCoy hadnagy gépzsíros kezét végighúzta az egyik Browning puskafelhúzókarján és az egyik 1897-es, 12-es kaliberű Winchester előágytáras, sörétes puskacsővé.

Amikor megjöttek az ellenőrök, minden úgy történt, ahogy McCoy előre eltervezte. Az ellenőrzést végző tiszt egy százados volt, aki gyorsan körülnézett, aztán átengedte az ellenőri munkát egy altisztnak, egy magas, cserzett bőrű, Ripley nevű tengerészgyalogos-

nak, aki úgy nézett ki, mintha azóta szolgált volna a Tengerészgyalogoságnál, amióta az partra szállt Tripolinál. Zimmerman tűzvezető őrmester finoman, de gyorsan Ripley altiszt tudomására adta, hogy McCoy hadnagy egy ideig a 4. tengerészgyalogosoknál szolgált a nehézfegyverzetű században, Sanghajban. Ez rögtön megváltoztatta Ripley altiszt azon meggyőződését, amely szerint a raiderek odaadták a fegyvereiket egy tejfeles szájú hadnagyocskának, aki tíz perccel ezelőtt végzett Quanticóban – ugyanis ez volt az első benyomása, amikor meglátta McCoy hadnagyot.

Ezt követően Ripley altiszt pár percig olyan hibák után kutatott, amelyeket gyakran fel lehet lelni bármelyik fegyverraktárban, mint például kosz, tűzveszélyes anyagok és hiányosan vezetett nyilvánítások. Aztán hibás, de felcímkezetlen fegyverek után nézett, amelyeket így sohasem fognak megjavítani. Aztán darabokra szedett néhány, találmányra kiválasztott fegyvert; kosz és rozsdá után kutató. Miután a kutatása nem járt eredménnyel, összeírta a jelentéktelen hibákat, amelyeket talált: *„Zsír három (3) Browning automata-puska felhúzókarján; nem megfelelően rögzített heveder két (2) Thompson géppisztolyon; zsír két (2) 1897-es, 12-es kaliberű Winchester előágytáras, sörétes puska csövén.”*

Mostanra rájött, hogy a tejfeles szájú hadnagy ismeri a játékszabályokat. Végül is mégiscsak egy öreg kínai tengerészgyalogos a kölyök.

Aztán komolyra fogta a szót.

– Jegyzőkönyvön kívül, hadnagy, hol rejtegeti a tűzvezér a selejtes fegyvereket? – kérdezte Ripley. A hangja olyan rekedt volt, hogy az ember azt hihette, a hangszalagjai helyén kavicsok vannak.

– Nincsenek selejtes fegyvereink – felelte McCoy. – Csak ezek.

– A Hadsereg bizonyára szimpatikusnak találta, hadnagy – mondta Ripley gúnyosan. – És csak a jó cuccokat adta magának, a szemetet meg megtartotta.

– Miután harmadszor, negyedszer és ötödször is visszavittük nekik a szemetet – mondta McCoy –, megunták. De az is lehet, hogy kifogytak a szemétből, amit ideadhattak volna. De ezek a fegyverek a mieink, és nincs közöttük szemét.

Ripley hitt neki. Ripley az alapján alkotott véleményt a tisztekről, különösen az alacsonyabb rangfokozatú tisztekről, hogy milyen véleménnyel voltak róluk a tűzvezérek. Ez a tűzvezér egyértelműen nagyra tartotta a hadnagyát.

Egész délután tartott a fegyverek és a hadianyagok ellenőrzése – ennyit is szántak rá –, de a négy órából McCoy és Zimmerman há-

rom és fél órán keresztül az egzotikus és nem szabvány fegyvereket mutogatta az altisztnek, amit Carlson vételezett nekik a különleges felhatalmazásának köszönhetően, amivel bármit megszerezhetett, amit jónak látott. Aztán meg az altiszt matrózmeséit kellett végighallgatniuk, hogy milyen volt a 4. tengerészgyalogosoknál '33-35-ben.

Ripley altisztnek azelőtt soha nem nyílt alkalma közelről meg nézni azt a három fegyvert, amelyet Carlson a különleges fegyverekkel együtt hozatott a raidereknek. Az egyik a Reising .45-ös ACP géppisztoly volt. Egy Eugene G. Reising nevű ember találta fel ezt a zárt lövegzáru fegyvert, amely 550 löszert volt képes kilőni egy perc alatt, s amelyet 1941 decemberében kezdtek el gyártani. McCoy megtudta, hogy a Hadsereg kapott belőle pár százat, ezt közölte Carlson ezredessel, aki rögtön kért tőlük kétszáz darabot.

– Ha nem tetszik, bármikor visszaadhatjuk, nem igaz, McCoy?

Mielőtt meglátta McCoy fegyverraktárában, Ripley még csak nem is hallott a Reisingről. De a másik két fegyverről már annál többet hallott, de látni nem látta azokat sem. Ezeket a fegyvereket egy tengerészgyalogos álmolta meg, egy Melin Johnson nevű tartalékos százados, aki elküldte a prototípusokat (civilként) a Hadsereg Hadianyag-ellátó Szolgálatának 1938-ban.

A Johnson puska egy öntöltő, .30-06-os kaliberű puska volt egy egészen különleges, tíz löszeres forgótárral, és egy szokatlan, gyűrűs zárszerkezettel. A csövet pillanatok alatt le lehetett cserélni.

A Johnson könnyű géppisztoly a puska automata verziója volt, amelybe a tárat oldalról lehetett behelyezni. A pisztolymarkolatban végződő tok nehezebbre sikeredett; valamivel a cső vége elé egy kétlábú állványt is szereltek.

Ripley altisztet lenyűgözte a két fegyver. Csendben vizsgálgatta a két Johnstont, majd bejelentette, hogy a Reising *„egy kalap szar”*, a Johnson puska *„kétszer olyan jó, mint az a szar Garand”*, és végül, hogy a Johnson géppisztoly *„majdnem olyan jó, mint a Browning automata puska”*. McCoy hadnagy osztotta Ripley altiszt véleményét a Reisinget illetően, és ő is úgy gondolta, hogy a Johnson puska valószínűleg remek hadipuska lesz (mert a részben üres tárat könnyen ki lehetett cserélni, míg a Garand nyolc löszeres tárat egyáltalán nem lehetett kivenni, amíg az ember el nem lőtte mind a nyolc löszert). McCoy úgy vélte, hogy a BAR sokkal jobb fegyver, mint a Johnson. De a véleményét megtartotta magának, mert úgy gondolta, hogy nincs értelme vitatkozni egy altiszttel, akinek az ítélőképességét

nagyban befolyásolta az a tény, hogy a Johnsonokat egy tengerészgyalogos tervezte.

McCoy hadnagy és Zimmerman tűzvezető őrmester megkönynyebbült, de nem lepődött meg, amikor Ripley altiszt megmutatta nekik a ceruzával írott jelentését. (Később majd készül egy szépen legépelt változat is, egy tucat példányban.) Összességében „kiváló-nak” találta a fegyverraktárat (ami egy fokkal gyengébb volt a - McCoy szerint soha oda nem ítélt – „tökéletes” minősítésnél), és eltekintve a „néhány kisebb, azonnal korrigálható hiányosságok, lásd alább” megjegyzésétől, semmi olyasmit nem fedezett fel, amely az ellenőrzés megismétlését vonná maga után, amely során meggyőződhetnek, hogy a hibák korrigálása megtörtént.

Zimmerman tűzvezető őrmester bejelentette, hogy „talált” egy bögrét az egyik szarufa mögött – nyilván valamelyik közlegény rejtette oda –, amiből mindhárman ittak egy kortyocskát.

– Az aranygallérosok még egy darabig nem fogják abbahagyni - jelentette be Ripley. – Csak így egymás közt szólva, a legtöbbje nagyon rá van izgulva Carlsonra. Nem tudjátok, mi a szarért?

– Szerintem azért, mert Carlson kilépett a Tengerészgyalogságtól, aztán meg visszajött – magyarázta McCoy. – Aztán meg előléptették.

– Carlson kilépett a Tengerészgyalogosoktól? – mondta Ripley meglepetten. – Ezt nem tudtam. Hogyhogy?

McCoy megvonta a vállát.

– Vele voltam Nicaraguában, amikor megkapta a Haditengerészeti Keresztet – mondta Ripley egy csöppnyi büszkeséggel a hangjában. – Legutoljára azt hallottam, hogy a tengerészgyalogos-egységet vezeti Warm Springsben. Mi a francot csinált? Felhúzta az elnököt?

– Nem hinném – mondta McCoy. – Akkor nem az elnök fia lenne a végrehajtó tiszt.

– Nem szívatasz? – kérdezte Ripley altiszt. – Az a víztorony tényleg az elnök fia? Én meg azt hittem, hogy a srácok csak szívatnak.

– Az bizony – mondta McCoy.

– A pofám leszakad – mondta Ripley.

– Az aranygallérosok nem fogják megpiszkálni a jelentéseted? Hogy ráhúzhassák Carlsonra a vizes lepedőt? – kérdezte McCoy.

– Azt írom le, amit látok – mondta Ripley felháborodottan. – Srácok, a ti portátok jobban néz ki, mint az átlag. És az én jelentésetemet senki sem piszkálhatja meg!

– Mert ahogy hallom, nem most próbálnák meg először ráhúzni Carlson ezredesre a vizes lepedőt – mondta McCoy. – Ahogy láttam, most is jött ide pár igazi szemétláda.

– Amikor megkaptam ezt a szaros munkát... mert szívesebben lennék az 1. hadosztállyal, de még *nálatok* is szívesebben lennék... szóval a parancsnok maga mondta nekem, hogy ha valaki megpróbál valami szarba belerángatni, személyesen neki jelentsem.

XIX.

(Egy)

San Diego Jachtklub

A Last Time fedélzetén

1942. április 9., 19.00

Edward J. Banning őrnagy, Jack NU Stecker százados, valamint McCoy és Burnes hadnagy tikfából és vászonzóból készített székeken ültek, lábukat pedig a hajó fényesre polírozott mahagónikorlátján pihentették. A „gálya” ablakain keresztül zene és sült hús illata szűrődött ki.

– Nagyon elgondolkodtál, Jack – mondta Banning.

– Kíváncsi vagy, hogy min jár az eszem? – kérdezte Stecker. – Azon, hogy kétfajta tengerészgyalogos van. Van az átlagos fajta, az a *Campbell-féle főtt bab zsíros sonkával*-fajta, meg van a *steak*-fajta. Az ott – mondta, és McCoyra mutatott – a *steak*-fajta. Nem tudom, hogy csinálják, de ezek valahogy mindig jobban élnek, mint a többiek.

McCoyra mosolygott.

– Nem kritikának szántam, McCoy. Csak irigykedek. A szentségit, ez a hajó nagyon szép.

Banning elnevette magát.

– Tudom, hogy érted, Jack – mondta. – Amikor a 4. többi őrzetője acey-duceyt játszott aprópénzben, McCoy nagy pénzben póke-rezett a Cathay Mansions Hotelben egy ex-cárista orosz tábornokkal, és a tábornok kuplerájában lakott.

– Jesszusom! – mondta McCoy. – Halkabban! Még a végén meghallja Ernie.

Stecker és Banning felnevetett.

– Nem is tudtam, hogy tudott róla – mondta McCoy Banningnek.

– Sok olyan dolgot tudok magáról, amiről maga nem is tudja, hogy tudom – mondta Banning egy csipetnyi önelégültséggel a hangjában.

– Amikor először megláttam, tizedes volt, de azzal a nagy dög LaSalle-lal furikázott – mondta Stecker, és a rakpart felé mutatott. – Én műszaki altiszt voltam, amikor először jobb kocsim lett, mint az ócska Ford „A” modellem.

– Ken, ennek az üvegnek lyukas az alja – mondta Banning, és megvizsgálta a sörösüvegét. – Egy csöpp sem maradt benne.

– Hozok magának egy másikat, uram – mondta Martin J. Burnes tengerészgyalogos főhadnagy gyorsan, majd kivette Benning kezéből az üres üveget, és lesietett a kajütbe.

– Íme az elméleted újabb ékes bizonyítéka, Jack – mondta Banning. – Amikor *én* hadnagy voltam, *én* ugráltam a főhadnagynomnak.

Stecker felnevetett.

– Rendes srác, őrnagy – mondta McCoy. – Pizkosul igyekszik. *Gung ho!*

Marty Burnes szinte ebben a pillanatban ért vissza a négy üveg Schlitzcel.

– Parancsoljon, uram – mondta tisztelettudóan, és az egyik üveget Banning felé nyújtotta, aztán a többieknek is adott egy-egy üveggel.

– Burnes – mondta Jack Stecker –, McCoy az imént azzal gyanúsította meg, hogy maga egy „gung ho”. Errefelé mindenki ezt ismétleti. Mi a fene ez az egész gung hozás?

– Kínában nem hallottad? – kérdezte Banning, aztán tovább beszélt, még mielőtt Stecker válaszolhatott volna. – Ja, igen. Veled volt a családod. Akkor neked nem volt szótár-hálótársad. Nem is voltál *igazi* kínai tengerészgyalogos, Jack. Te *nem beszélni kínai!*

McCoy felhorkant.

– Ez egy kínai kifejezés, uram – mondta Burnes lelkesen. – Azt jelenti, „mindenki együtt húzza”.

– Mi köze ennek a raiderekhez? – kérdezte Stecker.

– Együttműködés, uram, a közös jó érdekében. Tedd meg, amit meg kell tenni, akkor is, ha nem a te dolgod lenne.

– Például? – kérdezte Banning udvariasan.

– Ó, például, uram – kezdett hozzá Burnes –, egy tiszt sétál valahol a körletben, és meglátja, hogy valaki felrúgta az egyik szemetes kukát. Ahelyett, hogy elmenne keresni valakit, egy sorállományút, hogy felállíttassa vele, felállítja ő maga. Azért, uram, mert a kukának egyenesen kell állnia, mert ez az egész egység érdeke.

Banning McCoyra nézett és látta, hogy a szeme mosolyog. Burnes érezte, hogy nem a legjobb példát választotta.

– Ken, te jobban el tudod magyarázni, mint én – mondta Burnes. – Magyarázd el az őrnagynak!

– Először is – mondta McCoy kínaiul –, nem azt jelenti, hogy „mindenki együtt húzza”, hanem valami olyasmit, hogy „törekedj a harmóniára”. Lehet, hogy maga és én úgy rácsodálkozunk erre, mint disznó a böllérekésre, de amint e fiúgyermeken is láthatja, a gyermekek szentírásként használják.

Burnes szeme elkerekedett. Először attól, hogy McCoy milyen folyékonyan beszélt kínaiul, azután pedig azért, mert Banning őrnagy elkezdett fuldokolni. Banninghez lépett, és erőteljesen megütögte az őrnagy hátát, amíg Banning nem intett neki, hogy hagyja abba.

– Jól van, uram? – kérdezte Burnes aggodalommal az arcán.

– Igen – mondta Banning. – Cigányútra ment a söröm.

– Nos, Burnes – mondta Stecker –, most már tudjuk, hogy kinek volt élő szótár a hálótársa. Nem igaz? Senki sem szereti az okoskodó hadnagyokat, McCoy.

Ernie Sage lépett az elülső fedélzetre; kezében mesterien egyensúlyozott egy tálcat. A tálcán két tányér előétel volt – az egyikben szalonnába göngyölt sült csirkemáj, a másikon főtt garnélarák és egy tál szosz. Pólót és rövidnadrágot viselt. A pólója mellrészén egy élénk színű tengerészgyalogos-embléma díszelgett.

– Mondtam – szólalt meg Stecker. – Steak.

Ernie zavartan mosolygott, mert azt hitte, hogy a pólójára tett Stecker megjegyzést.

Banning elnevette magát.

– Nem tudom, hogy nem lesz-e sok az előétel – mondta Ernie. – Ken hatalmas hússzeleteket vett. A bázison belebotlott valami régi kínai tengerészgyalogos barátjába, aki az élelmiszerraktárban dolgozik.

Stecker elégedetten nevetett fel, Banning pedig már rázkódott a nevetéstől.

Ernie megkönnyebbülten elmosolyodott. Nem a rövidnadrágján vagy a pólóján nevettek. Pedig ő maga elég nevetségesnek érezte a ruhadarabokat. Hülye ötlet volt. Haragból tette, meg azért, mert megbántották. Egy nappal azelőtt az anyja felhívta telefonon, és alaposan egymásnak estek. A beszélgetés elég udvarias hangon kezdődött, de ez nem tartott sokáig. És az anyja kijátszotta az aduját is: „Remélem, tudod, mennyire megbántod apád a viselkedéseddel, hogy

mennyire fáj neki, hogy a barátainak azt kell látnia, hogy a lánya úgy viselkedik, mint egy... egy utcalány, aki katonákra vadászik.”

– Jó volt veled beszélgetni, anya – mondta Ernie. – Akkor majd hívj fel valamikor jövőre.

Aztán lecsapta a kagylót.

Ennek ellenére fájtnak neki a beszélgetés, és egy kicsit pityergett is, de aztán összeszedte magát. Bement a városba, és látott pár lányt, akik – vagy hivatásszerűen, vagy más okból – San Diego tengerészgyalogosok által gyakran látogatott bárjaiban üzték az ipart. Tengerészgyalogos-pólót viseltek, és Ernie azon kezdett el gondolkodni, hogy tényleg olyan lett-e, mint ők, de aztán rájött, hogy mindegy, hogy olyan-e vagy sem, az anyja ezt gondolja róla.

Aztán bement az egyik üzletbe, és vett magának egy olyan pólót.

– A hatalmas steak jól hangzik, mert farkaséhes vagyok – mondta Banning.

– Helyes – mondta Ernie mosolyogva.

– Ernie, ezt a két alakot magával vinné? – mondta Banning. – Váltanom kell pár szót Jack Steckerrel négyszemközt.

Amikor McCoy és Burnes elindult Ernie után, és lesétáltak a fedélzetről, Banning utánuk nézett.

– Ez igen – mondta.

– Az előétel vagy McCoy barátnője? – kérdezte Stecker.

– Mindkettő – mondta Banning –, de főleg a lány. Remek lány, Jack.

– Igen, az – mondta Stecker.

– Úgy hallom, hogy mostanában Evans Carlson útját egyengeted – mondta Banning.

– Ó, szóval erről van szó – mondta Stecker.

Banning kikerülte a választ.

– Gyakran találkozol vele?

– Minden másnap – mondta Stecker.

– Lenne pár kérdésem – mondta Banning.

– Szerintem nyugodtan megspórolhatjuk a kérdéseket, őrnagy – mondta Stecker. – Nem, szerintem nem örült és nem kommunista.

– Ezt miért mondod nekem, Jack? – kérdezte Banning.

– Miért, nem ezt akartad hallani? Hogy az? Hogy őt is, meg a raiderzászlóaljat is ki lehessen vonni a forgalomból?

– Nem – mondta Banning. – Az igazság az, hogy nem. A legmagasabb szintről kaptam megerősítést, Holcomb tábornoktól, hogy Carlson ártatlan azokban a kellemetlen dolgokban, amivel vádolják.

Stecker Banning szemébe nézett.

– Örülök, hogy ezt mondod – mondta.

– Azt beszélük, hogy egy tisztet küldtek Carlson nyakára, hogy utána kémkedjen – mondta Banning. – Hallottál ilyesmiről?

– Aha, hallottam – mondta Stecker.

– Szerinted Carlson is hallott róla?

– Ó, abban egészen biztos vagyok – mondta Stecker. – De szerintem nem tudja, hogy McCoy az a tiszt.

– McCoy? – kérdezte Banning.

– Ugyan már, Ed. Túl régóta ismerjük egymást ahhoz, hogy most kezdjünk el mellébeszélni – mondta Stecker.

– Kérlek, válaszolj a kérdésemre – mondta Banning hivatalosan. – Miből gondoltad, hogy McCoynak valami köze van ehhez az egészhez?

– Rendben van – mondta Stecker egy pillanattal később. – Véletlenül tudom, hogy McCoy a quanticói szakaszvezető iskolából egyenesen Washingtonba ment, hogy Rickabee ezredesnek dolgozzon. Aztán vettem magamnak a fáradságot, és megnéztem a szolgálati lapját, amin ez nem szerepelt. A lapon mindössze az állt, hogy Quanticóban volt szakaszvezető, amíg ide nem jött.

– Carlsonnak beszéltél erről?

– Nem – mondta Stecker. – De kísértést éreztem rá.

– Akkor miért nem mondtad el neki?

– Mert elég régóta vagyok tengerészgyalogos ahhoz, hogy tudjam, valaki előbb-utóbb rá fog szarni a ventilátorra, és nem akartam, hogy rám is kenődjön belőle – mondta Stecker. – És azért is, mert kedvelem McCoyt, és tudom, hogy ez az egész nem az ő ötlete volt.

– Valaki már rá is szart a ventilátorra – mondta Banning. – Paul H. Lesterby tábornokot leszerelték, Thomas C. Wesley ezredet pedig áthelyezték Murdochba, a hadianyagraktárba, amíg a parancsnok eldönti, hogy hadbíróság elé állíttassa-e vagy sem.

Stecker elgondolkodott. A szemöldöke felszaladt, a szájával csücsöríteni kezdett, és a fejét oldalra hajtotta.

– Én úgy hallottam – mondta –, hogy Lesterby kapott egy kisebb infarktust, és hogy Wesley ezredesről végre kiderült, hogy mekkora segg.

– Szerinted Carlson bevette?

– Szerintem be – mondta Stecker. – Mi végre ez a sok kérdés?

– Noha megteszi, ha tényleg szükséges – mondta Banning –, mármint, ha úgy gondolja, hogy szükséges, mert én közlöm vele, hogy Carlson tud a tisztről, akit Lesterby ráküldött, a parancsnok nem igazán szeretne idejönni, és elnézést kérni Carlsontól.

– Carlsontól? Inkább amiatt aggódna, hogy bocsánatot kell-e majd kérnie az elnöktől – mondta Stecker.

– Ha a parancsnok tudná, hogy a Tengerészgyalogságnak azzal segít a legtöbbet, akkor már holnap reggel lemondana a posztjáról – mondta Banning. – De *én* nem hinném, hogy az jó lenne a Tengerészgyalogságnak.

– Nem, azt én sem hinném – mondta Stecker. – Hogy a *francba* keveredtl te ebbe? Te mindig is jó, egyszerű és szerény tengerészgyalogos voltál.

– Nos, Jack, nem önként jelentkeztem a feladatra – mondta Banning kissé hűvösen.

– Sajnálom. Ezt nem kellett volna mondanom – mondta Stecker. – Nem is tudom, mi a francért mondtam. Sajnálom.

– Felejtsd el – mondta Banning.

– Válaszolnék a kérdésedre, Ed – mondta Stecker. – Ha Carlson sejti is, hogy egy kém van az alakulatánál, hát nem látszik különösebben idegesnek. De szerintem mondott volna nekem valamit, ha gyanakodna valakire. Ha jobban belegondolok, akár rám is gyanakodhatott. Nem hinném, hogy a tisztjei között keresné a kémeket, és szinte biztosra veszem, hogy McCoyra még csak nem is gondolt.

Banning bólintott.

– De ha akarod, megkérdezhetem – mondta Stecker. – Persze csak diszkréten. Holnap úgyis találkozóm van vele tizenegykor.

– Nem. Ennyi – mondta Banning. – Holnap reggel kilenckor repülök Washingtonba, és amint odaérek, jelentkezni kell a parancsnoknál.

– Bár tudnék segíteni – mondta Stecker.

– Sokat segítettél – mondta Banning.

– És mi lesz McCoyjal? – kérdezte Stecker.

– Ha hirtelen áthelyeznék a raiderektől, akkor az gyanús lenne – mondta Banning.

– Szóval ezért az idióta baromságért egy rendes kölyöknek kell megfizetnie, egy remek, fiatal tisztnek – mondta Stecker keserűen. – Lesterby megkapja a nyugdíját, Wesley is, McCoyknak pedig szétlövik a seggét, miközben kommandóست játszik a Csendes-óceán valamelyik jelentéktelen kis szigetén.

– Azt hittem, hogy te odavagy Carlsonért meg a raiderekért – mondta Banning meglepve.

– Szerintem ez az egész raider-ötlet egy nagy baromság úgy, ahogy van – mondta Stecker. – Erre az egy dologra nem kérdeztél rá.

A grilleződő marhahús illata kezdett felszivárogni a hídra. Stecker beleszimatolt a levegőbe.

– Van még valami? – kérdezte. – Elég meglepő módon, még ezután a beszélgetés után sem ment el az étvágyam.

Banning letette a sörösüvegét, és felállt.

– Kösz, Jack.

Amikor bementek a főkabinba, felfigyeltek rá, hogy a hölgyek átöltöztek. Ernie Sage egy halványsárga pamutvászon ruhát viselt. A nyakában egy gyöngysor lógott, amiről Banning tudta, hogy igazi, és annyiba kerülhetett, amennyit egy tengerészgyalogos hadnagy három hónap alatt sem keresett meg.

Roppant elegánsan terítették meg az asztalt a *Last Time* társalgójában: aranyozott szélű porcelántányérokkal, kristálypoharakkal és tömörezüst evőeszközökkel. Az asztalra két palack bort helyeztek – a kabinban volt még pár „tartalék” palack is –, egy üveg brandyt pedig az egyik pohárszékre.

Banningnek eszébe jutott, hogy Ernie Sage pontosan azt tette, amit egy alacsony rangfokozatú tiszt feleségének tennie kellett, ha egy csapattisztet láttak vendégül a szállásukon. Csakhogy Ernie nem volt Gyilkos McCoy felesége, és ez a hajó sem nézett ki úgy, ahogy egy hadnagy szállásának ki kellett volna néznie.

McCoy mintha olvasott volna Banning gondolataiban.

– Egészen más, mint az az egyszobás lakás Sanghajban, a kupleráj felett, nem igaz? – kérdezte halkan kínaiul.

Banning felnevetett. McCoy bort töltött mindenkinek. És milyen könnyedén – gondolta Banning. Nem esett nehezére a dolog, pedig az asztalon elég sok kristály, porcelán meg ezüst hevert roppant ízletes elrendezésben. Azon tűnődött, hogy vajon McCoy észrevette-e, hogy ő maga mennyit változott Sanghaj óta.

– Tudtam, hogy Ken beszél kínaiul... – áradozott Marty Burnes.

– Két nyelvjárást is, plusz beszél japánul és még a Jóisten tudja, hány nyelven – vágott közbe Banning.

– De nem igazán *hittem* el, amíg meg nem hallottam, ahogy maguk ketten beszélgetnek – fejezte be a mondatát Burnes.

– Amikor először találkoztunk – mondta Ernie –, elvitt egy kínai étterembe, a kínai negyedbe, New Yorkban. Kínaiul beszélt a tulajdonossal. Leesett az állam.

– Aki ennyi nyelven beszél – mondta Stecker ártatlanul –, az vajon nem tehetne nagyobb szolgálatot a Tengerészgyalogságnak, ha valami fontosabb posztot látna el, mint a 2. raiderzászlóalj fegyverszakértői posztja?

Banning Steckerre nézett, aki viszont egy ideje már őt nézte. Nem reagált a megjegyzésre, de már korábban eldöntötte, hogy amint visszatér Washingtonba, megpróbál valami indokot felhozni, ami miatt át kell helyezni McCoyt a raiderektől. Steckernek egyébként természetesen igaza volt. Nagyon kevés hadnagy rohagált a Tengerészgyalogságnál, aki a japánt és a kínai két nyelvjárást is folyékonyan beszélte. Az ilyen embereknek nem szabad megengedni, hogy holmi gumicsónakban próbáljanak eleveickélni valami japánok által megszállt kis szigetekckére.

Elfordult Stecker felől, és észrevette, hogy Ernie Sage őt nézi. Milyen szép a szeme – gondolta Banning. És okos is. De amit most látott benne, az szomorúság volt és csalódottság, amiért nem választott Steckernek. És ebből Banning tudta, hogy Ernie Sage tisztában van vele, hogy mit csinál itt McCoy.

Az ostoba gazember elmondta a kis szerelmének! Tudta, hogy ez szigorúan bizalmas információ. Még csak nem is a felesége!

Aztán kénytelen volt szégyenszemre elismerni, hogy Edward J. Banning őrnagy, az Egyesült Államok Tengerészgyalogságának hivatalos hírszerző tisztje, a katonai erkölcs mintaképe, egy héttel ezelőtt megmutatta az igazolványát egy civil nőnek pusztán azért, mert fel akart vágni előtte.

Banning úgy döntött, hogy ha McCoy beszélt is Ernie-nek arról, hogy mit is csinál *valójában* a 2. raiderzászlóaljnál, jó oka lehetett rá, és minden bizonnyal alaposan átgondolta a dolgot. Szembe kellett néznie a rideg valósággal, hogy McCoynak szinte biztosan jobb oka volt rá, hogy elmondja Ernie-nek, mint amilyen oka Ed Banning-nek volt, hogy megmutassa Carolynnak az iratait.

Banning az éjszakát a *Last Time* fedélzetén töltötte, reggel pedig McCoy aa-autóján kivitte a repülőtérré, ahol a Haditengerészet egyik Douglas R4D-je várt arra, hogy visszavigye az „IG-bizottságot Washington D. C-ből” a fővárosba.

Miközben kezét fogott McCoyjal, elmondta neki, amit mindenképpen el akart mondani.

– Jó munkát végzett, Ken, ebben a rohadt helyzetben. Megpróbálom rábeszélni Rickabee-t, hogy helyeztesse át innen. Nem vagyok biztos benne, hogy hallgatni fog rám, de megpróbálom.

(Kettő)

Kalifornia, Elliott Bázis

Parancsnokság, 2. raiderzászlóalj

1942. április 23.

Noha lazának és abszolút nem előírászerűnek tűnt – mindenki a földön ült az árnyékban –, és Carlson ezredes szántsándékkal nem használta a kifejezést sem, a 2. raiderzászlóalj tisztikara éppen tisztí eligazításon vett részt. McCoy szerint Carlson ezredes valószínűleg azért nem kedvelte a hivatalos elnevezést, mert a „tisztí” szó egyben azt is jelentette, hogy a sorállományúakat kizárták ebből az eligazításból. Ennek ellenére a tisztí eligazításon – néhány kivételtől eltekintve (a főtörzsőrmester, az S-3-as [tervezés és kiképzés] és az S-4-es [ellátmány] őrmesterek, két első őrmester és három tűzvezető őrmester, beleértve Zimmermant is) – szinte kizárólag tiszték vettek részt, sőt a zászlóalj tisztjei is jórészt jelen voltak.

Úgy egy héttel azelőtt Rooseveltt százados előadást tartott a „szárazföldi hadviselés szabályairól”. Ebben a témában McCoy több mint jártas volt, mivel Kínában a kialakult helyzet miatt rendszeresen fejtágítást tartottak a szárazföldi hadviselésről a 4. tengerészgyalogosoknál. Ahogy hallgatta Rooseveltet, McCoy meglepve tapasztalta, hogy olyan sokszor hallotta már ezt az előadást, hogy a nagyját fejből tudta. Ennek ellenére egy dolgot mégis megtudott Rooseveltt előadásából. Rooseveltt két olyan kifejezést is használt, amivel McCoy azelőtt nem találkozott. Mivel nem akart felállni, és meggyónni tudatlanságát, inkább leírta a két kifejezést, hogy majd később megnézzé a szótárban.

Mégis úgy esett, hogy nem volt szükség szótárra. Amikor el akarta kérni a szótárt Ernie-től, Ernie megkérdezte tőle, hogy mit akar megnézni, aztán pedig elmagyarázta McCoynak, hogy mit jelent a *de facto*³⁹ és a *de jure*⁴⁰ kifejezés.

McCoy nyugtázta, hogy ezek a kifejezések valóban illettek a helyzetre: Carlson eligazítása, amely során mindenki a földön üldögélt a zászlóalj-parancsnokság épülete árnyékban, egy *de facto* tisztí eligazítás volt, még akkor is, ha Carlson nem volt hajlandó *de jure* tisztí eligazításnak nevezni.

Az eligazítás első napirendi pontja fontos volt. Carlson közölte a tisztjeivel és a magasabb rangfokozattal rendelkező altisztjeivel, hogy aznap a 2. raiderzászlóalj hivatalosan is befejezte a felkészülé-

³⁹ Valódi, *a ford.*

⁴⁰ Törvényes, hivatalos, *a ford.*

sét az Államokban, és hogy Nimitz admirális (a Csendes-óceáni Flotta főparancsnoka) hivatalosan informálta King admirálist, és szállítóeszközt kért a zászlóalj számára Hawaiira, ahol gumicsónak-technikákat és a tengeralattjáróról való partraszállásokat fogják gyakorolni.

Mellékesen Carlson azt is megjegyezte, hogy a „versenytársaik” (vagyis az 1. raiderzászlóalj) előretolt egységei április 11-én kihajóztak San Diegóból az USS *Zeilin* fedélzetén, több mint valószínű, hogy Samoa felé, ami persze csak találgatás, és egyébként sem lenne szabad róla beszélni.

Aztán közölte velük, hogy „valahogy birtokukba került” egy jelentés, amelyet Sam Griffith⁴¹ őrnagy készített.

Griffith szerint az egész Tengerészgyalogságnak követnie kellene a 2. raiderzászlóalj felépítését – mondta Carlson némi önteltséggel a hangjában. – Vagyis hat harci század és egy parancsnoki század, nem pedig négy harci század, egy nehézfegyverzetű század és egy parancsnoki század, ahogy azt a versenytársaink kigondolták. Az őrnagy hivatalos ajánlást is írt a parancsnoknak.

Kitört a taps, és Carlson kajánul az embereire vigyorgott.

Többé-kevésbé a századaink felépítésével⁴² is egyetért – folytatta Carlson. – Inkább egyetért vele, mint nem.

Újabb taps következett.

Aztán rátértek a gránátvető-témakörre, amellyel kapcsolatban Carlson elmondta, hogy az aranygallérosok még nem döntöttek, de reméli, hogy „számukra kedvező” döntést hoznak majd.

Két fajta aknavető jöhetett szóba, a 60 mm-es és a 81 mm-es. A 81 mm-es halálosabb fegyvernek számított. Képes volt egy közel 3 kg-os lövedéket 3000 méterre kilőni. A Tengerészgyalogságnál a gyalogoszászlóaljak nehézfegyverzetű századai kaptak ilyen gránátvetőt. A 60 mm-es aknavető egy alig 1,5 kg-os lövedéket nagyjából 1500 méterre lőtt ki.

---

⁴¹ Griffith századost és Wally Greene századost elküldték, hogy megfigyeljék a brit kommandóalakulatok kiképzését, és abban maguk is részt vegyenek. Griffithre úgy tekintettek a Tengerészgyalogságon belül, mint a kommandós-, illetve raider-hadműveletek szakértőjére.

⁴² Minden század két lövésszakaszból és századparancsnokságból állt. Minden szakaszt egy hadnagy vezetett. Minden szakasz három rajból épült fel. Minden rajban volt egy rajparancsnok és egy háromfős lövéscsoport, amelyet egy BAR-ral, egy M1-es Garand puskával és egy Thompson géppisztollyal fegyvereztek fel.

Carlson számos okból ellenezte, hogy a raidereknek a 81 mm-es aknavetőt kelljen magukkal cipelni (amivel McCoy, aki mindkét fegyverrel el tudta volna magát képzelni, teljesen egyetértett). Először is úgy tervezte, hogy a raiderek közelharcot fognak vívni az ellenséggel, amire a 60 mm-es praktikusabb. De ami ennél is fontosabb volt, hogy a raiderek a csata előtt gumicsónakokban akartak a partra lopakodni, és egy harcra kész 81 mm-es aknavető 66 kg-ot nyomott. Persze a mozgathatóság kedvéért szét lehet szedni, de már a főalkatrészek, például a cső vagy az alaplap is pokolian nehezek voltak, és rohadtul megnehezítenék a gumicsónakba való beszállást és az abból való kiszállást. Nem is beszélve a lőszerrel, ami egyenként 3 kg-ot nyomott.

Ennek ellenére nem az jelentette a gondot, hogy a 60 mm-es vagy a 81 mm-es aknavetőt válasszák-e. A Szervezeti és Ellátmányjegyzék előírta mindkét aknavető használatát az összes század számára, ami azt jelentette, hogy ha az előírások szerint járnak el, akkor mindkét aknavetőt, a 60 mm-est és a 81 mm-est is magukkal kell cipelni a gumicsónakokban, nem is beszélve a lőszerrel.

De Carlson elmondta nekik, hogy valószínűleg sikerült meggyőző érvet találnia arra, hogy miért nem kell a raidereknek követniük a Tengerészgyalogság megszokott gyakorlatát, és miért nem szükséges minden században egy 81 mm-es aknavetőszakasznak is lennie. Az ilyen szakasz meghaladná az APD⁴³-k megengedett legnagyobb össztömegét. Ha a 81 mm-es aknavető szakasznak is az APD-n kellene utaznia, akkor a századokat csak alegységekre bontva, több hajón lehetne elszállítani. Ezt pedig egyáltalán nem lehetett jó ötletnek nevezni.

– Persze vannak olyanok – mondta Carlson –, a tengerészgyalogság-mennyország Istene közelében, akik teljes lényükkel hiszik, hogy a Tengerészgyalogság nem lehet meg a nyolcvanegy milliméteresek nélkül. Ezért azzal a javaslattal éltem, hogy mi lenne, ha magunkkal vinnénk azokat az aknavetőket, de személyzet nélkül, és csak arra az esetre, ha szükségünk lenne rájuk, amely esetben a hatvan milliméteresek legénysége kezelné azokat is.

---

⁴³ Az APD-k, amelyeket nagyvonalúan gyors csapatszállító hajóknak tituláltak, és amelyekkel a raideregységeket kellett a bevetés helyére szállítani, gyakorlatilag módosított, első világháborús, „négykéményes” rombolók voltak. A hajó négy kazánjából kettőt kiszereltek, és az így nyert helyet primitív csapatszállító kabinná alakították át. A gyorsaságukat tekintve csak teherszállítókhöz és a többi lassú hajóhoz képest voltak gyorsnak nevezhetők.

McCoy úgy vélte, hogy Carlsonnak igaza volt az aknavetőket illetően, és remélte, hogy az aranygallérosok zöld utat adnak neki. De azon tűnődött, hogy vajon így lesz-e. Nem felejtette el Ripley altiszt zavaró megjegyzését, hogy az aranygallérosok legtöbbször „nagyon *rá van izgulva Carlsonra*”. McCoy tudta, hogy ez mit sem változott attól, hogy a parancsnok repítette pár emberét, amiért kémkedni mert Carlson után. Az aranygallérosok közül sokan úgy gondolták, hogy a raideralakulatok fabatkát sem érnek. Jack Stecker százados is így gondolta. Ez azt jelentette, hogy még mindig nagyon sok ember maradt, aki harcolni fog majd Carlson minden lépése ellen. Ha Carlson azt mondaná, hogy camembert-ből van a hold, ők azt mondanák, hogy inkább márványsajtból.

– Ez minden, uraim – mondta Carlson ezredes pár perccel és néhány jelentéktelen napirendi ponttal később. – Köszönöm. Ha esetleg van kérdés...

Volt kérdés. Minden alakulatnál van egy hülye, aki nem ért valamit. De a kérdések végre elhangzottak, csakúgy mint a válaszok, és Carlson intett a kezével, hogy befejezte. Egy reguláris egységnél a végrehajtó tiszt vigyázott vezényelt volna, azután elkiáltotta volna magát, hogy „Lelépni!”, persze csak azután, hogy a parancsnokuk távozott. McCoy szerint, ahogy Carlson csinálta, annak több értelme volt.

McCoy éppen felállt, amikor Carlson ezredes magához intette.

– Még maradjon egy kicsit, kérem, McCoy. Váltanék magával pár szót.

– Igenis, uram – mondta McCoy.

Carlson besétált az épületbe, és intett McCoynak, hogy kövesse. Miután bement az épületbe, a főtörzsőrmester intett neki, hogy menjen tovább, be Carlson irodájába. Roosevelt százados is ott volt.

– Pihenj, McCoy – mondta Carlson, és elkezdett matatni az íróasztalán lévő papírok között. Végül sikerült megtalálnia, amit keresett. Egy telex volt az, amit McCoy kezébe nyomott.

RUTIN

USA TENGERÉSZGYALOGSÁG-PARANCSNOKSÁG WASH D. C.

1942./04./21. 15.45

PARANCSNOK

RAIDERZÁSZLÓALJ

ELLIOTT BÁZIS KALIF.

A TENGERÉSZGYALOGSÁG TISZTI KARÁBAN A KRITIKUS

SZINT ALATT VAN AZ IDEGEN NYELVEKET FOLYÉKONYAN

BESZÉLŐ TISZTEK SZÁMA. A KIMUTATÁSAINK SZERINT KENNETH J. MCCOY HADNAGY, JELENLEGI SZOLGÁLATI HELYE A 2. RAIDERZÁSZLÓALJ B SZÁZADA, FOLYÉKONYÁN BESZÉL KÍNAILUL, JAPÁNUL ÉS EGYÉB IDEGEN NYELVEKEN. AMENNYIBEN JELENLEG BETÖLTÖTT POSZTJA NEM LÉTFONTOSSÁGÚ A 2. RAIDERZÁSZLÓALJ SZÁMÁRA, SZÁNDÉKOMBAN ÁLL ÚJ, A NYELVTUDÁSÁNAK MEGFELELŐ FELADATRA KIJELÖLNI. A LEGCÉLSZERÜBB KOMMUNIKÁCIÓS CSATORNÁN MIELŐBB KÖZÖLJE, HOGY NEVEZETT TISZT NÉLKÜLÖZHETETLEN-E A ZÁSZLÓALJ SZÁMÁRA.

STANLEY F. WATT EZREDES USA TENGERÉSZGYALOGSÁG A SZEMÉLYZETI VEZÉRKARI FŐNÖKHELYETTES HIVATALÁNAK UTASÍTÁSÁRA

– Nem látszik különösebben meglepettnek, McCoy – mondta Carlson ezredes kantoni nyelvjárásban.

– Nem, uram – felelte McCoy ugyanazon a nyelven. – Banning őrnagy közölte velem, hogy nincsen elég emberük, aki jól beszél kínailul és japánul.

Carlson elmosolyodott, és Rooseveltre bökött a fejével.

– A „nagyorrúnak” fogalma sincs, hogy miről beszélünk, mi?

A kínaiak gyakran nevezték a fehérbőrű embereket „nagyorrúaknak”.

– Nem, uram – felelte McCoy immár angolul.

– Akkor beszéljünk angolul – mondta Carlson.

– Köszönöm, uraim – mondta Rooseveltt százados.

– Nos, McCoy, maga nélkülözhetetlen a raiderek számára? – kérdezte Carlson.

– Nem tudom, uram – mondta McCoy.

– Akkor másként fogalmazok, hadnagy – mondta Carlson. – Mit gondol? Akkor tesz nagyobb szolgálatot a Tengerészgyalogságnak, ha a raiderekkel marad, vagy ha azt teszi, amit Banning őrnagy szán magának? És gondolom, tisztában van vele, mert számomra teljesen világos, hogy a telex mögött Ed Banning van.

– Egyenes választ akar, uram?

– Remélem, hogy azt kapok – mondta Carlson.

– Azt hiszem, hogy itt nagyobb hasznomat látják, uram – mondta McCoy.

– Aha – morogta Carlson. – Le a kalappal maga előtt, McCoy hadnagy. Ezennel nélkülözhetetlenné nyilvánítom.

– Köszönöm, uram.

– Még a nagyorrú sem nélkülözhetetlen – mondta Carlson kínaiul, és önelégülten Rooseveltt századosra vigyorgott, aki visszavigyorgott. – Csak maga meg én, McCoy.

McCoy is visszavigyorgott rá.

Aztán Carlson kínaiul folytatta.

– Azt hiszem, a sziget nevét nem kell egyelőre megtudnia, McCoy, úgyhogy nem is mondom meg. De az első küldetésünk során egy *bizonyos* szigeten hajtunk végre rajtatütést. Persze a célpont még változhat, de van egy olyan érzésem, hogy nem fog. Kizárólag azért mondom ezt el magának, mert pillanatnyilag úgy néz ki, hogy tengeralattjárókon fognak minket odavinni, és nem az átalakított rombolókon. Ez a haderőnket kétszáz főre csökkenti. Azt akarom, hogy maga, egyedül maga, és ne egyeztessen senkivel, kezdjen el azon gondolkodni, hogy hogyan építsük fel azt a haderőt, és mivel szereljük fel.

– Igenis, uram – mondta McCoy angolul. – Ez azt jelenti, hogy én is a támadó haderővel tartok, uram?

– Aha – mondta Carlson. – Azt hittem, hogy ezt akarja.

– Ó, igen, uram – mondta McCoy.

Bassza meg! Mi a francot csináltam?

XX.

(Egy)

Florida, Pensacola

San Carlos Hotel

Richard J. Stecker tengerészgyalogos hadnagy egyértelműen megsértette az USA Haditengerészete pensacolai légibázisának egyenruha-viseletre vonatkozó szabályzatát, amely azon túlmenően, hogy pontosan és részletesen leírta, hogy egy megfelelően öltözött tisztnak mit kell viselnie, amikor elhagyja a bázis területét, azt is kihangsúlyozta, hogy pilótaruhát kizárólag közvetlenül a repülés előtt, alatt és után lehet viselni. Minden egyéb esetben a pilótaruha viselését szigorúan megtiltotta.

Stecker hadnagy szürke vászonoverallt viselt, amelyen jó néhány cipzáras zseb volt. A hivatalos haditengerészeti neve „trópusi pamutvászon repülőruha” volt, de Stecker szívesebben használta a „pilótarugdálódzó” nevet, amit Pick Pickering talált ki. A rugdalódzó mellrészére egy bőrlapot varrtak, amelyre a haditengerész repülőik aranszámja és az „R. J. STECKER TENGERSZGYALOGOS HADNAGY” felirat volt nyomva. Pick szerint a felíratra azért volt szükség, hogy a hivatásos tengerészgyalogosok lenézhessenek rájuk, és azt mondhassák: Kik is ezek?

A pilótaruhát sötétre színezte a verejték. A hatalmas izzadságfoltok, amelyek a ruha hátulján, a hónalj környékén és az ülepén éktelenkedtek, majdhogynem elnyomták a száraz részeket. Az izzadságfoltokon itt-ott fehér pöttyök voltak láthatók, a sótabletta maradványai, amelyeket Stecker annak rendje és módja szerint kiizsadt.

Stecker nagyon jól tudta, hogy kezdi átvenni Pick Pickering rossz szokásait. Más kifejezéssel élve, Pick felhívta a figyelmét a Haditengerészeti intézményének olyan aspektusaira, amelyekre korábban nem figyelt fel. Azelőtt minden előírást betartott, a legpitöbb előírást

is, pusztán azért, mert a tengerészgyalogos-tisztek mindig is betartották az előírásokat. Sőt, Pickering hadnagyot még figyelmeztette is (barátilag, mint ahogy a Haditengerészet állományának hivatásos tagja egy ideiglenesen tisztnek és úriembernek kinevezett személyt figyelmeztethetett): „*Szét fogják rúgni a segged, ha elkapnak, amint pilótaruhában furikázol hazafelé!*”

Pickering hadnagy nemcsak hogy nem hallgatott rá, de ráadásul még fel is hívta Stecker hadnagy figyelmét a logikájában lévő ellentmondásokra.

– Először is, nem áll szándékomban hagyni, hogy elkapjanak. Az erdőn keresztül megyek ki a bázisról, és nem a kapun hajtok ki, ahol a tengerészgyalogos örök posztolnak. Másodszor, szerintem az MP-knek jobb dolguk is van annál, hogy barikádokat állítsanak fel, hogy olyan pilótákat fέkezzenek meg, akik pilótaruhát viselnek. A szállodába pedig a pincén keresztül fogok bemenni, és nem a főbejáraton. Azt hiszem, annak az esélye, hogy elkapjanak valahol, a minimális és a nulla között van. De ha már felhoztad a dolgot. És ha is elkapnak, akkor mi van?

– Akkor az van, hogy postafordultával küldheted a választ⁴⁴ – makacszkodott Stecker.

– Én pedig postafordultával azt fogom válaszolni, hogy mivel azok a tisztek, akik a bázis területén laknak, az indítózónától elmehetnek a szállásukig a rugdalódzójukban, azt hittem, hogy én is elmehetek a szállásomra ebben a ruhában. Amennyiben vétkeztem, hajlandó vagyok zokogni, a mellemet verni, kitépni a hajam, és bármilyen más módon a kívülág tudtára adni, hogy milyen szégyenletes dolgot követtem el, és mennyire megbántam.

– Akár ki is rúghatnak innen.

– Á, baromság! Már gyakorlatilag befejeztük ezt a kurzust. Talán akkor tényleg kirúgnának minket, ha tökrészezen jelennénk meg az indítózónánál, vagy valami komolyabb dologért. De annyi pénzbe és időbe került a kiképzésünk, és annyira szükségük van pilótákra, hogy nem fognak kirúgni senkit azért, mert a bázison kívül rugdalódzót visel.

– És igaza volt – természetesen.

---

⁴⁴ Amikor egy tisztet azon kapnak, hogy olyasmit tett, amit nem lett volna szabad, például nem a megfelelő egyenruhát viselte, a parancsnoka küld neki egy levelet, amelyben felsorolja a nevezett tiszt által elkövetett szabálysértéseket, és utasítja, hogy „postafordultával válaszoljon”, megnevezve a szabálysértés okait.

Stecker hadnagy aznap délután három órát töltött el 1800 és 3000 méter között az Alabama állambeli Foley fölött. Egy Grumman F4F-3-as Wildcat vadászgépet vezetett, és egy oktatópilóta által irányított „ellenséges” gépet üldözött egy miméit légi harcban.

A Wildcatre előzőleg egy filmfelvevő gépet szereltek. A kamera akkor kelt életre, amikor Stecker meghúzta a ravaszt, amely rendes körülmények között a gépen lévő hat, .50-es kaliberű Browning gépgyút hozta működésbe, amellyel a Wildcatet felfegyverezték.

A filmet éppen előhívták, hogy másnap reggel meg lehessen nézni. Dick Stecker tudta, hogy a támadások közül négy esetben a film azt fogja mutatni, hogy sikeresen ráragadt az oktatója gépére, aztán befogta, és „lelőtte”.

Szinte – de csak szinte – jóleső érzéssel töltötte el, ahogy 1800 és 600 méteren eljátszadózott az 1200 lóerős Wright XR-1830-76-os motorral, amely a Wildcatet gyorsította fel több mint 540 km/h-s sebességre. Noha tudatosan harcolt az ellen, hogy a fejébe szálljon a dolog, meglepődéssel töltötte el a tudat, hogy egészen jól megtanulta uralni a Wildcatet. Ahogy a dolgok álltak, két, de legfeljebb három hónapon belül japán gépek ellen fog vezetni egy ugyanilyen Wildcatet.

Viszont amikor a gyakorlórepülés véget ért, már nem érezte magát túl jól. Már azelőtt felnyitotta a pilótafülke-tetőt, hogy befejezte volna a leszállás utáni kifutást a chevalieri repülőtéren. Mire a hangárelőtérig gördült, a gép borítása annyira felmelegedett, hogy hozzá sem lehetett érni, ő pedig úszott az izzadságban. Akkor már harmadik napja tartott a 38 °C-os hőség, és a levegő páratartalma sem esett 90 százalék alá.

Egy kicsit szédelgett, ahogy a hangár felé lépkedett, és az ejtőernyője is, amelyet magával cipelt, mintha fél mázsát nyomott volna. Az oktatója kipirult arccal és szintén izzadságban úszva érkezett a hangárba. Egyenesen a vízhűtőhöz ment, ahol először belenyomta az arcát a vízszugárba, aztán egy papírpohárba vizet töltött, amit azonnal a fejére is öntött.

A repülés utáni eligazítást a lehető legrövidebb idő alatt sikerült letudniuk. Aztán az oktatója az autójához ment a rugdalódzójában, és elhajtott. Stecker két dolgot tehetett. Vagy eljátssza a jó kis hadnagyot, és betartja a szabályokat, vagy pedig azt teszi, amit végül meg is tett. Tehát beszállt az autójába, keresztülhajtott az erdőn, ráfordult a foley-i főútra, és meg sem állt a hotelig.

Az autót a hotel mögött parkolta le, az épületbe pedig a pincén keresztül jutott be. A teherfelvonót szerette volna használni, de hiá-

ba nyomkodta a hívógombot, a lift nem reagált, úgyhogy kénytelen volt lehívní a szálloda személyfelvonóját.

Amilyen szerencsés vagyok – gondolta – a liftet a bázisparancsnok fogja felhívni az előcsarnokból, akinek az oldalán ott áll majd a Pensacolába kinevezett rangidős tengerészgyalogos-tiszt

De a lift meg sem állt a legfelső szintig, és még a keskeny folyosón sem volt senki, amikor a liftajtó kinyílt. Stecker gyorsan a manzárd ajtajához lopakodott, bedugta a kulcsot a zárba, és kinyitotta. Hirtelen hideg levegő csapta meg. Az épület pincéjében nem volt légkondicionáló, a liftben állítólag igen, de ritkán működött.

Stecker megkönnyebbülten sóhajtott, amely félig nyögésbe ment át.

Aztán lehúzta a rugdalódzója cipzárját, egészen az alsó ütközőig, és az izzadságtól csatakos anyagot szélesen kitérte. Amikor a hideg levegő megcsapta a felsőtestét, elégedetten felnyögött.

Aztán besétált a manzárdlakosztályba, amelyről rögtön kiderült, hogy nem üres.

Egy nő volt odabent. Rövidnadrágot és pólót viselt, utóbbin a Tengerészgyalogság emblémája piroslott. A nő mosolygott. Stecker gyorsan rájött, hogy ez a mosoly nem barátságos, sokkal inkább amolyan „nézd csak, milyen vicces figura, ha-ha!” mosoly volt.

– Mit is felelhetnék ezekre a remek nyögésekre? – kérdezte Ernie Sage. – Én lenni Tarzan, te lenni Jane?

– Nem mintha bánnám – mondta Dick Stecker –, de hogy jutottál be ide?

– Azt mondtam a személyzetnek, hogy Pick húga vagyok – mondta Ernie. – Hol van Pick?

– Dick Stecker vagyok – mondta Dick.

– Szépen kezdődik ez a beszélgetés. Nem igaz, Dick Stecker? – mondta Ernie. – Amúgy nyitva van a sliced.

– Jaj, a fene – morogta Dick, és gyorsan felhúzta a cipzárját.

– Akkor váltsunk is témát. Mit is mondtál, hol van Pick? – kérdezte Ernie.

– Egy órával utánunk szállt fel – mondta Dick Stecker. – Egy órán belül itt kell lennie.

– Hová repült?

– Csak ide – mondta Stecker. – Gyakorlórepülésen van. A légi harcot gyakorolja.

Ernie megfordult, és a bárhoz lépett. Egy üveg sörrel tért vissza, amit rögtön Dick Stecker kezébe nyomott.

– Úgy látom, rád fér egy üveggel – mondta Ernie. Amikor meglátta Dick arcán a meglepetést, még hozzátette: – Otthonosan mozgok itt, mi?

– Még nem is tudom a neved.

– Ó, csak egy lány vagyok, aki egy tengerészgyalogos után szaladgál – mondta Ernie. – De a tengerészgyalogosom éppen most utazott el, úgyhogy úgy gondoltam, fogok magamnak egy másikat.

– Ugyan, ne ugrass már! – mondta Stecker.

– A nevem Ernie Sage – mondta Ernie. – Olyan kishűg-féléje vagyok Picknek.

– Aha. Téged szokott hívogatni telefonon Kaliforniában.

– Csak szokott volt – mondta Ernie. – A hadnagyom lelépett, úgyhogy visszamentem New Yorkba.

– Dick Stecker vagyok – ismételte meg Stecker.

– Tudom – mondta Ernie. – Ismerem az apád. Kedvelem. Pick meg téged kedvel. Egész jól megy ez az ismerkedés.

– Mi szél hozott erre? – kérdezte Stecker.

– Hónapokig voltam Pick lelki szemetesládája a szentéletű özvegy-ügyben. Most ő lesz az én lelki szemetesládám.

– Tehetek érted valamit?

– El tudnál repíteni a Catlin Bázisra?

– Sajnos még csak nem is hallottam róla – mondta Stecker.

– Ez meglep – mondta Ernie. – Pick szerint te egy két lábon járó katonai lexikon vagy.

– Merre van?

– Hawaiiiban... Hawaiiion? Ha már nem tudsz elrepíteni a Catlin Bázisra, akkor zuhanyozz le. Ide érzem a szagod.

– Mondd csak, te mindig így beszélsz? – kérdezte Stecker, akit megdöbbsentett Ernie stílusa, de nem sértődött meg rajta.

– Csak a barátaimmal – mondta Ernie. – És Jack NU Stecker százados fia, meg Pick barátja, és a többi, és a többi...

– Roppant hízelgő – mondta Stecker.

– Az hát – mondta Ernie. – Menj és fürödj meg. Aztán, ha kijöttél, akkor valamivel valóságosabb képet festhetsz nekem a szentéletű özvegyről, mint Pick.

– Miből gondolod, hogy amit Pick mesélt neked, az nem fedi teljesen a valóságot?

– Senki sem lehet olyan tökéletes, még én sem – mondta Ernie, és az egyik hálószoba felé mutatott. – Menj zuhanyozni.

Stecker lezuhanyozott, és felvett egy khaki egyenruhát. Amikor kijött, Ernie Sage éppen az erkélyre vezető üvegajtónak dőlve állt.

- Mennyivel vagy előbbre Picknél? – kérdezte Ernie mosolyogva.
- Tessék?
- Látom a szárnyaidat – mondta Ernie. – Azt hittem, hogy a szárnyakat csak a kiképzés végén adják oda.
- Amikor befejeződik az oktatás – mondta Stecker. – Elsején kaptuk meg a szárnyakat.
- Akkor befejeztétek?
- Igen, befejeztük. Most kapjuk az F4F-3-as kiképzést.
- Úgy tudtam... Pick azt mondta, hogy erre csak Opa-valahol kerül sor.
- Opa-lockában – mondta Stecker. – Egészen délen. Floridában, így szokás. De most ide is hoztak pár F4F-3-ast, meg pár minősített oktatót... meg aztán a mi csoportunk csak Pickből és belőlem áll, úgyhogy maradtunk.
- Gratulálok – mondta Ernie.
- Hogy?
- Ahhoz, hogy haditengerész pilóta lettél – mondta Ernie.
- Ó – mondta Stecker. – Köszönöm.
- Akkor most mesélj nekem a szentéletű özvegyről – mondta Ernie.
- Nem is tudom, hogy szabad-e.
- Képzeld azt, hogy egy kedves, öreg nagynéni vagyok.
- Az nem lesz könnyű. Nem úgy nézel ki, mint egy kedves, öreg nagynéni.
- Közlöm veled, hogy a barátom egy raider – mondta Ernie. – Ők akkor érzik jól magukat, ha üveget rághatnak. Nem tudom, hogy mit szólna hozzá a barátom, ha megtudná, hogy valaki bókokkal halmoz el.
- Ő lenne Gyilkos McCoy? – kérdezte Stecker. – Pick rengeteget mesélt róla.
- Azt is elmondta neked, hogy Gyilkos McCoy és én összeköltöztünk egy hajón anélkül, hogy előtte egybekeltünk volna? Egy helyen, amit most már én is csak úgy hívok, hogy Diego? – kérdezte Ernie.
- Egen – mondta Stecker. – Az igazság az, hogy elmondta.
- Nos, ha ő elmondta neked az én szégyenletes kis titkomat, akkor te is elmondhatod nekem az övét. Mit tett vele ez a szentéletű özvegy?
- Szerintem semmit – mondta Stecker. – Azt hiszem, éppen ezt nevezhetnék a probléma gyökerének.

Mire Pick besétált az ajtón (ropogós, fésűsgyapjú szövetből készült trópusi egyenruhájában, amelyen egy csöpp izzadság sem látszott, amely láttán Stecker erős késztetést érzett arra, hogy az ölébe borítsa a sört, amit a kezébe szándékozott adni), Stecker mindent elmondott a Pick és Martha Sayre Culhane közötti döglött románcról.

Azt is elmondta Ernie-nek, hogy reméli, a románc már múltóban van. A Haditengerészet annyira lefoglalta őket, hogy Picknek nem maradt ideje a viszonzatlan szerelméről siráncozni. Aztán amikor valamelyik vasárnap szabadnapot kaptak, Pick akkor is csak ivott - nem túl sokat, mert másnap repülniük kellett.

Stecker közölte Ernie-vel, hogy nagyon sajnálja, hogy nem küldték el őket Opa-lockába a vadászpülő-kiképzésre. Akkor Pick végre kimozdult volna Pensacolából. És ha egyszer kimozdul Pensacolából, Martha Sayre Culhane képe lassan ugyan, de mégis halványulni kezd. Stecker véleménye az volt, hogy a különlet nem teszi epekedőbbé a szerelmes szívét.

Aztán, miután Pick megérkezett, szerepet cseréltek, és Ernie – miután megivott pár pohárral – elsírta a bánatát, hogy mennyire hiányzik neki Ken McCoy, és hogy mennyire aggódik miatta. Pick és Stecker a maguk fura módján próbálták megvigasztalni. Pick például azt mondta neki, hogy ne McCoy életét féltse, hanem a kapcsolatukat. Aztán Ernie fejéhez vágta, hogy McCoy mindenféle rossz szokást vett fel miatta. Ami azt jelentette, hogy jelen pillanatban McCoy valószínűleg Hawaïi valamelyik napsütötte tengerpartján hegyeg egy fűszoknyás lánnal, miközben a hullámok a partot nyaldossák.

Az idő múlásával Pick és Ernie elázott, még hozzá nem is kicsit. Steckernek döntenie kellett. Berakta mindkettőjüket az autójába, és elvitte őket a Carpenter's nevű étterembe, ahol fűszeres rákot és sült burgonyát tömött beléjük, hogy némileg felszívja az alkoholt.

Picknél nem vált be a dolog, sőt valami szentimentális kábulatba esett. Ernie viszont mintha kezdett volna kijózanodni. Ezt az is bizonyította, hogy rögtön kiszúrta a Dick Stecker arcára kiülő döbbenetet, amikor Martha Sayre Culhane besétált a Carpenter'sbe, oldalán Bajusz századossal és még két párocskával. Ernie követte Dick Stecker tekintetét, majd kérdően meredt rá.

Dick Stecker biccentett a fejével, és gyorsan a szája elé tette a mutatóujját, és Pickre pillantott, mintha csak könyörgött volna Ernie-nek, hogy ne szóljon neki.

Ernie fejbiccentéssel jelezte, hogy megértette.

Azonban Dick Stecker már semmit sem tehetett, amikor Ernie Sage meglátta, hogy Martha Sayre Culhane besétál a női mosdóba. Ernie hirtelen felpattant a székéből, és utánament.

Amikor Martha Sayre Culhane kilépett a fürkéből, egy fiatal, rövidnadrágot és tengerészgyalogos emblémás pólót viselő lányt talált a fésülködőpult előtt. A fiatal nő alaposan, és minden szégyenérzet nélkül végigmérte, aztán azt mondta neki: – Szia!

Hello – mondta Martha egy kicsit feszengve. Elővette a fésűjét a retiküljéből, és gyorsan végighúzta a haján. Aztán elővette a rúzsát, és nekilátott megigazítani a sminkjét.

– Furcsa – mondta Ernie Sage. – Tényleg majdnem olyan szép vagy, mint amilyennek Pick mondott.

– Parancsol?

– Egyáltalán nem úgy nézel ki, mint egy beképzelt picca – mondta Ernie. – Inkább úgy, ahogy Dick Stecker mondta, mint egy szentéletű özvegy. Biztos sokat gyakorolsz, mi?

– Ki a fene maga?

– Á, csak egy lány, aki a tengerészgyalogos barátja után lohol – mondta Ernie.

– Nem tudom, hogy mi ez az egész, de egy csöppet sem tetszik – mondta Martha.

– Akár hiszed, akár nem, egyvalamiben hasonlítunk egymásra – mondta Ernie.

– El sem tudom képzelni, hogy mi lehet az – mondta Martha. – Én is kaptam egyszer egy *olyan* táviratot – mondta Ernie. –

A jó öreg Frank Knoxtól. Sajnálattal tudatta, hogy a fiúm ütközet közben eltűnt, és hogy feltételezhetően meghalt.

Martha Ernie szemébe nézett.

– Sajnálom – mondta.

– Aztán kiderült, hogy mégsem halt meg – mondta Ernie. – Ezt azért mondtam, hogy tudd, miben hasonlítunk egymásra. Tudom, hogy milyen érzés.

Martha mondani akart valamit, de meggondolta magát.

– Most megint az életéért szorítok – mondta Ernie. – Nem is. Imádkozok érte. Visszament a Csendes-óceánra. Tiszt a 2. raider-zászlóaljnál.

– Mit akar tőlem? – kérdezte Martha.

– Pickről akarok veled beszélni – mondta Ernie. – Szerelmes beléd.

– Nem hinném, hogy erről van szó – mondta Martha.

– De igen – mondta Ernie. – Hidd el nekem. Azóta ismerem Picket, amióta először játszottunk papás-mamást. Ismerem őt is, és a nőügyeiről is tudok. Szerelmes beléd.

– Én viszont nem vagyok szerelmes belé, amihez egyébként semmi közöd – csattant fel Martha.

– Na és? – mondta Ernie. – Akkor hazudj. Nem játszhatod örökké a szentéletű özvegyet. Elég a komédiázásból. Adj ennek a szegény, rémült, csodálatos szarháznak pár hetet, pár hónapot, vagy annyi időt, amíg elküldik őt is a Csendes-óceánra. Nem kerülne neked semmibe. Talán még tetszene is a dolog. Soha egy lány sem panaszkodott rá. De ha nem teszed meg, Martha, és őt is megölik, egész életben bánni fogod.

– Te megőrültél – mondta Martha. – Az én férjem...

– Halott – mondta Ernie. – És nem fog visszajönni. Megmondtam. Tudom, milyen érzés. Pick viszont él. Szerelmes beléd. Elég legyen már ebből az istenverte önzésből!

Ezzel Ernie felállt a fésülködőpulttól, és kísétált.

Két perccel később, amikor a szentéletű özvegy kijött a női mosdóból, úgy nézett ki, mint aki sírt. Körülnézett az étteremben, és meglátta Picket. Majdnem egy percig meredt rá, aztán sarkon fordult, és kirohant az étteremből.

Egy perccel később Bajusz százados süvített keresztül az éttermen – nyilvánvalóan a szentéletű özvegy után sietett. Nem jöttek vissza az étterembe.

Stecker nagyon szerette volna megkérdezni, hogy mi történt a női mosdóban, de természetesen Pick miatt nem tehetette.

(Kettő)

Hawaii, Pearl Harbour

1942. augusztus 8.

Az USA Csendes-óceáni Flottájának főparancsnoka 71-42. számú (TITKOS besorolású) hadművelleti utasítása értelmében, a 7.15-ös számú harci kötelék (John M. Haines haditengerész-parancsnok) hawaii idő szerint 09.00-kor útnak indult.

A 7.15-ös harci kötelék két tengeralattjáróból állt, név szerint az USS *Argonaut* (ifj. William H. Brockman korvettkapitány) és az USS *Nautilus* (J. H. Pierce korvettkapitány) nevű tengeralattjárókból, valamint a Tengerészgyalogság 2. raiderezászlóaljának A és B századából (Evans F. Carlson tartalékos alezredes állt).

A 7.15-ös harci kötelék parancsot kapott, hogy tegyen partra egy tengerészgyalogos-különítményt a Makin-szigeten, ahol a különítmény megtámadja és megsemmisíti az ellenséges haderőket; felkutatja és megsemmisíti az ellenség hadianyagkészletét; megsemmisít minden épületet, híradós berendezést és minden katonai jelentőséggel bíró eszközt; azután visszavonul.

Az soha senkinek nem fordult meg a fejében, hogy meg is tartásák a Makin-szigetet, miután visszafoglalták. Lehetetlen lett volna ellátni utánpótlással, megerősíteni pedig képtelenség lett volna. Az amerikaiak egyébként sem akartak semmit kezdeni a szigettel.

A támadást *rajtaütésnek* szánták, amellyel azt akarták elérni, hogy a japánok erősítsenek meg *minden* általuk megszállva tartott szigetet, hogy megakadályozzák az újabb raidertámadásokat. Az elképzelés szerint a megerősítéshez a japánok csapatokat és hadianyagot szállítanak majd a szigeteik védelmére, így az odaszállított csapatokat és hadianyagot másutt már nem fogják tudni felhasználni.

Emellett egy sikeres rajtaütésnek kedvező hatása lesz a közvéleményre is. Az amerikaiak önérzetét még mindig bántotta Pearl Harbour és a Fülöp-szigetek eleste. Bizonyos értelemben ez lesz a Haditengerészet válasza a légihadtestnek, amely B-25-ös bombázókból álló kötelékével a japán anyaországot bombázta Jimmy Doolittle alezredes vezetésével.

Persze néhányan cinikusan vélekedtek a hadműveletről. Azt állították, hogy a világon semmi értelme nincs egy csomó időt és pénzt elpazarolni, hogy aztán a végén pár száz tengerészgyalogos partra szálljon egy jelentéktelen szigeten, amit ráadásul még csak meg sem akartak tartani. Ezzel csak azt érik el, hogy a japánok tényleg megerősítik a szigetek védelmét, de ennek nem ők látják majd kárát, hanem az Egyesült Államok. A Makin-szigeten végrehajtott rajtaütés után minden szigetért ádáz harcot kell majd vívniuk a katonáknak, az pedig életekbe fog kerülni.

Mások pedig egyenesen azt mondták, hogy az egész raider-konceptió nem más, mint látványos tűzijáték, de mivel az elnök fia is benne van, a parancsnok nem meri megmondani az elnöknek, hogy az egész ötlet csak arra jó, hogy elpocsékoljanak egy csomó életet meg hadianyagot, amit jobban is fel lehetne használni.

A tiltakozást meghallgatták, jegyzőkönyvbe vették, és figyelmen kívül hagyták.

Az *Argonaut*⁴⁵ egyedülálló tengeralattjárónak számított. 1919-ben tervezték – a német „U”-cirkáló-osztályt szerették volna lekoppintani – és hosszú távú cirkálásra és mélytengeri aknatelepítésre szánták. 1927. november 10-én tették vízre Portsmouthban, és 1928. április 2-án állították szolgálatba. Két német gyártmányú, együttesen 3175 lóerős, MAN dízelmotorjának köszönhetően 28 km/h sebességre volt képes a felszínen. Villanymotorjai a felszín alatt 15 km/h-ra gyorsították fel. Két 150 mm-es ágyúval, három .30-as kaliberű géppágyúval és négy 530 mm-es torpedóvető csővel volt felszerelve. Rögtön Pearl Harbour után, a Haditengerészet Mare-szigeti telepén csapatszállító tengeralattjáróvá alakították át.

A *Nautilus* egyike volt a Haditengerészet két, Narvál osztályú tengeralattjárónak. Sok mindenben hasonlított ugyan az *Argonaut*-hoz, de aknatelepítésre alkalmatlan volt. Amikor 1930 márciusában vízre tették a Mare-szigeten, MAN dízelmotorjai voltak, amiket Fairbanks Morse motorokra cseréltek le a második világháború kitörése előtt. Két hátsó és négy elülső torpedóvető csővel rendelkezett, és csakúgy, mint az *Argonaut*, két 150 mm-es ágyúval.

Mindkét jármű jóval nagyobb volt, mint az abban az időszakban elterjedt „flotta”-tengeralattjárók, és éppen ezért esett rájuk a választás, amikor csapatszállító járművet kellett keresni a 2. raiderezászlóalj egységeinek, amelyeket azzal a feladattal bíztak meg, hogy intézzenek támadást a japánok által megszállt Makin-atollon, amely 3760 kilométerre feküdt délnyugati irányban, nagyjából félúton Hawaii és Ausztrália között.

Az *Argonautot* és a *Nautilus*t egy (PC 46-os) járőrhajó vezette át Pearl Harbour tengeralattjáró-elhárító kábeleit és egyéb védelmi alkalmatlanságai között, majd egy ideig még kísérte a nyílt tengeren, és megvárta, amíg a két tengeralattjáró (15.00-kor) alámerült, hogy tesztelje a hajótest épségét és kiegyensúlyozottságát. 20.15-kor az *Argonaut* elhagyta a formációt; parancsot kapott, hogy derítse fel a Makin-atollt, mielőtt a *Nautilus* megérkezik.

21.00-kor a járőrhajót visszahívták, és a *Nautilus* elindult, hogy a Makin-atoll térségében randevúzzon az *Argonauttal*..

---

⁴⁵ Lae és Új-Guinea között süllyesztették el a japán rombolók 1943. január 10-én.

(Három)

Makin-sziget

1942. augusztus 17., 05.30

A partraszállást sikerült tökéletesen elcseszni, ami egy kicsit sem lepte meg Kenneth J. McCoy hadnagyot.

A hűséges Zimmerman tűzvezető őrmester, akit egy pár raj vezetésével bíztak meg, McCoy mellett feküdt a homokban, tizenöt méterre a tengerparttól. A gond ezzel csak az volt, hogy Zimmermannak az Able századdal kellett volna lennie, McCoy hadnagy viszont a Baker század egyik szakaszát vezette. Azt nem tudta, hogy Zimmermannak hol kellene lennie, de hogy nem vele, az biztos.

Egy nagydarab raider rohant felénk, majd hasra vágódott McCoy mellett a homokban.

– Na, hogy megy a dolog? – kérdezte vidáman.

McCoy úgy döntött, hogy jelen körülmények között, mert hogy ott voltak, ahol voltak, és mert a nagydarab raider történetesen az öcsikéje volt, nem tart neki kiselőadást arról, hogy egy tizedesnek hogyan kell megszólítania egy kinevezett tisztet és úriembert. Aztán észrevette a hatalmas fegyvert, a Boys páncéltörő puskát⁴⁶, amelyet Tommy magával cipelt.

– Honnan szerezted ezt, Tommy? – kérdezte McCoy.

– Én adtam neki – mondta Zimmerman halkán. – Parancsot kaptunk, hogy hozzuk magunkkal ezt a szörnyeteget, és csak ő volt elég nagydarab ahhoz, hogy elbírja, meg hogy lőjön vele.

McCoy felnevetett.

– Egy szép új lyukat lövök vele valamelyik japán tábornok segébe – mondta Tommy önbizalommal teli hangon. – Egy jó *nagy* segglyukat.

McCoy felnézett az égre. Valamivel világosabbnak látta, mint pár perccel azelőtt. Lassan hajnalodott, de azért még elég sötét volt így is. Túl sötét ahhoz, hogy elküldje Zimmermant, hogy megkeresse a tisztjeit, meg hogy kiderítse, éppen hol kellene lennie. Ezzel csak azt érné el – gondolta –, hogy Zimmerman is csatlakozna a sok marhához, aki a sötétben botorkál.

---

⁴⁶ Brit fegyver, lényegében egy túlméretezett, zavaros puska. Eglábú állványtalppal, töltött állapotában majdnem tizenkilogrammot nyomott. Ez az .55-ös kaliberű fegyver, melybe a tárat felülről kellett behelyezni, volfrámagós löszert lőtt ki, amely nagyobb volt az .50-es kaliberű löszernél is. A német tankok ellen hatástalannak bizonyult ugyan, de a vékonyabb páncélzatú japán járművek ellen hatásos fegyvernek vélték.

– Maradj itt – mondta McCoy, és visszakúszott a tengerpartra. Aztán felállt, mert fekvé a világon semmit nem látott.

Tengeralattjárókról tizennyolc gumicsónakba rakták a haderőt. Úgy tervezték, hogy a Butaritari-sziget különböző pontjain fognak partra szállni. De az utolsó pillanatban (amikor McCoy véleménye szerint Carlson ezredes meglátta, hogy milyen szarul ment a tengeralattjárókról a gumicsónakokba való átszállás) Carlson közölte az emberekkel, hogy mindenki a „Z” parton szálljon partra, szemben a kormány épületével.

A Makin-sziget valójában Makin-atoll volt, egy korallzátony, sok pici sziget, amely tompa háromszöget alkotva vett körül egy mélyvízű lagúnát. A háromszög átfogója az elnyújtott, ellapított U alakú Butaritari-sziget volt, a korallzátony legnagyobb szigete. Északi csücskétől nem messze feküdt a Kis Makin-sziget. Miután végeznek a Butaritari-szigeten, a raidereknek ide kellett menniük, hogy felkússzák és elpusztítsák a fellelhető japán egységeket és hadianyagot.

A Butaritari-szigeten a civilizációt a lagúnaparti szakasz jelentette – mólók húzódtak a raktárépületek és a különböző funkciójú épületek előtt. A kiépített területtől északra volt az állami rakpart és a kormány épülete, amelyet jelenleg a japánok használtak főhadiszállás gyanánt. A japán erők nagy részére itt kellett számítani.

McCoy megszámolta a gumicsónakokat. Csak tizenötöt látott; három csónak hiányzott.

Távolabb lennének valahol a tengerparton? Vagy telementek vízzel?

Egy raidertrió rohant felé a tengerparton. Összegörnyedve futottak, előreszegezett fegyverrel (Thompson géppisztollyal és Garand puskával).

– Hó! – adta ki az utasítást McCoy.

– Kissé zavartan ugyan, de megálltak, kihúzták magukat, és McCoyra néztek. McCoy magában abban reménykedett, hogy hozzá hasonlóan Garand puskát vittek magukkal az akcióba, és nem a fegyverraktárban felhalmozott cifra vackok egyikét. Úgy gondolta, hogy az eltervezett hadművelethez puszkákra lesz szükség... és nem géppisztolyokra, amikkel a legtöbben nem is tudtak rendesen lőni, vagy karabélyokra, amiket aligha lehetett puska helyett használni. Hatékonyan biztosan nem.

A raiderek arca feketéllett az olajtól, amit rákentek, és fekete egyenruhát viseltek, ami a megszólalásig hasonlított a khaki egyenruhára – mert az is volt, csak éppen befestették feketére. A Catlin Bázis toborzóirodája ugyan kifogyott a fekete tintából, de a raiderek-

nek lett fekete egyenruhájuk, amiket Carlson hiába keresett a Szálmáster Szolgálat raktáiraiban.

– Magát kerestük, hadnagy – mondta a tizedes védekezésképen.

– Hol vannak? – kérdezte McCoy. A szakasz többi tagjára gondolt.

A tizedes a háta mögötti partszakaszra mutatott.

– Úgy száz méterre, uram.

– Találkozott valakivel az Able századból? – kérdezte McCoy.

– Igen, uram, egy csomóval, uram, arrafelé – mondta a tizedes.

– Maguk ketten maradjanak itt – utasította McCoy a két másik raidert, majd a tizedeshez fordult. – Maga menjen, és hozza ide a többieket.

Aztán a sziget belseje felé mutatott.

– Tizenöt méterre vagyunk abban az irányban.

– Igenis, uram – mondta a tizedes, és elindult a tengerparton. Carlson ezredes lépett elő a sötétből.

McCoy tisztelgett.

– Á, maga az, McCoy – mondta Carlson. – Összeszedi az embereit?

– Igen, uram – mondta McCoy. – Az Able századnak legalább az egyik szakasza velem van. Mindjárt elküldöm őket a másik szakaszhoz.

– Helyes – mondta Carlson. – A kavarodás ellenére eddig minden jól megy.

– Igen, uram – mondta McCoy.

A csendet egy lövés törte meg, amelyet egyértelműen egy .30-06-os kaliberű fegyverrel adott le valaki. A dörrenést a hullámok morajlása sem tudta elnyomni.

– *A francba!* – mondta keserűen McCoy.

Nem hallottak több lövést. Csak azt az egyet.

– Mi volt ez? – kérdezte az egyik raider, miután Carlson ezredes és McCoy hadnagy sem szólt egy szót se.

– Ez egy hülye barom volt, aki ravaszon tartott ujjal sétálgat – mondta McCoy dühösen. – Ezzel az erővel akár támadást is fújhatott volna a rohadt kürtjével.

Azt, hiszem, McCoy, itt az ideje, hogy csatlakozzon az embereihez – mondta Carlson nyugodtan, aztán elballagott a tengerparton.

XXI.

(Egy)

Butaritari-sziget, Makin-atoll

1942. augusztus 17., 07.00

Háromnegyed hatkor Plumley hadnagy Able századából a futár jelentette Carlson ezredesnek, hogy az „ék” (vagyis Plumley csapatainak elülső egysége) elérte az állami rakpartot, és hogy a kormány épületét minden ellenállás nélkül bevette. Carlson visszaküldte a futárt azzal az utasítással, hogy Plumley menjen tovább a többi létesítmény irányába, vagyis délnyugatra, vagyis egyszerűen balra.

Carlson arra számított, hogy a japán haderő jelentős részét a kormány épületében és annak környékén fogják találni, és a terveit is eszerint készítette. Most viszont világossá vált a számára, hogy a japánok az On Chong rakpart köré csoportosultak, mintegy három kilométernyire a kormány épületétől. Ha ezt előre tudta volna, akkor utasította volna Plumleyt, hogy gyorsan nyomuljon előre a szigeten, hogy a lehető legmélyebbre juthasson, mielőtt ellenállásba ütközne.

De amint a japánok rájöttek, hogy a raiderek betörték a Butaritari-szigetre – és az a tökkelütött barom, aki elsütötte a Garandját, gondoskodott erről –, gyorsan megváltozott a helyzet. Carlson úgy vélekedett, hogy egy japán parancsnok helyében ő bizony a lehető leggyorsabban végighajtana Butaritari egyetlen útján, amíg ellenállásba nem ütközik.

Hamar bebizonyosodott, hogy Carlson nem tévedett. Egy újabb futár érkezett, tisztelgett, és a futástól zilálva bejelentette: – Japánokra bukkantunk, ezredes.

Carlson felé nyújtotta a térképét.

– Mutassa meg, hogy hol, fiam – mondta nyugodtan.

A futár a bennszülött-kórházra bökött, Carlson pedig bólintott. Úgy vélekedett, hogy a japán parancsnok a lehető legjobb helyen ve-

tette meg a lábát: sziget mindössze háromszáz méter széles volt ezen a ponton.

A rádiósához fordult, és közölte vele, hogy próbálja meg elérni valamelyik tengeralattjárót. Eddig Carlsonnak szinte egyáltalán nem sikerült kommunikálni a tengeralattjárókkal, de most sikerrel járt.

– Megvan az *Argonaut*, uram – mondta a rádiós.

Carlson kivette a kezéből a mikrofont, és tüzérségi támogatást kért a tengeralattjárókról. Azt akarta, hogy mind a szigetet és – elvágva a japán utánpótlásvonalat – a lagúnát is vegyék tűz alá, ahol két kis hajó horgonyzott.

– Nincsen, ismétlem, nincsen kapcsolatunk a tüzérségi megfigyelőnkkel – válaszolta az *Argonaut*.

– Akkor lőjenek nélküle – csattant fel Carlson, és visszadobta a mikrofont a rádiósnak.

Az ágyúk szinte azonnal feldübörögtek, aztán pedig meghallották a lövedékek süvítését. Azután az egyik lövedék becsapódott a szigeten, egy másik pedig szinte ugyanakkor, egy irdatlan csobbanás kíséretében a lagúnában landolt.

– Hívja őket megint – utasította Carlson a rádióst. – Mondja meg nekik, hogy ne hagyják abba!

Carlson önkéntelenül számolni kezdte a tengeralattjárókról leadott lövéseket, tudat alatt engedelmeskedve a lövészoktatóknak, akik folyton azt szajkózzák, hogy a lövéseket mindig számolni kell. Amikor elhallgattak az ágyúk, hatvanöttnél járt. A lagúnán horgonyzó mindkét hajó lángokban állt.

Aztán a *Nautilus* hívta, és még mielőtt a vonal elnémult, Carlson hallotta, amint a tengeralattjáró japán fordítója bejelenti, hogy a japánok rádión értesítették az egységeiket a raidertámadásról, és erősítést kértek. Carlson megkérdezte, hogy jött-e válasz a japánok rádióüzenetére, de a rádiója ismét megsüketült.

Carlsonnak erről egyből McCoy jutott az eszébe. Azon tűnődött, hogy vajon nem lett volna-e okosabb a *Nautilus* fedélzetén hagyni, sőt, vajon nem lett volna-e jobb el sem hozni? Nagyon kevés amerikai tudott japánul.

Egy pillanattal később McCoy jelent meg előtte.

– Gondoltam, tudni szeretné, hogy mi a helyzet, uram – mondta, és Carlson térképén különböző pontokra mutatott, amelyek közül négy vízhűtéses géppuska-, kettő gránátvető- és egy lángszóróállást jelentett.

– Van egy halom lövészük is. Ők töltik ki a hézagokat a lövonalban – mondta McCoy, és közben a térképen mutogatott. – A legtöbb kókuszpálmára orvlövészeket raktak.

– Miért nem küldött egy futárt?

– Egy sem volt a közelben, aki értene a térképekhez, uram – mondta McCoy.

– Nos, hadnagy, ebben az esetben futhat tovább. Keresse meg a Baker század parancsnokát, és mondja meg neki, azt üzenem, hogy haladjanak tovább a szigeten.

– Igenis, uram – mondta McCoy, és futásnak eredt.

Az elkövetkező néhány órában több futó jelentette, hogy a Baker század lassan, de biztosan halad előre.

11.30-kor két japán haditengerészeti 95-ös felderítőgép jelent meg a sziget felett. Tizenöt percig röpködött felettük – oda-vissza, oda-vissza –, aztán távozott. Carlson ebből tudta, hogy a légitámadással szemben gyakorlatilag védtelen *Argonaut* és *Nautilus* lemerült, úgyhogy hiába is próbálná meg őket elérni a rádión.

A *Nautilus* 12.55-kor jött fel ismét a felszínre, de azonnal le is merült, amint a radarján feltűnt egy tizenkét repülőgépből álló kötelék, amely egyenesen a sziget felé tartott. A tengeralattjárók 18.30-ig nem szándékoztak feljönni a felszínre.

A japán kötelék 13.30-ra érte el a Butaritari-szigetet. Nem akármilyen armada volt ez: két négymotoros Kawanishi repülőerőd (bombázó), négy Zero vadászgép, négy 94-es felderítő-bombázó és két 95-ös hidroplán. Azonnal elkezdtek bombázni és löni a raidereket, amit jó másfél óráig nem is hagytak abba. Komoly károkat azonban nem okoztak.

Aztán – mivel meggyőződésük szerint felszámolták a raiderek teljes légvédelmi kapacitását, az egyik négymotoros Kawanishi és az egyik 95-ös leszállt a lagúnára. Amint befejezték a leszállást, a raiderek azonnal tűz alá vették őket a .30-as kaliberű géppuskáikkal. A 95-ös pillanatok alatt kigyulladt. A Kawanishi gyorsan kimanőverezett a .30-as kaliberű géppuska lőtávolságából, és nekilátott kirakni az utasait – harmincöt japán katonát, akiket erősítés gyanánt küldtek a Butaritari-sziget helyőrségéhez. Nyilván nem vette észre, hogy valaki rendszeres időközönként leadott rá egy lövést egy Boys .55-ös kaliberű páncéltörő fegyverből.

Amikor a Kawanishi felszállt, szinte azonnal pörögni kezdett, majd kisvártatva egy hatalmas csobbanás kíséretében belezuhant a lagúnába.

A Butaritari felett köröző repülőgépek ezután távoztak, de 16.30-kor még több Zero jött vissza, és jó fél órán keresztül bombázták és lőtték a szigetet. Abból, ahogy a Zérók ledobálták a bombáikat, Carlson számára világossá vált, hogy a sziget védői és a segítségükre siető pilóták alig, vagy egyáltalán nem kommunikáltak egymással. A Zérók a szigetnek egy olyan részét támadták, ahonnan Carlson kivezényelte a raidereket (hogy kivonja őket a japán orvlövészek tüze alól). A japánok annak rendje és módja szerint elfoglalták ezt a területet. Így a Zérók japán állásokat és japán katonákat lőttek.

17.00-ra világossá vált Carlson számára, hogy fontos döntést kell hoznia. Két választása volt. Azt a feladatot kapta, hogy semmisítse meg az ellenséges erőket és a létfontosságú létesítményeket, valamint hogy ejtsen tüzszokat, és keressen fontosnak vélhető dokumentumokat. Addigra a raiderek megöltek pár japánt, de foglyokat nem ejtettek, dokumentumokat sem szereztek, és a létesítményekben sem tettek különösebben kárt.

Az első lehetősége az volt, hogy folytatja az előrenyomulást.

De a hadműveleti terv szerint a raidereknek valamikor 19.30 és 21.00 között el kellett hagyniuk Butaritarit. És másnap még a Kis Makin-szigetet is meg kellett volna támadniuk.

A második lehetősége az volt, hogy tartja a jelenlegi pozícióját, majd rendezett, fázisokra bontott visszavonulásba kezd – először a partra, aztán a gumicsónakokba, és végül a tengeralattjárókba. Ha így jár el, akkor terve szerint megkezdheti a Makin-sziget támadását. Némi gondolkodás után úgy döntött, hogy ez utóbbi elképzelésnek van a legtöbb értelme.

19.00-ra Carlson felállított egy biztosító egységet (amelyet ő maga irányított, mert kötelességének érezte, hogy ő legyen az utolsó tengerészgyalogos, aki elhagyja a partot), s a raiderek nagyobbik része már vissza is ért a partra, és nekilátott berakodni a gumicsónakokba, amelyekkel vissza akartak térni a tengeralattjárókra, amelyek 1.45-kor jöttek fel a felszínre, és készen álltak ágyúikkal fedezni a visszavonulást.

Azonban újabb ellenség állta az útját: a tenger. A hullámok, amelyek nem jelentettek különösebb gondot a partraszállásnál, most nem akarták elereszteni őket. Ez alaposan meglepte, mert a hullámok nem tűntek különösebben nagynak. Aztán, amikor ő maga is beszállt az egyik csónakba, rájött, hogy mi a gond. A hullámok túlságosan gyorsan követték egymást, a csónakok ezért nem tudtak megbirkózni velük.

A raiderek beráncigálták a csónakjaikat a vízbe, és az első négyöt hullámon többnyire gond nélkül túljutottak. De a szenvedés csak akkor kezdődött. Csak néhány csónak motorját sikerült beindítani, és azok is hamar lefulladtak, ahogy a csónakon áteső hullámok eláztatták a gyújtást.

A raiderek ekkor megpróbálkoztak az evezéssel.

De hiába eveztek ütemesen, és hiába húzták az evezőket iszonyatos erővel, nem tudták legyőzni a sziget felé gördülő hullámokat. Ahogy túljutottak az egyik hullámon, máris jött a másik, ami szépen visszalökte őket a partra, még mielőtt lendületet vehetett volna a csónak.

A csónakok a peremig megteltek vízzel. A raiderek dühödten próbálták kimerni a vizet. Aztán meglazították a csónakok motorjait rögzítő csavarokat, és a motorokat behajították a vízbe. Aztán kiszálltak, és úszva próbálták meg eljuttatni a csónakokat a tenger-alattjárókhoz.

A hullámok felborították a csónakokat, amiktől a raiderek fegyverei, lőszere és felszerelése a tenger fenekére süllyedt. De még üresen sem lehetett eljuttatni a csónakokat a hullámverésen.

Egy óra múlva Carlson mindenkit visszarendelt a partra, akinek nem sikerült leküzdenie a hullámokat. Megszámolta a csónakokat, és azt találta, hogy a csónakoknak kevesebb mint a fele jutott át a hullámverésen, ami azt jelentette, hogy több mint a raiderek fele a szigeten maradt. Ráadásul teljesen kimerültek. A legtöbbjük fegyvere odaveszett a felszereléseikkel és az élelmükkel együtt. Ráadásul volt közöttük pár sebesült is, többek között négy raider, akit hordágyon kellett volna vinni. Szörnyű fájdalmaik voltak, és semmiképpen sem tudták volna elhagyni a szigetet.

Carlson ezért úgy döntött, hogy a csónakokat fel kell húzni a partra. Összegyűjtötte a megmaradt fegyvereket, felállított egy védelmi gyűrűt, és mindent megtett a sebesültekért, amit lehetett. Aztán csoportokat alakított, és utasította az embereket, hogy próbáljanak meg túljutni a hullámverésen, de egyszerre csak egy csónakkal. Abban reménykedett, hogy a hullámverés csak átmeneti, és jobbra fordul a sorsuk.

Carlson létszámellenőrzést tartott. A tengerparton még mindig 120 raider volt. Aztán, mintha csak az idő jelezni akarta volna, hogy Istent megharagították, esni kezdett az eső.

Amint a nap felkelt, a raiderek megpróbálkoztak Carlson ötletével, és egyesével próbálták meg a csónakokat átküzdeni a habokon. Az egyiknek sikerült. Akkor megpróbálta még egy, és annak is sike-

rült. Aztán a következőnek is. Carlson tudta, hogy a sebesülteket ilyen módon nem lehet kimenekíteni, de a parton sem maradhattak. Utasította Rooseveltt százados, hogy szálljon be az egyik gumicsónakba, és vegye át a tengeralattjárókon lévő tengerészgyalogosok irányítását. Amikor már biztosra vette, hogy Rooseveltnak sikerült, ismét ellenőrizte a parton lévők létszámát. Még mindig hetvenen voltak.

07.40-kor a *Nautilus* fedélzetén lévő raiderek közül öt önként jelentkezett, hogy az egyik csónakkal, amelynek még működőképes volt a motorja, megpróbálnak a lehető legközelebb menni a parthoz. Az egyik raider a partra úszott, és átadta Haines parancsnok üzenetét, amely szerint a tengeralattjárók addig maradnak a part közelében, amíg az összes raidert ki nem menekítik.

És akkor megjelentek a japán Zérók. A tengeralattjárók vészmeztetésbe kezdtek. A japánok megszórták a partot, aztán a figyelmüket a gumicsónakban lévő önkéntesek felé fordították. A csónakot és a legénységet akkor látták utoljára.

Amikor Rooseveltt százados, akinek a csónakja negyedikként és egyben utolsóként érte el a *Nautilust*, szintén létszámmellenőrzést tartott, belebotlott Peatross hadnagyba és nyolc megmaradt emberébe, akikkel együtt szállt partra a támadás kezdetén.

Meg volt róla győződve, hogy Peatross az embereivel együtt elmerült. De nem süllyedtek el. Az áramlat jó másfél kilométerrel sodorta el őket attól a helytől, ahol a többiek partot értek. Amikor meghallották a lövéseket, szó szerint nekimasíroztak a támadóknak, és egész nap a japánokat lőtték hátulról. Felgyújtották az épületeket, felrobbantották a rádióállomást és egy teherautót.

Aztán a parancsnak megfelelően, mivel a többiekhez nem sikerült eljutniuk, 19.30-kor beszálltak a gumicsónakjaikba, és visszaveztek a tengeralattjáróra.

Augusztus 18-án délután Carlson a megmaradt haderejét áttelepítette a lagúna partján emelt kormányépület közelébe. És akkor találtak egy egyárbocos hajót. Röpké néhány percre felcsillant a remény, hogy a hajóval elhagyhatják a szigetet, de akkor kiderült, hogy a bárka hajózásra teljesen alkalmatlan állapotban van.

Közben viszont sikerült a rádiót egy időre életre kelteni, és kapcsolatot teremteni a Nautilusszal. Éjszaka megkísérlik az evakuálást a lagúna felől.

Carlson elküldött pár embert a csónakokért, amelyeket a tengerparton hagytak. Aztán őrzőjáratot szervezett, és elindult a japán állások irányába. A japán parancsnok irodájából mindent elvitt, amit az

otthagytak (többek között az altábornagy zászlaját, amelyet a raiderek továbbítottak Holcomb tengerészgyalogos parancsnoknak). Aztán elégettek és felrobbantottak mintegy 1000 hordó japán repülőbenzint.

A tűz még 23.08-kor is égett, amikor Carlson ezredes – abban a hitben, hogy ő hagyta el utolsóként a szigetet –, fellépett a *Nautilus* fedélzetére.

A Kis Makin-sziget támadásáról szó sem lehetett. Először is várak rájuk, másodszor pedig az emberei elvesztették a fegyvereiket, és teljesen kimerültek.

A Makin-sziget ellen végrehajtott rajtaütés ezzel befejeződött. A *Nautilus* és az *Argonaut* elindult Pearl Harbour felé.

(Kettő)

Hawaii

Pearl Harbour-i haditengerészeti bázis

1942. augusztus 26.

A tengeralattjáró-személyzet körében hagyomány, hogy a légénység kijön a fedélzetre, miközben a hajó a móló felé közeledik, miután befejezte az őráratot. Ennek a hagyománynak megfelelően szép számban álltak a *Nautilus* fedélzetén. Mi több, a fedélzet zsúfolásig megtelt, mert a tengeralattjáró személyzete mellett a tengerészgyalogos raiderek, akik „utasként” voltak bejegyezve a hajónaplóba, szintén a fedélzetre özönlöttek.

A raiderek jelen pillanatban kétségkívül megbuktak volna a Parris-szigeten levezényelt seregszemlén (de a Tengerészgyalogságban akárhol levezényelt szemlén is), de még bármelyik hadihajó, cirkáló vagy repülőgép-anyahajó fedélzetén szolgáló tűzvezér őrmesternek is kicsordult volna a könny a szeméből, ha rájuk nézett volna.

Először is, egyáltalán nem álltak vigyázba. Másodszor, nem lehetett két, egyforma egyenruhába bújt tengerészgyalogost látni. Volt, aki kezeslábast viselt, mások feketére festett, khaki egyenruhát, megint mások pedig a *Nautilus* légénységétől ellopott uniformist. Néhány raider acélsisakot, néhány pedig sapkát tett a fejére, a többiek viszont hajadonfőn álldogáltak.

A mólón egy haditengerész zenekar játszott a „Horgonyt le!”-t és a „Tengerészgyalogos himnusz”-t, a raiderek pedig karba tett kézzel figyelték őket, és mosolyogtak – talán örömben, talán kínjukban.

Ezt követően a Pearl Harbour-i aranygallérosok léptek a fedélzetre, nyomukban szanitécekkel, akik azonnal nekiláttak elszállítani a súlyos és kevésbé súlyos sérülteket. Az aranygallérosok szürke szolgálati autói mögött egy sor mentőautó várt a raiderekre, méghozzá nyitott ajtóval, és buszok, amelyekkel a raidereket szándékoztak elszállítani.

W. B. McCracken, a Haditengerészet Egészségügyi Hadtestének tartalékos hadnagya büszkén feszített a feketére festett nadrágban, és egy kigombolt tengerészgyalogos-kezeslábas felsőrésében, mint ha csak azt akarta volna ezzel mindenki tudtára adni, hogy ő volt a Baker század felcsere, aki túlélte a Makin-szigeten végrehajtott rajtaütést, és nem holmi jólöltözött, átlagos lódoctor. McCracken Kenneth J. McCoy hadnagyhoz lépett, megragadta a zubbonyát, és a gomblyukába egy „sebesült” címkét dugott.

– Szállj be az egyik mentőautóba, Gyilkos – mondta.

– Nincs rá szükségem – mondta McCoy.

Nem hencegésből és nem is szerénységből mondta ezt. Egyszerűen úgy *érezte*, hogy nem sebesült meg. A sebesülés egy olyan lyuk volt a testen, amely mozgásképtelenné tette az embert, és rendszerint nagy fájdalommal járt. Összeszedett két *karcolást*, két *apró* karcolást. Az első karcolást rögtön azután szerezte, hogy elkezdtek a sziget belseje felé nyomulni. Az egyik kókuszpálmán megbúvó japán orvlövész majdnem eltalálta – vagy majdnem elvétette. Egy lövedék átment a nadrágján, tizenöt centivel a térde felett, meghorzsolta a lábát, és továbbment. A szar is vigyázzba állt benne, úgy megijedt, de még csak el sem esett tőle.

Rögtön ezután meglátott egy újabb torkolattüzet, és négyszer a kókuszpálmára lőtt a Garandjával. A japán fegyvere a földre esett, egy pillanattal később pedig a tulajdonosa is követte – noha csak annyit zuhant, amennyit a kötél engedett, amellyel előzőleg a pálmához kötözte magát.

Akkor McCoy felhúzta a lábát, kinyitotta az elsősegélydobozát, és egy sebtapaszt nyomott a vágásra, amely olyan széles lehetett, mint a kisujja, és olyan hosszú, mint a sebtapasz maga. Aztán teljesen megfeledkezett róla. Vagyis inkább a seb nem fájt annyira, amíg nem mászott bele a tengerbe. A sós víz a sebbe folyt, ami ettől pokolian elkezdett csípni.

A másik karcolást másnap reggel szedte össze, amikor egy raj élén elindult megnézni, hogy mire készülnek a japánok. Egy betonfal környékén nézelődött, amikor az egyik japán géppuskás tüzet nyitott rájuk. Az egyik golyó a betonfalba fúródott olyan hatvan

centire tőle, és egy betonszilánk felhasította a homlokát. A szilánk egy nagyjából nyolc centi hosszú vágást hagyott maga után, és átkozottul megfájdította a fejét, de még csak nem is vérzett nagyon. Nem volt igazi *sebesülés*.

A *Nautiluson* a doki friss kötést tett a karcolásaira – nem is kötést, hanem inkább sebtapaszt, és egészen mostanáig úgy gondolta, hogy a dolog ezzel le van tudva. A hazaúton igyekezett összeállítani a veszteséglistát: ki esett el; ki tűnt el az elcsesztett partraszállás és a még jobban elcsesztett visszavonulás során; és ki volt az, ha volt ilyen, akiről nem tudnak semmit. Nem igazán tudott másra gondolni, miután rájött, hogy nyolc embert hagytak a tengerparton.

– Forró zuhany – mondta McCracken doki, és a hajóhíd felé lökdöste –, matrac, ágynemű, jó kaja és kemény cicijú, illatos nővérek. Ez kell neked, Gyilkos. Higgy nekem!

McCracken doki McCoyra vigyorgott.

– A francba is – mondta McCoy. – Miért is ne?

Körülbelül kétórányi cécó után kapott szobát és valami harapnivalót a Haditengerészet kórházában. Néhány orvos letépte a heget, amitől majd kiugrott a szeme, aztán meg elkezdett turkálni a sebben, mintha abban reménykedtek volna, hogy aranyat találnak benne. Aztán következett a teljes kivizsgálás. És persze az aktatologatók is ott voltak, és nyomtatványokat töltögettek ki.

McCoy aznap már másodszor zuhanyozott le – egyszerűen csak azért, mert ott volt az a rengeteg friss, forró víz. Fürdőköpenyt húzott a pizsamájára, és már éppen készült lefeküdni az ágyára, hogy elolvashassa a *Life* magazint, amikor Carlson ezredes kinyitotta az ajtót és besétált a szobába. Még mindig a koszos és gyűrött kezeslábasa volt rajta. McCoy biztosra vette, hogy a sebesülteket jött meglátogatni. Az *igazi* sebesülteket.

– Folytassa csak, amit csinált – mondta Carlson, amikor elkezdett felegyenesedni, hogy vigyázzba vágja magát. – Feküdjön csak az ágyára. Engedélyezem. Aztán mondja el, hogy érzi magát?

– Nincs itt semmi keresnivalóm, ezredes – mondta McCoy, miközben felmászott az ágyára.

– Tiszta ágynemű és meleg étel – mondta Carlson mosolyogva.

– A doki is ezt mondta, uram – mondta McCoy.

– Hamarosan indulok a Catlin Bázisra – mondta Carlson ezredes.

– Gondoltam, beugrok elköszönni.

– Uram?

Carlson benyúlt a kezeslábasa zsebébe, és kivett belőle egy telefont, amit McCoy kezébe nyomott.

RUTIN

USA TENGERSZGYALOGSÁG-PARANCSNOKSÁG WASH DC
1942./08./08.

PARANCSNOK

2. RAIDERZÁSZLÓALJ

FLOTTA-TENGERSZGYALOGOS HADERŐ, CSENDES-ÓCEÁN
JELEN ÜZENET KÉZHEZVÉTELÉT KÖVETŐEN AZONNALI HATÁLYAL ELKÉSZÍTI A PARANCSOT, AMELY KENNETH J. MCCOY HADNAGYOT A 2. RAIDERZÁSZLÓALJ B SZÁZADÁTÓL A TENGERSZGYALOGSÁG FŐPARANCSNOKSÁGÁHOZ HELYEZTI ÁT.

NEVEZETT HADNAGY AA2-ES PRIORITÁSSAL HAWAII RÓL
WASHINGTONBA REPÜL.

STANLEY F. WATT EZREDES USA TENGERSZGYALOGSÁG
A SZEMÉLYZETI VEZÉRKARIFŐNÖK-HELYETTES HIVATALÁNAK UTASÍTÁSÁRA

McCoy Carlsonra nézett.

– Hát, még negyvennyolc óráig itt marad – mondta Carlson. – Ennyi idő elég is, hogy a felszerelését elhozzuk a Catlin Bázisról.

– Gondolom, nagyon kell nekik egy jó nyelvész – mondta McCoy.

– Minden bizonnyal. A nyelvészek manapság megfizethetetlenek, McCoy. Túlságosan is kevés van belőlük ahhoz, hogy a Tengerszgyalogság kockára tegye akár egynek is az életét egy jelentéktelen tengerparton. Gondolom, észrevette, hogy a táviratot augusztus 8-án adták fel.

Egymás szemébe néztek.

– Ha Washingtonba ér, McCoy, adja át az üdvözetem Rickabee ezredesnek – mondta Carlson ezredes mosolyogva.

– Kezdetől fogva tudott róla, uram? – kérdezte McCoy.

– Nem minden aranygalléros hiszi azt, hogy örült kommunista vagyok, McCoy – mondta Carlson. – Maradt még pár barátom, aki igyekszik a tudtomra adni, hogy mi a dörgés.

– A francba! – mondta McCoy.

– Magának nincs miért szégyenkeznie, McCoy – mondta Carlson.

– Maga egy tengerszgyalogos-tiszt. Egy jó tengerszgyalogos-tiszt. És egy jó tengerszgyalogos-tiszt azt teszi, amire utasítják, még hozzá a legjobb tudása szerint.

Az ágyhoz lépett, és kezét nyújtott McCoynak.

– Vigyázzon magára, fiam – mondta. – Örülök, hogy velünk volt.
Ezzel sarkon fordult, és kísértált a szobából.

(Három)

Florida, Pensacola

Haditengerészeti légibázis

Malcolm S. Pickering hadnagy a maga különös módján reagált, amikor meghallotta, hogy valaki kopogtat a manzárdlakosztály ajtaján. Egyszerűen tudomást sem vett róla. Akárki is az, vagy elmegy, vagy majd Dick Stecker ajtót nyit neki.

Szombat reggel volt, és előző este sokat ittak vacsora után.

Ami őket illette, végeztek Pensacolával. Augusztus 31-én, hétfőn, elkészítik a parancsot, amely tanúsítja, hogy Pickering és Stecker hadnagy megszerezte a szükséges minősítést az F4F-3-as vadászgépre. Aztán kapnak tíz nap eltávot, és jelentkeznek valahol a francban, ahová a Tengerészgyalogság küldi őket.

Volt okuk az ünneplésre, és ünnepeltek is, még hozzá hajnalig.

Az a valaki nagyon kitartóan kopogott, és Pickering végül feladta. Egy lepedőt tekert a dereka köré, és kikiabált.

– Csigavér!

Az ajtóhoz baktatott, és résnyire kinyitotta.

James L. Carstairs tengerészgyalogos százados – *Bajusz százados* – állt előtte a tőle megszokott, kifogástalan egyenruhában.

– Jó reggelt, uram – mondta Pickering.

– Bejöhettek? – kérdezte Carstairs százados. – Egyedül van?

– Én igen – mondta Pickering. – De... Carstairs százados, Steckernek vendége van.

– A félméteres kontyú, a nagy lökhárítókkal? – kérdezte Carstairs százados.

– Aha...

– Láttuk magukat múlt éjjel – mondta Carstairs százados. – Azt kétkem, hogy maguk is láttak minket, amilyen állapotban voltak, de mi láttuk magukat.

– Én is láttam magát, uram – mondta Pickering. – Nem tudtam, hogy észrevett minket.

– Igazán odajöhettek volna hozzánk, legalább köszönni – mondta Carstairs százados. – Szerintem Mrs. Culhane nagyon örült volna neki.

Pickering meglepetten nézett rá, és gyorsan kimondta azt, ami hirtelen az eszébe jutott.

– Ezért jött? Hogy ezt elmondja?

– Sajnos nem – mondta Carstairs, és egy sárga Western Union-borítékot nyomott Pickering kezébe.

– Mi ez?

– Rosszabb is lehetett volna – mondta Carstairs. – Állítólag jó pár embert otthagytak a tengerparton.

Pickering feltépte a borítékot.

KORMÁNY

WASHINGTON D. C.

1942. AUGUSZTUS 28., DU. 5 ÓRA

M. S. PICKERING TENGERÉSZGYALOGOS HADNAGY
FLORIDA, PENSACOLA, HADITENGERÉSZETI LÉGIBÁZIS
A HADITENGERÉSZET TITKÁRA SAJNÁLATTAL KÖZLI, HOGY A
2. RAIDERZÁSZLÓALJNÁL SZOLGÁLÓ BARÁTJA, KENNETH J.
McCOY HADNAGY 1942. AUGUSZTUS 7-ÉN, A JAPÁNOK ÁLTAL
MEGSZÁLLT MAKIN-SZIGET ELLEN INDÍTOTT TÁMADÁS SO-
RÁN MEGSEBESÜLT. EGY HADITENGERÉSZETI KÓRHÁZBA
SZÁLLÍTOTTÁK. TELJES GYÓGYULÁSRA SZÁMÍTHAT. TOVÁBBI
RÉSZLETEKKEL A KÉSŐBBIEKBEN SZOLGÁLUNK.
IFJ. FRANK KNOX, A HADITENGERÉSZET TITKÁRA

– Van egy kifejezés – mondta Carstairs –, amit most nem használtak. Azt, hogy „súlyosan”, mint a „súlyosan megsérült”-ben. És oda-biggyesztették, hogy „teljes gyógyulás”.

– Ja – mondta Pickering, aztán Carstairsre nézett. – Köszönöm.

– Azért ez kíváncsivá tett – mondta Carstairs. – Nincs a barátjának családja?

– De van, csak fűtyül rá – mondta Pickering. – Van egy öccse, de ő is a raidereknél szolgál.

– Megúsztá, és csak ez számít – mondta Carstairs. – Semmi más nem számít.

– Atyaisten! – mondta Pickering, mert hirtelen eszébe jutott valami. – Ernie!

– Az meg ki?

– A barátnője – mondta Pick. – El kell neki mondanom.

– Minek? – kérdezte Carstairs gyakorlatiasan. – Ha nincs semmi komoly baja, akkor ír neki, vagy felhívja. Miért izgatná fel?

– Mert tudni akarná – mondta Pick idegesen. – Jesszusom!

– Nyugodjon meg, Pickering! – mondta Carstairs. – Gondolja át. Ugyan mit nyerne vele?

– Tényleg, mit? – mondta Pickering. – Nem ez az első távirat, amit a Haditengerészet titkárától... Iszom egyet. Kér maga is?

– Azt hittem, már sose kínál meg – mondta Carstairs százados. Pick elkészítette az italokat, aztán mesélt Bajusz századosnak az első táviratról, amit a Haditengerészet titkárától kapott, amikor McCoy a Fülöp-szigetekre ment, amiben az állt, hogy „ütközetben eltűnt, és feltehetően elesett”.

A zajjal, amit csaptak, felverték Dick Steckert és a vendégét.

Megittak még pár italt, aztán Pick reggelit hozatott fel a szobapincérrel, és végül úgy döntött, hogy nem hívja fel Ernie-t. Még nem. Jobbnak látta megvárni, hogy mi lesz. Semmi értelme felidegesítenie Ernie-t, amikor úgysem tehet semmit.

Bajusz százados náluk maradt. Szépen el is ázott, és úgy látszott, hogy remek murit fognak csapni. Most, hogy hamarosan haditengerész repülőkké nyilvánítják őket, Bajusz százados úgy vélte, hogy nincsen abban semmi helytelen vagy méltatlan, ha elmulatozik a két hadnagyocskával, akiket immáron társadalmilag magával egyenrangúnak tekinthetett.

Valamikor aznap este Bajusz százados közölte Pickeringgel, hogy úgy néz ki, lemond Martha Sayre Culhane-ről. Világossá vált számára, hogy nem érdekli a nőt.

Pickering mindezt másnap (vasárnap) reggel idézte fel magában, amikor megint kopogtatott valami gazember az ajtaján.

Miközben Pickering az ajtóhoz támolgott, eszébe jutott, hogy azt mondta Bajusz századosnak, hogy tudja, mit érez. Aztán Bajusz százados is mondott neki valamit. Azt mondta, hogy szerint Pick helyzete nem reménytelen, és hogy nagy székén, hogy el kell mennie Pensacolából.

Pick résnyire kinyitotta az ajtót. Megint Carstairs volt az.

– Miért nem dögöltél le a kanapén? – kérdezte Pick egy kicsit ingerülten.

– Elmentem azzal a szemüveges barnával. Nem emlékszel? – kérdezte Bajusz százados, aztán hozzátette: – Megint hoztam egyet. Pick kezébe nyomott egy újabb Western Union-borítékot.

– A francba. Ez meg mi? – kérdezte Pick.

Megkönnyebbülve, ám némileg zavarodottan konstataálta, hogy a távirat megegyezett az előzővel. Már attól félt, hogy a Haditengerészet titkára ezúttal a részvételét akarja kifejezni.

– Mi a franc ez? – kérdezte. – Másodpéldány? Arra az esetre, ha nem kapnám meg az elsőt?

– Nem tudom – mondta Carstairs. Aztán észrevették, hogy a két távirat mégsem volt tökéletesen egyforma. A másodikban az állt, hogy augusztus 18-án sebesült meg, az elsőn pedig az, hogy augusztus 17-én.

– Szerintem kétszer sebesült meg – mondta Carstairs. – Csak elkeverték a papírokat.

– Fel kell hívnom Ernie-t – mondta Pick határozottan. – Joga van tudni.

– Ami engem illet, jólesne egy kis szőr a tegnapi kutyaharapásra – mondta Carstairs százados.

– Keverj nekem is egyet. Azt hiszem, szükségem lesz rá.

Ernie olyan sokára vette fel a telefont, hogy Pick már azt hitte, hogy nincs is a lakásán, de végül mégiscsak felvette.

– Mi az? – csattant fel Ernie.

– Pick vagyok, Ernie.

– Mit akarsz ilyen korán? – kérdezte Ernie dühösen.

– Egy nem túl jó hírt kell közölnöm veled – mondta Pick óvatosan.

– Mivel kapcsolatban? – kérdezte Ernie most már kissé aggódva.

– Kennel kapcsolatban – mondta Pick. – Ernie, olvastál az újságban, vagy hallottál valamit a rádióban arról, hogy a raiderek megtámadták a Makin-szigetet?

– Igen – mondta Ernie. – Mi a *francról* beszélsz?

– Kenről – mondta Pick.

– Egy pillanat – mondta Ernie, és félretette a kagylót.

– Halló? – szólt Pick a telefonba egy idő után.

– Mit hallózol? – szólalt meg Ken McCoy a vonal másik végén. – Kurva rossz az időzítésed, seggfejkém. Eddig még nem mondtam?

– Mikor jöttél vissza?

– Tegnap este tíz körül értem Washingtonba – mondta McCoy. – A hajnali négyes vonattal jöttem New Yorkba. Olyan másfél órája vagyok itt. Vetted az adást?

– Elnézést, hogy zavartam, uram – mondta Pick, és letette. Bajusz százados a kezébe nyomott egy poharat. Pick az italra nézett, aztán letette a poharat az asztalra.

– A mi kétszer sebesült hősünk New Yorkban van – mondta Pick. – Azt nem tudom, hogy a francba csinálta, de olyan nagyon nem lep meg.

– Akkor megint van mit ünnepelni – mondta Carstairs.

- Nem – mondta Pick.
- Nem? – kérdezte Carstairs.
- Azt hiszem, templomba megyek – mondta Pick.
- Ja, persze – mondta Carstairs feszengve, és mosolyt erőltetett az arcára.

(Négy)

Florida, Pensacola

A haditengerészeti légibázis kápolnája

1942. augusztus 30.

J. Bartwell Kaine káplán (haditengerész korvettkapitány), aki három hónappal azelőttig a „Megtestesülés” Episzkopális Egyházának rektora volt a Maryland állambeli Baltimore-ban, igen megörült, hogy két tengerészgyalogos hadnagy is megjelent a reggeli istentiszteleten.

Amióta Pensacolába érkezett, azt tapasztalta, hogy kevés, túlságosan kevés ifjú tiszt vett részt istentiszteleten, és azok, akik mégis ilyesmire adták a fejüket, leginkább a 11 órás, valláshoz nem kötött protestáns istentiszteleteket látogatták. Kaine káplán szerette volna úgymond összefogni az episzkopális tiszteket, és egy percig sem kételkedett abban, hogy az utolsó sorban ülő hadnagyok az episzkopális felekezethez tartoztak. Ismerték az istentisztelet menetét, fejből idézték az imádságokat és a doxológiát, és tudták, hogy mikor kell letérdelni, és hogyan.

Kaine káplán összeszedte magát, és az istentisztelet után a két hadnagyhoz ment, és közölte velük, hogy nagyon szívesen látja őket minden vasárnap, és hogy szeretné, ha részt vennének a „légibázis episzkopális közösségének a munkájában”.

A hadnagy urak szépen megköszönték a káplán kedves gesztusát, de azt is közölték, hogy sajnos befejeződött a kiképzésük, és hamarosan elhagyják Pensacolát.

Aztán Pick Pickering és Dick Stecker hadnagy beszállt Pick autójába. Ahogy Pickering benyomta a Cadillac indítógombját, és életre keltette a motort, Steckernek megeredt a nyelve.

– Noha tisztában vagyok a Szentírás intésével, hogy „ne ítélj, hogy ne ítéltess”, mégis olyan érzésem támadt, hogy sokkal inkább bűnös, testi vágyaid miatt ráncigáltál ide, és nem azért, hogy hálát rebej a Mindenhatónak, amiért a haverod is elvégezte a tanfolyamot.

– Kapd be, Dick – mondta Pickering vidáman.

– Miből gondoltad, hogy itt lesz? És ha itt is lett volna, miből gondolod, hogy a karjaidba omlott volna?

– Láttam az apja fényképét a bázis újságjában. Tagja az egyházközségnek. Egy próbálkozást azért megért a dolog.

– Te aztán mindenre el vagy szánva – mondta Stecker félíg gúnyosan és félíg együttérzően.

– Hogy a francba ne lennék? Kedden elhúzzunk innen.

– Bolond vagy te, Pick – mondta Stecker, de nem sértésnek szánta.

– Szerelmes vagyok, érted? Aki szerelmes, az lehet egy kicsit bolond is.

– Neked egy jó nagy csajozásra van szükséged – mondta Stecker.

A csajozás elképesztően jó hatással van a bolondokra. Menjünk vissza a hotelbe, és vétkezzünk az összes lehetséges módon... a bálványimádás kivételével.

– Menjünk vitorlázni – mondta Pick.

– Mit csinálni?

– Vitorlázni. Hajóval. Vitorlás hajóval. *Vitorlázni* már?

– Mi jár a fejedben?

– Bízzál bennem, fiam – mondta Pickering kenetteljes hangon. – Higgy bennem, és én csodákat fogok tenni.

Öt perccel azután, hogy elmentek a Haditengerészet pensacolai légibázisát felvigyázó tengerészgyalogos őr mellett, Pickering lekanarodott a Navy Boulevardról. Ötszáz méterrel arrébb áthajtott két kőoszlop között.

– Ugye te is láttad azt a táblát? – kérdezte Stecker szárazon.

– Amelyikre az volt írva, hogy „Pensacola Jachtklub”?

– Amelyikre az volt írva, hogy „Kizárólag klubtagoknak”.

– Ó, te kicsinyhitű – mondta Pickering.

– Tényleg azt hiszed, hogy itt lesz?

– Olvastam az apjáról egy másik cikket is – mondta Pickering –, a pensacolai újságban. Nemcsak admirális, hanem ő az itteni Jachtklub helyettes vezetője is.

– Jesszusom, te aztán komolyan gondolod.

– Azt is írta az újság, hogy tíz órától villásreggelit szolgálnak fel – mondta Pickering. – Az admirálisoknak is kell enniük, mint a többi emberi lénynek. Talán magával hozta a lányát is.

– Na és akkor? Tegyük fel, hogy nem rúgnak ki minket páros lábbal. Mit csinálsz? Odamész hozzá, és azt mondd neki, hogy „Szióka”?

– Miért ne? – mondta Pick, és Steckerre vigyorgott. Közben leparkolta az autót, és behúzta a kéziféket.

Amint beléptek a Jachtklub előcsarnokába, egy pocakos, napbarnított arcú férfi lépett eléjük. Kék zakót viselt, amelynek a zsebére valami emblémát hímeztek.

– Jó reggelt, uraim – mondta. – Keresnek valakit?

– Nahát – motyogta Stecker az orra alatt –, tíz teljes másodpercig tartott, hogy elkapjanak.

– Nem várunk senkit. Úgy gondoltuk, hogy megköstöljük a vilásreggelit – mondta Pickering.

A zakós férfi csúnyán nézett rájuk, amitől Steckernek olyan érzése támadt, hogy noha ez az ember valószínűleg nem szívesen dobna ki két tengerészgyalogos-tisztet, őket most mégis kénytelen lesz.

– Uraim – mondta –, tartok tőle, hogy ez egy privát klub, és...

– Azt hittem, hogy a klubjuk tagja az Amerikai Jachtszövetségnek – mondta Pick, és elővette a tárcáját.

– Így is van – mondta a férfi.

Pickering végigkutatatta a tárcáját, majd előhúzott belőle egy megkopott kártyát és a férfi kezébe nyomta.

– Isten hozta a Pensacoi Jachtklubban, Mr. Pickering – mondta a férfi mosolyogva, és visszaadta Pickeringnek a kártyát. – Szabad megkérdezni, hogy mi szél fújta a mi vizeinkre?

– A mi drága jó Samuel bácsikánk – mondta Pickering.

– Hadd vezessem be az étkezőbe – mondta a férfi. – Remélem, nem tartják túl korainak, de nálunk hagyomány, hogy az első italt a klub állja.

– Igazán kedves – mondta Pick.

Az étkezőhöz vezető folyosó fala tele volt tróféáktól roskadozó üvegszekrényekkel és bekeretezett fényképekkel.

– Nocsak, egy ismerős arc – mondta Pickering elégedetten, és az egyik fényképre mutatott, amely egy nagy vitorlásról és a legénységéről készült. A hajó bal oldalán álltak, az árbockötélzetbe kapaszkodtak, és roppant elégedettnek tűntek.

A fénykép alatt egy vékony, gépelt felirat volt: „FAT CHANCE, 1. helyezés, Wilson-kupa, San Francisco-Hawaii, 1939.”

– Ez volt a harminckilences Wilson-kupa – mondta a Jachtklub alkalmazottja. – Jack Glenn, az egyik klubtagunk a hajón volt.

– Hájas Jack – mondta Pickering. – Nézd csak azt a remek matrózt, aki mindjárt lezuhan az orrárbocról!

Stecker megnézte. Pickeringet pillantotta meg a képen, amint elégedetten és tökrészen az orrárboc kötélzetébe kapaszkodik.

– Ez vagy te – mondta Stecker.

– Bizony – mondta Pickering.

Steckernek elég volt egy pillantás a Jachtklub alkalmazottja arcára és már tudta, a zsebükben van a Pensacolai Jachtklub.

– Isten a mennyben van – mondta Pickering ünnepélyesen. – Az ima meghallgatásra talál. A világ pedig megy a maga útján.

– Mi van? – kérdezte Stecker, aztán ő is abba az irányba fordult, amerre Pick nézett.

Egy ellentengernagy, nyilvánvalóan a felesége és Martha Sayre Culhane közeledett feléjük.

– Jaj, jó napot – mondta Mrs. Sayre, és kezet nyújtott Pickeringnek. – Örülök, hogy újra látom, hadnagy. Csak nem matróz maga is?

– De még mennyire, hogy az – mondta a Jachtklub alkalmazottja. A fényképre mutatott. – Együtt volt Jack Glennel a *Fat Chance*-en.

– Jó napot, Martha – mondta Pickering.

– Hello, Pick – mondta Martha.

Martha közel sem tűnt olyan boldognak, hogy láthatja Picket, mint amilyen boldognak tűnt Pick, hogy láthatja őt.

– Miután úgy látom, hogy senki sem óhajt bemutatni minket egymásnak, uraim – mondta Sayre admirális –, hát bemutatkoznék: Sayre admirális vagyok.

– Örvendek, uram – mondta Pick udvariasan.

– Jim, ez itt Pickering hadnagy – mondta Mrs. Sayre. – Azt hiszem, nem tudom, hogy...

– Stecker, hölgyem – mondta Stecker. – Dick Stecker.

– A villásreggelire jöttünk – mondta Mrs. Sayre. – Volna kedvük velünk tartani?

– Nem szeretnénk alkalmatlankodni – mondta Stecker.

– De boldogan elfogadjuk a meghívást. Nagyon kedves magától – mondta Pickering.

– Szeretném megköszönni magának, amit tesz, Dick – mondta Mrs. Jeanne Sayre Steckernek.

– Hölgyem? – kérdezett vissza Stecker.

– A *Martha III* kabinjában voltak, egy 8,5 méter hosszú cirkáló vitorlás fedélzetén, amely mintegy három kilométernyire siklott a parttól, húszfokos szögben megdőlvén a fodrozódó tengeren. Jeanne Sayre teavízet forralt egy kis tűzhelyen. Stecker örömmel ajánlotta fel, hogy segít neki, mert legalább így nem kellett tovább szenvednie az arcába vágó tengervízpermettől. Amikor lement a kajütbe, Martha az apjával volt a kormányosfülkében, Pick pedig egészen elől

állt, az „orrárbocnál” – amint azt Stecker fényképnézegetés közben megtanulta.

– Biztos vagyok benne, hogy nem így tervezték ezt a ma délutánt – mondta Jeanne Sayre.

– Jól van ez így – mondta Stecker. – Örülök, hogy itt lehetek.

– Még akkor is, ha az egyenruháját kénytelen lesz kitisztíttatni, mármint, ha nem ment egészen tönkre, nem is beszélve a cipőjéről, ami minden bizonnyal tönkrement? – kérdezte Jeanne Sayre mosolyogva.

– Soha nem volt lehetőségem ilyesmit csinálni – mondta Stecker.

– A férjemnek is csak ritkán van ideje ilyesmire – mondta Jeanne Sayre. – Túl sokat dolgozik, és nem szívesen ugráltatja a szárnysegédjeit. Igazán rendes ember. Egészen felcsillant a szeme, amikor meghallotta, hogy Pick is nagy hajós. Nem volt szívem bokán rúgni az asztal alatt, amikor megkérdezte, hogy volna-e kedve valakinek vitorlázni egy kicsit.

– Pick jól érzi magát – mondta Stecker mosolyogva.

És még jobban érezné magát, ha nem lennél itt te, meg az admirális, és én sem lennék itt, csak ő, meg a csinos pocsijú lányod, és boldogan elvitorlázhathatnának a naplementébe ezzel a rohadt csónakkal.

– Ebben a pillanatban a hajó elkezdett irányt változtatni. Stecker aggodalommal nézett körül.

– Megfordulunk – mondta Jeanne Sayre. – Azt hiszem, a férjem úgy döntött, hogy túl messzire merészkedtünk.

A *Martha III* árboca függőlegesbe állt, aztán a másik irányba bilent.

– Ember a vízben! – kiáltotta egy férfihang. Nyilván az admirális volt az.

Egy pillanatig Stecker azt gondolta, hogy valami rosszízű viccről van szó, de aztán meglátta Mrs. Sayre arcát, és tudta, hogy a helyzet komoly. Pick nyilván vikinget játszott a hajó orrán, megcsúszott a lába, és beleesett a vízbe. Még derült is egyet magában – „úgy kell a marhájának” –, de aztán a vidámságot aggodalom váltotta fel. Elég magasak voltak azok a hullámok odakint. Sokan fulladtak meg azok közül, akik beleestek a vízbe a hajóról, főleg ekkora hullámverésben.

Követte Jeanne Sayre-t a fedélzetre. Szétnézett. Pick nem esett a vízbe. Félúton volt a hajó orra és a kormányosfülke között. A zubbonyát addigra le is hajította.

Pick felkapott egy mentőövet, és a vízbe dobta, majd szinte ugyanabban a pillanatban futásnak eredt, és fejest ugrott a vízbe a

hajó korlátja felett. Cipő nélkül ugrott a vízbe, de a zokni a lábán maradt – állapította meg magában Stecker.

Stecker a hajófar felé pillantott. Legnagyobb meglepetésére, meglehetősen messze a hajótól, Martha Sayre Culhane-t pillantotta meg, aki a víz tetején lebegett, hála a narancssárga mentőmellénynek, amit viselt.

Mrs. Sayre átvette a férjétől a kormányt, és miközben egyszerre figyelte a férjét (aki bevonta a fővitorlát) és a lányát a vízben, megpróbálta beindítani a hajó dízelmotorját.

Ahogy a motor életre kelt, Sayre admirális teljesen bevonta a fővitorlát.

– Fordítsd meg! – adta ki az utasítást az admirális, aztán elshant Stecker mellett, hogy felhozza a csónakcsáklját a kabinból.

Stecker tehetetlennek és ostobának érezte magát.

Kémlelni kezdte a vizet. Először Marthát látta meg, aztán Pickeringet. Pickering biztos, erőteljes csapásokkal úszott Martha felé, maga után húzva a mentőövet a rákötött zsinórnaál fogva.

Egy örökkévalóságnak tűnt, mire a *Martha III* megfordult, de aztán gyorsulni látszott. Amikor Stecker újra meglátta Marthát, Pick már melléért.

Három teljes perche telt, mire a *Martha III* hozzájuk ért. Mrs. Sayre megállította mellettük a hajót, aztán Stecker és Sayre admirális a fedélzetre húzta őket, először Marthát, aztán Pickeringet. A szájuk kék volt, és reszkettek.

– Vidd le őket, és vedd le róluk a vizes ruhákat! – mondta Sayre admirális. – Van takaró a hajón?

– Igen – mondta a felesége.

Az admirális végignézett a vízen, és az egyik jelzőbójára mutatott.

– Arra menjen! – adta ki az utasítást Steckernek. – Egy perc, és felváltom.

– Igenis, uram – mondta Stecker engedelmesen, és életében először megfogta egy vitorlás kormánykerekét, és a bója felé kormányozta a hajót.

Amikor Sayre admirális leért a kabinba, látta, hogy a felesége a lányuk összes ruháját levette, és éppen a bugyijánál tartott. A kabin másik végében álldogáló Pickeringhez fordult, és utasította, hogy vegye le a csuromvizes ruháit. Pick az alsónadrágján kívül mindent levetett, az admirális pedig belecsavarta egy takaróba.

– A nadrágját és az ingjét a vitorlazsinórra akasztom – mondta az admirális. – Pokolian fog benne festeni, de legalább száraz lesz.

- Köszönöm, uram – mondta Pick.
- Mi a fenének ugrott a vízbe? – kérdezte az admirális.
- Félttem, hogy megsérült – mondta Pick.
- Nos, hálával tartozom magának – mondta az admirális, aztán a kabin másik végébe pillantott. – Jól vagy, drágám?
- Csak eláztam – mondta Martha.
- Igyekszem megszáritani a ruhád – mondta az apja. – Jeanne, gyere fel velem, és vedd át a kormányt!
- Igenis, admirális úr – felelte a felesége gúnyosan.
- A takaróba csavart Martha és Pick egymást méregette a kabin két legtávolabbi szegletéből.
- Aztán Pick odament hozzá.
- Elárulnád, hogy mi volt ez az egész? – kérdezte Martha.
- A tűzbe is utánad ugrottam volna – mondta Pick.
- Martha elsétált Pick mellett. A fedélzetre vezető létrához ment, de azután mégis visszafordult, és Pickhez lépett.
- Nagyon nagy ostobaság volt – mondta Martha. – Nem is volt rajtad mentőmellény. Meg is fulladhattál volna, te köztönivaló bold.
- De te is – mondta Pick lassan. – Ha már meg kell fulladnod, akkor hadd fulladjak meg veled együtt én is.
- Jesszusom – mondta Martha, aztán a szemébe nézett. – Te megőrültél.
- Csak szerelmes vagyok beléd – mondta Pick.
- Istenem, te teljesen megőrültél – mondta Martha.
- Lehet – mondta Pick. – De ez van. Ez volt az utolsó esélyem. Kedden elmegyünk innen.
- Jim Carstairs elmondta – mondta Martha, aztán egészen halkán hozzátette: – Jaj, Pick, mit tettél velem!
- Semmit – felelte Pick. – De szeretnék a karomban tartani, és soha el nem eresztani.
- Martha kinyúlt a takaró alól, és megérintette Pick arcát. Pick is kinyúlt a takaró alól, és megérintette Martha arcát, aztán átölelte a derekát, és megcsókolta a nő nyakát.
- Ettől persze a takaró, amely eddig eltakarta felsőtestüket, leesett. Martha előzőleg levette a melltartóját, és most egy szál bugyit viselt. Pick keze mintha önálló életre kelt volna; megérintette a nő mellét, majd egészen finoman megsimogatta.
- Istenem! – suttogetta Martha, miután egy hosszú-hosszú pillanattal később elvált az ajkuk. – A szüleim!
- Gyorsan magukra rántották a takaróikat.

Úgy egy perccel később, amikor Sayre admirális a kabinba ért, a kabin két legtávolabbi pontján voltak. Martha éppen leült, Pick pedig az egyik öltözőszekrénynek támaszkodott.

De talán nem is volt szükség erre az egészre. Az arcuk ismét megtelt étellel. Martha arca olyan vörös volt, mintha elpirult volna valami miatt.

– Jól vagytok?

– Igen – mondta Martha.

– Jobban már nem is lehetnénk, uram – válaszolta Pick Pickering.

Utóirat

Kwajalein-sziget

1942. október 16.

A következő szöveg nem a képzelet szüleménye, hanem kivonat a következő jegyzőkönyvből: *Jegyzőkönyv, amely készült 1946. április 16-án a Katonai Bizottság üléséről, amelyre az Egyesült Államok Mariana-szigeteki Flottájánál, Guam szigetén került sor a Mariana-térség parancsnoka, C. A. Pownall ellentengernagy elnökletével, Koszo Abe altengernagy, Josio Obara kapitány és Hiszakicsi Naiki korvettkapitány, a Japán Császári Haditengerészet tisztjei ügyében.*”

Október elején egy bizonyos Okada korvettkapitány, aki a Japán Főparancsnokság törzstisztje volt, Kwajaleinre látogatott, hogy ellenőrizze a sziget megerősített védelmét. Amíg a szigeten tartózkodott, Abe altengernagy, Kwajalein parancsnoka, segítséget kért Okada korvettkapitánytól, mivel szeretett volna kilenc hadifoglyot - kilenc tengerészgyalogost, akit a Makin-sziget ellen végrehajtott támadás után fogtak el, és vittek Kwajaleinre – biztonságban Japánba szállítani. A Japán Császári Haditengerészet nem tudott, vagy nem akart hajót adni, amellyel a foglyokat el tudták volna szállítani.

Okada korvettkapitány válasza Abe altengernagynak körülbelül az volt, hogy „...mostantól kezdve nem szükséges a foglyokat Japánba szállítani; a szigeten (Kwajaleinen) kell végezni velük”.

1942. október 11-én Abe ellentengernagy a foglyok kivégzését Josio Obara kapitányra, a Japán Császári Haditengerészet 61. védelmi egységének parancsnokára bízta, egy hivatásos haditengerésztisztre, aki 1915-ben végzett a Japán Császári Haditengerészeti Akadémián. A tengerészgyalogos hadifoglyokat ezután a 61. védelmi egység vette át.

Abe admirális utasításba adta, hogy – megadva a megfelelő tiszteletet a hadifoglyoknak – a kivégzők rangfokozata minimum altiszt legyen.

Körülbelül negyven altiszt szolgált az egységnél (nem is beszélve az alacsonyabb rangfokozatú tisztekről), akik közül eleinte senki sem akart önként jelentkezni a feladatra. Obara kapitány és Naiki korvettkapitány ösztönzésére mégis előrelépett három altiszt és egy sorállományú, aki „pisztolyosként” hajlandó volt részt venni a kivégzésben.

Naiki korvettkapitány azt javasolta, hogy október 16-án végezzék ki a tengerészgyalogos foglyokat, a jaszakuni ünnepen, amely során az elhunyt japán hősökre emlékeztek. Az ötletet Obara kapitány és Abe admirális is helyénvalónak találta.

A sziget délnyugati részén kiválasztották a megfelelő helyet, amelyet azután elő is készítettek.

Obara kapitány elrendelte, hogy 1942. október 15-én este a foglyok vacsorára kapjanak sört és édes kekszet.

Október 16-án a tengerészgyalogos foglyok szemét bekötötték, a kezüket pedig a hátuk mögött megkötözték. A fogva tartásuk helyéről átvitték őket egy másik helyre, nem messze a kivégzés helyszínétől. Addig maradtak ott, amíg Abe ellentengernagy és Obara kapitány meg nem érkezett. Díszegyenruhát viseltek, mivel éppen a jaszakuni ünnepről érkeztek autóval.

Ezután a tengerészgyalogosokat egyenként egy, az erre a célra ásott gödörhöz vezették, és letérdeltették. Ezt követően a japán altisztek egyike előlépett, és a japán haditengerészeti hagyományoknak megfelelően kardjával lefejezte az első tengerészgyalogost. A többiek követték a példáját. A közlegényre, aki a pisztolyával lelőtte volna a hadifoglyokat, amennyiben a fejük nem vált volna el a testüktől tökéletesen, nem volt szükség.

Az eltávozottak lelkéért Abe ellentengernagy vezetésével imát mondtak, amelyet követően az ellentengernagy távozott.

A testekre gyékényszőnyeget helyeztek, majd a gödröt betemeték. Ezután további imák hangzottak el, azután a kivégzőosztag elmasírozott.

1947. június 19-én George W. Newton tengerészgyalogos alezredes, a guami tábori csendőrség felügyelője jelentette a Tengerészgyalogság parancsnokának, hogy Charles C. Rexroad főhadnagy teljesítette a Katonai Bizottság által meghozott döntését, amely Abe ellentengernagyot, Obara kapitányt és Naiki korvettkapitányt, az egykori Japán Császári Haditengerészet tisztjeit kötél általi halálra ítélte.